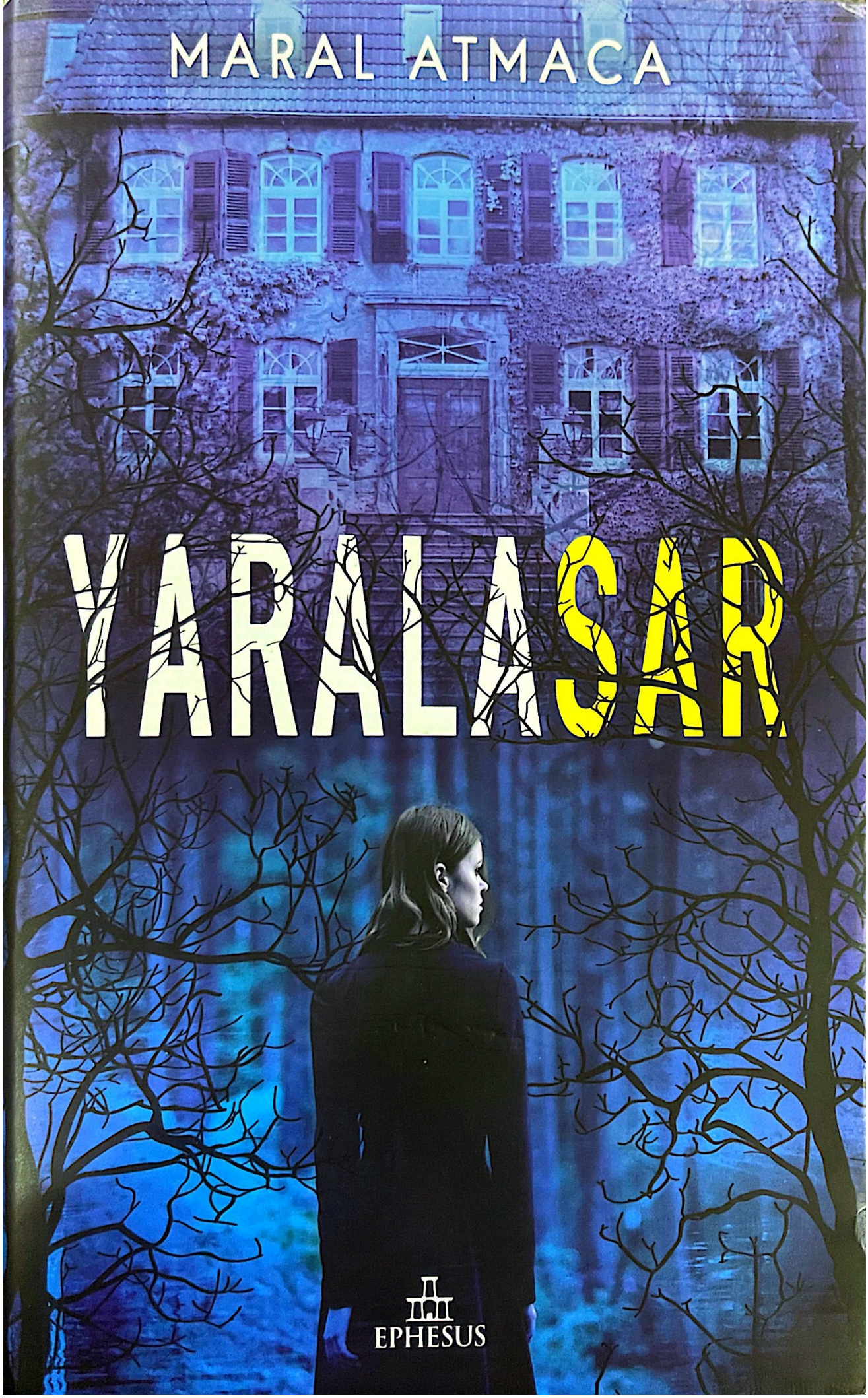
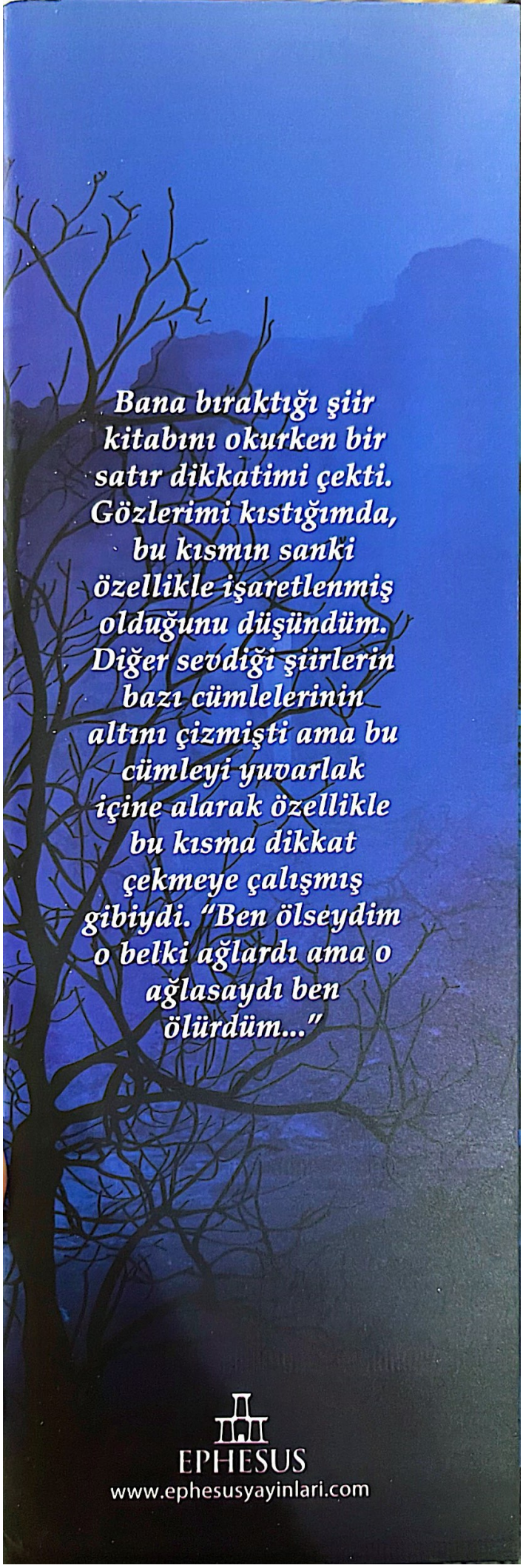
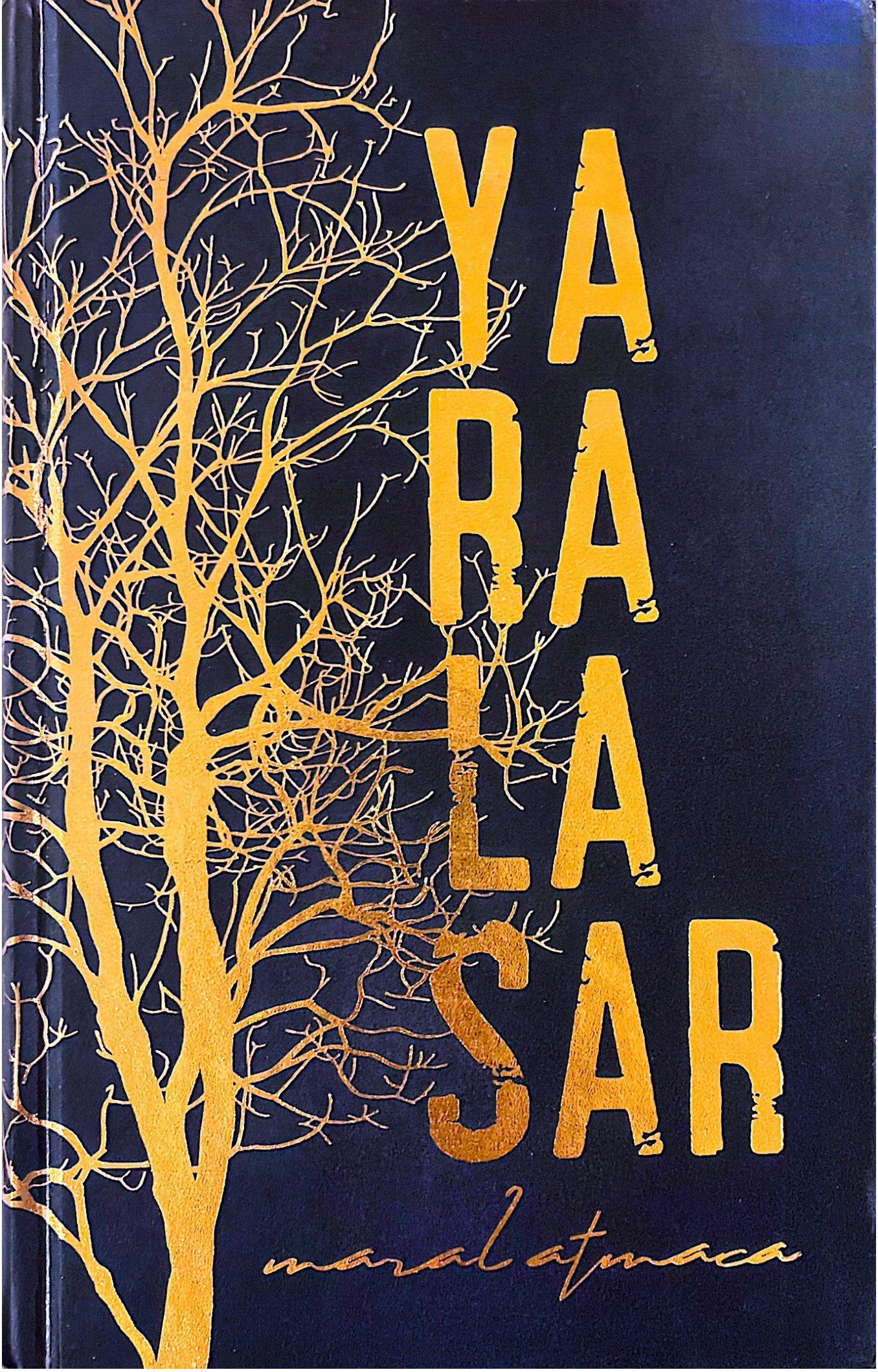

Scanned with CamScanner

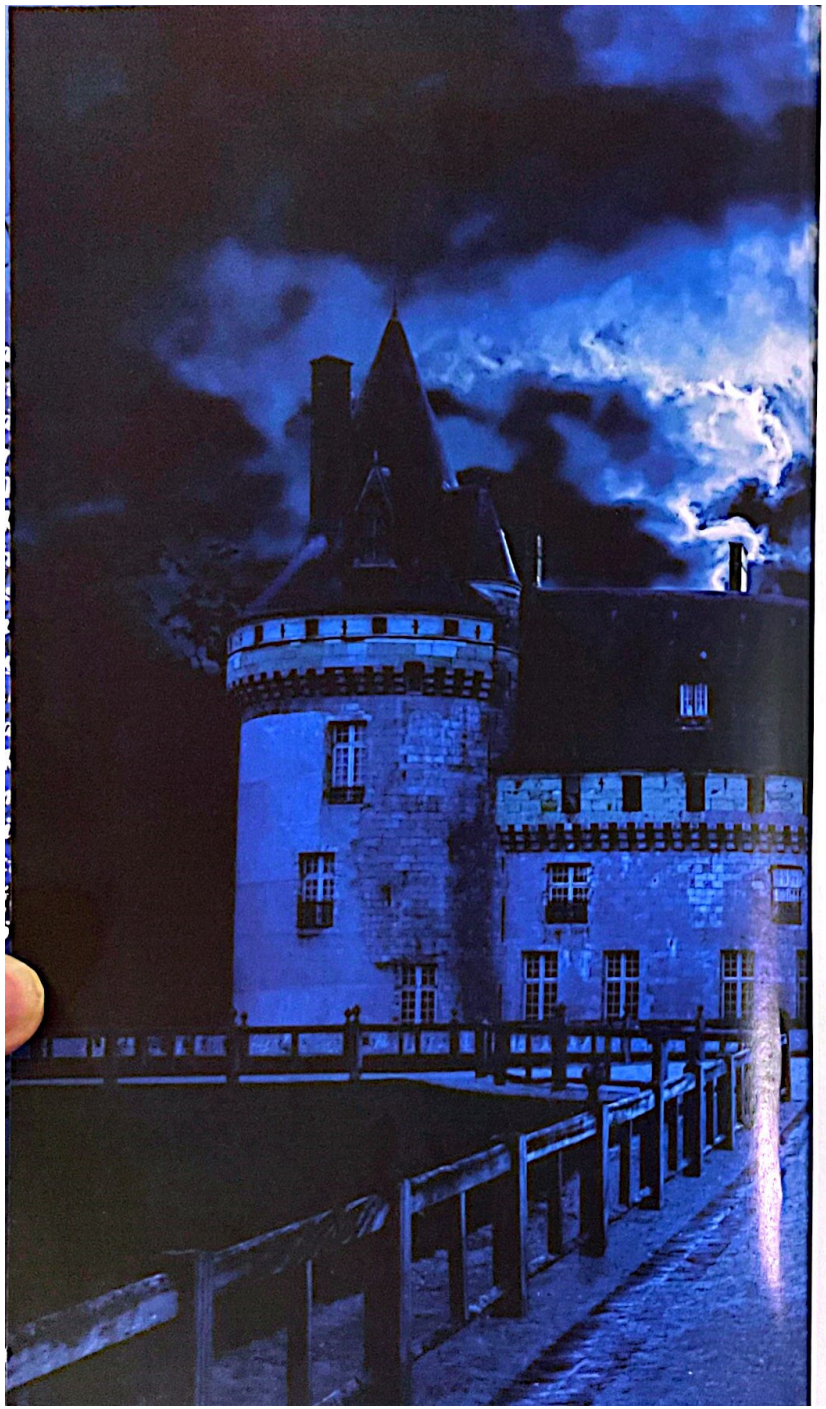

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

YARALASAR

MARAL ATMACA

Scanned with CamScanner

YARALASAR

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Nurdan Başalan
Düzelti: Elif Evin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Gürkan Ademir

1. Baskı: Şubat 2021
2. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7077-80-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Maral Atmaca

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

YARALASAR

MARAL ATMACA

EPHESUS

Scanned with CamScanner

1. BÖLÜM

Eylül yağmurları toprakla buluşurken, ellerini paltosunun cebine koyarak ıslak zemine bastı. Başındaki şapkası karanlık yüzünü gölgede bırakırken, eski binayı görüp adım atmayı bırakmıştı. *Menekşe Çocuk Yurdu*. Taş duvarlara monte edilmiş tabelaya uzun uzun bakmaktan kendini alamıyordu. Dudakları kıvrıldığında içini tarifi olmayan bir heyecan sardı, sonunda beklediği gece gelmişti. İlk kurbanını öldürdüğünde aldığı hazdan ve tatmin olma duygusundan fazlasıydı bu. Yeni bir şey deneme fikri tıpkı bir yılan gibi zihnine sızmış, ölümcül planlarının ilkini çocukların bedenine kazımak için buraya gelmişti.

Demir kapıyı ittiğinde kulübedeki adamın sandalyesinde uyuduğunu görünce keyfi yerine geldi. Anlaşılan, Müdire Hanım aldığı paranın karşılığını fazlasıyla vermişti. Çamurlu yoldan geçerek yurdun aralık bırakılmış kapısından içeri girdiğinde ışıkları yakmadan merdivenlere yöneldi. Geleceğini önceden bilen yaşlı kadın, elindeki şamdanla onu merdivenlerin yukarısında bekliyordu. Eski, beyaz geceliğinin üzerindeki ipleri sökülmüş, siyah şalına sıkıca sarılan kadın, onu görünce korkudan yutkundu fakat bazı şeyleri artık değiştiremeyeceğini o da biliyordu. Çocuklar zarar görmeyecekti, sürekli kendisine bunu hatırlatıyordu. Belki de bu, onun kendini kandırma şekliydi fakat bu yalana ihtiyacı vardı. Emekliliğini rahatça geçirecek ka-

Scanned with CamScanner

dar para ve çocukların güvende olacağının sözünü almıştı. Tüm hayatı, ailelerinin sokaklara attığı çocuklara bakmakla geçmişti. Şimdi ise yaşlanıyordu. Ona bakacak kimsesi olmadığı için en azından aldığı parayla emekliliğini rahatça geçirebilirdi, değil mi? Hem çocukların hiçbirine bir şey olmayacaktı ki. Onlar bu geceyi hatırlamayacaktı bile. *Hayır*, diye geçirdi içinden. *Onlar iyi olacak, bu yaptığım yanlış değil.* Her bir çocuğun geleceğini yaktığını bilmeden çıktı vicdanının muhasebesinden.

Yurda aldığı yabancının asıl planının korkutucu detayları aklına bile gelmezdi.

"Bu taraftan." Müdire Hanım'ı takip ederek koridorda dümdüz ilerlediler. Dikkat çekmemek için loş ışıkta attıkları her adım, ayaklarının altındaki eski fayanslarda küçük tıkırtılar çıkartıyor, bu da yaşlı kadını daha çok tedirgin ediyordu. Nihayet duraksadıklarında çocukların koruyuculuğunu yapmayı bu gecelik bırakan kadın yatakhanenin büyük, ahşap kapısını gıcırdatarak açtı. Ondan aldığı ilacı buradaki tüm çalışanlara bir şekilde içirdiği için etrafta kimse yoktu. Çocuklar bile ilacın etkisiyle ağır bir uykuya dalmıştı. Derin bir nefes alarak yabancının içeri girmesi için kenara çekilirken son bir kez daha sığındı kendisine söylediği yalana: *Onlara bir şey olmayacak.*

Yabancı, peşindeki yaşlı kadınla içeri girdiğinde ranzalarında uyuyan çocukları görmek dudaklarının kıvrılmasını sağladı. Bulunduğu yerden her birini izlerken, geleceğe yönelik korkunç planının temelini atacak olmasının heyecanı vardı üzerinde. Gözleri yanan şömineyle buluşunca, hiç vakit kaybetmeden şömineye yaklaştı. Cebinde duran demir mührü çıkardı. Her hareketi aceleciydi. Mührü yukarı kaldırıp ucundaki yuvarlak sembole bakınca keyfi iyice yerine geldi, bu bir *yarasa*ydı. Kanatlarını iki yana açmış, özgürlüğüne doğru uçmak ister gibi orada duruyordu. Kabartmalı yarasa simgesinin tasarımı, çok önceden bu gece için hazırlanmıştı. Fazla oyalandığını fark

edince, bir parmak uzunluğundaki mührün uç kısmını kor ateşin közüne bastırdı. Mühür ısındıkça, deri eldivenin içindeki elinde de bir sıcaklık hissediyordu fakat amaçladığı haz, şu anda yaşadığı bu hafif acıdan çok daha fazlaydı. "Yaşları kaç?" Çatallı sesi gırtlağından hırıltılar şeklinde çıkarken yaşlı kadın ikinci kez yutkundu. "Buradaki çocuklar biraz daha büyük. Hepsi yedi ile on iki yaş arasında ve otuz çocuk var." *Otuz mu?* Güldü, onlar gerçekten onun Yarasaları olmak için yaratılmışlardı.

Isınan demir mührün uç kısmı kırmızılaşınca, diz çöktüğü yerden doğrularak ona en yakın yatağa yaklaştı. Ranzasında uyuyan sıska çocuğun tişörtünün sol kolunu boştaki eliyle sıyırarak aşı izi olan yerine elindeki yarasa mührünü acımasızca bastırdı. Kızgın mühür çocuğun teniyle buluşunca cızırtılı sesler çıktı ve yanık et kokusu yükselmeye başladı. Ağır bir ilacın etkisinde olan çocuğun dudaklarından birkaç inilti çıksa da bu, onu uyandırmaya yetmedi. Bu gece aldığı ilaçlar acısını gizliyordu fakat yarın sabah kolundaki yarayı fazlasıyla hissedecekti. Havaya yayılan yanık et kokusu yaşlı kadını rahatsız ederken onu, sadece daha fazla tatmin etti. Canavarlara özgü bir içgüdüyle bundan zevk aldığını gizleyen tek şey, yüzünün yarısını kapatan şapkasıydı. Lakin kıvrılan dudakları, yine de onu ele veriyordu. Mühür soğumadan eğildiği ranzadan uzaklaştı. Arkasında bıraktığı siyah saçlı çocuğun kolu kızarmış, damganın yuvarlak çemberi teninde dikkat çeken bir yara oluşturmuştu. Acıyla kaşlarını çatıp, huysuzca yatağında mırıldanırken çektiği acı rüyasına yansıyor olacak ki dudaklarından belli belirsiz bir inilti döküldü: "Sedef..."

Kimsesiz çocuklara yaptığı ilk işkence o çocukla sınırlı kalmamış, neredeyse yarım saat boyunca tıpkı bir karabasan gibi sırasıyla her çocuğu ziyaret etmişti. Her beş çocuktan sonra mührü tekrar ısıtıp kor haline getiriyor, yaptığı işe ara vermeksizin kızgın mührü çocukların tenine basıyordu. Böylece yarasa

Scanned with CamScanner

mührünü sürekli kızgın ateşte ısıtarak tüm kurbanlarını sol kolundan damgalamıştı. İçerideki ağır yanık kokusundan dolayı yaşlı kadın kusmamak için kendisini zor tutarken o, şömineden çıkardığı mühürle son yatağın yanına gelmişti. Dağılmış saçları yastığa dökülmüş küçük kız çocuğunun üzerindeki ince askılı atlet sayesinde kolunu açmakla uğraşmadı. Onun üzerine eğilip sol koluna baktı ve tıpkı diğer çocuklara yaptığı gibi kızgın mührü onun koluna da bastırdı. Ancak mühür yatakta uyuyan çocuğun teniyle buluştuğu anda küçük kız çığlık atarak gözlerini açınca afallamıştı. Bu çocuğun ilacın etkisinde olması gerekiyordu fakat mavi gözlerini irice açan kız, onu tekmeleyerek kendisini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Ağlıyor, minik elleriyle onu itmeye çalışarak avaz avaz bağırıyordu. Burada yanlış olan bir şeyler vardı, onun da uyuyor olması gerekiyordu.

Henüz yedi yaşında olan Sedef, kolundaki keskin acıyla gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş bir gölgenin varlığını hissetti. O an tenindeki acıdan daha büyük olan bir şey varsa o da yatağının başucunda duran yabancıya karşı hissettiği korkuydu. Nefes nefese bağırarak ona acı çektiren adamı itmeye çalışıyordu lakin küçük bedeninde düşmanını savuşturacak gücü bulamıyordu. Canı çok yanıyordu, gözyaşları içinde çırpınarak ağlayıp hıçkırması bu korkunç yabancıyı durdurmuyordu. Islak kirpileri arasından ona işkence eden kişiyi bulanık görürken kaçmaya çalıştığı esnada kapının yanında gördüğü yaşlı kadın, korkusunu bir nebze de olsa hafifletti. Ona yardım ederdi, değil mi? Onu kurtarmak için gelmişti. "Müdire anne!" Onu çivilenmiş gibi tutan kollardan kurtulmaya çalışırken hıçkırıklar içinde, "Mü-müdire anne, yardım et!" diye yalvardı. Ağlayarak bir köşede durmuş onu izleyen kadından yardım istiyor, ona doğru gitmek için öne atılıyordu fakat müdire annesi sadece izliyordu. Neden izliyordu? Neden gelip onu kurtarmıyordu? Korktuğunu, acı çektiğini görmüyor muydu? Sedef korkunun kollarında boğuşurken ıslak gözlerle hâlâ müdire annesine bakıyor, gözyaşları içinde ondan yardım istiyordu ama müdire annesi sadece izliyordu.

Küçük, çelimsiz kız her ne kadar onun ellerini tırmalayıp ona güçsüz tekmeler savursa da bunların hiçbiri kesinlikle bir işe yaramamıştı. Kız çocuğunun hareketleri yavaşladı, yavaş yavaş çırpınmayı bıraktı, artık direnemeyecek kadar yorgun düştüğünü anlaması da uzun sürmedi. Onu bırakıp mavi gözlerine baktığında küçük kızın attığı çığlık kulaklarında yankılanıp durdu. Çığlığı öylesine gürdü ki bu ses yatakhanenin duvarlarına çarpıyor, onun kulaklarında yankılanıyordu. Çığlığı kesildi, yuvarlak yüzü solgun bir renk aldı ve küçük kız çektiği acıya daha fazla dayanamamış olacak ki bitkince yatağına yığıldı. Rüyasında gördüğü öcülerden birinin kendisini ziyaret ettiğini düşünüyordu. Fakat bilinci kapanmadan hemen önce konuşulanları duymuştu.

"Adı ne?"

"Sedef. İlaçlara karşı bağışıklığı çok güçlü, uyanacağını tahmin etmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annesi onu doğurmak istemediği için dokuz ay boyunca ağır ilaçlar kullanmış ancak Sedef, tuhaf bir şekilde bu ilaçlardan etkilenmemiş. İlaçlar ona hiç zarar vermemiş. Doğduğunda annesi biberondaki sütünün içine bir kutu uyku hapı koyarak ona içirmiş fakat Sedef, iki gün uyumak dışında ilaçlardan yine olumsuz anlamda etkilenmemiş. Altı aylık olduğunda ise annesi ondan kurtulmak için onu bir çöp poşetinin içine koyarak, poşetin ağzını sıkıca bağlayıp çöp kutusuna atmış. Onu havasız bırakarak öldürmeye çalışmış ancak birileri Sedef'in boğuk çığlığını duyarak onu kurtarmış. O günden beri Sedef burada." Müdire, buradaki her çocuğun hikâyesini biliyor, hepsi adına üzülüyordu. Evet, belki para karşılığında çocukların damgalan-

Scanned with CamScanner

masına izin vermişti ama hepsi hâlâ yaşıyordu. Duyduğu vicdan azabını gidermek için yaralarıyla bizzat ilgilenip onları iyileştirecekti. Onlar en fazla bir hafta içinde toparlanıp eskisi gibi iyi olacaktı. Yarın sabah herkes çocukların nasıl damgalandığını merak edecek ama bu gerçeği kimse bilmeyecekti.

Biraz soğuyan mührün kapağını kapatan yabancının gözleri yataktaki kızı bulunca, "Yankı," diye fısıldadı. "Bundan sonra onun adı Yankı," dedi ve buradaki işini bitirerek çıkıp gitti. Sedef, onu duymuş ve gözlerini yorgunca kapatmıştı.

O gece soğukkanlı bir cani, gelecekte tüm kurbanlarını bulabilmek için damgalamıştı. Bu durum onun için bu oyunu daha zevkli kılacaktı. Büyümelerine ve yaşamalarına izin vermişti, ta ki zamanı gelene kadar!

Doğru zamanda, hepsi nerede olursa olsun onları bulacaktı çünkü mühürlü çocukların her biri artık onun kurbanıydı.

Sedef, o yağmurlu gecede, kolunda yarasa mührüyle yurttan kaçmıştı.

2. BÖLÜM

Gözyaşlarım hızla akarken, burnumu çekerek elimdeki işi bitirmeye çalıştım. Buram buram soğan kokan mutfakta, alnımdaki teri elimin tersiyle silerek derin bir nefes almak istedim fakat burnumun direğini sızlatan soğan kokusu gözyaşı kanallarımı açmıştı ve beni ağlatıyordu. Tahtanın üzerindeki her bir soğanı doğramam sadece otuz saniyemi alıyor olsa da bu sebzeden nefret etmeden duramıyordum. Ağlamaya devam etikçe elimdeki keskin bıçağı daha hızlı kullanıyor, beni ağlatan soğanlardan kendimce intikam alıyordum. Her ne kadar arada bunu yapsam da hiçbir zaman ağlamaktan hoşlanmadım. Kimse gözyaşı dökmeyi sevmez ama ben gereksiz yere döktüğüm gözyaşına sebep olan her şeyden otomatik olarak nefret ediyorum, tıpkı soğanlardan nefret ettiğim olduğu gibi. Tamam, soğan yemeklerin tadı tuzu ama beni ağlatıyorsa o olmadan da bir yemek çok lezzetli olabilir. Ayrıca bu soğan doğrama işi neden her defasında bana veriliyor ki? Bu insanların küçük olanı daima ezmek gibi bir alışkanlığı olmalı. Kendimi evin en küçük çocuğu gibi hissediyorum. Tek fark, normal bir aile en fazla on kişi olurken burada bir hayli kalabalık olmamızdı. Son soğanı da doğramayı bitirdiğimde hepsini büyük cam kâsenin içine koyup musluğun altında ellerimi yıkadım. Şükürler olsun ki sonunda bitti!

Scanned with CamScanner

"Yankı, buraya gel." Ocağın başındaki Oya abla bana seslenince, ayaklarımı vura vura isteksizce ona doğru yürüdüm. Bu durum, Oya ablanın bana sitem etmesine sebep oldu. "Bu yaştaki bir kız için fazla tembelsin." Karıştırdığı patates püresinin başına beni geçirip büyük tahta kaşığı elime tutuşturdu. "İyice karıştır, dibi tutmasın." Yemeklerin buharı yüzünden alnına yapışan birkaç tutam saçı bonesinin altına sıkıştırdı. Benden daha fazla yemesine rağmen her geçen gün yüzü daha da zayıflıyor, bedeni küçülüyordu. "Hadi, Yankı." Aldığım yeni bir uyarıyla başımı eğip iyice sertleşen püreyi karıştırmaya başladım. O da koşarak makarna tenceresine doğru gitti. İyi, en azından yine tepemde dikilerek *doğru yap şu işi* diyerek beni süründürmeyecekti.

Kaşığı tutan bileğim karıştırma işini yapmaktan ağrıyınca, "Oya abla, bu oldu sanki," diyerek ocağın altını kapatmayı düşündüğüm esnada, Oya ablanın yerine yemekhanenin mutfağında farklı bir ses yankılanmıştı. "Mahkûm Yankı Sarmaşık!" Evet, uzun zamandır ismimin önüne koyulan bir sıfattı bu.

Gardiyan ismimi söylediğinde başımı kaldırınca, kapının önünde bana sert bir şekilde bakan adamı gördüm. Gardiyan üniformasının koyu lacivert rengi karanlık kişiliğiyle bütünleşmişçesine korkunç bir görüntü sunuyordu ve ben, yıllar geçmesine rağmen hâlâ onlardan birine bakarken ürperiyordum. Saygı duruşuna geçmiş gibi ellerini iki yanına sarkıttı, böbürlenir gibi omuzlarını dikleştirerek göğsünü havayla doldurdu. Ona göre bu, mahkûmları sindirmek için iyi bir gizlenme şekli olabilirdi ama buradan bakınca kocaman göbeğinden kurtulmak için onu içine çeken bir adamı anımsatıyordu. *Hadi* dercesine hafifçe kaşlarını çattı, istediğim son şey bir gardiyanı kızdırmaktı. "Oya abla, sen devam eder misin?" Sol tarafımdaki kadına dönünce her ne kadar başını sallayarak kabul etmiş olsa da tıpkı mutfakta çalışan birkaç kişi gibi o da aylar sonra İlyas gardiyanın beni neden çağırdığını merak ediyordu.

Üzerimdeki önlüğü ve saçlarımdaki boneyi çıkararak yemekhanenin kapısının önünde beni bekleyen gardiyana doğru yürüdüm. Tuba teyze, merakına yenik düşmüş olmalı ki salata için domates doğramayı bırakıp İlyas gardiyana döndü. "Kızı nereye götüreceksin?" Burada beni koruyan, bana sahip çıkan sayılı kişilerden biriydi. Toplasan beş kişiyi bulmazdı koğuştaki sevenlerim.

"Müdür çağırıyor!" Kaşlarını çatan gardiyan, genelde bize karşı çok kaba ve kırıcıydı.

"Neden?" Ilgaz ağzındaki sakızı patlatarak yanımdaki yerini aldı, burada belki de gerçek anlamda değer verdiğim tek kişiydi. "Yıllardır burada ama bugüne dek tek bir ziyaretçisi bile olmadı, yani ziyaretçi için çağırmış olamaz." Eliyle beni göstererek mutfaktakilerin dikkatini üzerime çekti. "Yankı'nın en kötü huyu sakarlığı, onun dışında buradaki kimseye zararı yok, ceza için de olamaz. Geriye sadece beraat etmesi kalıyor ama buna da daha iki yıl var. Bu müdür yıllar sonra niye çağırıyor onu?" Ilgaz sadece benden iki yaş büyük olsa da geldiği ilk günden beri bir abla gibi bana sahip çıkmıştı. O, gerçekten karşılıksız seven nadir insanlardandı.

İyice sabrı tükenen gardiyan bana doğru yürüyünce onu kızdırmayı başardığımızı anladım. "Yeter!" Kolumu sertçe kavrayıp tırnaklarını geçirirken mutfaktakilere uyarı dolu gözlerle bakıyordu. Elini kolumdan çekmeliydi! "Dönünce ne olduğunu öğrenirsiniz. Şimdi çekilin yoldan, daha fazla canımı sıkmayın!" Kimseye itiraz etme fırsatı tanımadan koluma işkence eden pençeleriyle apar topar beni peşinden sürükledi.

Yemekhaneden çıktığımızda kolumu çekerek ondan kurtardım. "Yolu göstersen yeter." İnsanların bana dokunmasına dayanamıyordum. Bu, her defasında beni rahatsız ediyor, sinir krizi geçirmeme neden oluyordu.

Scanned with CamScanner

Ben istemediğim sürece kimse bana dokunmamalı!

Rutubetli, loş koridoru geçip merdivenleri çıkınca daha temiz bir koridora girmiştik. Burada ışıklar hep gri, renkler fazla soluktu. Dört duvarın karanlığıyla geçiyordu hayatımız, cezaevinin kirli duvarları arasına asla canlı renkler uğramıyordu. Günün belirli saatlerinde avluya çıkardık ama bu çok kısa sürüyordu ve cezaevinin tel örgülü uzun duvarları arasında arzuladığımız temiz havaya ulaşamıyorduk. Etrafına bakıyorsun, her yerde uzun duvarlar... Boğuluyor gibi oluyorsun ve gökyüzünü görmek istiyorsun ama gökyüzü bile tüm renklerini yitirmişçesine kasvetli bulutlarla kuşanıyor. Bir köşeye çekiliyorsun, belki de bir duvar dibine... Sonra uzun uzun bakıyorsun gökyüzüne. Bulutların ötesinde bir ışık görmek istercesine bakıyorsun ancak ne kadar bakarsan bak, hep aynı kasveti görüyorsun. Nefret saklandığı yerden çıkıyor, kuşatıyor seni. Özlemini çektiğin her şeye duyduğun büyük, yakıcı bir nefretten bahsediyorum. Bir süre sonra kabullenip asla güzel şeylere sahip olamayacağını anlayarak hayattan beklentilerin düşüyordu. Geriye kalan tek şey ise sana dayanma gücü veren yaşanmışlıklara olan nefretin oluyordu. Sahip olduklarımıza ve asla sahip olamayacağımız şeylere duyduğumuz nefretti bize kalan. Burada hiçbir şey yoktu; ne bir çimen kokusu vardı ne de çıplak ayaklarla üzerinde yürüyeceğiniz bir avuç toprak. Bir seferinde Ilgaz, yalvar yakar küçük bir saksı begonyayı koğuşa aldırmayı başarmıştı ama tüm çabalarına rağmen onu yaşatamamıştı, solmuştu çiçekleri. Oysaki koğuşa geldiğinde ne kadar da canlı ve güzeldi... Lakin bir ay içinde boynunu bükmüş, taç yapraklarını usul usul dökmüştü.

O gün ağlamıştı Ilgaz. "Ölüyor Yankı, buraya giren her şey tıpkı bizim gibi ölüyor!" demişti. O gün Ilgaz'ı ağlattığı için bir kez daha çiçeklerden nefret etmiştim ama haklıydı, burası içine aldığı her şeyi öldürüyordu.

Etraftaki gardiyanları umursamadan İlyas'ı takip etmeye devam ettim, bir kapının önünde durup kapıyı hafifçe tıklattı.

Bedeninin üst kısmını aralık kapıdan içeriye doğru uzatarak, "Mahkûm Yankı Sarmaşık geldi, efendim," dediğinde kısa sürede içeriden farklı bir ses duymuştum: "İçeri al." İlyas kenara çekilerek geçmem için bana yol verince derin nefesler eşliğinde içeri girdim. Gardiyan ise peşimden kapıyı kapatarak gitmişti.

Ayaklarımı hareket ettirerek odanın içine doğru yürüdüm. Uzun zaman sonra kaldığım koğuş dışında bir yere gelmiş olmanın tedirginliği vardı üzerimde. Ahşap eşyaların çoğunlukta olduğu odayı yabancı gözlerle süzerken buldum kendimi. İnsan, yabancısı olduğu bir yerde gördüğü her şeye merakla bakardı, bundan dolayıydı sol taraftaki metal dolabın üzerinde duran mavi dosyalara uzun uzun bakışım. Hemen sonrasında tam karşımdaki masanın üzerindeki dağınık kâğıtlar dikkatimi çekmişti. Sandalyesinde oturan müdürün bir eli masadaki kâğıt yığınının üzerinde duruyor, diğer eli siyah takım elbisesiyle uyumsuz duran sarı kravatını çekiştiriyordu. Aylardan sonra ilk kez gördüğüm müdürün adının Faruk Tarcan olduğunu, her an masadan düşecekmiş gibi duran küçük, dikdörtgen isimlik sayesinde anlamıştım. Oval yüzü fazla sıkıntılıydı, saçsız başındaki terler alnına doğru süzülüyordu. Koyu siyah gözleri sürekli sağ tarafa kayıyordu, bu durum endişesini daha çok büyütüyor gibiydi. Bir şeyler onu tedirgin ediyor veya korkutuyor olmalıydı çünkü aldığı hızlı solukların havaya karışan seslerini duyabiliyordum.

Sürekli kaçamak bakışlar attığı yerde ne var diye merak ederek başımı çevirince, pencerenin yanında, ayakta sırtı bize dönük birinin dışarıya baktığını gördüm. Bize doğru dönmediği için yüzünü göremesem de koyu kahverengi uzun saçlarının gür ve parlak oluşu göz kamaştırıcıydı. Sırtıyla bakışıyordum lakin buraya ait olmadığı öyle belliydi ki sanki geçerken uğramış veya adres sormak için yolu mecburi bir şekilde bu cehennem çukuruna düşmüş gibiydi. Uzundu, evet gerçekten çok uzun bir

Scanned with CamScanner

boyu vardı. Sanki dünyaya yukarıdan bakmak için doğmuş gibi bir his yaratıyordu insanda. Beyaz tişörtünün altında bile sırt kasları kendisini belli ediyordu, dik duruşuna güçlü omuzları da eklenince merak duygum arşa kadar yükselmişti. Bacaklarını saran kot pantolonunda tek bir kırışık yoktu. Pahalı olduğu her halinden belli olan ayakkabıları, burada ne sıfatla bulunduğunu sorgulatıyordu. Elleri ceplerindeydi, bir kez bile olsun başını çevirip ne bana ne de müdüre bakmıştı. Sanki biz burada yokmuşuz gibi rahat bir tavır takınmıştı, bu da bende daha fazla merak uyandırıyordu.

"Otur, Yankı." Müdürün titrek sesiyle bakışlarımı pencereden dışarıyı izleyen adamdan çekerek müdürün eliyle gösterdiği masasının önündeki koltuğa oturdum. Fazla paniklemiş olması dikkatimden kaçmıyordu. Onu korkutan şey, odadaki üçüncü kişi olabilir miydi?

Oturuşumu düzelterek nihayet ecel terleri döken müdüre döndüm ve merak ettiğim soruyu sorma fırsatı bulabildim: "Beni neden çağırdınız?" Sorumu duymamış gibi endişeli gözleri o gizemli adamı bulmuş, hafif öksürerek yeniden bana dönmüştü. Allah aşkına, bu adamın nesi vardı?

Ondan gerçekten korkuyor gibiydi.

Nihayet bir dakikanın ardından masasının çekmecesinden birkaç evrak çıkartarak bir kalemle birlikte önüme koydu. "Mahkeme kararıyla beraat ettin. Dosyanı imzaladıktan sonra gidip eşyalarını topla çünkü çıkıyorsun." *Ne? Çıkıyor muyum?* Şaşkınlığım bakışlarıma yansırken, gözlerimi irice açarak şoka girmiş bir halde ona bakıyordum. Ne demişti öyle? Beraat mı ettim? Şaka yapıyor olmalıydı çünkü bu dediği şeyin oluru yoktu. Buraya gelirken aklımda birçok senaryo ürettiğim doğruydu hatta beni Ilgaz'dan ayırmak için farklı bir koğuşa göndereceklerini bile ihtimallerimin arasındaydı lakin beraat etmek... *Yok artık! Bir yanlışlık olmalı, cezamın bitmesine daha var.*

"Ama daha iki yılım var." Bu sefer sesi titreyen bendim çünkü bu, beklemediğim bir şeydi. Beş yıl boyunca tutsak olmak bazı alışkanlıkları kendisiyle beraber getiriyordu. Hiç çıkamayacağımı düşünmek gibi kötü alışkanlıkları...

On dört yaşımda, hüküm giymiş çocukların gittiği ıslahevine mahkûm edilmiştim. Dört yıl boyunca buradan bir farkı olmayan o yerde kalmıştım. İstanbul'un gözden çıkarılan semtlerinden olan Nizam'daki ıslahevi benden dört yılımı almıştı. On sekizimde çıktığım ilk mahkemeden sonra kendimi aynı semtte olan bu kapalı cezaevinde bulmuştum. İki yılım da burada heba oldu, evet, şu anda kayıtlarda on dokuz görünüyorum ama yirmi olmama sadece birkaç ay kaldı, yani bir nevi burada iki yılım geçti diyebilirim. Ne ıslahevinde ne de burada tutuklu geçirdiğim günlerde bir Allah'ın kulu bile ziyaretime gelmişti. Yıllar sonra ilk kez çağırılıyordum ve bana beraat ettiğim mi söyleniyordu? Hayır, kesinlikle bunda bir yanlışlık olmalıydı.

"Öyleydi, daha iki yılın vardı." Başını sallayarak beni onayladı. "Ancak davanda bir gelişme oldu. Lehine kanıtlar bulan avukatın bunu mahkemeye sununca, mahkemeye bile çıkmana gerek kalmadan beraat kararın onaylandı." *Bu adam benimle dalga mı geçiyor, mahkemeye çıkmadığım halde beraat kararım nasıl onaylanır? Bu tür yerlerde her şey prosedürüne uygun yapılırken buna kim inanır?* Aptal biri değildim, sözlerindeki tutarsızlık göz ardı edebileceğim bir şey değildi. *Burada benim bilmemi istemediği bir şeyler dönüyordu.*

"İyi ama bildiğim kadarıyla benim hiçbir zaman avukatım olmadı. Zaten mahkemede özellikle beni savunacak bir avukat talebinde bulunmadım." Ellerini ceplerinden çıkaran gizemli kişinin dışarıda dikkate değer ne bulduğunu merak ediyordum.

"Bir avukatın var." Müdürün sesiyle tekrar ona döndüm. "Seni savunmak isteyen ve işinde çok iyi olan gönüllü bir avu-

Scanned with CamScanner

katın var. Şimdi gereken evrakları imzala." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıp duruyordum. Avukatımın kim olduğunu sormin beni savunduğunu merak ediyordum. Üstelik mahkemeye bile gitmediğim halde o avukat nasıl serbest kalmamı sağlamıştı? Avukatın güçlü bağlantıları olduğu kesindi, bunun karşılığında ne isteyeceği ise beni endişelendiriyordu.

Dosyaları müdüre doğru ittim. "İmzalamıyorum." Adımlarımı etraflıca düşünmeden atmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. *Bu işin altında yatan gerçeği öğrenmeden beni buradan zor çıkarırlar!*

Şimdi aynı şaşkınlıkla o bana bakıyordu. "Anlamadım?" Yüz ifadesinden dolayı gülmemek için kendimi zor tuttum. *Nesini anlamadı acaba? Oysaki az önce çok açık konuştum.*

"O avukat beni serbest bıraktırırken bana sordu mu özgür kalmak ister misin diye?" Kaşlarımı çattım. "Ben çıkmak istemiyorum. Daha iki yılım var ve bitmeden hiçbir yere gitmiyorum." Özellikle dosyamda avukat istemediğimi belirtmişken böyle bir şeyi beklemiyordum. Bu plansız özgürlük, benim için güzel bir haber değildi. Dışarıdaki cehennemin buradan bir farkı yoktu. *Allah aşkına, bu nasıl bir iş böyle? Acaba serbest kaldığımda nereye gideceğimi de düşündünüz mü?*

Söylediklerimle gizemli yabancı bir an bana dönecek gibi olmuştu ancak son anda kontrolünü sağlamış olmalı ki bunu yapmadı. Sırtı bana dönük olabilirdi, dışarıya da bakıyor olabilirdi ama tüm dikkati konuştuklarımızdaydı. "Evladım, sen iyi misin?" Müdür gözlerini büyütmüş, afallamış bir vaziyette bana bakıyordu. "Buradan kurtulmak için mahkûmlar her gün adak adayarak yalvarıp duruyor, sen bana çıkmak istemediğini mi söylüyorsun?" *Bunda şaşılacak ne var? Çıkmak istemiyorum, cezamı bitirdiğimde çıkınca ne yapacağımı düşünürüm.*

"Onların gidecek bir yeri var, Faruk Bey." Beni anlamak zorundaydı. "Ziyaret günlerinde gelen yakınları, evde yollarını bekleyen sevdikleri var ama benim kimsem yok. Altı yıldır mahkûmum, siz de iyi biliyorsunuz ki ne bir arayanım ne de soranım var." Çıkmak istemiyordum, o şeyleri yeniden yaşamaktan ölesiye korkuyordum fakat burada tutsak kalmak da istemiyordum. Tek istediğim, kalacak bir yer ve çöplerden toplayacak da olsam bir kuru ekmekti.

Sözlerim bittiğinde odadaki gizemli yabancının iki yanında hareketsizce duran ellerinin bir an yumruk olduğunu gördüm ama bu çok kısa sürdü. Belki de anlattıklarım onun için basit bir yakarış olduğu için canı sıkılmıştır ancak yedi yaşından beri sokaklarda olan kimsesiz biri için bunlar basit şeyler değildi. "Üzgünüm." Müdür dosyaları tekrar önüme koydu. "Mahkeme kararıyla özgür kalan birini, burada bir gün bile fazladan tutmak suç sayılır. Şimdi imzala ve toparlan. Hemen bugün çıkıyorsun."

"Nereye gideceğimi de söyledi mi o mahkeme kararı?" Kucağımdaki ellerimi sinirden dizlerime bastırırken bu yaptıkları şeyin fazla aptalca olduğunu düşündüm. "Sabıkalıyım diyorum, en azından mahkûmlar için kalacak yer veya bir iş bulmaları gerekmiyor mu?" Genelde buradan çıkan kimsesizler için kalacak bir yer ayarladıklarını duymuştum. Birkaç aylık kirasını ödüyorlardı ve serbest kalan kimsesiz mahkûm da o zamana kadar bir iş bularak gerisini bir şekilde hallediyordu. Bunu daha önce birkaç kişi için yapmışlardı, aynı şeyleri talep etmeye hakkım olduğunu düşündüm.

Kendisine zorluk çıkardığım için boynundaki kravatı biraz daha çekiştiren adam, benden fazlasıyla sıkılmış gibi görünüyordu. "Senin için bu söz konusu değil." Peki, benim onlardan ne farkım vardı? Birinin bana yardım edeceğini düşünmek asıl aptallıktı. Ayrıca neden sadece benim için böyle bir şeyin söz konusu olmadığı da ayrı bir soru işaretiydi.

Scanned with CamScanner

Öfkeli olsam da ısrarımın bir işe yaramayacağını anlayınca, on dakika boyunca dosyamda yazanların hepsini okudum ve sonunda imzaladım. Daha sonra ayağa kalkarak dosyaları müdüre geri uzattım, bu odada işim kalmadığı için gitmeye yeltenince beni durdurdu: "Daha bitmedi." Ayakta durarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne kaldı ki? Zaten iki gün sonra yine görüşeceğiz." Benden bu kadar kolay kurtulamayacaklarını bilmeleri gerekiyordu.

Kaşlarını merakla yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Alnındaki kırışıkların belirginleşmesi beni güldürdü. "Sokaklara dönüyorum, Faruk Bey. Yirmi yaşındaki bir kızın olmaması gereken bir yere ya da hak ettiğim yere. Her neyse, bir şekilde buraya geri geleceğimi biliyorum." Belki bu sefer farklı olurdu ancak artık bir sabıka kaydım varken değişen bir şey olacağını sanmıyordum.

Beni ciddiye almayan müdür protokolü hızla anlatmaya başlayınca onu dinlemek pek içimden gelmedi. "Tutuksuz yargılandığın için her hafta karakola giderek imza vermen gerekiyor. Şimdilik ülke dışına çıkamazsın ve bir suça karışırsan tekrar içeri girersin. Böyle bir şey olursa cezan kaldığı yerden devam eder." Her söylediği beni deli ettiği için sinirden güldüm. "Bu harika çünkü önüme çıkan ilk kişiye yumruk atacağım, sonra yine koğuşuma döneceğim." Dişlerimi göstererek sevimlice sırıttım. "Bu bilgi için size minnettarım, Faruk Bey." Gülerek söylediklerim yüzünden adamcağız bilmem kaçıncı şokunu yaşıyordu ama umurumda değildi. Bana sormadan beni özgür bırakmak onların hatasıydı.

Keyfim yerine geldiği için put gibi hiç kıpırdamayan yabancıya son kez bakarak odadan çıktım. Kapıyı peşimden kapatarak beni bekleyen gardiyana doğru yürürken dudaklarımdan çıkan cümle kesinlikle mutluluktan kaynaklanmıyordu. "Yaşasın özgürlük!"

Şu yumruk işini mutlaka dikkate alacağım.

"Yankı, kalk iki göbek de sen at!" Ilgaz elimden çekiştirerek beni ranzamdan indirmeye çalışırken, inat edip iyice yatağıma yayıldım. Bu, göbek atarak kutlayacağım bir durum değildi.

"Niçin?" Özgür kalan her kadın için burada oyun havası çalıp oynardık. Bu, bir nevi onların özgürlüğünü kutlamaktı. Onların adına mutlu olduğumuz için her birini böyle uğurlardık ancak şimdi beni seven şu birkaç kişi gülücükler saçıp oynarken ben, çıkacağım için mutlu olamıyordum.

"Yankı?" Ilgaz yatağıma oturduğunda gözleri endişeyle bana bakıyordu. Her endişeli olduğunda yaptığı gibi yine örgü yaptığı saçlarının ucunu parmağına dolamaya çalışıyordu. Aslında sarışın olmak ona yakışıyordu ama gözlerinin yeşilleri hep fazla karamsar baktığı için buradaki çoğu kişi gibi geleceğe yönelik düşlerini yitirmişti. Kaşık kadar küçücük, yuvarlak bir yüzü vardı ancak kocaman gözlerini kırpıştırarak size bakınca, hele ki bir de yalvarırcasına dudaklarını büzmeye başlayınca sizi çaresiz bırakıyordu. Benden iki yaş büyük olması onun benden daha genç göstermesine engel değildi. Güzel yüzünün aksine ne yazık ki kaderi benim gibi kötüydü. Ailesi tarafından babası yaşındaki bir adamla zorla evlendirilmiş ve kocasından dört yıl boyunca şiddet görmüştü. Karnına aldığı bir darbe ile düşük yaparak bebeğini kaybedince, cinnet geçirip kocasını öldürmüştü. Aslında bir nevi kendini korumak için şuursuzca yaptığı bir şeydi bu çünkü o yapmasaydı, kocası ona uyguladığı şiddet nöbetlerinin birinde kesin onu öldürürdü. Dokuz yıl ceza almış ve cezasından sadece iki yıl eksilmişti. Ben ıslahevinden tahliye olup buraya geldikten haftalar sonra, yüzü gözü morluklar içinde, dağılmış bir şekilde Ilgaz da buraya gelmişti. İlk günler kimseyle konuşmaz, hep yatağında cenin pozisyonu alarak yatardı. Kaybettiği bebeğinin acısını döktüğü gizli gözyaşları için-

Scanned with CamScanner

de yaşarken elleri hep karnında olurdu. Zaman geçtikçe birbirimizi tanımış, geçmişin ağır yüklerini paylaşarak yakın olmayı başarmıştık. Sahip olduğum tek arkadaşımdı.

"Neden mutlu değilsin, Yankı?" Elimi avuçlarının arasına aldığında ona karşı dürüst olmayı seçtim. "Aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum." Geride bıraktığım hayat tozpembe düşlerden oluşmuyordu.

Elini uzatarak gözlüklerimi çıkarıp benden bağımsız akan yaşları sildi. "Sen artık yurttan kaçan o küçük kız değilsin, Yankı." Gözleri sanki hırkamın altındaki o damgayı görmek ister gibi bakıyordu. "On dört yaşında içeriye giren kız da değilsin." Gülümseyerek tuttuğu elimi güven vermek istercesine sıktı. "Sen kendi ayağına takılıp düşen Yankı Sarmaşık'sın ancak şunu asla unutma..." Ciddileşerek gözlerimin içine baktı. "Seni sadece sakarlığın yere düşürebilir, onun dışında sen fazlasıyla güçlü ve kendi ayakları üzerinde durabilen bir kızsın." İlaç gibi gelen sözleri beni bir nebze rahatlatmış olsa da korkularımı almak için yeterli değildi. Bazı şeyler kolayca unutulmuyor, zihninizin bir köşesinde size acı çektirmek için duruyordu.

Onunla geçireceğimiz son saatlerde huzursuzluk çıkarıp, onu daha fazla üzmemek için başımı sallayarak gözlüklerimi elime aldım. Siyah çerçeveli, yuvarlak gözlüklerim olmadığında attığım adımı bile göremeyecek kadar kör biri oluyordum. Ağladığım için buğulanan gözlüklerimi silip yeniden taktığımda artık Ilgaz'ı daha net görüyordum. Giderayak onu üzmek istemediğim için onunla yataktan inmeyi kabul etmiştim. Oya teyzelerin yanına gittik, sırf Ilgaz'ın hatırı için saçma sapan dans ederken içimdeki kasvetten kurtulamıyordum. Son kez onların arasında olmanın burukluğunu yaşayan sol tarafım yeterince mutlu değildi.

Kalan saatlerimde yaşadığım hüznü gizleyip, her biriyle eğlenerek onlara görmek istedikleri Yankı'yı göstermiştim. Dans

etmiş, oyunlar oynamış ve fazlasıyla yorulmuştum. Ilgaz'ın yardımıyla birkaç kıyafetten oluşan eşyalarımı sırt çantama doldurmuştum. O elbiseler de bana ait değildi aslında, Ilgaz'ın giymem için verdiği kıyafetleriydi. Cezaevinde bile yaşamak için para gerekiyordu, kendime kıyafet getirtecek param olmadığı için buradakilerin eskileriyle idare ediyordum. Nihayet veda zamanı geldiğinde buradaki herkese sarılarak helallik almak çok zordu. "Kendine dikkat et, kuzum." Gözleri dolan Oya abla yüzümü ellerinin arasına alınca ağlamamak için kendimi güçlükle durdurdum. "Zor, biliyorum ama bir ev kirala ve işe girerek geçimini sağla." Ağlamaya başladığında benim için korktuğunu görmek suçluluk duymama neden oluyordu ancak ona, "Korkma, dışarıda daha iyi olacağım," diyemiyordum çünkü dışarıda bana ne olacağını bilmiyordum. "Artık çocuk değilsin. Senin yaşındaki bir kız, özellikle de bu kadar güzel bir kız için sokaklar tekin değil." Ilgaz kadar olmasa da sokaklarda büyüdüğümü buradaki herkes biliyordu. *Sokaklar korkunçtur, eğer kimsesizseniz sokaklar cehennemdir.*

"Tamam Oya abla, artık ağlama, lütfen." Gülümsemeye çalışarak ona sımsıkı sarıldım. "Yankı?" Tuba teyzenin sesiyle ona doğru döndüğümde elindeki küçük zarfı bana uzattı. "Çok değil ama kendi aramızda senin için para topladık." Mahcup bir şekilde diğerlerine baktığımda hepsi tebessüm ederek *al hadi* dercesine zarfı işaret ediyordu. "Bu para bir aylık kiranı karşılar, o zamana kadar bir iş bulmuş olursun." Buraya gelmeden önce çok fazla işe girmiştim fakat ya çocuk olduğum için beni işten çıkarıyorlardı ya da sakarlığım yüzünden kendimi kovduruyordum. Tabii, bazı istisnalar vardı. O işlerden de rezalet çıkararak kaçıyordum. Yani bir iş bulmam çok zordu.

"Teşekkür ederim." Ona da sarılarak uzun bir süre kollarına sığındım, onlardan ayrılmak düşündüğümden daha zordu. "Acele et!" Beni uyaran gardiyanın sesiyle ondan ayrılıp ağlaya-

Scanned with CamScanner

rak bana bakan Ilgaz'a döndüm. "İyi ol, kardeşim." Fısıldayarak bana sarılınca, daha fazla kendimizi tutamayıp ikimiz de hıçkırıklarla ağlamaya başladık. Ilgaz, yıllar sonra sahip olduğum güvenli evim gibiydi, şimdi ondan ayrılmak zorundaydım. Yıllar sonra bana verilen tek yakınımı da yine arkamda bırakmaktı kaderim. Bu hep böyle olmuştu, kime çok bağlansam hepsini bırakıp gidiyordum.

"Sorun çıkarma." Kavgacı bir yapısı olduğu için onu uyarmam gülmesini sağlamıştı. "Geri gelme." Aynı şekilde gülerek başımı salladım. Elimdeki zarfı bavul görevi gören, yerdeki sırt çantamın içine koyarak çantamı taktım. Az kıyafetimin olması bu yönden iyiydi çünkü sırt çantama sığıyordu. Aslında birkaç kıyafetim daha vardı ama onları burada bırakıp sadece bir tişört ve pantolonu almıştım. Ilgaz ile vedalaşmak en zoruydu ama gardiyanın baskısı yüzünden bunu yapmıştım. Nihayet cezaevinden çıktığımda büyük kapılar, uzun zaman sonra benim için açılmıştı. Kapıdan çıktığımda görevliler kapıyı arkamdan kapattı. İçimdeki burukluğa engel olamadım. Kapının önünde ellerindeki tüfeklerle nöbet tutan jandarmaların yanından durgunca geçtim. Başımı çevirerek kapalı cezaevine son kez baktığımda iki yılımı geçirdiğim bu yerdeki kâbuslarımı yeniden yaşıyor gibiydim. Çocuk yaşta mahkûm damgası yiyerek girdiğim yerden yetişkin bir kız olarak çıkmıştım. Geri dönerek cezaevinin büyük duvarları arasında gizlenen yere bakarken etraftaki ağaçlardan gelen palamut kokusunu içime çektim. Sıcak havanın rahatlatıcı esintileri, etrafımdaki ağaçların yeşilliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Cezaevleri genelde şehirden uzak, ıssız yerlerde olduğu için dışarıda nöbet tutan iki jandarmanın ve benim dışımda etrafta kimse yoktu. Buradaki arabaların gardiyanlara veya buradaki görevlilere ait olduğunu biliyordum, benim için gelen bir araba yoktu.

On dört yaşında ıslahevine bileklerimdeki kelepçeyle gittiğimde de yine böyle bir sessizlik vardı. Kimse benim için gözyaşı dökmüyor, kimse beni, "Kurtulacaksın!" diye teselli etmiyordu. Şimdi ise aradan altı yıl geçmişti ve ben çıkmıştım ama kapıda benim için sevinç gözyaşları dökerek beni bekleyen, bana sarılan kimsecikler yoktu. Ne annem ne babam ne de bir yakınım... Ben gözlerimi bu dünyaya açtığım ilk günden beri yalnızlığı kendime yoldaş bilmiştim. Şimdi bu dağın başında durmuş, nereye gideceğimi düşünüyordum. "Devam et, Sedef." Sessizce fısıldayıp dümdüz yürümeye başladım. Gerçek ismimi sadece unutmamak için arada kendime hatırlatıyor, daha sonra yeniden Yankı oluyordum.

O geceyi unutmamak ve yeniden yaşamamak için benim Yankı olmam gerekiyordu ama Sedef'i de hep içimde yaşattım.

Biraz ilerlediğimde buraya ait olmadığı her halinden belli olan, fazlasıyla lüks, siyah bir araba gördüm. Arabayla aynı hizaya gelince, durup park halindeki arabaya başımı çevirdim. İçini göremesem de sanki siyah camların arkasında biri varmış gibi içeridekinin yoğun bakışlarını tenimde hissediyordum. Sanki tam şu anda, bu arabanın içindeki kişinin bakışlarının esiriydim. İzlenmek garip bir duyguydu, biliyorum ama bu yaşadığım şeyin farklı bir adı yoktu. Rahatsızlık hissi beni sarınca yutkunarak bakışlarımı arabadan çektim. Ben onu göremesem de onun beni gördüğü düşüncesi tedirginliğe yol açtığı için tek yaptığım, adımlarımı hızlandırarak yoluma devam etmek olmuştu.

Araba çalıştı.

Scanned with CamScanner

3. BÖLÜM

Hava kararmıştı lakin ben tüm gün İstanbul sokaklarında gezinerek ev ve iş arayıp durmuştum. İş bulmak bir günde olacak şey değildi ancak ev konusunda kaybedecek vaktim olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç ev ilanı görsem de ev sahipleri ile konuşmak için önce onları aramam gerekiyordu çünkü hepsi numarasını yazarak cama yapıştırmıştı. Bir telefonum yoktu, telefon alacak kadar param da yoktu. Otobüsleri rahatça kullanabilmek için kart çıkardım. Geriye kalan paramı idareli kullanmak zorundaydım. O kadar az parayla ne yapacağımı düşünüyordum çünkü bir aylık kira için yeterli miydi, bilmiyordum. Bir şekilde bu geceyi çıkarmalıydım ama görünüşe göre bu, düşündüğümden daha zor olacaktı. O yüzden çocukluğumun geçtiği harabe mahalleye geri döndüm. Cezaevinden çıktığımda gördüğüm arabanın beni takip etmek yerine yanımdan geçip gitmesinin verdiği rahatlatma hissini anlatamazdım. Herhangi bir düşmanım olduğunu sanmıyordum, o yüzden birilerinin beni takip ettiğini düşünmek bile aslında saçmaydı. Yine de bir yanım, bunun sadece kendimi kandırmak için uydurduğum bir yalan olduğunu söylese de o yanımı görmezden gelmek hep yaptığım bir şeydi.

Benden her şeyimi alan Cezayir Sokağı, adı gibi pek tekin bir yer değildi. Ellerinde poşetlerle *bali* çeken insanlar beni ür-

Scanned with CamScanner

kütüyordu ancak tanımadığım bir semtte olmak yerine çocukluğumun geçtiği bu yerde olmak daha iyiydi. Çünkü burası hep son durağım olmuştu. Fazla alkol yüzünden ayakta durmaktan zorlanan sarhoşların rahatsız edici mırıltılarına kulaklarımı kapatmak istedim. Uyuşturucunun etkisindeki gençlerin her an yolumu kesecek olma düşüncesi bile ürpermeme yetiyordu. Buradaki evler hem eski hem de çoğu terkedilmiş olduğu için harabeye dönmüştü. Aklı başında birinin yaşayacağı bir yer değildi. Eski bir mahalle olduğu için kira ve ev fiyatları da diğer semtlere göre daha ucuzdu. Bu yüzden yoksul ve kimsesiz insanların uğrak yeriydi. Harabe evleri kendisine mekân bilen birçok tehlikeli olaya ev sahipliği yapıyordu Cezayir.

"Ağabey, benim bir suçum yok!" Birinin acı çığlığını duyunca hırkama sarılarak sesin geldiği yere döndüm. Beyaz eşya satan bir esnafın dükkânında birkaç serseri vardı. Ellerindeki benzini dükkâna döküyorlar, kırılan camların yanı sıra sopalar ile içerideki her şeye zarar veriyorlardı. Şapkalı biri diz çöktürdüğü adamın kafasına silah dayamıştı, onun yalvarmasından zevk alıyor gibiydi. *Kahretsin, bu tür insanları çok iyi biliyorum! Ne acımaları vardır ne de merhamet duyguları.* Böyle çetelere yabancı değildim, geçmişte onların içinde yer aldığım da olmuştu. Bir kere bulaşırsanız onlardan asla kurtulamazdınız.

Neyse ki mecburiyetten katıldığım tüm o çetelerden her defasında kurtulmayı başarmıştım. Peşimi bırakmalarını sağlayan şey, gözaltına alınınca sessizliğimi koruyarak hiçbiri hakkında polise bilgi vermemiş olmamdı. Sokaklarda hayatta kalmak kolay değildi, ben de on dört yaşına kadar her türlü pisliği tanımış, yaşamak için elimden geleni yaparak kendimi korumayı başarmıştım. Sicilime işlenen hiçbir suç, sabıka kaydıma son damgayı vuracak kadar büyük değildi ancak son olanlar tüm suçlarımı geçmiş, beni mahkûm etmişti. Onlardan birine görünmeden buradan uzaklaşmalıydım çünkü yolun tam ortasında durmuş,

sadece on adım uzağımdaki dükkâna bakıyordum. Cezaevinden daha bu sabah çıkmışken yeni bir bela istediğimden emin değildim, özellikle tehlikeli bir sokak çetesi belası! Korku tüm bedenimi sarmıştı, buradan uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki kaşı yarılmış halde yerde yatan adam beni gördü. "Polisi ara!" Alnına dayanan silahın korkusuyla bana bakıp bağırınca şoka girdim, hepsi beni görmüştü. *Şimdi bu yaptığı hiç oldu mu?*

Tüm gözler bir anda bana döndü. Babası yaşındaki adamı yere yatırıp başına silah dayamış olan çocuk, diz çöktüğü yerden doğrulup benimle göz göze gelince soluğumun kesildiğini hissettim. Sokak lambası yolu aydınlattığı için ikimiz de birbirimizi oldukça net görüyorduk. Her ikimiz de soluksuz birbirimize bakarken zaman sanki tam şu anda bizim için durmuştu. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu bulamamak beni deli ediyordu. Bu çocuğun zifiri karanlık gözlerinde tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir şeyler vardı işte. Öyle ki insana güven verdiği kadar etrafa tehlike de saçıyordu. Belirgin elmacık kemikleri yüz hatlarına bir sertlik katarken alnına dökülen siyah saçları, korkunun yanı sıra göz alıcı bir görüntü sunuyordu. Evet, dik duruşu ve bakışlarıyla tehlikeli görünüyordu, doğru ama yakışıklıydı da aynı zamanda. Benden birkaç yaş büyük olduğunu düşünüyordum ancak dış görünüşü şu anda beni korkuttuğu için ona yakışıklı bulduğum biri gibi değil de nefretle bakıyordum.

Ortalama boyu, korkusuz duruşuyla bütünleşince bende uyandırdığı tek duygu korkudan fazlası değildi; özellikle de bir elinde namlusu yere bakan bir silah tutarken. Benim korku dolu bakışlarımın aksine o, gözlerini kısmış; bir şeyi anlamak ister gibi tepeden tırnağa beni süzüyordu. Sanki aynı tanıdık hissi ben de ona yaşatıyormuşum gibi bakışları fazla sabırsızdı ve cevapları bulmak için yanıp tutuşuyordu. Onunla göz temasını kesmeden kaçmak için geriye doğru ürkekçe adımlar

Scanned with CamScanner

atarken, kendi ayağıma takılıp düşmemle bir anda sertçe yutkunarak geriye doğru sendeledi. Fısıltıyla bir şeyler mırıldandı ve elindeki silah zemine düşerek ses çıkardı ama bu, onun umurunda değil gibi görünüyordu. Aklındaki sorulara cevap bulmuş olmalı ki bana olan bakışları hızla değişti ve gözlerinin dolduğunu aramızdaki mesafeye rağmen görebildim. Bana olan bakışları fazla anlamlıydı, huzur verdiği kadar bilinmezlikten kaynaklanan bir korkuyu da yaşatıyordu. Dudaklarını oynattığında ne söylediğini duyamadım ama sanki, "Buldum seni," gibi bir şey fısıldamıştı.

Yolun ortasında açık adres gibi dursam kim olsa beni bulur!

"Üzgünüm, rahatsız ettim, siz devam edin lütfen." Ellerimi yere bastırıp hemen ayağa kalktığımda yerdeki adama son bir kez baktım. "Birini arayacak telefonum yok." Yardım isteyen adamı hayal kırıklığına uğratarak arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım. Başkalarının işine karışmak gibi bir amacım yoktu çünkü bu, daha fazla bela demekti.

"Tutun şu kızı!" Arkamda duyduğum seslerden sonra daha hızlı koşmaya başladım. *Lanet olsun, böyle olacağını biliyordum! Daha ilk günden böyle olması gerekmiyordu!*

Kaldırıma çıkarak evlerin arasından geçmeye başladım. Elimden geldiğince karanlık ve izbe sokaklara sapmadan ilerlemeye çalışıyordum. Koğuştaki televizyonda izlediğim o aptal kızlar gibi ıssız bir sokağa girerek kendimi zora sokmak, benim yapacağım bir şey değildi lakin açık alanda kaldıkça onlar için kolay bir hedeftim. Işıkların yansıdığı kaldırımlarda hemen beni bulurlardı. Evlerin arasından geçmekse her an birinin yolumu kesip karşıma çıkması demekti. Ne yapacağımı bilmez halde bulduğum her aralığa girerek bana yardım edecek birilerini arıyordum ama şu ana kadar yanından süratle geçtiklerim ya sarhoştu ya da sızmıştı. Eğer şansım varsa izimi kaybettirebilirdim ama hemen arkamdan gelen adım sesleri bu ihtimali de çürütüyordu. Aydınlıkta olmak beni ele vereceği için yanlış olduğunu bile bile sola dönerek bir sokağa girdim. Arkamdaki adım sesleri yaklaştıkça nefes nefese kalsam dahi daha hızlı koşuyordum. Karanlıkta gittiğim yeri zor görürken sokak lambasının ışığını görmem ile hızımı artırarak oraya doğru yönelmek yaptığım son şeydi. Sokak lambasının yaydığı ışığın altında nefes nefese soluklanırken fark ettiğim büyük duvar ile kendime lanetler yağdırdım. *Kahretsin, bunu kendime yapmış olamam! Çıkmaz sokak!*

İğrenç kokan bu yerde etrafıma bakınırken, duyduğum adım sesleriyle ürkerek arkama dönünce bana doğru gelenleri görmek soluğumu kesti. O esmer çocuk en öndeydi, arkasında ise onu takip eden üç kişi daha vardı. Tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırırken yine titremeye başladığımı hissediyordum. "Gerçekten kaçabileceğini mi düşündün?" Bir yandan bana yaklaşırken bir yandan da alay ediyor, çaresizliğimle eğleniyordu.

Ben kaçacak bir yer ararken hepsi ışığın altında etrafımı sardı ve o, tam karşımda durmuştu. Aramızda sadece üç adım vardı. "Kız, güzel parça, Kuzey." Sol tarafımdaki kişinin söylediklerileriyle midem bulanmaya başlamıştı, korkularım saklandıkları yerden çıkarak bana saldırıyordu. *Hayır, bunu ikinci kez yaşamayacağım, bu sefer olmaz!*

Adının Kuzey olduğunu öğrendiğim çocuk arkadaşına ters bir bakış gönderip, bana doğru bir adım daha attığında her an çığlık atacak durumdaydım. "Bizi görmen hataydı." İçimden bir ses, sadece gördüğüm şeyler yüzünden peşime takılmadığını söylüyordu. "Eee?" Başını hafifçe yana doğru eğmiş, cevap bekliyordu. "Şimdi seninle ne yapacağız?" Avı ile oyun oynayan bir avcı kimliğine bürünmesi beni korkuttuğu kadar kızdırıyordu da. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kötü anılarımı da zihnimden uzaklaştırmaya

Scanned with CamScanner

çalışıyordum. *Kahretsin! Biraz daha üzerime gelirse her an bir atak geçirebilirim.*

Bana usulca yaklaşmasına engel olamamak, kendimi bir zavallı gibi hissetmeme neden oluyordu. "Seni kızdırdım mı, Kedicik?" Gülerek elini uzatıp kolumu tuttuğu anda hızla geriye çekildim. "Dokunma!" Tüm kontrolümü kaybederek avazım çıktığı kadar bağırırken titremelerim çoğalmıştı. "Dokunmayın bana!" Nefes almak için ince tişörtümün yaka kısmını çekiştirerek ağlamaya başladım. "Dokunmayın!" Daha fazla dayanamayıp yere yığılmıştım. Ağlamaya devam ederken, hatırladığım anılar aklımı kaçırmama neden olacak türdendi. Bana işkence eden her anıyı kendimden uzaklaştırmak istercesine yumruk yaptığım ellerimi şakaklarıma bastırdım, çığlık çığlığa zihnimi o korkunç görüntülerden temizlemeye çalıştıkça daha fazlasını görüyordum. Uzaklaşmalıydım, buradan hiçbir erkeğin bana zarar veremeyeceği bir yere gitmeliyim ama dehşet içinde yerde kıvranırken anıların istilası bunu yapmama izin vermiyordu. Herkes buna *androfobi*[1] benzeri şeyler diyebilirdi ama erkeklere karşı duyduğum korku bir kelimeyle sınırlı değildi. Onlar zarar verirdi, hem de aklınızın alamayacağı türden zararlar...

"Gidin!"

"Ama ağabey..."

"Gidin dedim!"

Hıçkırıklarım yüzünden etrafımdaki sesleri zor duyuyordum. Başımı eğmiştim. Ellerim şakaklarıma baskı yaparken, omuzlarımı sarsarak ağlamaktan kendimi alamıyordum. "Hey, bana bak." Başımı usulca kaldırdığımda, tam karşımda bir dizinin üzerine çökerek beni izlediğini gördüm. Az önceki alaycı ifadesinden eser yoktu, diğerleri ise çoktan gitmişti.

[1] Erkek düşmanlığına varabilecek boyutlara ulaşabilme potansiyeli taşıyan, aynı zamanda sosyal fobiler içinde tanımlanan psikolojik bir hastalıktır.

"Ne yaşadın sen?" *Bunu gerçekten soruyor mu?* Öfkem korkuma karışınca, kaşlarımı çatarak nefret dolu bakışlarımı ona çevirdim. "Uzak dur benden!" Yeniden bağırmamla sesimden rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturmuştu fakat bu, benim umurumda değildi. Çünkü o bana bu kadar yakın durdukça göğsüm sıkışıyordu, boğuluyordum.

"Kızım, bağırmadan konuşmayı bilmez misin sen?" Bana göre daha uzlaşmacı konuştuktan sonra gözleri usulca beni süzdü. "Titremelerin normal değil, atak mı geçiriyorsun?" Ellerini teslim oluyormuş gibi hafifçe havaya kaldırması, ayazda kalmış gibi artan titremelerime fayda etmiyordu. "Sana dokunmuyorum, şimdi şu lanet nefes alma işini yap çünkü nefesini tutuyorsun, aptal!" Sanırım şimdi neden boğuluyor gibi hissettiğimi anlamıştım ama sorun şu ki hâlâ nefes alamıyordum.

Dudaklarımı araladım fakat bir gram nefesi içime çekemediğim gibi daha çok çırpınmaya başlamıştım. Ellerim boğazıma gittiği esnada sanki göğüs kafesimin içindeki ciğerlerim işlevini yitirmişti ve beni soluksuz bırakıyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşlar çaresiz çırpınışlarımla bütünleşince karşımdaki çocuk benim için endişelenmiş görünüyordu. Savurduğu küfürleri güçlükle duymuştum. "Öncelikle bir konuda anlaşalım, kadınlara el kaldıran biri değilim." Hemen sonrasında boynumdaki ellerimi tutarak sertçe çekti. Bu hareketiyle açığa çıkan göğüs kafesime bakan ruh hastası, bir an bile tereddüt etmeden yumruk yaptığı elini sol göğsüme geçirmişti. Avazım çıktığı kadar bağırırken, hissettiğim acıyla o tuhaf halimden kurtulmuş, ellerimi yere bastırarak öksürükler içinde nefes almaya başlamıştım. İçime çektiğim her solukta fazla aceleci olduğum için burun deliklerim açılıp kapanıyordu, yeteri kadar havayı solumaya çalışıyordum.

"Hayvan!" Tekrar konuşacak gücü kendimde bulana kadar bekledim. "Hani kadınlara vurmuyordun?" Nefes nefese söy-

Scanned with CamScanner

lediklerime gülerek ayağa kalktı. "Şok etkisi insanları daima kendine getirir. Geçmişte bir şeyler yaşamış olmalısın, o yüzden sana dokunduğumda kriz geçirdin." Rahat davranmaya çalışıyordu ama başımı kaldırıp yüzüme yapışan saçlarımın arasından ona bakınca pek de rahat olmadığını gördüm. "Bu daha önce de oldu, değil mi?" Sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Psikolojik bir durum, farkında olmadan nefesini tutuyorsun. Bu, seni ölüme kadar götürür." Ben yerde nefes almaya çalışırken söyledikleri, bilmediğim şeyler değildi. Artık o kadar da korkutucu biri gibi gelmiyordu, tabii bana dokunmadığı sürece.

"Nesin sen? Doktor falan mı?" Kendimi biraz toparlayıp ayağa kalktığımda ağrıyan göğsümün beni acıdan deli ettiğini hissettim. *Allah aşkına, bu serseri boş zamanlarında boksörlük mü yapıyor? O nasıl bir yumruktu öyle!*

Söylediklerim onu güldürdü. "Bunu anlamak için doktor olmaya gerek yok, Kedicik." Bana sürekli *kedicik* demesi sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. İşin ironik kısmı ise kedilerden nefret ediyor olmamdı.

Kendime çekidüzen verip gitmeye yeltendiğim esnada tekrar kolumu tutunca çığlık attım, küfür savurarak elini hemen çekti. "Lan tamam, unuttum geri zekâlı, ne bağırıyorsun!"

Ona ters ters baktığımda o da aynı şekilde bana bakıyordu ama umurumda değildi. Bana dokunmak onun suçuydu. "Orada gördüklerini bir kişiye bile anlatırsan..." Artık ondan kurtulmak istediğim için hemen sözünü keserek müdahale ettim. "Kimse umurumda değil, rahat bırakın beni." Hızlıca konuşup onu arkamda bırakarak geldiğim yolu geri yürürken kimseye bir şey anlatmayacağımı iyi biliyordu. Bu çocuktan hiç hoşlanmamıştım çünkü erkek olması bile ondan nefret etmem için yeterli bir sebepti.

O korkunç sokaktan çıktıktan sonra bu sefer daha dikkatli olarak yarım saat boyunca kendime kalacak bir yer aradım.

Cezayir gibi bir yerde güven içinde kalacağım bir ev bulmak mümkün müydü, bilmiyordum ama gördüğüm küçük bir pansiyona girdim. Girişteki resepsiyon bölümünün arkasında uyuklayan şişman adamdan başka görünürde kimse yoktu. Zaten o da pek güven veren birine benzemiyordu. Üzerindeki kırışık gömleğin düğmeleri açık olduğu için beyaz atleti görünüyordu. Uykusunda sakallarını kaşıyor, açık ağzından salyalar akıyordu. Resepsiyon bölümündeki boş içki şişelerini görmek yüzümü buruşturmama neden oldu. İçip içip sızdığı çok belliydi. "Merhaba." Ona seslendim ancak uyanmadığı gibi horlamaya da devam ediyordu.

"Gel buraya, fahişe!" Duyduğum öfkeli sese doğru kafamı çevirince merdivenlerden aceleyle inen kadını gördüm. Arkasını kontrol edip, koşarak basamakları inen kadın ağladığı için yüzündeki abartılı makyajı bozulmuş, rimeli ince bir yol çizerek yanaklarına doğru süzülüp siyah bir iz bırakmıştı. Ayakları çıplaktı, giydiği mini siyah elbisesinin yaka kısmı yırtıldığı için beyaz sutyeni görünüyordu. Kadının dudakları kanıyordu, yüzü ise dağılan makyajından dolayı tanınmaz haldeydi.

Omzuma çarparak yanımdan geçip koşar adım dışarı çıktığında merdivenlerden inen adamı gördüm. Üst tarafı çıplaktı, üzerinde sadece pantolon vardı. Üstelik elindeki kemer ve öfkeli bakışlarıyla kadını arıyordu. Basamakları bitirdiğinde bakışları beni buldu. Öfkesi silinip gitmişti sanki. Giden kadını çabuk unutmuş olmalı ki ilgili gözlerle beni süzmeye başlamıştı. Tedirginlikle ondan uzaklaşmak için geriye çekildiğim esnada içeriye iki sarhoş kadını kollarının arasına alarak kahkaha atan başka bir adam girmişti. "Odamıza kadar bekleyin, kızlar." Adımları sarsak, kelimeleri anlaşılmaz çıkıyordu. *Ben nasıl bir yere geldim böyle?*

"Oda mı istiyorsun, canım?" *Canım mı?* Başımı çevirdiğimde uyuyan adamın sırıtarak bana baktığını gördüm. Bu gör-

Scanned with CamScanner

düklerimden sonra böyle bir yerde kalmak ne kadar doğruydu, emin değildim.

Bu gece için yapacağım en büyük hata burada bir oda tutmak olurdu çünkü aşırı alkolün ve sigaranın yanı sıra oldukça tehlikeli görünen müşterilerden birinin hedefi olmaya niyetim yoktu. "Hayır." Aceleyle başımı iki yana sallayarak, âdeta kaçarcasına dışarı çıkınca buradan uzaklaşmak için koşmaya başladım. Öyle bir yerde kalacağıma hep yaptığım gibi bu geceyi de sokakta uyuyarak geçirirdim daha iyi.

Sokaklarda amaçsızca ne kadar yürüdüm, bilmiyorum ama kalacak güvenli bir yer bulamayınca, en sonunda deniz kenarında boş bir banka uzanırken buldum kendimi. İlk kez dışarıda uyumuyordum. O yüzden çantamı başımın altına koyup, hırkama sarılarak gözlerimi yummak beni pek etkilemedi. Karnım açtı, gecenin serinliği üşümeme neden oluyordu ancak kışın soğuğunda bile sokaklar benim evim olduğu için uykuya dalmam uzun sürmedi. İlk kez boş bir mideyle gözlerimi kapatmıyordum, günlerce aç kaldığımı bilirdim çünkü. Yedi yaşından beri sokakları eviniz bildiyseniz, çöpten topladığınız bayat ekmekler sizin için büyük bir lezzet şöleni olurdu. Attıkları reçel kaplarının dibinde birazcık kalmışsa, çikolata kavanozunun dibi iyice sıyrılmamışsa o gün sizin için şanslı bir gündü. Başkalarının çöpüyle beslenmek fazla dokunmazdı çünkü bir lokma ekmeğe muhtaç iken gurur yapacak durumda olmazdınız.

Midenizdeki gurultuları dindirmek için yemek artıklarını çöpten alıp yiyecek kadar gururdan arınıyordunuz. Çöplerde yiyecek bir şeyler bulamayınca, çocuk bedeniniz yoldan geçenlerin önünde iki büklüm eğiliyordu ve onlara el açıp dilenecek kadar gururunuzdan sıyrılıyordunuz. Bazıları iğrenerek sizi geri çevirip yanınızdan geçince, siz buna alınmadan bir başkasının yolunu kesiyordunuz. İçlerinden birkaç merhametli kişi çıkıp küçük dilenci kız çocuğunun avuçlarına birkaç kuruş bırakınca

daha fazlasını istemiyordunuz. Yeni birinin yolunu kesmek yerine hemen bakkala koşup bir ekmek, küçük bir parça peynir ve paranız kalırsa küçük bir şişe su alıp bulduğunuz ilk duvar dibinde karnınızı doyuruyordunuz. O gün doydunuz ya, yarına kadar ne çöpleri karıştırmak vardı ne de dilencilik yapmak. Eğer tüm hayatınız sokaklarda geçmişse sizin tek derdiniz o gün midenize girecek birkaç lokmaydı. Nereden geldiğini sorgulamazdınız, çöplerden veya dilenerek, fark etmez. Gurur yapacak lüksünüz yoktu, o gün doydunuz ya, gerisi mühim değildi.

Ben hayatta kalmak için kendi gururunu öldüren bir enkazım.

Uyku beni tamamen esir alınca, gerçek dünyadan uzaklaşıp hayal âlemine sığındığım an burnuma güzel bir koku gelmişti ve üşümem azalmıştı. Kulağımdaki sıcak nefesin fısıltısı bile beni uyandıramazken duyduklarımı hayal meyal hatırlıyordum: "İzlendiğinin farkına var, Sarmaşık çünkü bunu yapan sadece ben değilim."

Vapurların sesi martıların sesiyle bütünleşince, yattığım yerde inleyerek gözlerimi açtım. Yavaşça doğrulduğumda tutulan boynum ve sızlayan sırtım yüzünden acı içinde nefesimi koyuverdim. Uzun zamandır cezaevindeki yataklarda yattığım için bedenimin bu rahatsız edici şeylere alışması biraz zaman alacaktı. Dağılan saçlarımı düzelterek gözlerimi ovuşturunca, gün ışıkları çoktan sabah olduğunu müjdeliyordu. Oturduğum yerde birkaç esneme hareketi yaptığım esnada bir omzumdan kayan siyah, deri ceketi fark ettim. Gözlerimi kısarak ceketi omuzlarımdan çekip aldım. Oldukça pahalı ve temiz olan ceketin kime ait olduğunu, üzerimde ne aradığını bilmediğim için etrafıma bakındım. Görünürde doğrudan bana bakan kimse yoktu, çevremdeki hareketli insan kalabalığı benimle alakasız bir şekilde kendi işleriyle meşguldü. Kimse bana bakmıyordu

Scanned with CamScanner

ve ben, dikkat çeken birini görmüyordum. Cekete yaratık görmüş gibi bakarken gece kimin üzerimi örttüğünü bilmemek beni tedirgin ediyordu. Burnuma yaklaştırarak ceketi kokladığımda, ferahlatıcı kahve kokusunun yanı sıra sigara kokusunu da solumuştum.

"Kimin bu şimdi?" Homurdanarak deri ceketi yan tarafa bırakacağım esnada dün gece aklıma gelince, gözlerimi büyüterek elimdeki şeye bakakaldım. Bu, dün gece Kuzey denilen o serserinin üzerinde değil miydi? Aceleyle ceketi çevirip, iyice kontrol edince artık onun olduğuna emin oldum çünkü dün gece dükkânda onu uzun uzun incelerken üzerinde bu vardı. *Aman Allah'ım, o hasta tüm gece beni mi takip etti? Bu da yetmezmiş gibi buraya kadar peşimden gelip yaptığı iyi bir şeymiş gibi üzerimi mi örttü?* Aklıma gelen korkunç senaryolarla elimdeki ceketi yan tarafıma fırlatacağım esnada, bankın bir köşesinde duran karton kutuyu görünce duraksadım. Bu da neyin nesiydi?

Küçük karton kutuyu alıp açınca içinden çıkan hamburger ve vişne suyuna baktım. Açıkçası karnım çok aç olduğu için bunları kimin bıraktığını umursamadan hepsini büyük bir iştahla yemeye başladım. Büyük ihtimalle bunları da o Kuzey denen çocuk bırakmıştı, nasıl olsa içinde ilaç olsa bile bana zararı dokunmayacaktı çünkü ilaçlara karşı bağışıklığım vardı ve bu yüzden bunları yemekte bir sakınca görmedim. Hepsini bitirdiğimde meyve suyumu içerek rahat bir nefes almak çok iyi geldi. Vişne suyu en sevdiğim içecekti ve tesadüfen kutudan çıkması beni oldukça mutlu etmişti. Ayağa kalkarak sırt çantamı takınca, bankın üzerinde duran ceketi oflayarak aldım. Sahibi olacak o serseri, ceketi için yeniden karşıma çıkarsa bu şeyi kaybettiğim için ona para vermek istemiyordum. "Şimdi ev bulmalıyım." Genelde kendi kendime konuşurdum. İnsan etrafında konuşacak birilerini bulamayınca, yalnızlıktan delirmemek için kendisiyle arkadaş olup uzun sohbetler gerçekleştirebilirdi ve bana göre bunda bir sakınca yoktu.

Yediklerimin çöplerini toplayıp çöpe atmak için eğildiğimde karton kutunun içinden yere düşen not kâğıdını gördüm. Afallayarak kâğıdı yerden aldım. "Seni arabada bekliyor olacağım, binmek için acele et." Okuduğum emir cümlesiyle bilmem kaçıncı şoku yaşarken, hemen doğrulup tekrar etrafıma bakındım. Gözlerim tedirginlik içinde her kareyi incelerken kaldırımda duran siyah arabayı görmemle elimdeki çöpler yere düşmüştü. "Yok artık!" *Oradaki araba gerçekten beni bekliyor olamazdı, değil mi?*

Kaşlarımı çatarak elimdeki ceketi sıkarken arabadan ters istikamete doğru koşmaya başladım. O arabanın içindeki kişinin kim olduğunu bile bilmeden oraya gidecek kadar aptal değildim. Tamam, belki Kuzey denen çocuk olabilirdi ama onu da adı dışında tanımazken arabasına binmek büyük aptallık olurdu. Kaldırıma çıkarak insanların arasına karıştım, koşmaya devam ederken başımı çevirerek arka tarafı kontrol etmeyi de ihmal etmedim. Arabanın az önceki yerinde olmadığını görünce rahat bir nefes alarak önüme dönmüştüm ki kendi ayağıma takılarak yere kapaklandım. "Harika!" Öfkeden çığlık atarak, insanların bana olan tuhaf bakışlarına aldırmadan ayağa kalktım. "Dizlerim acıyor." Sızlanmamın bana faydası olmadığı için kaldığım yerden koşmaya devam ettim ancak daha iki adım atmıştım ki maalesef yine takılıp yere düştüm ve sinirle yumruklarımı sol ayağıma geçirdim. "Aptal şey, öncelik sağ ayakta, bilmiyor musun?" *Kaç yıl olmuş, bunu ona ben mi öğreteceğim?* Etrafımdakilerin bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyor olması beni daha fazla deli ediyordu. Tabii, onlar sürekli yere düşmedikleri için ne çektiğimi anlayamazlardı.

Nihayet ayağa kalkmanın gururuyla tekrar koşmaya başladım. Evet, yine tökezlemiştim ama bu sefer suçlu sağ ayağımdı. Neyse ki yere düşmeden dengemi bulmayı başarmıştım. "Ben sakar değilim, sakar olan bedenim."

Scanned with CamScanner

Yıllardır orta yolu bulup kendimle uzlaşamadım gitti.

İzimi kaybettirdiğimi düşündüğüm için günün geri kalanını iş ve ev aramak ile geçirmiştim. Birkaç ev sahibiyle görüştüm ancak kirayı çok fazla bulduğum için onları elemiştim. Bana uygun bir ev bulmuştum fakat ev sahibi ısrarla bekârlara ev vermediğini söylemeye devam edince hayallerim yıkılmıştı. Sanırım önceki bekâr kiracısından çok çekmişti. Şimdi küçük, şirin bir apartmanın üçüncü katını geziyordum. İki oda ve bir salondan oluşan ev, küçük olsa da benim için fazlasıyla yeterliydi. Krem rengi duvarları yeni boyanmıştı, üstelik güneş gören bir evdi. Mutfaktaki dolaplar biraz kötü durumdaydı. Dolap kapakları her an yere düşecek gibi duruyordu ama bu, benim için sorun değildi. Banyosu sadece iki kişinin sığacağı kadar küçüktü, tuvaletin fayanslarının arası ise kirden sararmıştı. Klozetten hiç bahsetmiyorum bile...

Evin pis olan yerleri banyo ve tuvaletten ibaretti ama sağlam bir temizlikle üstesinden geleceğimi düşünüyordum. Mutfak dolapları için bir tamirci çağırabilirdim, bu da dert değildi. Burası, şehrin gürültüsünden uzak, Ihlara isimli küçük bir mahalledeydi. Cezayir'den daha güvenli bir mahalle bulmuşken bu evi kaçırmak istemiyordum.

"Kirası ne kadar?" Camı açarak içeriyi havalandıran yaşlı adama merakla bakıyordum. *Umarım çok pahalı değildir.*

Sabırsız halime bakıp gülümseyerek bana doğru yaklaştı. "Önce tanışalım, kızım." Karşımda durunca benden daha kısa boylu olduğunu fark ettiğim adam, bastonunu sol eline alarak diğer elini bana uzattı. "Adım Cafer, buradaki herkes birbirini tanır, o yüzden sana evi vereceksem bana kendin hakkında her şeyi anlatmalısın." Adamın söylediklerinde herhangi bir art niyet olmasa da bu duyduklarım beni rahatsız etti. Ona anlatacaklarım hoşuna gidecek şeyler değildi.

"Şey, ailem köyde, ben buraya okumak için geldim. Adım Yankı Sarmaşık, üniversiteye gidiyorum." Evet, yalan söyledim fakat gerçeği bilirse bana evini vereceğini sanmıyordum.

Beyaz saçlarının ön tarafı dökülmüş olan yaşlı adam tebessüm ettiğinde ela gözleri kısılmış, göz çevresindeki kırışıklar çoğalmıştı. Hafif kambur bir duruşu olduğu için bu, onu olduğundan daha kısa gösteriyordu. "Bunlar herkese söylediğin şeyler, şimdi bana gerçekleri anlat." Yalan söylediğimi anlamasını beklemediğim için ne yapacağımı bilmez halde gözlerimi kaçırdım.

Hızla, "Gitsem iyi olacak," dedim. Bu evi de tutamayacağımı anlayınca dışarı çıkmak için bir adım attım. Tam o sırada yaşlı adam kolumu tuttu ve ben çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Anlat evladım, eve ihtiyacın olduğu belli. Bana dürüst olduğun sürece seni yargılamam." İyi niyet taşıyan sözlerine odaklanamıyordum çünkü eli kolumdaydı. Elini çekmeliydi, hem de hemen!

"Lütfen." Nefes alışlarımda değişiklik olmaya başlayınca yanlış anlamasın diye sesimi yumuşattım. "Kolumu bırakın." Bunu ben yaparsam kötü bir izlenim bırakacaktım, bu yüzden ondan istemiştim.

Anlayışla elini çekince, derin bir nefes alarak gözlerine bakmaya devam ettim. "Hapisten yeni çıktım, kalacak bir yerim yok." Doğruları söylediğim an, biraz önce anlayış barındıran bakışları o kadar hızlı değişti ki bu, inanılmaz bir olaydı. Hareleri sıcaklığını yitirmiş, yerini tedirginlik taşıyan bir ön yargıya bırakmıştı. "Her şey için teşekkür ederim." Yaşlı adam konuşmadan mesajı aldığım için daha fazla uzatmadım ve son sözü söyleyerek evden çıktım. Bu hep olacaktı, insanlar nereden geldiğimi anlayınca bana hep böyle bakacaktı. Artık ben bir sabıkalıydım, insanların bana vereceği bu tür tepkilere alışmam

Scanned with CamScanner

gerekiyordu ama bu kez anlatmamı isteyen oydu. Dürüstlüğümün karşılığı bu olmamalıydı.

Günün sonunda çalmadığım kapı, başvurmadığım yer kalmamıştı ancak ne ev bulabilmiştim ne de temiz bir iş. Özellikle garsonluk için son girdiğim mekândaki müdürün işten çok bedenimle ilgilendiğini fark etmek, neredeyse öfkeden kriz geçirmeme neden olacaktı. Şimdi yine akşam olmuş, ben karnım aç olduğu halde çantamdaki az miktarda paranın eksilmemesi için yiyecek hiçbir şey almamıştım. Akşama kadar bir arayış içinde, hareket halinde olduğum için bacaklarım isyandaydı. Adım atacak halim kalmamıştı. Karanlık sokaklarda gezinirken gördüğüm büyük ev ile adımlarım yavaşça durdu. Bu yeri cezaevine girmeden önce de defalarca görmüştüm. Sokaklarda büyüdüğüm için buraları benden iyi kimse bilemezdi.

Boğaz Köprüsü'nün altındaki bu evde fuhuş yapıldığını fark etmem uzun sürmemişti. Evin her odasının ışıkları yanıyordu ve bahçe kapısının önünde durduğum için müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyordum. Sanırım aradan geçen yıllara rağmen burada değişen hiçbir şey olmamıştı. "Bunu yaparsan Sedef ölür." Gözlerim dolduğunda fısıldayarak kendimi aklımdaki iğrenç düşüncelerden kurtarmaya çalıştım. Ne büyük ironi değil mi? Erkeklerin temasından delicesine korkan bir kadının kendisini böyle bir yerde bulması…

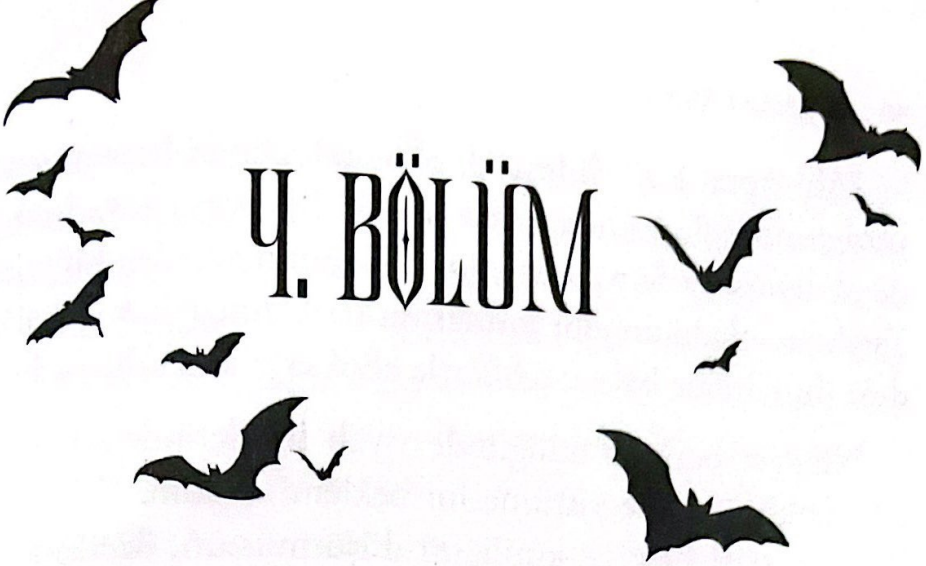
"Dayanabilirim." Gözlerimi silerek derin bir nefes aldım, bahçe kapısını iterek içeri girdim. Birinin bana bir kez daha dokunması düşüncesi beni çılgına çevirebilirdi ve bunu düşününce bahçenin ortasında durdum. Çaresizdim, iş bulamıyordum ve geceleri sokaklar daha tehlikeli, daha soğuktu. Para kazanarak kendi hayatımı kurmak istiyordum fakat bu lanet dünyada kimsesiz biri için bu çok zordu. Bu noktaya gelmemek için yıllarca direnmiştim ama artık anlıyordum ki beni bekleyen tek son buydu. Yıllarca köşe bucak kaçtığım şey kaderim miydi? Gerçekten böyle bir hayatı mı hak ediyordum? Asla! Gerekirse sokaklarda çürüyüp giderdim. Sırf sıcak bir ev ve biraz para için bedenimi hiçbir erkeğe sunup onların masasında meze olmayacaktım. Kaçtığıma koşmayacaktım. Allah kahretsin, ben gerçekten bu evin bahçesine girecek kadar ileri gitmiş miydim? Tüm gün yaşadığım hayal kırıklığının bana yaptırdığı şeye inanamıyordum. Böyle bir şeyin aklıma uğramış olması bile kendimden utanmama sebep olurken bir an önce bu pislik yuvasından uzaklaşmak, kendime yapacağım en büyük iyiliklerden biri olacaktı.

Nihayet günün kasvetinden kurtulup doğru kararı vererek tam geriye dönüp buradan gidecektim ki ensemde hissettiğim ılık nefesle kaskatı kesildim. "Kendine çizdiğin kader bu mu? Fahişe olmak?" Daha ben arkamdaki kişinin soğuk sesini algılayamamışken, ensemde hissettiğim acıyla inleyerek gözlerimi kapatmış ve boşluğa doğru yığılmıştım.

İyi de ben zaten geri dönmeye hazırlanmıştım ki! Bu her kimse, her şeyi yanlış anladığı yetmezmiş gibi bana bilincimi kaybetmeme neden olacak kadar kötü bir şey yapmıştı.

Scanned with CamScanner

4. BÖLÜM

Güzel bir rüya görüyordum, evet. Rüyamda gördüğüm kadının beni kollarına sarışı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Belki de bu kadın annemdi, emin olamıyordum. Altı aylıkken ondan ayrıldığım için yüzünü hiç hatırlamasam da onunla ilgili rüyalar görmem fazla acımasızdı. O, bana asla sarılmayacak kadar benden nefret etmişti. Neden diye sormayı bırakalı çok olmuştu çünkü hiçbir sebep, beni öldürmeye çalışmasını açıklamazdı. Annemle olan savaşım onun rahmindeyken başlamıştı, hayatta kalarak bu savaşın kazananı ben olmuştum. Peki, sonuç ne oldu? Onun sonu kayıplara karışmak, benimkisi ise çocuk yurdu. Bilinen son uğrak yerim hapishaneydi, bilinmeyen şey ise annemin şu anda nerede olduğuydu. Açıkçası bu, umurumda bile değildi. Hayatımda en çok nefret ettiğim dört insandan biriydi annem. Diğerleri ise müdire anne, beni damgalayan o öcü ve sekiz yıl hüküm giyme sebebim. Tamam, beraat ettiğim için son iki yılı tamamlamadım ama bu, benden alınan altı yılımı geri vermiyordu.

"Sarmaşık, kalkmazsan seni bırakıp giderim. Uyan artık, sakar kedi!" Birinin kulağımın dibinde bağırmasıyla sıçrayarak gözlerimi açtım ve gördüğüm kişi karşısında çığlık atacakken eliyle dudaklarımı kapattı. "Sesini çıkarma!" Beni azarlamasını dinleyecek değildim, o yüzden kaşlarımı çatarak dudaklarımdaki elini sertçe ısırdım.

Scanned with CamScanner

"Ah! Aptal kız!" İnleyerek elini çektiğinde hemen yattığım yerden doğrulup ondan uzaklaştım. "İlk soru, soyadımı nereden biliyorsun? Son soru, sakar olduğumu nereden biliyorsun?" Yataktan atladığım gibi sorularımı sıraladım ancak o, hâlâ elindeki diş izlerine bakıyor, öfkeyle elini sağa sola sallıyordu.

Nihayet bana döndüğünde siyah harelerinden kıvılcımlar çıkartarak üzerime yürümesini beklemiyordum. "Ne çeşit bir hastasın sen? O gece kimliğini düşürmüşsün, üzerinde Yankı Sarmaşık yazıyordu." Yüzüme karşı hıncını çıkarır gibi bağırarak söyledikleri, daha iyi hissetmemi sağladı. En azından düşündüğüm amaçla beni takip etmemişti ve tek amacı kimliğimi vermekti.

"Seni aradım, en sonunda deniz kenarında bir bankta uyuduğunu gördüm. Kimliğini cebine koyduğumu bile anlamayacak kadar sızmıştın." Yaşattığı o kadar korkudan sonra, düşürdüğümü bile bilmediğim kimliğimi bana getirdiği için ona teşekkür edecek değildim. Kaybetsem de bir şey olmazdı çünkü bir işime yaramıyordu. Sokak çocuklarının kimliğe ihtiyacı olmazdı, insanların gözünde her biri zaten kimliksizdi.

Gözlerimi kısarak ona baktığımda gün ışığında daha da bakılası olduğunu gördüm; özellikle de saçlarıyla uyumlu gözlerinin. Üstelik çantamın koluna sıkıştırdığım ceketi şimdi yine üzerindeydi. "Bana o yiyecekleri bırakan sen miydin?" Bu konuda konuşmaktan rahatsız olmuş gibi homurdandı. "Uyurken bile karnın gurulduyordu, sana acıdım." Gurur zedeleyen bu sözlerine alınmam için önce bir gururumun olması gerekiyordu.

"O not?" Niye bir arabaya binmemi istediğini öğrenmeden benden kurtulamazdı.

"Fazla sorgulayıcısın, farkında mısın?"

"Bir şeyleri oluruna bırakmak yapımda yok, şimdi konuş yoksa çığlık atarım." Bağırmamdan rahatsız olduğunu o gece fark etmiştim ve bu, onun için can sıkıcı bir tehdit olmalıydı.

Tahmin ettiğim gibi bağıracak olmam hoşuna gitmediği için pes ederek başını salladı. "Birileri tarafından uzun zamandır takip ediliyorum, o gece senin de takip edildiğini fark ettim. Notu okuduğunda arabanın içinde seni bekliyordum, kaçmak yerine arabaya binseydin onların kim olduğu hakkında fikir yürütebilirdik." Üzerimi örten, bana yemek bırakan, arabadaki beni bekleyen ve bana Sarmaşık diyen oydu; bunları bana acıdığı için yapmıştı. Sanki bunu ben istemişim gibi davranması da ayrıca sinir bozucu bir durumdu. Ancak cezaevindeki araba ona ait değildi çünkü o zaman henüz karşılaşmamıştık. *Ben şimdi neden cezaevindeki arabaya takıldım ki?*

"Takip ediliyoruz derken?" Biliyorum, sorularım hiç bitmiyordu ancak ben böyleydim. Aklımdaki şüpheleri gidermeden rahata eremiyordum.

Siyah gözlerini kıstığında sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Hâlâ kaçırıldığımızın farkına varamadın, değil mi?" Bu sözlerle dün gece evin bahçesinde kulağıma fısıldananları dehşete kapılarak hatırladım. Üstelik ensemde bir acı hissetmiş, bilincimi kaybetmiştim. *Aman Allah'ım, ben bunu yeni fark ediyorum, biri beni kaçırmıştı!*

Hangi akıllı beni kaçırarak başına bela alır ki? Bunu yapmak için çıldırmış olmalı.

Gözlerimi boş fakat temiz odada gezdirdiğimde burada eşya namına hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Sadece üzerinde uyandığım yatak vardı, onun dışında oda bomboştu. Saçlarımı çekerek Kuzey'e sırtımı döndüm. "Ensemde morarma gibi bir şey var mı?" Şırınga veya ilaçlarla hatta uyku ilacıyla bile beni bayıltamazlardı çünkü herkesten farklı çalışan bedenimin her birine karşı bağışıklığı güçlüydü. Eğer beni bayıltmayı başardıysa ya bana vurmuştur ya da elektroşok vermiştir. "Evet, hafif kızarıklık var." Kuzey'in beni onaylamasıyla kaşlarımı çattım. *Kesin enseme bir tane geçirdi o cani.*

Scanned with CamScanner

O her kimse, ilaçla beni bayıltamayacağını bildiği için bana vurmuş olmalıydı. İlaçlar konusundaki hassasiyetimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Kahretsin, bu korkunçtu! Paniklemeyi bir kenara bırakarak pencerenin kenarına gittim, pencereyi açtım ve kafamı dışarıya çıkararak aşağıya baktım. Etrafında yüksek telli duvarların olduğu bir yerde olduğumu görünce sinirden yumruklarımı sıktım. "Bir cezaevi daha mı?" Bu yüksek ve kalın duvarları aşmak imkânsıza benziyordu çünkü daha birkaç gün öncesine kadar böyle bir yerdeydim ve kaçmanın imkânsız olduğunu iyi biliyordum. Üstelik büyük bahçeyi çevreleyen duvarların ötesinde ağaçlardan başka bir şey yoktu. Biz neredeydik, bir ormanın içinde mi? Aşağıya bakınca birinci katta olduğumuzu görmek beni rahatlattı çünkü kaçmak için aşağı atladığımda çok da fazla yara almazdım. Koşarak yatağın üzerindeki sırt çantamı aldığım gibi tekrar pencerenin yanına gelerek ayaklarımı aşağıya doğru sarkıttım.

"Sen yine ne yapıyorsun?" Afallayarak bana bakan çocuğa sinsice sırıttım. "Burada kalıp onları beklemeyeceğim." Sözlerimin hemen ardından pencereden atladım. Bekle bir dakika! Kapıyı hiç kontrol etmedim, belki de kilitli değildi. *Ah hadi ama, şaka mı bu!*

İlk kez kaçırıldığım için bunu akıl edememek benim suçum değil, sonuçta her gün birileri beni kaçırmıyor!

Çığlık atarak dizlerimin üzerine düşünce, her ne kadar ağır bir yara almamış olsam da diz kapaklarım soyulmuş, pantolonumun ön kısımları hafif yırtılmıştı. Ayağa kalktım, acıdan dolayı dudaklarımı birbirine bastırmam dizlerimin sızısını azaltmıyordu. Hızlıca bedenime hasar kontrolü yapınca dizlerim ve soyulan avuç içlerim dışında iyi sayıldığımı fark ettim. Elimin tersiyle üzerimdeki tozları silkerek kendime çekidüzen verip, başımı kaldırarak atladığım pencereye baktım. Kuzey'in hareketsizce bana baktığını görünce ofladım. "Atla hadi!" Bahçede

kimsenin olmaması iyi bir şeydi, en azından kimse sesime gelip beni yakalamazdı. Ayrıca bu çocuk neden hâlâ atlamak için bir harekette bulunmuyordu?

"Ben..." dediğini duydum ama devamını getiremedi, aşağıya bakan gözleri tereddüt doluydu. Uzun süre aşağıya bakamıyor, bunu yapınca sanki midesi bulanıp başı dönüyormuş gibi hemen kafasını geri çekiyordu. Sanırım bu tutumunun sebebini anlamıştım. "Ah, yükseklikten korkuyorsun, değil mi?" Gülüşüm genişledi. "Üzerimi örtmüş olabilirsin, bana yemek de bırakmış olabilirsin fakat beni orada korkuttuğun için umurumda değilsin!" Tereddüt bile etmeden, onu orada bırakarak koşmaya başladım.

Az önce sanki çok yerinde bir laf sokmuştum.

Kalıp korkusunu yenmesi için onu ikna edebilirdim ancak bu hayatta kendimden başka kimseye güvenmiyordum. Özellikle de o kişi bir erkek ise kesinlikle onun için parmağını bile kıpırdatmazdım. "Dua et, tekrar karşılaşmayalım, geri zekâlı!" Arkamdan savurduğu tehdidi duymazdan geldim çünkü o burada tutsaktı. Ben ise özgürlüğüme doğru koşuyordum ve tekrar karşılaşacağımızı sanmıyordum.

Üç saat sonra...

Bir gariplik vardı. Burada, bu labirenti aratmayan bahçenin içinde kaybolduğumu düşünüyordum. Her yerde ya ağaçlar vardı ya da okçulukta kullanılan hedef tahtaları. Atışlar için insan figürlerinden oluşan hedefler, futbol oynamak için de kale dâhil olmak üzere geniş bir alan vardı. Hatta bir ara atletizm sahası gördüğüme bile eminim. Tahtadan yapılmış engellerin arasından geçerken çıkışı bulamamak beni neredeyse çıldırtacaktı. Tahta engeli zıplayarak geçtiğimde önüme çıkan ip merdivenler yüzünden çığlık attım. "Ne oluyor ya!" Sanki bir yarışmaya katılmışım gibi hissediyordum kendimi çünkü bahçenin her ye-

Scanned with CamScanner

rinde önüme farklı bir parkur çıkıyordu. *Umarım bu yerin bir çıkışı vardır.*

Merdivenlere ters bir bakış atarak tırmanmaya başladım, yaklaşık beş dakika sonra nefes nefese yüksek tahtadan bir zemine çıkıp ayağa kalkınca delirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Allah'ım şaka gibi!" Yukarıdaydım ve karşıya geçmek için sadece kalın bir halat vardı. Yerlerde siyah deri minderler olduğu için düşsem bile canım çok yanmazdı ama bu, sinir krizi geçirmeme engel değildi. "Bu ipe tırmanmayı reddediyorum!" Sabrımın sonuna geldiğim için kendimi yukarıdan minderlerin üzerine bıraktım. *Kim öle kim kala, hadi hayırlısı.*

Yükseklik tahmin ettiğimden daha fazlaydı ve zavallı ben, kolumun üzerine düşünce acıyla haykırarak incinen kolumu tuttum. "Ya biri beni bulsun artık, valla bir daha kaçarsam namerdim!" Sanki bir çeşit eğitim sahasının içindeydim, her adımda ayrı bir işkence çekiyordum. Camdan atladığım için diz kapaklarımı yaraladığım yetmezmiş gibi şimdi de kolumu incitmiştim. Keşke hiç kaçmasaydım çünkü kendi vücuduma kendim zarar veriyordum.

Başımı kaldırarak dağ gibi duran görkemli binaya baktım. Camlardan oluşan bina, sanki şehrin ışıltısından alınıp buraya getirilmiş gibiydi çünkü burası için oldukça şık ve lükstü. Tahminimce on iki katlıydı. İçeridekilerin beni izlediğine emindim çünkü geçtiğim her yerde hatta ağaç dallarında bile kameralar görmüştüm. Üstelik binanın verandasında, elindeki silahlarla nöbet tutan birçok gözlüklü adam vardı. Binanın çatı katında gözcü kulesine benzeyen yerde keskin nişancı olduğunu düşündüğüm tetikçiler vardı. "Hey!" Bağırarak, ellerimi öfkeyle havada sallayıp dikkatlerini çekmeye çalıştım. "Artık izlemeyi bırakıp beni yakalama işini yapacak mısınız? Gerçekten bir daha kaçmayacağım!" Her katın verandasında tetikçiler vardı. Ben saatlerdir bu lanet binanın etrafını dönüp birçok engele takı-

lırken onlar yersiz çırpınışlarımı izliyordu. Şu lanet olası, sonu gelmeyen bahçeden kurtulmak için yakalanmaya bile razıydım.

Acaba gerçekten bir labirentin içine düşmüş olabilir miyim?

Uzun uğraşlar sonucu bu eğitim sahasından çıkmayı başarınca yine kendimi bir işkencenin içinde bulmamak için çimlerin üzerine oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirmiştim ve birileri benim için gelene kadar buradan kalkmayacaktım! İnadım tutmuştu, beni askere almayı düşünmüyorlarsa önünde sonunda birileri gelecekti. Gerçekten kendimi askerde eğitim alan bir piyade gibi görmeye başladım çünkü tüm o eğitim sahasının başka bir açıklaması olamazdı. "Allah aşkına, madem kaçırdınız, niye sahip çıkmıyorsunuz bana? Buradan kaçtığıma pişman oldum!"

Yarım saat sonra...

"Hâlâ oturuyorum."

Üç saat sonra...

"Oturmaya devam."

Beş saat sonra...

"Sabaha kadar oturabilirim, hiç sıkıntı değil"

Saatler sonra...

"Hava kararadı ve ben aç, susuz oturma eylemime devam ediyorum!"

Akşamüstü...

"Havanın kararması umurumda değil, ben kimsenin ayağına gitmeyeceğim. Beni kaçırmayı biliyorlarsa buraya gelmeyi de bilecekler."

Ertesi sabah...

Sabahın ilk ışıklarıyla esneyip, bedenimi hareket ettirerek

Scanned with CamScanner

yattığım yerden doğruldum. Gece dahil tüm gün, yerimden bir milim kıpırdamadan durmuştum. Uzun bir bekleyişin ardından uykunun ağır saldırısına uğrayınca en sonunda dayanamadım ve yere uzanarak uykuya teslim oldum. Bulunduğum yerden hiç kalkmadığım için şu ana kadar oturma grevimi başarıyla yerine getirmiştim. O binaya geri gidebilirdim fakat kaçtığım bir yere kendi ayaklarım ile gitmeyecek kadar inatçı bir karakterim vardı. Evet, inatçılık konusunda bence kimse benim elime su dökemezdi. Ben onlara gitmeyecektim, onlar bana gelecekti. Yapmam dediğim bir şeyi kimse bana yaptıramazdı, en kötü huyum buydu.

Nihayet bir kadın bir erkek olmak üzere iki kişinin bana doğru geldiğini görünce onlara karşı ilk mücadelemi kazanmıştım. Ağaçların arasından sıyrıldığımda bu tarafa doğru yaklaşan ikiliyi daha net görüyordum. Otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm adam, gri takım elbisenin şık ceketinin ön cebine güneş gözlüğü asmıştı. Saçları asker tıraşı olmuş gibi kısacıktı. Yanındaki çekici kadını dinliyor, arada gülümseyerek yeşil gözlerini kısıyordu. Beyaz bir gömlek ve diz altı kalem etek giyen kadın ise onun yanında âdeta kuğu gibi süzülüyor, arada yanındaki adama attığı kaçamak bakışlardan dolayı kızaran yanakları beyaz teninde onu ele veriyordu. Saçları siyahtı ancak esmer değildi. Kavruk bir teni yoktu, aksine fazlasıyla dikkat çeken, porselen gibi bir teni vardı. Belki benimle aynı boydaydı ama ince topuklu ayakkabıları onu biraz daha uzun gösteriyordu. Topuklu ayakkabılarla ustaca yürürken attığı her adımda, açık bıraktığı uzun saçları dalgalanıyordu. Makyajı dikkat çekiciydi. Ela harelerini ön plana çıkaran göz kalemi ona çok yakışmıştı ama dudaklarına sürdüğü kan kırmızısı ruju *yok artık* dedirtiyordu. Evet, her ikisi de çoktan yanıma gelmişti. Onlar tam karşımda durarak eğdikleri başlarıyla bana bakarken ben kafamı kaldırmış, kadını izliyordum. *Boş ver şu ruju, onun dudaklarına bakmayı kes, Yankı!*

Allah'tan güneşin altında duruyorlardı, yoksa yüzlerini bu kadar iyi göremezdim. Koyu yeşil gözleri olan bu adam bana bakarak güldü. "Bu kızın eğitmeni olmaya adayım." Eğitmen derken?

"Emin misin?" Bayan Kırmızı Dudak, beni göstererek ona döndü. "Herkes gibi sen de izledin, kız fazla gözü kara ve bir o kadar da dediğim dedik, inatçı." Beni izlediklerini biliyordum!

Kadının söylediklerine rağmen hâlâ beni izleyen yeşil gözlü, yakışıklı adam güldü. "En iyi *Yarasa* olmaya aday, kesinlikle böyle bir çaylak istiyorum." *Acaba Yarasa derken ne demek istediğini bana açıklamayı düşünüyor mu? Umarım kolumdaki o izle bir alakası yoktur.*

"O çoktan seçildi." Kadının sözleriyle çıldıracak gibi hissettim çünkü görünen o ki bu ikisi, benim varlığımı görmezden geliyordu. "Kızı buraya bizzat getirmişken kendisine başka bir Yarasa seçeceğini sanmıyorum." Resmen yanlarında olmama rağmen dedikodumu yapıyorlar.

"Hey!" İkisine bakıp yüksek sesle bağırdım: "Benim hakkımda konuşmak için neden benim olmadığım bir yer bulmuyorsunuz? Ayrıca biri beni kaldırsın, sanırım kilitlendim." *Başlangıcı çok iyi yaptım ama sanki son kısım olmadı.*

Şu her yerde olan kameralara el sallasam acaba bu tatsız bir kamera şakasına döner miydi? "Affedersiniz, genç bayan." Adam gülüşünü saklamaya çalışarak beni kaldırmak için bana doğru uzanmıştı ki "Olmaz!" diye istemeden de olsa bağırırken buldum kendimi. Kadına bakarak elimi uzattım. "Lütfen, beni siz kaldırın." İkisi bu garip tutumum karşısında göz göze geldi. Ardından kadın başını sallayıp uzattığım ellerimi tutarak kalkmama yardım etti. Tüm gün hareketsizce yerde olmak, haliyle kaslarımı uyuşturup kilitlenmeme neden olmuştu.

İlk beş dakika boyunca kadının desteğiyle zorlukla ayakta durabilmiştim, uyuşan bedenimi esnettikten sonra nihayet ken-

Scanned with CamScanner

dimi toparlayabildim. Beni izleyen bu iki kişiye dönerek elimle kendimi gösterdim. "Benden ne istiyorsunuz? *Yarasa* derken neyi kastettiniz? Beni buraya getiren kişi kim? Şu seçim işi ne oluyor? Ne eğitimi? Burası neresi? Okçuluk, koşu, havuz, oyun sahası, silah ve şu halatlardan oluşan merdivenli engellerle dolu saha ne için? Neden bina bu kadar büyük? Tüm bu kameralar ve tetikçiler niçin var? Bütün bir gece beni izlerken zevk aldınız mı? Çıkış kapısı nerede çünkü ben bir türlü bulamadım!" Hızlı bir şekilde sıraladığım tüm sorularımı sonunda bitirdiğimde ikisi de şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ne var yani, gergin olunca çok fazla soru sorardım.

"Fazla geveze."

"Kaç soru sordu öyle?" diye yeni bir soru yöneltti kadın.

Ben cevap beklerken, adamın telefonu çalınca bana cevap vermek yerine telefonunu çıkarıp aramayı kabul etti ve telefonu kulağına götürdü. Karşı tarafı dinledi ama hiç konuşmadı. Ardından telefonu kapattı ve cebine koyarken yeşilleri yeniden beni buldu. "Bizimle gelirsen tüm sorularının cevabını alacaksın." Duraksadı. "Herkes bizi bekliyor." Buradan kaçamayacağımı anladığım için mecburen başımı sallayarak kabul ettim. Bir daha kaçmak mı, tövbe, şimdi en azından beni neden buraya getirdiklerini öğrenebilme fırsatım vardı.

Onları takip ederken adam, kadına ilaçlarını alıp almadığını soruyordu çünkü kadın, iki dakikada su gibi terlemeye başlamıştı. Hatta sendeleyince adamın koluna girmişti. "Yaran daha iyileşmeden odandan çıkman büyük aptallık, derhal tesisteki revirlerden birine gidiyorsun." Tesis derken gözleriyle şu bina dediğim şeyi gösterdi. *Bekle, yara mı dedi o? Ay Allah'ım, kim bilir, yine neyin içine düştüm de haberim yok.*

"Sadece biraz halsizim." Böyle diyordu fakat eli, ara sıra karnının sağ tarafını buluyordu. Yalnız bunu yaptığını fark edince elini hemen karnından uzaklaştırarak acı çektiğini gizliyordu.

Tesis dedikleri şeyin kapısının önüne geldiğimizde hâlâ adını bilmediğim adam, cebinden bir kart çıkarıp büyük kapının sol tarafındaki panele okutunca kapılar açıldı. İçeri girdiğimde parlak, çelik duvarları ve etrafımı incelerken burada ayaküstü konuşan birkaç kişi dışında kimseyi göremedim. Onlar da gayet resmî giyinmişti ve âdeta *yaklaşma, ben tehlikeyim* izlenimi veriyordu. Asansöre binip üçüncü katın düğmesine bastıklarında fark ettim ki asansörün içinde bile kamera vardı. Kısa süre sonra kapılar tekrar açılınca temiz bir koridora girdik ve ben, hâlâ tek kelime etmeden onları takip ediyordum. Her yerde küçük, cam ofisler vardı, insanlar bilgisayar başında hararetli bir şekilde çalışıyordu. İster istemez ne iş yaptıklarını düşünüyordum. Birkaç kişi başını kaldırıp bize bakmış fakat daha sonra tekrar işine dönmüştü.

Hâlâ adını bilmediğim bu iki kişi büyük bir kapıdan içeri girince, daha ben yetişemeden kapı kapanmıştı. Kapının üzerinde herhangi bir kol veya düğme olmayınca yine şu kart sistemi ile içeri girildiğini düşündüm. "Harika!" Kaşlarımı çatarak kapıya tam tekme atacaktım ki kapı ayağım ile buluşmadan açılınca, boşluğa savrularak dizlerimin üzerine düştüm. "Allah belanızı ama ya!" Öfkeden çığlık atarak artık isyan eden diz kapaklarıma baktım. "Bu sefer sizin suçunuz yoktu, her şey bu kapının suçu." Ayaklarımı teselli ederek başımı kaldırdığımda biraz uzağımdaki gençlerin şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Başımı çevirdim ve büyük, dikdörtgen masada oturan herkesin beni izlediğini gördüm. "Biliyorum, mükemmel bir giriş." Benden de daha basiti beklenemezdi.

Şu ayakta olan çocukların içinde Kuzey'i de görünce ona sırıttım ancak çocuğun gözleri âdeta bana nefret saçıyordu. "İyi misin?" Onların arasındaki kızıl, kıvırcık saçlı sıska çocuk yanıma gelerek elimi tuttu. "Yardım edeyim." Samimi bir şekilde tebessüm ederek beni ayağa kaldırınca afalladım. *Elimi tuttuğu*

Scanned with CamScanner

halde rahatsız olmadım mı? İşte bu çok garipti çünkü uzun zamandır bir erkeğin dokunuşuna istemeden de olsa tepki verirken bu sıska çocuğun içten tebessümü ile elimi tutması bana herhangi bir rahatsızlık vermedi.

Şaşkınlıkla ela gözlü çocuğa baktığımda elimi sıktı. "Ben Efe." Yuvarlak, sevimli, çocuksu bir yüzü vardı. Sanki yanaklarının içini yiyecekle doldurmuş ama onları çiğneyip yutmak yerine ağzının içinde bekleterek yanaklarına dolgunluk kazandırmıştı. Burnunun üzerinden pürüzsüz çenesine kadar yüzünün her yerinde birçok çil vardı. Kızıl saçları kabarık ve kıvırcıktı. O kadar zayıf ve çelimsizdi ki giydiği tişörtü ona bol geliyor, sıska bedeni içinde kayboluyordu.

Elini çektiğinde onu izlemeye bir son vererek derin nefes aldım. "Ben de Yanku." Elimi tekrar ona doğru uzattım. "Yine tutar mısın?" Neden onun dokunuşu ile rahatsız olmadığımı anlamak istiyordum.

Diğerleri bana anlamaz bakışlar atarken Efe sorgulamadan, gülerek başını salladı ve tekrar elimi tuttu. Ne karanlık duyguların ne de geçmişteki görüntülerin saldırısına uğramayınca afalladım. "Acaba eşcinsel misin?" Ayakta duran çocuklar gülmeye başlarken şimdi şoka girme sırası Efe'deydi.

Önce söylediklerimi bir süre düşündü, ne demek istediğimi anlayınca ateşi avuçlarında hissetmiş gibi elini hızla çekti ve bu durum beni güldürdü. "Hayır, değilim." Verdiği tepkilerden gerçekten öyle olmadığını anlayınca, kıkırdayıp ellerimi teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdım. "Affedersin, ben genelde aklımdakileri içeride tutamayan biriyimdir." Özrüm kabul edilmiş olmalı ki *sorun değil* dercesine başını sallayınca rahatladım.

"Herkes yerine geçsin." Masadaki sarışın kadının söyledikleri ile Efe az önce durduğu yere gidince ben de bu çocukların arasına karışarak masada oturanlara baktım. Masanın en başında oturan beyaz saçlı, yaşlı adam bana bakıyordu.

"Soyun!"

"Ne?"

Yaşlı adam oturduğu masada huzursuzca *hadi* der gibi bana baktı ancak tabii ki dediği şeyi yapacak değildim. Masanın en başına kurulmuştu ve *buralar benden sorulur* havasındaydı. Yüzündeki kırışıklıkların yoğunluğuna bakarak altmışını devirdiğini söyleyebilirdim. Saçlarında bir tane bile siyah tel bulamazdınız, dikdörtgen yüzündeki küçük gözleri bir çift bilyeyi andırıyordu ve oturduğu yerde hindi gibi kabardıkça kabarıyordu. O yeniden bir şey söylemedi, yanındaki sarışın kadın tebessüm ederek bana döndü. "Sadece hırkanı çıkar ve bize sol kolunu göster, canım." *Pekâlâ, sanırım bu kadarını yapabilirim.* Bu, bu kadar kişinin içinde soyunmaktan daha cazip bir teklifti.

Masada toplam on kişi vardı. Ben kapıya yakın bir yerde duruyordum, yanımda benimle aynı yaşlarda olan altı çocuk daha vardı. Sağımdaki kızın sol kolundaki yarasa damgasını gördüğümde sertçe yutkundum, aynı damgadan benim kolumda da vardı. Kanatlarını açmış bir kuş figürü gibiydi ama daha çok yarasayı andırıyordu. Damganın olduğu kısımdaki deri tamamen yandığı için kuş simgesi hafif pütürlü ve pembemsi bir renk almıştı. Onun kolundaki damgaya baktığım için hatırladığım bölük pörçük anılar canımı yakıyor, beni o geceye sürüklüyordu. "Neyi bekliyorsun?" Bu soğuk ses, yaşlı adamın sağ tarafında oturan kişiden gelmişti. Başını önündeki dosyadan hiç kaldırmadığı için yüzünü iyi göremiyorum ancak kahverengi ve gür tutamlarının göz alıcı ışıltısı, bana bir yerden tanıdık geliyordu.

Hırkamı çıkardığımda benimle aynı hizada duran çocuklar koluma bakıyordu. "Sen de Yarasalardan birisin." Yaşlı adamın sesi huzursuz çıkınca neden bahsettiğini anlamadım. "Nasıl damgalandığını hatırlıyor musun?" Yine o soğuk sesli, gizemli adam konuşmuştu ve hâlâ başı önündeki dosyadaydı.

Scanned with CamScanner

İyi hatırlıyordum. "Hayır." Onlara güvenmiyordum. Cevabımla kalem tutan eli hareketsiz kalmıştı fakat başını kaldırmamıştı.

"Artık bizi neden buraya getirdiğinizi açıklayacak mısınız?" Yanımdaki çocuklardan biri konuşunca aynı sorunun cevabını merak eden kişinin yalnızca o olmadığını anladım. *Ne yani, onları da mı kaçırmışlardı?*

Patron görevini üstlenen yaşlı adam sıkıntıyla bir nefes alarak her birimizi uzun uzun inceledi. "Aslında bir zamanlar hepiniz aynı çocuk yurdunda kalıyordunuz. Peşinde olduğumuz biri var, siz de dâhil Menekşe Sığınma Yurdundaki çocukları on üç yıl önce damgalayan kişiyi arıyoruz." Nefes almak için susunca, bu hareketi bizi daha çok, önceden söyleyeceği şeye hazırlamaya yönelikmiş gibi geldi. "O gece yurttaki otuz çocuğu damgaladı, şimdi yeniden ortaya çıkarak damgaladığı tüm Yarasaları bulup öldürüyor." Sanırım burada bahsettiği şu Yarasalar biz oluyorduk. *Bir dakika, öldürüyor mu dedi?*

Ben son söylediği şeyi idrak etmeye çalışırken o hâlâ konuşuyordu. "Bizimle işbirliği yapmak zorundasınız, tabii yaşamak istiyorsanız." Masadaki arkadaşlarını gösterdi. "Her biri, işinde uzman özel birim çalışanlarıdır. Onların dediklerini yaptığınız sürece güvende olursunuz." Şimdi ise oturan arkadaşlarına bakıp bizleri gösterdi. "Eğiteceğiniz çocukları seçin. Unutmayın, seçeceğiniz çaylaktan siz sorumlusunuz." Burada neler olduğunu anlamıyordum, kimsenin de anlatmaya niyeti yok gibiydi.

Masadakiler kurbanlık koyun gibi bizi incelerken dosyadan başını hiç kaldırmayan o adamın sesini duydum: "Gözlüklü kızı ben eğiteceğim."

Burada gözlük takan tek kişi bendim.

5. BÖLÜM

Sadece bakıyordum. Beni buraya zorla getiren ve açıklama adı altında kafamı iyice karıştırmayı başaran insanlara bakmakla yetiniyordum. Soracağım milyonlarca soru vardı ama hiçbirine cevap vermeyeceklerine emindim. Bazı parçalardan yola çıkarak kendi bulduğum cevaplar ise kan dondurucuydu. Buradaki altı kişi benimle aynı yurtta kalan çocuklardı fakat hiçbirini tanımıyordum çünkü yedi yaşında oradan kaçmıştım. Bana olan merak dolu bakışlarına bakılırsa onlar da beni hatırlamıyordu. Eğer tersi olsaydı Kuzey, bana Yankı yerine Sedef derdi. O yurtta çok fazla çocuk vardı, hepimizin kendi yaraları olduğu için diğer çocukların hepsini tanıyamayacak kadar kendi derdimize düşmüştük. O yüzden birbirimizi hatırlamıyor olmamız normaldi. Şimdi bu adamlar bizi kaçırmıştı ve hepimizi damgalayan öcünün yıllar sonra yeniden ortaya çıktığını söylüyorlardı. Evet, o, zihnimde gece rüyamda gördüğüm karabasanların en kötüsü olan bir öcü olarak yer etmişti. Çocuk aklıyla ona verecek daha yaratıcı bir isim bulamamıştım, kafamda şekillenenlerin en korkuncu öcüydü.

Damgaladığı çocukları bulup öldürdüğünü söylemişti karşımdaki yaşlı adam. Peki, bunu yapmasının amacı neydi? Sonuçta o zamanlar hepimiz çocuktuk, tanımadığımız bir adamı kızdıracak bir şey yaptığımızı sanmıyordum. O halde onun pe-

Scanned with CamScanner

şimize düşmesinin sebebi ne olabilirdi? Sebepsiz yere birinin kan dökeceğini düşünmek bile istemiyordum. Onun yüzü silinmişti zihnimden, yani yeniden görsem bile onu tanıyacağımı sanmıyordum. Yedi yaşındaysanız her şeyi unutmak daha kolay oluyordu fakat bazı şeyleri hatırlıyordum. Müdire anne ile olan konuşmalarını asla unutacağımı sanmıyorum. Özellikle o gece müdire anne, hayatım ile ilgili gerçekleri söylerken uyuduğumu düşünmüştü ama duyduklarımı aradan geçen yıllar bile bana unutturamamıştı.

"Oturun." Bana bahçede geveze diyen adamın sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak diğerleri gibi masadaki boş yerlerden birine oturdum. Sol tarafımda Kuzey'in, sağımda ise Efe'nin oturuyor olması, kolları her an değecekmiş gibi beni geriyordu. Efe'in bana dokunmasının garip bir şekilde rahatsız etmemesi de beni düşündürüyordu.

"Daha detaylı bir açıklama bekliyorum." Kuzey'in sözleriyle yaşlı adamın yanında oturan sarışın kadın iç çekerek başını sallamıştı. Kedi gözü gibi açık mavi gözleri vardı. *Neyse ki benim göz rengim onunki kadar açık bir mavi değil.*

Kadın tam konuşacaktı ki hızla araya girdim: "Sakıncası yoksa önce kim olduğunuzu söyler misiniz? Çünkü şu anda benim için o damgacı öcü ile aynı derecede korkutucusunuz." Aceleyle konuşunca neyse ki kimse itiraz etmedi.

Şu adam neden kafasını o dosyadan kaldırmıyor?

Grubun sözcüsü olduğunu düşündüğüm kadın gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı, gözlüğü masaya koyma şekli bile fazla özenliydi. "Bizler size tam olarak açıklayamayacağımız özel bir teşkilatın üyeleriyiz. Şu anda bağlı olduğumuz birlikten aldığımız emirler doğrultusunda hareket ediyoruz. Bizim işimiz ülkeyi ilgilendiren ulusal suçlara müdahale etmek, polislerin üstesinden gelemediği bir sorun olursa olayı bizler devralırız. Her

yerdeyiz ama görünmeyiz, hayalet gibiyiz." Bu da onları, gizemli kıldığı kadar önünde saygı duruşuna geçeceğimiz önemli kişiler yapıyor olmalıydı.

"Yarasaların davası, on üç yıl önce Menekşe Çocuk Yurdunda çalışan bir hemşirenin ihbarı ile açıldı. Polislerin soruşturmasında kayda değer bir şey bulunamadığı için dava askıya alındı ancak üç yıl önce, yirmi yaşında ölü bulunan Nilgün İlhan adlı kızın kolunda yarasa mührü vardı. Nilgün'ün ölümüyle başlayan cinayetlerin devamının gelmesi ve ölenlerin hepsinin kolunda yarasa damgası olması davanın yeniden açılmasını sağladı. Üç yılda otuz Yarasa'dan dokuzu ölünce devreye biz girdik, kalan Yarasaları ona kurban etmek istemiyoruz." Kadın sustuğunda bir seri katilin ortalıkta gezindiği fikri, özellikle de hedeflerinin içinde benim de olduğumu bilmek çok daha fazla korkmama sebep olmuştu. O gece onu son görüşüm olsun diye yurttan kaçmıştım, şimdi ise en büyük korkumun bir anda ortaya çıkarak bizim için geldiğini öğrenmek nasıl bir duygu, anlatamam. Sanki her an ölecekmişim gibi Azrail'in soğuk nefesini ensemde hissetmeye başlamıştım.

"İyi ama..." diyerek karşı çıktım. "Otuz kişiden dokuzu öldü ve yedisi burada, peki geriye kalan on dördü nerede?" Güzel bir yerden konuya girmiştim çünkü bunu çok merak ediyorum.

"Ayrıca..." İşaret parmağımı havaya kaldırdım. "Ajan olduğunuzu nasıl böyle rahat söylüyorsunuz? Hani filmlerdeki şu malum replik geliyor aklıma, 'Kim olduğumu söylersem seni öldürmek zorunda kalırım.' Yani şimdi siz, hepimizi öldürecek misiniz?" Sustuğumda her biri *sus artık* dercesine bana bakıyordu ama doğru düzgün bir cevap almadığım sürece susmam mümkün değildi.

Sarışın kadın bana ters ters bakmaya başladı, tam konuşacaktı ki benim parmağım yine havaya kalktı. "Bir de herkes kısaca

Scanned with CamScanner

kendini tanıtabilir mi? İçimden düşünürken size farklı lakaplar takıyorum. Bay Yeşil Gözlü, Bayan Kırmızı Dudak ya da şu Dosyadan Kafasını Kaldırmayan Adam, Beyaz Saçlı Yaşlı gibi isimler buluyorum size." Kendimle münakaşa etmek gerçekten çok zor. "Ha bir de şu çocukların da isimlerini istiyorum, evet, tüm bu sorularıma cevap gelirse sevinirim." Fazla konuşmaktan boğazım kurumuştu ama bunlar hâlâ bana bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. *Burada önemli bir şeyden bahsediyorum, kendi içimde onları isimlendirmenin ne kadar zahmetli bir şey olduğundan kimsenin haberi yok.*

"Dakikada kaç kelime kullanıyor bu kız?" Bahçedeki hasta kadının merak ettiği tek şey bu muydu?

Hâlâ başı önündeki dosyada olan kişinin dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Otuz saniyede seksen dokuz kelime." Bu sefer şok olma sırası bendeydi. *Ne yani, hepsini saymış mıydı? Ne biçim bir hasta bu?*

"Son bir soru!" Hepsi beni öldürecekmiş gibi bakarken Kuzey, gülerek başını başka tarafa çevirdi. "Şu hesap makinesi gibi olan ağabey, acaba o dosyadan kafasını kaldıracak mı?" Başını o kadar hızlı bir şekilde kaldırıp bana baktı ki afalladığım için tek kelime edemedim.

Keşke hiç bakmasaydı.

Bir konuda onu kızdırmışım gibi bakan soğuk gözleri benimle buluşunca bu uzaklıktan göz rengini çözemiyordum ama sanırım kahverengiydi. Kenarları ela tonlarındaydı ama göz bebeğinin içi kahverenginin en koyu tonuydu ve etkileyiciydi. Gözlerini çevreleyen uzun kirpikleri gözlerini sarıyor, ortaya muazzam ve bakılası bir görüntü sunuyordu. Düzgün burnu bir ajana göre hiç darbe almamış gibiydi, çıkık elmacık kemikleri sert yüz hatlarını gözler önüne sererken, yeni tıraş olmuş yüzünde sakaldan eser yoktu. Bu haliyle ona bir bakan bir daha

bakıyordu, bundan emindim. Kahverengi gür saçları kulaklarının hizasında kesildiği için tutamları yüzüne dökülerek ona karşı istenç dışı bir hayranlık beslememi sağlıyordu. Baktıkça daha fazla bakıyor, bir kusur arıyordum ama ifadesiz bakan gözleri dışında bir kusur bulmak imkânsız gibi bir şeydi. Göz temasını bir türlü koparamıyordum, sanki bir çeşit hipnozun etkisi altına girmişim gibi gözlerimi ondan çekemiyordum. İşin garip yanı gözlerini çekmeyen sadece ben değildim. Onu izlediğim sırada gözleri sorgulayıcı bir şekilde bana bakınca nefesim kesiliyordu.

Bir çeşit büyü mü yapıyor bana?

Bakışlarını üzerimden çekmeden hemen önce sorduğum soruya cevap verdi: "Belki de bu dosya, buradaki herkesten daha çok ilgimi çekiyordur." Tek kaşını kaldırınca söyledikleri ile hafif öksürerek kendime çekidüzen verdim. Acaba çaktırmadan bana laf mı sokmuştu? Eğer bunu yaptıysa söyleyebilirim ki hayatının hatasını yapmıştı.

"Olabilir." Başımı hafifçe eğerek onu daha iyi görmeye çalıştım. "Fakat biri bana vurarak beni kaçırdı ve bunu yapan kişinin siz olup olmadığını öğrenmek hakkım." Beni seçen oydu, bana vuran da büyük ihtimalle aynı kişiydi.

"Sana vurmadım, sadece küçük bir doz elektroşok verdim." Gözleri, bir süre sadece beni izledi. "Belki biraz da benim sana soru sormam gerekir, örneğin seni bulduğum yer hakkında..." Güldü ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Sen ne dersin?" Ellerini masaya koyduğunda yargılayıcı bakışları beni rahatsız ediyordu. Her şeyi yanlış anlaması benim suçum değildi. O bana engel olmasaydı bile ben zaten geri dönmenin kararını orada vermiştim. Ancak herkesin içinde beni fuhuş yapılan bir evin bahçesinde bulduğunu söylerse aynı yargılayıcı bakışları diğerlerinde de görebilirdim.

Scanned with CamScanner

"Bu, beni ilgilendiren bir durum." Onun bu sakin hali beni rahatsız ediyordu. Anlayıp dinlemeden beni yargılamaya hakkı yoktu.

"Haklısın." Gözleri küçümseyerek yüzümden boynuma geçti ve oradan da bedenimi süzdü fakat bakışları herhangi bir istek ya da arzudan çok küstahça ve alay doluydu. "Bu seni ilgilendiren bir olay, seçimlerine saygı duymalı mıyım?" Gizliden bana fahişe olduğumu ima etmesiyle sertçe yutkundum. Sanki boğazıma kızgın iğneler saplanıyormuş gibi konuşmaya çalıştıkça canım yanıyordu, nefessiz kalıyordum.

Bu ağır olmuştu, hem de çok ağır.

"Haddinizi aşmadığınız sürece evet. Peki, siz beni yargılayacak konumda mısınız?" Ne yaptığım sadece beni ilgilendirirdi, onun bana hesap sormaya hakkı yoktu. Bana cevap vermeye lüzum görmedi, boş bakışları zaten benim hakkımda ne düşündüğünü anlatıyordu.

Basit ve ucuz.

"Yanki?" Biri kolumu çimdiklediğinde içinde bulunduğum karanlıktan çıkarak başımı çevirince Efe'yi gördüm. "İyi misin?" *İyi olacağım, hep iyi olmanın bir yolunu bulmuşumdur.*

"Evet." Sarışın kadın derin bir nefes aldı. "Sanırım önce arkadaşınızın sorularına cevap versem iyi olacak." Bir süre sustu. "Aklımda kaldığı kadarıyla..." Masada yükselen kıkırtı seslerine sadece homurdanarak karşılık verdim.

"İlk olarak bizi görmeniz bir sorun teşkil etmiyor, size verdiğimiz bilgiler bizim için bir sorun oluşturacak kadar gizli değil. Diğer soruya gelecek olursak, tıpkı sizin gibi hayatta kalan diğer Yarasalarla bağlantıya geçtik. Hiçbiri bizimle işbirliği yapmayı kabul etmediği için bu konuda yapacağımız bir şey yok. Bazıları bize inanmadı, bazıları koruyucu ailesinin gücüne güvenerek

kendilerini koruyacağını inanıyor ve bazıları ise koruma emri çıkaracağını söyledi. Siz otuz kişilik grupta şu anda bağlantı kurduğumuz son ekipsiniz. Eğer bizimle çalışmayı kabul ederseniz, arkadaşlarım aranızdan eğitecekleri çaylakları seçecek." Gözleri sırasıyla hepimizin üzerinde gezindi. "Şimdi kimler kabul ediyorsa lütfen elini kaldırsın; unutmayın, bu sizin için en güvenli olan yol. Kabul edenler isimlerini söylerse diğer Yarasalar onu daha iyi tanıyabilir." Ne yani, tüm damgalı çocukları gruplar halinde buraya getirerek onlara işbirliği yapmayı mı teklif etmişlerdi?

Oturan çocuklara baktığımda hepsi sessizliğe gömülmüştü, eminim ki şu anda bu anlaşmanın onlara getirisini ve kötü yönlerini düşünüyorlardı. En sonunda karşımda oturan bir kız elini usulca kaldırınca, gözlerimi kısarak onu incelemeye başladım. Kocaman yeşil gözleri vardı, göz bebeğinin içi kahverengi ve bal rengi karışımıydı. Hafif tombul olan yüzü onu çocuk gibi gösteriyordu, kalp şeklinde dolgun dudakları vardı. Kestane rengi saçlarını özenli bir örgüyle omzuna atan kızın üzerindeki ütülü, beyaz bluz ve boynundaki inci kolyesiyle uyumlu küpeleri hem şık hem de zengin aile kızı imajı çiziyordu. "Naz Seçkin." Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama içimden bir ses göründüğü kadar ılımlı olmadığını söylüyordu. "Ben kabul ediyorum." Burada bize açıklama yapan tek kişi, yani sarışın kadın tebessüm etti. "Benim çaylağım olacaksın, Naz." Bu seçimlerin şu anda yapıldığına inanmıyordum, daha bizi buraya getirmeden, her biri kendi çaylağını seçmiş gibiydi.

"Şu eğitim ne kadar sürecek? Ya da bu sürede evlerimizde olmayacak mıyız?" Kadın başını olumsuz anlamda salladı. "Eğitiminin ne kadar süreceği sana bağlı fakat ailen ile görüşeceğiz. Onları ikna edeceğimize eminim. Zor olduğunu biliyorum, Naz ama bizim himayemiz altında güvende olacaksınız. Üstelik bu sürede boş oturmak yerine hepinize savunma dersleri ve-

Scanned with CamScanner

rerek sizi eğiteceğiz, böylece biz yanınızda olmadığımızda bile ona karşı kendinizi savunacak güçte olacaksınız. Amacımız burada size işkence etmek değil. Amacımız bir yandan onun izini sürerken diğer yandan kendinizi ondan koruyacak her türlü savunmayı öğretmek." Duydukları Naz'ın moralini bozmuştu. "Yani bir süre alışveriş yapamayacak mıyım?" Gerçekten bu kızın şu anda tek düşündüğü şey bu muydu?

"Kızın en büyük sorunu para desenize. Millet nelerle uğraşıyor, o ise alışveriş deyip duruyor." Naz, Kuzey'in gülerek söylediklerine kaşlarını çattı ve kibirli bir edayla onu küçümsedi. "Param varsa harcarım ucube, bana fakir edebiyatı yapma." Kuzey hiç etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırarak alay dolu bakışlarla ona takılınca bu, karşısındaki kızı daha fazla kızdırmıştı.

"Edebiyatın ne olduğunu bilsen *eyvallah* diyeceğim ama senin bildiğin tek edebiyat, kıyafet ve aksesuarların arasındaki uyumdur." Kendimi tutamayıp gülmem, Naz'ın bana düşmanca bakmasına neden oluyordu. Ama hayır, ben onu umursamadım.

"En azından konuşmaya değmeyecek kişileri görünce anlıyorum. Şu işe bak ki onlardan biri karşımda duruyor." Kuzey'e bakarak söylediklerinin ardından yanımda oturan serseri gülerek bana döndü. "Sana söylüyor, Kedicik çünkü bu kızın karşısında sen oturuyorsun." Hiç üstüne alınmadan pası bana attı ve şimdi ikisine de ölümcül bakışlar atan bendim.

"Birincisi o kız bana değil sana söyledi, ikincisi bana bir daha *kedicik* dersen çok fena olur!" Bağırdığımda kulaklarını tutarak bir küfür savurması uzun sürmedi. "Tamam, Yankı! Oldu mu?" Gülerek başımı salladım, bu daha iyiydi.

Bana bakarak yüzünü buruşturan Naz kusar gibi bir hareket yapınca onun da benden hoşlanmadığını anladım. "Hayatımda bu kız gibi geveze, sinir bozucu ve aptal birini görmedim." Bu

kız aklınca bana hakaret mi ediyordu? Yalnız benim hakaretim onunkini döverdi, haberi yok.

"Sinir bozucu birini görmek istiyorsan gidip aynaya bak!" Meydan okuyan bakışlarım onu bulurken çok sakindim. "Aptallık konusuna gelince, seni ve şu çocukları alsalar, masanın ucunda oturan bu kibirli insanlarla çarpsalar, hepinizin toplamından ortaya bir ben çıkaramazsınız. O kadar zekiyimdir, süslü cüce!" *Övünmek gibi olmasın ama üstüme laf cambazı tanımam.*

Ve evet, boyu benden kısaydı.

Naz öfkeden renkten renge girmişti. Kuzey gülünce Naz'ın kızgın bakışları onu buldu ve eğilip topuklu ayakkabısını çıkartarak Kuzey'in kafasına fırlattı. "Sen kapat çeneni artık!" Az önceki o sevimli kız rolünden çabuk çıkmıştı ve evet, göründüğü kadar ılımlı biri olmadığını tahmin etmiştim.

Kafasını tutan Kuzey, eğilip yere düşen kırmızı topuklu ayakkabıyı masaya koyarak ona doğru itti. "Kedicik, kalk ve benim yerime şu çirkef yaratığın ağzına bir tane geçir. Beni bilirsin, kadınlara el kaldırmam." *Hiç bilmez miyim?* Bunu göğsüme bir yumruk atarak öğrenmemi sağlamıştı, hayvan.

"Hizmetçin mi var senin, kalk kendin yap!"

"Bir daha kulağımın dibinde bağır, o dilini keserim!"

"Bağırtma o zaman!"

"Bak, hâlâ bağırıyor!"

"Herkes sussun artık!" Duyduğumuz yaşlı adamın sesiyle kavga etmeyi bırakarak ona döndük. "Başka kimler kabul ediyor?" Kuzey ve benim dışımda hepsi el kaldırmıştı.

Beni bahçede bulan kumral adam, masadaki dosyalardan birini alarak esmer kıza döndü. "Ben Ecrin Yakamoz'u seçiyo-

Scanned with CamScanner

rum." Ecrin denilen kızın Türk olduğundan şüphe duymuştum. Benim gibi siyah saçları vardı ve her bir tutamını gelişigüzel toplayarak dağınık topuz yapmıştı. Tıpkı Koreliler gibi çekik, siyah gözleri vardı. Tüm bunlar beyaz teniyle bütünleşince ona nahif bir güzellik katıyordu. Az önce ayakta dururken ikimizin boyunun hemen hemen aynı olduğunu fark etmiştim. Yeşil, salaş tişörtü, bir omzunu açıkta bırakarak beyaz tenini gösteriyordu. Giydiklerinin benimkilerden daha pahalı olduğunu sanmıyordum çünkü tişörtü en az benimki kadar çok kullanılmış ve yıpranmıştı. Bizden sıkılmış gibi sürekli yanaklarının içini hava ile şişiriyor, bu işkencenin bitmesini bekliyordu. Kız gerçekten bir Türk'e benzemiyordu, gerek çekik gözleri gerekse tipi Türk olmaktan çok uzaktı. Sanki Kore'den buraya gelen bir turistti, adı dışında bizimle alakası yoktu.

"Yiğit Demir, benim eğiteceğim kişi." Saçlarını sıfıra vurmuş siyahi bir adamın sözleriyle Yiğit, onu eğitmeni olarak kabul ettiğini göstermek için başını salladı. Sarışındı ve mavi gözleri fazlasıyla küstah bakan biriydi. Bakılası biri olabilirdi ama bence Kuzey, ondan daha çok dikkat çekiyordu. Tabii, kimse bir türlü cesaret edip de bakamadığım şu ahlaksız adam kadar dikkat çekici olamazdı ama konumuz o değildi.

O adam, an itibarıyla kara listemin başında yer alıyor.

"Hakan İnanç." Kehribar gözlü bir adam eline bir dosya alarak Kuzey'in karşısında oturan çocuğu gösterdi. Bu çocuk da tıpkı benim gibi fakir biri olmalıydı çünkü giydikleri öyle pahalı ve yeni görünmüyordu. Bunun yanı sıra saçları neredeyse çenesinin hizasına gelecek kadar uzundu. Gözleri yaramaz parıltılara gebe, kendisine eğlenecek bir şeyler arar gibi bakıyordu. Sanki bu kadar ciddi olayların adamı değildi, aşırı ciddiyetten boğulan biri izlenimi veriyordu. Çocuğun ela gözlerinin hafif kızarması ve göz altlarındaki morluk, onun bir bağımlı olduğunu gösteriyordu. Bu gibi şeyleri anlayacak kadar pislikle haşır neşir olmuşluğum vardı ama herhangi birini ne kullanmıştım ne de hayatımda bulundurmuştum.

"Bence siz bırakın, o öcü kılıklı damgacı şunu öldürsün. Böylece dünya bir pislikten kurtulur." Yine gevezeliğim tutmuştu ama uyuşturucu kullanan biri zaten bir nevi ölümle burun buruna olduğu için bu kavram ona uzak değildi.

"Diğer taraf ilgimi çekmiyor." Çapkınca göz kırparak güldü. "Ama hemen peşimden geleceksen neden olmasın? Orada ne halt yiyeceğini izlemek zevkli olacaktır." Tam da düşündüğüm gibi hiçbir şeyi fazla kafaya takmadığı için beni, ona söylediklerime kızacak kadar ciddiye almamıştı.

Yarasından dolayı hâlâ terleyen Bayan Kırmızı Dudak, sıkıntıyla nefes aldı ve uzanıp bir dosya aldı. "Efe Uysal'ı seçiyorum." Bir kadın tarafından seçilmiş olmanın haklı gururunu taşıyan Efe'yi, yanakları kızarmış bir halde eğitmeninin tebessümüne karşılık verirken buldum.

Siyah saçlarıyla çok daha güzel görünen bir kadın Kuzey'i süzerken bakışları fazla cüretkârdı. Kadının badem gibi gözleri vardı ama öyle kışkırtıcı bakıyordu ki bu bakışlara hiçbir erkek karşı koyamazdı; özellikle de dudaklarına şuh bir gülümseme kondurduğunda. Giydiği elbiseden vücut hatları belli oluyordu ve harika bir fiziği vardı. Bence buradaki tüm kadınlardan daha güzel ve dikkat çekiciydi. "Ben Kuzey'i seçiyorum." Bakışları kesinlikle tahrik ediciydi. Kirpiklerinin altından bakıyor, dikleştirdiği omuzları sayesinde göğüs dekoltesi dikkat çekiyordu.

Kuzey, ona bakarak sırıttı. "Ben el kaldırmadım." Bence kesinlikle kadının ona olan bakışlarının farkına varmıştı. Kim olsa farkına varırdı çünkü kadın, açık bir şekilde niyetini belli ediyordu.

"Abla?" Ona bakarak söylediklerim ile Kuzey, "Anlamadım?" deyince göz devirdim. "Kadın senden on yaş büyük oğlum, o

Scanned with CamScanner

yüzden abla de ki saygısızlık olmasın." Tamam, Kuzey de büyük gösteriyordu fakat insanların yaşı hakkında asla yanılmazdım. Bu çocuk ile aramızda sadece birkaç yaş vardı ama o kadının yaşı bence yirmi beşin üstündeydi.

Kadın biraz bozulurken, Kuzey gülerek omuz silkti. "Ben yaşına bakmam, Kedicik." Naz gözlerini devirmişti. "Bu da senin ne kadar sığ biri olduğunu gösteriyor." Süslü kız lafı yapıştırdı.

Kuzey, onu hiç umursamadan arsızca kadının tahrik edici bakışlarına karşılık vermekten çekinmedi. "Vazgeçtim, sanırım senden öğreneceğim çok şey var." Büyük bir ima taşıyan bu sözler ile ondan neden nefret ettiğimi bulmuş oldum. Pisliğin teki! Neyi öğreneceğini tahmin etmek zor değildi.

Kadın, keyfi yerine gelmiş gibi işveli bir şekilde güldü. "Kuzey Sancak. Yirmi iki yaşında ve on yaşından beri sokaklarda. Ortaokuldan sonra okulu bırakmış fakat kendi başının çaresine bakmayı iyi biliyor. Kafes dövüşlerinde neredeyse tüm rakiplerini devirecek kadar iyi. İlginç olan ise bu tür şeyler yasak olmasına rağmen her defasında arkasında iz bırakmadan ortalıktan kaybolmayı bilmiş olması. Birçok suça karıştığını onu takip ettiğim günlerden biliyorum ancak tüm kanıtları bir şekilde yok etmesi neden hiç sabıkası olmadığını gösteriyor." Ne yani, bu çocuk boksör müydü? Üstelik diğer eğitmenler sadece isimleri bizimle paylaşmıştı ancak bu kadın, Kuzey'in tüm bilgilerini büyük bir zevkle ortaya dökmüştü. Şimdi bana attığı yumruğun şiddetinin nedeni anlaşılıyordu. *Çocuk gerçekten boksör çıktı, iyi mi?*

Kadının söylediklerinde tek bir şeye takılmıştım, o da takip kısmıydı. Eğer Kuzey'i takip etmişse bu da demek oluyor ki yanılmadım, şu anda tüm bu seçim olayı göstermelik. Onlar çoktan bizi seçmişti, o yüzden her biri kendi çaylağını takip ediyordu. O zaman diğer Yarasalar da takip edilmişti. İşbirliğini

kabul etmediklerinde ise ajanlar peşlerini bırakmıştı. Burası büyük bir tesisti, her Yarasa için bir ajan bulduklarına emindim.

"Ne zamandır bizi takip ediyorsunuz?" Kuzey de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Çok değil." Tebessüm etti kadın. "Sadece bir aydır takip ediliyorsunuz. Yankı'nın durumu sizden farklı olduğu için o, kendi eğitmeni tarafından iki gündür takip ediliyor." Buradaki çocuklar dışında herkes hapiste olduğumu biliyordu. Peki, beni kim takip etmişti? Şu bana gözlüklü diyen ve hakaret eden adam olabilir miydi?

"Yankı Sarmaşık." İkinci kez başını kaldırınca eğitmenimin bu olduğunu anladım, aynı zamanda takipçim de bu oluyordu.

Diğerleri onun devam etmesini beklerken, geldiğimden beri başını kaldırmadığı şeyin benim dosyam olduğunu bilmek gergince yutkunmama sebep olmuştu. "Yaş yirmi, yedi yaşında yurttan kaçmış ancak gerçek ismi Yankı değil, Sedef Sarmaşık. Kimliğini nasıl değiştirdiği bir muamma çünkü soyadı dışında orada yazan her şey sahte. On dört yaşına kadar sokaklarda yaşam, birçok suçtan gözaltı, son suçuysa..." Soluğumu tuttuğumun farkında bile değildim. Devamını getirmeden duraksamıştı, bunu söyleyip söylememek arasında kararsız kalmış gibi başını çevirip bana baktı. Onlar belki cezaevinden yeni çıktığımı biliyordu ama buradaki çocuklar bilmiyordu. Öğrendiklerinde onların da beni yargılayacağını biliyordum, bir kez daha yargılanmak istemiyordum. Gözlerimdeki endişeyi görmüş olmalı ki, "Bu kadar," dedi. Gözlerimin içine bakarak dosyamı kapatmasıyla verdiğim sesli nefes dikkatinden kaçmadı.

"Şimdi?" Yaşlı adam arkasına yaslanınca beni çaylağı seçen malum kişiden gözlerimi çekerek ihtiyara döndüm. "Hepiniz eğitmenleriniz tarafından sıkı bir eğitime tabi tutulacaksınız. Burada disiplin ön planda, o yüzden odalarınıza çekildiğinizde size kuralları hatırlatmak için görevli biri gelecek. Tesis ile ilgi-

Scanned with CamScanner

li bir kuralı çiğnediğinizde bu masadaki eğitmenler tarafından cezalandırılırsınız. Ancak eğitmeninizin size koyduğu bir kuralı çiğnerseniz, ceza verme yetkisi sadece eğitmeninize aittir. Silahlar dahil birçok konuda eğitim göreceksiniz ancak öğrendiklerinizi asıl hedefimiz dışında kimsenin üzerinde uygulayamazsınız." Herkes kaderine razı gelmiş bir şekilde başını salladı, ben hafif öksürünce de tüm gözler bana döndü.

"Acaba bu eğitim dediğiniz şey..." diyerek elimle camdan dışarıyı gösterdim. "Bahçedeki şu işkence aletleriyle ilgili olabilir mi?" Korkuyla sorduğum soru, adını bilmediğim pislik eğitmenimin dudaklarının kıvrılmasını sağlamıştı. "Evet." Orada çektiğim işkenceyi bizzat kameralardan izlediği için bu onu eğlendiriyor mu?

Bu adam gerçekten beni oraya ikinci kez götüreceğini sanıyorsa, yanılıyor.

O parkur aklıma gelince anında itiraz etmekte gecikmedim. "Ben el kaldırmamıştım, yani evcil bir hayvan gibi eğitilmeye karşıyım." Hemen ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Burada kalarak beni parkurda süründürmelerine izin verecek değilim.

Daha kapıya ulaşamadan yine onun buz gibi soğuk ve kibirli sesini duydum: "Nereye?"

"Kör müsün? Kaçıyorum!"

6. BÖLÜM

Hepsi aptaldı, evet. Bu Yarasaların hepsi şüphesiz aptaldı. Burada gerçekleri benden başka kimse görmüyordu, bizi korumak için bulmamışlardı. Eğer öyle olsaydı, uzaktan da koruyabilirlerdi. Onlar, savunma adı altında bizi eğitecekler ve zamanı geldiğinde o canavara karşı yem olarak kullanacaklardı. Onların işi bizi korumak değildi, hepsinin aldığı emir o hasta adamı yakalamaktı. Eminim kimse onlara Yarasalardan biri bile ölmeyecek diye emir vermemişti. Bu işten pek anlamasam da buradaki ajanların, önceliği bizim hayatımıza vereceğini sanmıyordum. Bence onlar için görevlerini yerine getirmek her şeyden önce gelirdi ve arada ölenler umurlarında bile olmazdı. Kendimizi savunmamızı bu yüzden istiyorlardı çünkü gönüllü avlarının hemen ölmeleri işlerine gelmezdi. Bu tesis, eğitim, ajanlar ve Yarasalar umurumda değildi, ben kimseye güvenmiyordum. Tek başıma bugüne kadar bir şekilde idare etmeyi hep bildim, yine bakardım başımın çaresine. Kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu, bu yaşıma kadar onlar olmadan hayatta kalmayı başardıysam bunu yine başarabilirdim. Ayrıca o öcü, koskoca İstanbul'da beni nasıl bulacaktı ki? Düzenli kaldığım bir yer ve adresim bile yokken beni bulması o kadar basit bir şey değildi. Burada eğitimlerde işkence çekerek sürünmek yerine dışarıda olup kendime kış gelmeden önce bir iş bularak kışı sokaklarda geçirmemek için birikim yapmalıydım.

Scanned with CamScanner

Şimdi ne mi yapıyorum? Tabii ki buradan kaçmanın yollarını arıyorum. Ancak hiç gocunmadan tesisin her yerini dolaşmama rağmen bir türlü bahçe kapısını bulamadım. Allah aşkına, bu insanlar içeriye nasıl giriyor? Buranın bir kapısı yok ki! Evet, bu lanet duvarları boydan boya gezinmem yarım günümü almıştı ve benim iki katım yüksekliğindeki duvarlarda bırakın kapıyı, küçük bir delik bile yoktu! Başladığım yere geri döndüğümü görmek, beni neredeyse sinirden ağlatacak kıvama getirmişti. Allah'ım, bu nasıl bir yerdi böyle? Kapısı olmayan bu lanet labirente yukarıdan paraşütle mi bıraktılar bizi? Başımı kaldırarak gökyüzüne baktığımda sinirden güldüm. "O buzdağı adam, kesin beni bir uçaktan buraya fırlatmıştır."

Neredeyse iki gündür buradaydım ve hem susamış hem de çok acıkmıştım. Sabah o toplantı odasından çıktığımdan beri bu duvarları inceliyordum, çoktan öğlen olmuştur. Üstelik içeriye girmeye çalıştığımda kapılar benim için açılmamıştı. Hem kaçırılmış hem de bu sıcakta kapının önüne koyulmuştum. O eğitmen olacak adamın işiydi bu, aklınca beni dışarıda bırakarak direncimi kıracağını sanıyordu. "Ee, bir çıkış yolu buldun mu?" Arkamdaki sesin kime ait olduğunu ne yazık ki iyi biliyordum.

Yavaşça arkama dönünce bağımlı çocuğu üzerini değiştirmiş vaziyette buldum. Ondan çok, elindeki sandviç ve vişne suyu dikkatimi çekiyordu. Ben vişne suyunu çok severim ve bu bağımlı, tam da karşımda vişne suyu içip karnını doyuruyordu. "Acıktım." Gözlerimi elindeki şeylerden ayıramıyordum.

Sandviçinden tam bir ısırık alacaktı ki söylediklerimle başını usulca kaldırdı. "Yemek mi istiyorsun?" Gözleri bilmiş bir şekilde beni buldu. "Önce bir düşünmem gerekiyor." Hakan'ın aç olduğumu bile bile söyledikleri ile derin bir nefes aldım. Sanki verse ben alacaktım onun ısırdığı şeyi. Kimi kandırıyorum ki? Alırdım tabii, sokaklarda daha beterini çöplerden toplamışken tiksinme duygusundan yoksundum.

"Yemek istesem bu görevi kabul ederim, bağımlı çocuk, şimdi defol buradan." Sanırım yemek için ona yalvaracağımı düşünüyordu ki onu hayal kırıklığına uğratmıştım. O kadar da alçalmadım henüz... Yani şimdilik.

Gözlerimin önünde elindeki şeyleri büyük bir zevkle yedikten sonra çöplerini yere atmasıyla kaşlarımı çattım. Duvarın dibinde duran çöp kutusunu görmemiş olamazdı. "Fazla sıkıcısın." Yüzünü buruşturduğunda sadece düz bir şekilde ona bakmak ile yetindim. Ne yapmamı bekliyordu, onu eğlendirmek için tek ayak üstünde zıplamamı mı?

"Belki de bağımlı insanlarla muhatap olmak istemediğimdendir." Alay ederek güldüm. "Söylesene bağımlı çocuk, o zehri çocuklara da satıyor musun?" Ortada komik bir şey yoktu ama onu kızdırmak için güldüm. "Kim bilir, bugüne dek kaç çocuğun kanına girdin ve hâlâ serbestsin." Damarına basmış olmalıydım ki kaşlarını çattı. "Kapat çeneni!" Ah, bu onu kızdırıyor muydu?

"Neden, sözlerimde bir yalan mı var? Senin gibiler gerçekten yaşamayı hak etmiyor." Daha konuşmayı yeni bitirmiştim ki gözleri kararan çocuk çenesi seğirirken, "Seni uyardım!" dedi. Dişlerinin arasından tıslayıp aramızdaki mesafeyi kapatınca, daha ben ne olduğunu anlamadan aniden kolumu tuttu. Çığlık atarak kolumu çekmeye çalıştım ancak tutuşu sertleşince korkudan titremelerim yeniden ortaya çıktı. "O çenene sahip çık!" Bana bağırması zerre umurumda değildi çünkü benim şu anda daha ciddi sorunlarım vardı.

"Bı-bırak!" Kolumu çekmeye çalışırken titremelerim yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. "Dokunma bana!" Bağırarak kolumu ondan kurtarmaya çalışıyordum fakat o, sadece şaşkınlıkla beni izliyordu. Nöbet geçirir gibi titreyen bedenimi hayretler içinde izliyor, aldığım kesik nefesleri sorguluyordu. Göz-

Scanned with CamScanner

lerindeki şaşkınlık ifadesi geçince bana ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Sen aklını kaçırmışsın, neler oluyor?" Lanet pislik, konuşsa da kolumu bir türlü bırakmıyordu. Gözleri merakla bana bakarken bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Söylediği tek bir kelimeye odaklanamayacak kadar şuurumu kaybetmiştim. Aklımda hep aynı sahne, kulaklarımda tek bir ses...

Burada ikimizden başka kimse yok.

Bağırman yersiz, kimse gelmeyecek.

Geçmişin gölgesi sinsice ortaya çıkmaya başlayınca buna direnemeyecek kadar aciz hissettim. Kolumu tutan Hakan'ın ifadesi değişmeye başlayınca, ağlayarak başımı iki yana salladım. *O adamın* siması karşımda belirmeye başlayınca öyle bir bağırdım ki kendi sesim yabancı geldi. "Dokunma!" Ağlayarak boğazım yırtılırcasına haykırdığımda hızla elini çekmiş, dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu ama bu, çok kısa sürdü. Hâlâ o adamın yüzünü görüyordum. "Hayır..." Hatırladıklarım yüzünden dizlerimin üzerine düştüm, savunmasız bir şekilde hıçkırıklarla ağlayarak kollarımı kendime sardım. Bundan asla kurtulamayacaktım, beni asla bırakmayacaktı, aradan geçen zaman bile zihnimi onun kirinden arındırmaya yetmeyecekti. Ben bununla yaşamaya mahkûmdum, beni her şekilde o geceye mahkûm etmişti.

Sadece ikimiz varız.

"Yapma, dokunma bana!" Tırnaklarımı boynuma ve koluma geçirerek onun dokunduğu yerleri kazımaya başladım. Sesler kulaklarımda yankılanıyor, siması gözlerimin önünden gitmiyordu. O, nefes aldığım her saniye bana saldırıyordu. Bunu yapmak için bir erkeğin bana dokunmasını bekliyor, sonra ise saklandığı yerden çıkarak beni kendi karanlığıyla kirletiyordu. O, benim bu hayata dair her şeyden nefret etme sebebim olmayı başarmıştı.

"Ona ne yaptın?" Nefes nefese kalmışken duyduğum sesle başımı kaldırdım. Sorgulayıcı bakışları benim değil, Hakan'ın üzerindeydi. Hakan paniklemiş bir şekilde başını iki yana sallıyor, bir türlü olanları anlayamıyordu. "Kız çıldırmış, kolunu tutunca deli gibi bağırdı." Korkmuş olmalı ki rengi atmıştı pisliğin, böylece önüne gelen herkese dokunmamayı öğrenmiş oldu.

Duyduklarından sonra, hâlâ adını bilmediğim sözde eğitmenimin ona söylediği tek şey *içeri geç* olmuştu. Yeterince korkan çocuk tek kelime etmeden koşarak buradan uzaklaştı. Beni izlemekten başka bir şey yapmayan adamın bakışları, az önce farkında olmadan boynuma ve koluma geçirdiğim tırnak izlerindeydi. Merak ediyorum, bu adamda mimik dediğimiz şeylerden var mıydı? Çünkü yüzünde sadece dudakları oynuyordu, o da gerektiğinde konuşmak için. Bunun dışında hep sakin ve suskundu.

Tenimde bıraktığım küçük çiziklere odaklanan yoğun bakışları beni rahatsız ettiği için kendimi toparlayıp gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. "Gitmek istiyorum." Burada çok fazla erkek vardı, az önce olan şeyi tekrar yaşamak istemiyordum.

"Nereye?" Bu duygusuz gaddar, gidecek bir yerim olmadığı için aklınca bana bir çeşit gönderme mi yapıyordu?

Saçlarımı yüzümden çekerek derin bir nefes alıp yeniden ona baktım. Hâlâ az önce olanların etkisindeydim ve ne yazık ki bu hep böyle olacaktı. "Sizin olmadığınız bir yere! Kaçırıldığım bir yerde kalacak kadar aptal değilim." Tamam, ben de böyle kaygısız olmak istiyordum ama adamdaki rahatlık kimsede yoktu! Tıpkı bir heykel gibi hiç kıpırdamadan öyle bakınca sinirlenmemek içi kendimi zor tutuyordum. Bu da bir çeşit psikolojik şiddet sayılırdı. Karşısındaki kişiyi görmezden gelmek, onu yok saymak tahrik suçu sayılmalıydı.

Scanned with CamScanner

"Ne zaman gideceğimi söyler misiniz?" Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını havaya bırakırken gözleriyle beni gösterdi. "Gitmekte serbestsin." *Yemin ederim, şu şartlı tahliyemi yakıp suratına yumruğumu geçirmek istiyorum.*

Sanki ben saatlerdir keyfimden buradayım.

"Bakın, Bay İsmi Belli Olmayan!" Derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştım. "Çıkışı bulsam zaten şu anda gitmiş olurdum." Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Ama lanet yerin bir kapısı yok!" Bu şartlar altında ancak bu kadar sakin olabilirdim, daha fazlası elimden gelmiyordu.

Bağırmamdan hiç etkilenmemiş gibi gayet rahat bir şekilde sigarasını gözlerimin içine bakarak içmesi beni iyice çıldırttı. İzmaritini yere atarak ayakkabısının ucuyla söndürdüğünde bile ondan bir cevap bekliyordum. "Boşuna zaman kaybediyorsun." Kendinden emin bakışlarını bana dikti. "Ne kadar inatçı olursan ol, er ya da geç benim çaylağım olacaksın." Bu kadar özgüven fazla değil miydi? Sonuçta beni burada uzun süre tutmayı başarabilirdi ama eğitimi kabul edip etmeyeceğimin kararı sadece bana aitti.

"Göreceğiz, ağabey!" Onun meydan okuyan bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Adam tahminen benden on yaş büyüktü ve kendimden büyük birine saygısızlık yapmak olmazdı. *Hadi ama, ben büyüklerime karşı hep saygılı olmuşumdur.*

"Göreceğiz." Gitmeye yeltendiği sırada duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Ve kız kardeşim değilsin."

"İsminizi bilmiyorum, ayrıca yaşlılara karşı saygım sonsuz." *Külliyen yalan, otobüste bile hiç kimseye yer vermem.*

"Eminim öyledir." Gitmekten vazgeçip aramızdaki mesafeyi kapattı. Bunun üzerine anında bir adım geriye çekildim ve bu, korkumun sebebini anlayarak durmasını sağladı. "Seni

eğitmeye önce şu küstah tavrından başlayacağıma emin olabilirsin. İsmimi bilmene de gerek yok, siz Yarasalar bize sadece 'efendim' diye hitap edebilirsiniz." *Niye? Köle kampına düştüm de benim mi haberim yok?* Buyurgan sözlerinden sonra kahve gözleri bilmiş bir şekilde son kez beni süzdü ve arkasını dönüp gitti. *Efendim ha? Asla!*

"Çok beklersiniz." Kendimi tutamayıp arkasından bağırdım. "Ağabey!" Özellikle "ağabey" dediğim için durdu fakat bu çok kısa sürmüştü. Çünkü bana dönmeden yeniden yoluna devam etti *kutuptaki buzdağı.*

Ben hâlâ arkasından bakarken verdiğim karardan dönmek gibi bir niyetim yoktu. "Ben de Yankı isem hiçbir güç beni senin çaylağın yapamaz."

Sanırım oturma eylemime yeniden başlayacağım.

Ertesi gün...

Tesisteki üçüncü günüm sayılırdı ve ben aç, susuz bir halde bu duvarın dibinde ölmek üzereydim. Daha önce de günlerce aç kaldığım olmuştu fakat hiçbiri bu kadar uzun sürmemişti. Arada bir ayağa kalkarak kaslarımı hareket ettiriyor, sonra yeniden bu devasa duvarın gölgesine sığınıyordum. Boş mideyle tuvalet ihtiyacım pek olmuyordu ancak çok fazla sıkışınca tesisin kapısını yumruklayıp, "Sıkıştım!" diye bağırınca gözlüklü bir adam bana kapıyı açıyordu. Tabii, o adam giriş kattaki tuvaletin kapısına kadar beni takip ediyordu, işim bitince ise yeniden buraya geliyordum. Duvarlarda bile kamera olduğu için hepsinin beni izlediğini biliyordum, o Kuzey pisliği bile bir kere gelip halimi hatırımı sormamıştı. Ne bekliyordum ki? Zaten kimseye güvenmiyordum ve yardımlarını istemiyordum. Yine de açlık hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. İyice bitkin düşen bedenim daha fazla dayanacak gibi değildi. Su ihtiyacımı gidermem için o kalpsiz Buzdağı bana düzenli olarak su gönderiyor-

Scanned with CamScanner

du, lakin inadım kırılsın diye bir lokma yemek vermelerine izin vermiyordu. Her ne yapmaya çalışıyorsa işe yarıyordu çünkü daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Sanırım daha fazla dayanamayacağım.

Açlıktan gözlerimi zor açıyordum, sırtımı dayadığım duvardan ayrılmaya mecalim yoktu. Halsizlik beni öyle sarmıştı ki şu anda bir parça ekmek için ölebilirdim. "Adam benden inatçı çıktı, iyi mi!" Dudaklarımı bile oynatmaya dermanım yoktu, daha fazla konuşup son gücümü de tüketmesem iyi olacaktı.

Tamam, pes ettim ama bunu ona söyleyemiyorum çünkü burada ölüyorum!

Adım seslerini duyunca karanlıkta küçük bir ışık görmüş gibi oturduğum yerden başımı bir umut kaldırdım. En son dün gece su içtiğim için dudaklarım susuzluktan kurumuş, midem açlıktan kazınmıştı. Bana yaklaşan bir çift ayak görüyordum ama başımı yukarı kaldıramadığım için gelenin kim olduğunu anlayamıyordum. Ziyaretçim tam karşımda öylece durdu, bir süre sonra ise nihayet diz çökünce onun lanet olası yakışıklı yüzünü gördüm. Ancak benim için karakteri artık beş para etmezdi. "Hâlâ aynı fikirde misin?" Gözleri kibirle ışıldayan adamdan daha fazla ne kadar nefret edebilirdim, merak ediyordum çünkü o küstahlık akan yüzüne baktıkça nefretim büyüyordu.

"Al-Allah belanızı versin..." diyerek kuruyan dudaklarımı zar zor oynattım.

Tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. "Versin, *ne*?" Hangi günahın cezası olarak karşıma çıktığını sorguluyordum.

"Allah belanızı versin, efendim!" Bağırarak yenilgiyi kabul ettiğimde dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı. Tabii, bana karşı zafer kazandı ya bunu gözüme sokmaması garip olurdu.

"İlk gün olduğu için bu saygısızlığını görmezden geleceğim ancak yarın eğitimin başladığında aynı durum söz konusu olmayacak." Bu adamdan korkmaya başladığım sıralarda gözlerimi daha fazla açık tutamamış ve sonunda bilincimi kaybetmiştim. Sonuna kadar direndiğim için kendimi tebrik ediyor, kazanan arkadaşa da hakkı olan tüm küfürleri itinayla teslim ediyordum.

Bildiğin, beni süründürecekti bu akıl hastası!

"Yankı Hanım?" Birinin adımı seslenmesiyle üzerimdeki şeyi kafama kadar çektim. "Yankı Hanım, zamanında hazırlanmazsanız benim de başım belaya girecek." Aynı sesin bana yalvarmasıyla hiç istemesem de oflayarak üzerimdeki örtüyü kaldırdım ve yatağın içine oturdum. "Ne va.." Kendimi tamamen farklı bir yerde bulunca şaşkınlıktan devamını getiremedim. "Neredeyim ben?" Bahçede olmadığım çok açıktı.

Yumuşak yastıklarla dolu yuvarlak yataktan atlayarak bulunduğum yere yabancı gözlerle bakıyordum. "Odanızdasınız." Sesin sahibini umursamadan ağzım açık bir şekilde *odanız* dediği yere baktım. *Burası benim odam mı?*

Kesinlikle bir oda olamayacak kadar büyüktü, saray bile denebilirdi ama oda denemezdi, hayır. Uyandığımda kendimi üzerinde bulduğum kuş tüyü yatak, normal olmayacak kadar kocamandı ya da normali buydu ama benim gibi bir görgüsüz bunu ilk kez görüyordu. Hadi ama, yatağa benim gibi üç kişi daha rahatlıkla sığardı. Bir duvarı tamamen kaplayan ahşap bir dolap vardı, açık kapağından içinin kıyafetlerle dolu olduğunu görebiliyordum. Giysi dolabı ne kadar büyükse onun aksine kitaplık da bir o kadar küçüktü. Hiçbirini okumadığıma eminim, çünkü bugüne kadar sadece iki kitap okumuştum. Onlar da yırtık olduğu için çoğu sayfası eksikti. Zaten hikâye kitabı olduklarından pek dikkatimi çekmemişti. Yerdeki büyük, açık kahve tonlarındaki halı bile benim gibi biri için çok fazlaydı.

Scanned with CamScanner

Kendimi küçümsemeyi bırakmalıydım ama ilk kez böyle bir lüksün içinde gözlerimi açınca kendimi bu odaya yakıştıramadım. Odanın bir köşesi dinlenme amaçlı düzenlenmişti. Küçük, gri bir koltuk ve yuvarlak, ahşap masanın etrafında iki sandalye vardı, odanın sol tarafındaysa uzun kütükten yapılmış bir masa bulunuyordu. Evet, masa gerçekten bir ağacın gövdesinin yukarıdan aşağıya doğru ikiye bölünmüş hali gibiydi. Masanın bir tarafında odanın sahibinin oturacağı ahşaptan bir sandalye, karşısında ise ziyaretçilerinin oturacağı üç sandalye daha vardı fakat bunlar, diğer sandalyeye göre biraz daha küçüktü. Lakin beni en çok etkileyen odanın manzarasıydı çünkü duvar olması gereken yer tamamen siyah çerçeveli camlardan oluşuyordu ve perde yoktu. Odanızın bir duvarının tamamen cam olduğunu düşünün, dışarıdaki ağaçların manzarası müthişti. Sanırım odam giriş katındaydı çünkü camdan geçebilsem ayaklarım yerle buluşurdu. Üstelik dışarısı, daha çok dekorasyon amaçlı yapılmış botanik bir bahçe gibiydi.

"Burası fevkalade." Sözcükler benden bağımsız dökülürken daha önce böyle bir yerde gözlerimi hiç açmadığım için hâlâ şaşkındım.

"Beğenmenize sevindim. Diğer Yarasaların odaları ikinci katta, onların odası daha küçük. Perdeler yok çünkü bu camlar içeriyi göstermiyor. Yalnız bu gördüğünüz bahçe sadece süs amaçlı olduğu için diğer bahçelere çıkmıyor, sadece güzel bir görüntü sunarak hava almak amaçlı düzenlendi. Burası, eğitmeninizin göreve başladığı ilk yıllarda kullandığı oda olduğu için size verdi. Bu yüzden Yarasalar ile aynı katta kalmıyorsunuz. Üç güne yakın bahçede bir direniş gösterdiğiniz için eğitmeniniz, eğer inadınız tutarsa bu bahçeyi kullanabileceğinizi söyledi." Kadının son söyledikleri ile kaşlarımı çatarak ona döndüm. Bunlar resmen benimle dalga geçiyordu. Oturma eylemi yapmak istediğimde elimin altında bulunsun diye bana bahçeli bir oda vermesinin başka bir açıklaması olamazdı.

İnadım tutsa ne olacaktı ki? Adam, benden daha inatçıydı!

Gözlerimi kısarak kırklı yaşlardaki kadına baktığımda sonunda odayı incelemeyi bırakıp ona dönmemin memnuniyetini yaşıyordu. Pantolonlu siyah bir takım elbise giymişti, siyah saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki yüzü gerilmişti. Elinde tuttuğu büyük dosya ile bana bakıyordu. "Sen kimsin? Ve benden ne istiyorsun?" Ayaktaydım ama her an açlıktan yeniden bayılabilirdim.

"Ben, Yarasalara kuralları hatırlatmak için görevlendirildim, geriye sadece siz kaldınız." Derin bir nefes alarak elinde tuttuğu dosyayı gösterdi. "Şimdi size söyleyeceğim kuralları kabul ettiğinize dair bu dosyayı imzalamanız gerekiyor." Gözlüğümü düzelterek yatağın üzerine oturdum çünkü yine başım dönmeye başlamıştı. Bu arada gözlükle uyuduğumu yeni fark etmiştim. *Kimse zahmet edip onları çıkarmamış!*

Şu işi karnım doyduktan sonra yapsaydık olmaz mı?

Ben oturmuştum ama o hâlâ kapıya yakın bir yerde ayakta duruyordu ve çok fazla zaman kaybetmiş gibi hızlıca konuşmaya başladığı için söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. "Tesiste güvenliğe ve gizliliğe çok önem veririz. İçeriden herhangi bir bilgiyi dışarıya sızdırdığınız ortaya çıkarsa tesis tarafından susturulan, yani infaz edilen ilk kişi olmayacaksınız. Bunun bilincinde olarak hareketlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim. Burada merdiven olmadığından her kata çıkarken asansörü kullanmak zorundasınız, tüm asansörler kart sistemiyle çalışıyor. Buradaki herkes gibi Yarasalar için de bilgilerinizin olduğu kartlar tahsis edildi fakat herkesin kartı mevkilerine göre hazırlanmıştır. Acemilerin kartı üçüncü kata kadar sadece asansörleri ve diğer kapıları açabilir. Aynı durum Yarasalar için de geçerlidir. Tesis on iki kattan oluşuyor, buradaki yüzlerce kişinin içinde yirmiye yakın kişinin kartları en üst kata kadar tüm

Scanned with CamScanner

kapıları açar. Eğitmenlerin içinde bu karta sahip olan sadece iki kişi var. Bunlardan biri de sizin eğitmeniniz. İçinde bilgilerinizin olduğu kartı kaybederseniz odanıza, yemekhaneye ve kullanacağız bu üç kattan herhangi birine giremediğiniz gibi, biri sizin kartınızı sisteme okutup yasak bir şey yaparsa yine siz suçlu bulunursunuz. O yüzden lütfen kartınızı yanınızdan ayırmayın ve kimseye güvenerek onu vermeyin." Söylediklerinin çoğunu kaçırdım ancak bir an önce ondan kurtulmak adına başımı salladığımda şeffaf bir paketin içindeki kartı bana uzattı.

Üzerinde fotoğrafım, ismim, doğum tarihim hatta kimlik numaram bile vardı. Kart, mavi bir ipe takılıydı. Onu kaybetmemek için boynuma taktım, bir de bunun yüzünden sorun yaşamak istemiyordum. Bu fotoğrafta şu anda giydiğim tişörtüm ve hırkam vardı. Vesikalık bir fotoğraf gibiydi ama ne zaman çekildiğini bilmiyordum. "Şimdi daha esnek kurallara geçelim." Kadının sesiyle başımı yeniden kaldırıp ona baktım. Allah aşkına, daha kaç kural vardı?

"Burada kimseyle kavga edemezsiniz, özellikle de Yarasalar ile. Aranızda sözlü tartışmalar mutlaka olacaktır ancak iş şiddete geldiğinde kavga eden ve buna seyirci kalan tüm Yarasalar cezalandırılacaktır. Her Yarasa kendi eğitmenine itaat edecek fakat eğitmenlerle yakınlaşmanız yasak. Aradaki resmiyeti korumak için 'siz' veya 'efendim' gibi saygı bildiren sözcükler kullanmak zorundasınız. Diğerlerine de özellikle söylediğim gibi ilk kural, eğitmeninizle duygusal olarak yakınlaşmamak. İşin içine hisler girerse sizden beklendiği gibi başarılı olamazsınız." Kadın sustuğunda tüm kurallar bana uyduğu için şu ana kadar beni rahatsız eden bir şey olmamıştı, o yüzden başımı salladım. O adam ile duygusal bir ilişki yaşayacak kadar çıldırmamıştım. Karşı cinsten biriyle aşk yaşayacağım düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

O ahlaksız adam, âşık olacağım son kişi bile değil.

"Aynı kural eğitmenler için de geçerli mi?" Bunu komik bulmuş olmalı ki güldü. "Bunu soran ilk Yarasa sizsiniz. Evet, eğitmenleriniz kişisel duygularını asla işlerine karıştırmayacak kadar profesyoneller." *Ona ne şüphe!* Benim eğitmenim bir robotu aratmayacak kadar ruhsuzdu.

"Son olarak sabah saat 06.00'da kahvaltı için yemekhanede, 07.00'de eğitim sahasında olmalısınız. Geç kalmanızı tavsiye etmem. Yemek saatleri sabah 06.00, öğlen 12.00 ve akşam 08.00. Yemekhane bu saatlerde açılıyor ancak sadece bir saat açık kalıyor, geç kalırsanız bir öğünü kaçırmış olursunuz." Kolundaki saate baktı. "Saat şu anda 05.42, hazırlanmanız için sadece on sekiz dakikanız var. Rahatsız olmadığınız sürece odanızda yemek yemeniz yasak. Günlerdir yemek yemiyorsunuz, kendinize gelmeniz için damar yolunuzdan size verdiğimiz vitaminler sayesinde şu an daha iyisiniz." İlaçlar genelde bende işe yaramazdı ama nasıl ki yediğim yemekler kilo yapıyorsa vitaminler de işe yarıyordu işte. Tek sorun vitamin dışında diğer tüm tıbbi ilaçların etki etmemesiydi. Benim takıldığım tek nokta, sabahın köründe nasıl uyanıp vaktinde yemekhanede olacağımdı.

Tüm bu kurallara uyacağımı sanmıyorum, bu doğama aykırı.

Kadın, elindeki dosyayı ve kalemi bana uzattı. Yemek saatini geçirmemek için dosyayı hızlıca imzaladım. Kadın, dolabı açarak birkaç kıyafeti bana uzattı. "Kıyafetlerinizi ben seçtim, bedeninize uyacağını düşünüyorum. Eğer acele ederseniz, yemekhaneye vaktinde gidebilirsiniz. Üçüncü kata çıktığınızda ilk koridordan sola dönünce yemekhaneyi bulursunuz." Kadının uzattığı kıyafetleri aldım, benimle işi bitmiş olmalı ki dosyayı alarak kapıya yöneldi ancak aklına bir şey gelmiş gibi durakşayıp yeniden bana döndü. "İnatçı bir karakteriniz var, Yankı Hanım ama buradakilere zorluk çıkarmamanız için bilmeniz gereken bir şey var." Bilmediğim daha ne kalmıştı ki? Uyandığımdan beri konuşuyor ve beni bilgilendiriyordu.

Scanned with CamScanner

"Düşündüğünüz gibi beraat etmediniz." Oturduğum yerde kaskatı kesildiğimde *evet* dercesine başını salladı. "Cezanızın bitmesine daha iki yıl varken böyle kolayca içeriden çıkmanız imkânsız. Bizim işimiz her şeyi prosedürlere uygun şekilde yerine getirmek, yargının elinde olan birini içeriden mahkemesiz ve aklanmadan çıkarmak mümkün değil. Eğitmeniniz gereken yerlere başvurarak içeride güvende olmadığınızı anlatan bir dilekçe verdi. Dava süresi boyunca sizi kendi gözetimi altında tutarak dışarıya çıkarmayı talep etti. Bu davanın en az can kaybıyla sonuçlanmasını istediğimiz için tüm Yarasaların kolayca ulaşacağımız yerlerde olması gerekiyordu. Bu sebeple çıkarıldınız. Tutukluluğunuz bizimle işbirliği yaptığınız sürece askıya alınmış olsa da dava kapanınca kalan cezanızı tamamlamak için eğitmeniniz tarafından bizzat cezaevine teslim edileceksiniz." Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü, bunları duymayı beklemiyordum. Aslında özgür değil miydim? Tüm bu sürecin geçici olduğunu bilmek büyük bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu. Önce elime bir şeker tutuşturmuşlardı ve ben daha tadına varamadan onu çekip almışlardı.

Omuzlarım çökerken kendi bahtsız kaderimden dolayı onları suçlayacak değildim. "Demek istediğiniz hâlâ bir mahkûm olduğum mu?" *Son altı yıldır olduğu gibi.*

"Ne yazık ki, evet. Diğer Yarasaların aksine sizin bu işbirliğini reddetme şansınız yok, eğer bunu yapmaya devam ederseniz bizim için sizi dışarı çıkarmanın bir anlamı kalmaz ve cezaevine teslim edilirsiniz. Her hafta karakola vereceğiniz imzanın asıl sebebi firar etmediğinizi göstermek. Firar etmeniz veya dışarıda daha kötü olaylara karışmanız sadece sizin iki yıllık cezanızı uzatmaz, aynı zamanda eğitmeninizi de zor durumda bırakır. Çünkü bu saydıklarımın yaşanmayacağı konusunda size kefil olan bizzat kendisi." Laf arasında direnmeye devam edersem cezaevine gitmekle beni tehdit ederek gözdağı vermeyi de ihmal etmedikten sonra benimle olan işi bitmiş olmalıydı ki gitti.

Peki, eğitmenim neden bana bunları söylemedi? Eğer gerçeği bana söyleseydi bu kadar çok direnmeyeceğimi biliyordu, o halde neden sustu?

Bunu ona sormayı aklımın bir köşesine yazarak banyoya gitmek için ayağa kalktım. Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp odada gördüğüm diğer kapıyı açınca, banyonun ferahlığı karşısında rahatladım. Duvarlara monte edilmiş beyaz dolaplar, yeni temizlenmiş gibi âdeta parlıyordu. Fayanslar ışıl ışıldı ve üzerlerinde tek bir leke veya toz yoktu. Raflardaki şampuanlar, kremler, duş jelleri ve losyonları hayatımda ilk kez görüyordum. Benim bir diş fırçam bile hiç olmamışken bu kadar şey benim için çok fazlaydı. Cam duşakabinden çok dikkatimi devasa küvet çekmişti. Bu şey, içinde yüzebileceğim kadar büyüktü. Belki de jakuziydi, emin değilim. Bu konularda çok cahilim çünkü sokaklarda bir yıl banyo yapmadığım zamanlar olmuştu. Genelde yıkanmak için yaşlı bir adamın evini gizlice kullanırdım. Rafet amca anahtarı hep dışarıdaki saksının altına saklardı, ayda bir onun dışarı çıkması için evini gözetlerdim. O gidince arkasından gizlice küçük gecekonduya girerek on dakika içinde yıkanır, her şeyi eski haline getirip evden çıkardım. Kimsesi olmadığı için bugüne kadar hiç yakalanmamıştım, zaten cezaevine girdikten sonra bir daha oralara hiç gitmemiştim. Cezayir Sokağı'nın çıkışındaydı evi, dışarı çıkınca bile o bölgeye kadar gitmek nasip olmamıştı.

O kadar suyunu kullandım, artık hakkını helal etsin, sonuçta evinden bir çöp bile çalmadım.

Hızlı bir şekilde duş aldım, saçlarımı kurutarak taradım. Banyodan çıktığımda camların perdesiz olması beni rahatsız etse de asistan kadın içeriyi göstermediğini söylediği için biraz rahatlamıştım. Aceleyle yatağın üzerinde duran siyah, sade iç çamaşırı paketini açarak giydim. Kadın göğüs ölçülerimi bile doğru tahmin etmişti. Siyah bir tayt ve kalçalarımın altında bi-

Scanned with CamScanner

ten beyaz bir tişört giydikten sonra duvardaki dijital saate baktım. Yemek için sadece beş dakikam kalmıştı.

Eğer bugün de aç kalırsam bu sefer kesin ölürüm.

Aceleyle odamdan çıkarak kapıyı çektiğimde otomatik olarak kendiliğinden kilitlenmişti. Başım dönse de koşmaya başladım, gördüğüm ilk asansörün düğmesine bastım, boş olan asansörü kimse çağırmadığı için kapıların açılmasıyla rahatlayıp içeri girdim. Üçüncü katın düğmesine bastığım halde asansör kapıları hâlâ açıktı. "Bozuk mu bu ya?" Sızlanarak düğmeye defalarca bastım ama hiçbir şey olmuyordu.

"Biraz daha uğraşırsan bozulacağına emin olabilirsin, inatçı çaylak." Başımı kaldırdığımda yeşil gözlü, yakışıklı eğitmenin gülerek asansöre bindiğini gördüm.

Bu, Ecrin denilen kızın eğitmeniydi.

"Ama çalışmıyor." Gülerek boynumdaki kartı gösterdi. "Kartını aldığına göre kuralları biliyor olmalısın." O kadının söylediklerini hatırlayınca, inleyerek başımı salladım. "Açlıktan unuttum."

Cebindeki kartı çıkartarak asansörün içindeki özel bölmeye doğru tuttu, kartı okutarak geri çekti. "Kaçıncı kat?"

"Üç."

Gülerek, "İyi dayandın," dedi. Bu söylemine karşılık asansörün ona en uzak köşesine geçtim. "Haklı direnişimde başarısız oldum." Somurttuğumda bu sefer sesli güldü. "Sorun sende değil, eğitmenin fazlasıyla çetin ceviz." Bana doğru dönerek takdir edercesine göz kırptı. "Neredeyse üç günü deviriyordun. Bu kadar süre aç kalmak en kıdemli ajanlarımızı bile zorlar. Eğer iyi gelecekse söylemek isterim ki eğitimimizin ilk yıllarında açlığa karşı da test edilmiştim, ben sadece üç gün dayandım." Evet, söyledikleri gerçekten hem iyi geldi hem de moralimi düzeltti.

"Yarasaların eğitmenleriyle aynı yıl mı göreve başladınız, efendim?" Şu "efendim" sözüne nasıl alışacağımı bilmiyordum ama bir şekilde olacaktı artık.

Kapılar açıldığında birlikte yürüdük, sanki nereye gideceğimi biliyormuşum gibi eliyle bana yolu gösteriyordu. "Evet, hepsiyle on yaşından beri bu iş için eğitiliyoruz. Tesise aynı yıl geldik." Koridordan döndüğümüzde afallayarak ona bakıyordum; eğitim görmek için, on yaş fazla küçük değil miydi? *Bunlar ajanlık okuluna falan mı gittiler? Ya da öyle bir okul var mı?*

"Peki, eğitmenim olacak kişi kaç gün dayanmıştı?" Neden merak ediyordum ki? Gerçi beni nasıl birinin eğiteceğini önceden bilmek fena olmazdı.

Önümüzdeki büyük kapıya kartını okutup geçmemi bekledi. "En uzun o dayanmıştı, beş gün." *Ne? Beş gün mü?*

"Şaka yapıyor olmalısınız!" Başını hayır anlamında salladı. "Beş günün sonunda bedeni çoğu fonksiyonu yerine getiremediği için bir hafta yoğun bakımda kalsa da kendinden geçene kadar pes etmemişti." Şimdi adamın neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyordum. Bu adam, aklına koyduğu şeyi ölüm pahasına yapan bir deliydi.

Ve o deli, onca Yarasa'nın içinde gelip beni buldu!

"Başım belada, değil mi?" Korkuyla sorduğum soruya karşılık gülerek başını salladı. "Hem de fazlasıyla, çaylak." Usulca arkamı döndüğümde çoktan yemekhaneye girdiğimizi fark ettim.

O şimdi niye bana bakıyordu?

Bir ucundan bir diğer ucu görünmeyen yemekhanede birçok masa ve sandalye vardı. Yemekhane üç sıraya ayrılmıştı, ilk sıradaki tüm masalar iki kişilikti. Sanırım yemeğini yalnız yemek isteyenler bu sıraya oturuyordu. Sadece birkaç kişi vardı bu sırada, onlar da gazetelerini okuyup dinleniyorlardı. Ortada-

Scanned with CamScanner

ki masalar dört kişilikti, burada da tek tük insan vardı. Son sıradaki masalar hepsinden daha büyüktü. Herkes bu sırayı seçmiş, gruplar halinde oturuyordu. Eğitmenlerin hepsi bir masada oturuyordu ve o ukala adam sigarasını içerken beni izliyordu. Bakışlarındaki memnuniyet beni hasta ediyor, aklınca beni yola getirmenin keyfini çıkarıyordu. Yarasaların hepsi de aynı sırada, başka bir masadaydı. Hepsi alay dolu bakışlarını bana yöneltince kaşlarımı çattım. Pes etmiş olmam onlara eğlence olmuştu ama yapabiliyorlarsa benim kaldığım kadar aç kalsınlar.

Ecrin'in eğitmeni beni bırakıp kendi masasına gidince açık büfeye yaklaştım. İlk işim, dolaptan soğuk suyu çıkartarak kafama dikmek oldu. Şişenin hepsini neredeyse bitirmiştim, açık havada uzun süre kalmak beni çok fazla susatmıştı. Bir tepsi alarak gördüğüm börek, poğaça, tatlı, ne varsa hepsinden tepsime doldurdum. Dolaptan iki kutu da vişne suyu alınca büfedeki işim bitmişti. Arkamı dönerek eğitmenlerin ve Yarasaların bakışları eşliğinde tek kişilik masalardan birine yöneldim. Buradaki herkes benim düşmanımdı, o yüzden onların yanına oturmak yerine tek başıma oturdum.

"Hey Kedicik, sana yanımda yer ayırmıştım." Kuzey pisliği o masadan bağırdığında, herkes bana baktı. Homurdanarak vişne suyumu açtım. Kalabalıkta bağırmaması gerektiğini bilmeyecek kadar medeniyet yoksunu olması benim suçum değildi.

Başımı hafif eğerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne siz Yarasalar ne de buradaki şu ajan adı altındaki zorbalar umurumda değilsiniz, fırsatını bulduğum ilk anda buradan kaçacağım." Son kısmı o malum kişiye bakarak söylediğimde yaptığı tek şey, içine çektiği sigaranın dumanını keyifle benim olduğum tarafa üflemek oldu.

Kimseyle uğraşamayacak kadar aç olduğum için başımı eğerek büyük bir iştahla yemeklerimi yemeye başladım. "Oturabilir miyim?" Ağzımdaki böreği çiğnerken Efe'ye evet anlamında başımı salladım, onun masamda olması bir sorun teşkil etmiyordu.

Kaçarken şu lezzetli şeylerden yanıma alsam iyi olur, daha önce böyle güzel şeyler yemedim.

Şöyle bir düşündüm de ben aslında daha önce hiçbir şey yememiş, giymemiş ve görmemiştim.

Tepsisini masama koyarak karşıma oturan çocuğun belini tutarak inlemesi dikkatimden kaçmadı. İkinci böreği yerken, "Sorun ne?" diye sordum.

Çatalıyla önündeki sosise işkence ederken gözleri dolarak bana bakınca yutkundum. "Şşş, ne oldu?" Bir erkeğin gözlerinin dolduğunu ilk kez gördüğüm için şaşkındım. Benim masamda ağlamayı düşünmüyor, değil mi?

Hayır, ağlamasında bir sorun yok ama herkes onu benim ağlattığımı düşünecek.

Çatalını indirerek belini tutunca dudakları titredi. "Sabah banyoda düştüm, belim çok acıyor." Duyduklarımın doğru olup olmadığını teyit etmek için afallayarak ona baktım.

"Sen..." Dehşete kapılmış bir şekilde işaret parmağımla onu gösterdim. "Düştün diye mi ağlamak üzeresin?" İç çekerek başını sallamasıyla gülmem bir oldu. Yok artık, bunun için miydi bu kadar tantana?

Bu çocuk benim gibi sürekli düşse ne yapardı acaba?

"Ben her gün düşüyorum süt çocuğu, benim hiç mi canım yok?" Alınmasın diye gülmeyeyim diyordum ama böyle çıtkırıldım olması çok komik geldiği için kendimi tutamıyordum.

Efe, gülmemden rahatsız olunca bu sefer de somurtmaya başladı. "Gülme Yankı, gerçekten çok acıyor." İnanırım çünkü ben düşünce de hep acırdı.

Scanned with CamScanner

"Dur, sana göre bir şarkı biliyorum." Anlamaz gözlerle bana bakarken gülerek *Narin Yârim* [2] şarkısını mırıldandım. "Benim narin narin yârim. Suya düştü hayalim. Ne olacak şimdi halim? Benim narin narin yârim." Efe ona yaptığım göndermeyle ağlamaklı halinden çıktı. Sonunda morali yerine gelmişti.

Tepsimdeki her şeyi bitirdiğim sırada eğitmenlerin ayaklanmasıyla Efe dahil tüm Yarasalar da ayağa kalkmıştı. "Ne oluyor?" Yüzünü buruşturarak bileğindeki saati gösterdi. "Saat 7, eğitim zamanı." İyi ama daha karnımı tam olarak doyuramadım ki!

Tam ayağa kalkıp bir adım atacaktım ki sandalyelerden birine takılarak yere düştüm. "Bu kız daha düz yolda yürüyemiyor, nasıl o eğitimin üstesinden gelecek?" Ellerimi yere bastırıp ayağa kalktığımda Naz'ın güldüğünü duymuştum.

"Başaramayacak." Ecrin'in sırıtan yüzünü gördüm. Bu kızın insanlara neden böyle küçümseyerek yaklaştığını anlayamıyordum.

"Sizi ciddiye alacak kadar insan yerine koymamam ne güzel." Bu esir kampında kendimi kimseye ezdirecek değildim. Zamanla kim başaracak, kim sınıfta kalacak, anlarız.

Eğitmenim olacak kişi yüzüme bile bakmaya tenezzül etmeden, "Konuşmayı bırak ve beni takip et," dedi. Bunun üzerine oflayarak başımı salladım. Önde yürüyen adamın arkasından içimden küfürler yağdırarak adımlarımı hızlandırdım. *Umarım ilk günden beni fazla zorlamaz.*

Kim bilir, bugün bana neler yapacaktı kalpsiz Buzdağı. Derhal buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.

[2] Banu Parlak'ın seslendirdiği şarkı

7. BÖLÜM

Dışarı çıktık, gökyüzündeki kara bulutlar birazdan yağacak olan yağmurun habercisiydi. Yağmur, kar ve soğuktan nefret ediyordum. Eğer evsiz biriyseniz, yağmur altında kaldığınızda ıslak kıyafetler içinde kedi yavrusu gibi sokaklarda gezinmek tam bir işkencedir. Isınacağız bir soba ya da şömine yoksa buz gibi karın altında soğuktan donan bedeninizle olduğunuz yerde küçülerek gün ışığını özlemle beklerdiniz. Kısacası ben, soğuk olan her şeyden nefret ediyordum. Çöle düşüp kızgın güneşte buhar olmayı, soğukta kalmaya tercih ederdim. Tabii, yağmurdan nefret etmemin tek sebebi bu değildi, o gece de yağmur yağıyordu. Kolumdaki yarayla kaçtığım o gece yağan yağmur çok şiddetliydi. En kötüsü yaram iltihap kapmıştı. Hiçbir ağrı kesicinin bana faydasının dokunmayacağını biliyordum. Birkaç gece ateşim yükselmişti ama bir şekilde atlatmıştım.

O günleri yeniden hatırlamak bile berbat hissetmeme neden oluyordu. Bazen sırf yaşadıklarımın hesabını sormak için anne ve babamı bulmak istiyordum. Hemen sonrasında o ikisinin buna değmeyeceğini bildiğim için bu fikirden uzaklaşıyorum. Umarım o kadın benden daha sefil bir hayat yaşayarak, aklını yitirip kendi canına kıymıştır. Umarım babam olacak o adam bir trafik kazasıyla bu dünyaya veda etmiştir. Benim yaşadıklarımdan sonra o ikisi yaşamayı hak etmiyordu. Belki fazla kötü-

Scanned with CamScanner

yüm, belki de düşüncelerim karanlık ve kirlidir. Lakin hiçbir çocuk, dünyaya ailesinden nefret ederek gelmiyordu. Yaşanmışlıklar bazı karanlık duyguları ortaya çıkarıyordu.

Kafamı iki yana sallayarak onları aklımdan uzaklaştırdım ve nerede olduğumuza baktım. Eğitmenleri takip ederek bana hiç de yabancı olmayan bir yere, kaçmaya çalıştığımda keşfettiğim atletizm alanına gelmiştik. Etrafı ağaçlarla kaplı olan yuvarlak sahada koşu için hazırlanan alana geçince bir koşu yapacağımızı anladım. Sahanın biraz uzağında, sonradan konulduğu çok belli olan kocaman plaj şemsiyelerinin altındaki yedi sandalye kesinlikle bizim için değildi. Sandalyelerin önünde küçük ve üzeri içeceklerle dolu yuvarlak masalar vardı. Tüm Yarasalar yan yana durunca Efe'nin eğitmeni bir adım öne çıktı. "Bugün hızınızı test edeceğiz. Burada kaldığınız süre boyunca her eğitmen kendi çaylağının güçlü ve zayıf noktalarını tespit edecek ve zayıf yönlerini geliştirmeye çalışacak. Parkurun en iyisi ve en kötüsü olmak sizin elinizde. Bakalım, seçtiğimiz çaylaklar parkuru kaç dakikada tamamlayacak. Aralıksız on tur koşacaksınız, bu yüzden mola ve su gibi ihtiyaçlarınız için ara verdiğinizde kronometrenin işlediğini unutmayın." Bayan Kırmızı Dudak susunca eğitmenlere baktım, hepsinin elinde kronometre olmasının sebebini anlamıştım.

"Bunu yapmamız şart mı?" Evet, yine sızlanan kişi bendim.

Kollarını göğsünde birleştiren eğitmenim olacak buzdağı, gözleriyle parkuru gösterdi. "On turu tamamlamadıkça bir yere gitmiyorsun." İki parmağımı ağzıma soktum ve ona bakarak kusar gibi bir hareket yaptım.

"Yirmi tur."

"Şaka mı bu?" Birazdan yağmur yağacaktı. Ben on turu bile tamamlayacağımı sanmıyorken bir de fazladan on tur daha mı koşmamı istiyordu?

Kollarını serbest bırakarak bana doğru bir adım attı. "Az önce yaptığın saygısızlık için yirmi tur koşacaksın." Duraksadı ve kahverengi gözleri şeytani bir şekilde ışıldadı. "Tabii, özür dilersen bu durum değişir." Bizi izleyenler gerçekten ondan özür dileyerek kendimi küçük düşüreceğimi sanıyorlarsa, yanılıyorlardı.

Alay edercesine başımı kaldırarak güldüm. "İsterseniz otuz tur olsun, yine de sizden özür dilemeyeceğim." Ona meydan okuduğumda sadistçe dudakları kıvrıldı ve zevkle meydan okumamı kabul etti. "Otuz tur çaylak, sen konuştukça bu artacak." Sanırım bir süre konuşmadan durabilirim ama cezadan korktuğum için değil de konuşmak istemediğim için susuyordum.

Otuz tur nedir, Allah aşkına! Parkurun ne kadar büyük olduğunun farkında mı?

"Kız cidden sorunlu." Naz, dehşete düşmüş gibi parkura bakarak otuz turu nasıl tamamlayacağımı düşünüyordu. Haklıydı çünkü parkur gerçekten çok büyüktü.

"Bırak, ne hali varsa görsün salak." Ecrin'in küçümseyen bakışlarını gördüm ve son söyledikleri beni kızdırmaya yetti. "Kes sesini! Kendi iyiliğin için sabrımı zorlama!" Üzerine yürüdüğümde kaşlarını çatarak o da bana doğru gelmeye başladı. "Ne yapacaksın? Sence beni korkutuyor musun?" Şartlı tahliye falan umurumda değildi, ona kiminle uğraştığını gösterecektim. Zaten ortada şartlı tahliye diye de bir şey yokmuş!

Birbirimize doğru atakta bulunduğumuz esnada Yiğit onu tutmuştu. Kuzey ise beni tutmasa da karşımda durarak geçmemem için kollarını açmıştı. "Çekil!" Bağırdığımda Hakan'ın öfkeli sesini duydum. "İkiniz de kendinize gelin, sizin yüzünüzden biz ceza alacağız!" Bize bağırmasıyla o lanet *şiddet yok* kuralı geldi aklıma, bu kurala sadık kalacağımı sanmıyordum.

"Sakin ol ve o pençelerini içeriye çek, Kedicik." Kuzey'in gülerek söyledikleriyle sırıttım. "Zevkle." Dizine attığım tekmeyle

Scanned with CamScanner

bana küfrederek yere doğru eğilmişti. "Bana niye vuruyorsun, geri zekâlı!" Şimdi ayağa kalkarak üzerime yürüyen oydu ama bu sefer de Hakan koşarak onun önüne geçti. "Bir rahat durun artık! Kız bildiğin sorunlu işte, kavga çıkarmadan duramıyor." Tüm Yarasalardan onaylayan sesler çıkınca iyice delirdim. O bana sorunlu mu dedi?

"Çok biliyorsun sen, değil mi?" Öfkeden kudursam da gülerek Hakan'a baktım. "Herkesin kafası senin gibi dumanlı değil tabii. Söylesene, odandan çıkmadan önce kaç doz aldın?" Bu sözlerim yüzünden Hakan da kontrolünü kaybederek yumruklarını sıkınca, Yiğit bir küfür savurdu ve Hakan'la aramıza girdi. "Kızım, harbi kaşınıyorsun sen!" Bunu gerçekten söyledi mi?

"Senin olayın ne?" *Allah'ım, biri beni sustursun.* "Bir çeşit arabulucu falan mısın?" Başımı hafif omzuma doğru eğerek abartılı bir şekilde baştan ayağa onu süzdüm. "Kendin kaybolmuş gibi görünürken arada konuşmayı bırak da git, kendini bul." Yiğit de bu sözlerimden sonra, "Ben bunu döverim," dedi. Bana doğru bir hamle yaptığı an Efe hemen araya girerek kolumdan tuttuğu gibi beni geriye çekti. "Yankı, gözünü seveyim bir sus." Yalvararak bana bakıyor, her an çıkacak olası bir kavgada ne yapacağını düşünüyordu. "Herkesi kendine düşman ederek eline bir şey geçmez, hepimiz aynı yurtta yıllarca kaldık, hepimizin farklı yaraları var." Başkalarının yarası umurumda değildi, benim yaralarımı kanatırlarsa karşılarında susmaya niyetim yoktu.

"Kimse umurumda değil." Onları bırakıp parkura girdim. "Umarım o ruh hastası elini çabuk tutar da işinizi bitirir." Yarasaların bana attığı nefret dolu bakışlardan zerre kadar etkilenmiyor olmam ne güzeldi.

Eğitmenim kaşlarını çatarak bana bakınca aklından geçenleri tahmin etmek zor olmadı. Kavgacı biri olduğumu düşünüyordu, zaten gözleri de düşündüğü şeyi çok iyi yansıtıyordu. Çattığı için alnında ortaya çıkan kırışıklıklar diğerlerine karşı olan tutumumdan kaynaklanıyordu fakat ben kendime göre haklıydım ve ne düşündüğünü umursamıyordum. Sıraya girdik. Ters bakışlarıyla Kuzey sağımda, Efe ise solumdaydı. Az önceki kavgaya hiç karışmayan eğitmenlerimiz sıraya girdiğimizi görünce ellerindeki kronometreyi sıfırladılar. "Hazır mısınız?" Naz'ın sarışın eğitmeni elindeki kronometreyi gösterdi. "Başlayın." Herkes koşmaya başladı fakat ben koşmak yerine sakince yürüyordum. Evet, deniz kenarında yürüyüş yapar gibi çok rahat yürüyordum.

Diğerleri koşarken benim yürüyor olmam eğitmenleri afallatmıştı. Hepsi de anlamayan gözlerle bana baktı. "Bu kız yine ne yapıyor?" Bu, Ecrin'in yeşil gözlü eğitmeniydi. Yine derken? Her gün bir şey yapıyordum da benim mi haberim yoktu?

"Aklınca beni protesto ediyor." Eğitmenim şemsiyesinin altındaki sandalyesine oturdu. "Sorun değil, yürüyerek de olsa o otuz turu tamamlamadan buradan ayrılmayacak." Diğer eğitmenlerin gülmeye başlamasını umursamıyordum çünkü beni eğitmek bu kadar kolay değildi.

"Çaylağınla işin zor çünkü karakterleriniz benziyor." Yiğit'in siyahi eğitmeni gülerek benim eğitmenimin yanına oturdu. Ben kesinlikle eğitmenime benzemiyordum. Ben daha sıcakkanlı ve hareketli biriydim, o ise kutuptaki buzdağıydı.

"Eğer istemezsen onu senden alabilirim, bu kıza hâlâ talibim." Ecrin'in eğitmeni acaba onu duyduğumun farkında değil miydi? Adamı bahçede ilk gördüğümden beri hep aynı şeyi söylüyordu. Satılığa çıkmıştım da benim mi haberim yoktu?

Ben hâlâ kaplumbağa gibi yürümeye devam ederken eğitmenim gözünü bir an olsun benden ayırmıyordu ve anladığım kadarıyla beni bir başkasına verme gibi bir niyeti de yoktu. "Be-

Scanned with CamScanner

nim çaylağım, benim kurallarım. Sen kendi eğiteceğin kız ile ilgilen." Sesi bu sefer daha soğuk ve kararlı çıkmıştı. Tabii ki böyle söyleyecekti, bana işkence etme zevkini kimseye bırakacak değildi ya!

Yavaş da olsa bu kadar yürümek beni oldukça yormuştu. Olduğum yerde durdum ve yönümü eğitmenime döndüm. "Sevgili isimsiz eğitmenim, ben koşarken siz niye oturuyorsunuz?" Bunu sorduğumda arkasına yaslanarak bir bacağını ratça diğerinin üzerine attı. "Koşmuyorsun." *Sanki ben bunu bilmiyorum!*

"Ben de onu diyorum ya!" Elimle bulunduğum yeri gösterdim. "Eğitmenimin her konuda benden iyi olduğunu görmeden ona itaat etmem çok zor." Diğerleri merakla konuyu nereye getireceğimi bekliyordu. Bu sözlerimden sonra kaşlarını yukarı kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Bana meydan mı okuyorsun?" *Adam zeki vesselam, hemen de anladı.*

Ben sürünürken ona rahat verir miyim? Tabii ki hayır!

Başımı sallayarak gözlerinin içine baktım. "Meydan okumamı kabul ediyor musunuz? İlk on turu sizden önce tamamlarsam kalan yirmi turu silecek misiniz?" Eğer sakarlığım tutmazsa koşmada ne kadar iyi olduğumu ona gösterebilirdim. Sürekli birilerinden kaçarak bu konuda epey tecrübe edinmiştim.

Gözlerinden haylaz bir parıltı geçti. Ayağa kalkarak ceketini çıkardı ve sandalyenin üzerine bıraktı. Bunu yaparken gözünü bir an olsun benden ayırmadı. Üzerindeki beyaz tişörtünden kasları belli oluyordu ama bu, beni pek ilgilendirmiyordu. Şimdi fark ediyordum ki ikimiz de beyaz tişört giymiştik ve tıpkı onun pantolonu gibi benim de taytım siyahtı. "Kabul." Bana doğru yürüyüp yanımdaki yerini aldı. "Ben kazanırsam bundan sonra emirlerimi sorgulamadan yerine getireceksin." İstesem de bir şeyleri sorgulamayı bırakamazdım ancak yine de başımı salladım. *Sonuçta yalandan kim ölmüş ki, değil mi?*

"Çaylağınla yarışacak mısın?" Kuzey'in *afet* eğitmeni durumu şaşırmıştı. "Hiç şansın yok, tatlım çünkü o en hızlımız." Bu doğru olabilirdi ama en azından onu da yormuş olacaktım. "Hatırlatırım, o da bir zamanlar çaylaktı." *Annesinin karnından koşarak çıkmadıysa sıkıntı yok.*

"Hazır mısın?" İkimiz de diz çöküp ellerimizi yere bastırarak pozisyon aldık. "Evet." Daha o *başla* komutu verilmeden koşmaya başladığım için Bayan Kırmızı Dudak bana güldü. "Hileci." *Hayır, sadece aceleci.*

Koşmaya başladığımda kısa sürede bana yetişmişti. Tam daha da hızlanacaktım ki "Kasların açılmadan hızını yükseltme," diye beni azarladı. Uyarısını dikkate alıp başımı salladım ancak ayağım takıldı ve düştüm. "Hadi ama!" Kalçalarımın üzerine düşüp sızlanmaya başladığımda durdu ve "Kalk ve devam et," dedi. Başka şansım olmadığı için ellerimi yere bastırarak ayağa kalktım. Yeniden koşmaya başladığımızda henüz birbirimizi geçmemiştik ve beni geçmek için bir atakta da bulunmamıştı. Sebebini biliyordum, o hızlanırsa ben de hızlanacaktım. Vücudum koşuya alışmadan bunu yaparsam daha sonra her yerimde ağrılar oluşacaktı, bunu bildiği için yanımda yürür gibi koşarak bir nevi ısınmamı bekliyordu.

Ecrin'i geçtiğimde yüzündeki öfke gülümsememi sağlamıştı ancak benim hedefim başkaydı. Parkuru yarılamıştım. Koşarken arkamı dönünce önündeki herkesi geçerek bana doğru gelen eğitmenimi gördüm. Aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere olduğunu görmek önüme dönmemi sağladı. Ayağım taşa takılıp yine düşmeseydim, çok iyi gidiyordum. "Lanet!" diye sızlandığımda taytımın diz kısımları yırtılmıştı ve diz kapaklarım kanıyordu. Yarışın başından beri o kadar çok düşmüştüm ki saymayı bırakmıştım artık.

Scanned with CamScanner

"Sakar." Ecrin gülerek beni geçince ellerimi yere bastırarak ayağa kalktım. Kısa sürede onunla yine aynı hizaya gelmeyi başardım. "Sakar halimle hepinize tur bindirdim, tatlım." Onu küçümsercesine son kez bakarak hızımı artırdım. Evet, buradaki herkese bir tur, Kuzey'e ise yarım tur bindirmiştim, hem de bu sakar halimle.

Başlangıç çizgisini görünce daha da hızlanmamak için kendimi zor tutuyordum ki yanımda bir gölge belirdi. Başımı yana çevirince o lanet adamı gördüm. "Hâlâ yetersizsin." Bana göz kırparak yanımdan hızla geçti.

Tamam, kabul, o da bana bir tur bindirmiş olabilir ama Allah aşkına, adam eğitimli bir ajan. Onunla eşit şartlarda değiliz. Nefes nefese başlangıç çizgisine geldiğimde o çoktan gelmiş, bir şişe soğuk suyu kafasına dikmişti. Saçları alnına yapışmıştı, yüzündeki ter damlacıkları boynuna doğru süzülüyordu. Başını kaldırıp suyun kalanını yüzüne boşalttı. Ortaya çıkan görüntünün günaha çağrı olduğunu düşündüm. Her bir damla yüzünden boynuna doğru süzülüyor, yukarı doğru kaldırdığı ıslak yüzü, onu soluksuz izlemem için beni tetikliyordu. Bu hali fazlasıyla kışkırtıcı olduğu için ona iç çekerek bakan tek kadın olmadığıma emindim. Ona kaybettiğimi hatırlayınca içimde büyüyen nefret, hayranlık duygusunun önüne geçmişti. Yenilginin getirisi olan nefretim Kafdağı'na kadar yükselmişti. Onuncu turumu tamamlayarak kendimi nefes nefese yere attığımda hemen arkamdan Kuzey gelmişti. O da yorgun bedenini yanıma bırakınca ikimiz ilk on turu bitirmiştik.

"İyi gidiyorsun. Al, iç şunu," diyen Kuzey'in *Afrodit* eğitmeni cilveli bir sesle âdeta salınarak bize doğru yürürken özellikle gözlerini Kuzey'den ayırmıyordu. Elindeki suyu Kuzey'e uzattığında bile çaylağının terden vücuduna yapışmış tişörtüne bakarak dudaklarını ısırdı. "Sakar kedi ile yakın geldiysem, o kadar da iyi değil." Kuzey homurdanarak suyu alıp kafasına

diktiğinde eğitmeninin de onu bir yudumda içmek istediğinin farkındaydı.

Yerde terden sırılsıklam bir haldeyken başımı kaldırarak bana bakan eğitmenime döndüm. "Tamam." Pes ederek nefesimi düzene koymaya çalıştım. "Siz kazandınız ama azıcık düşünceli biri olarak bana su verebilir misiniz?" Gözlerimle Kuzey'in terini silen kadını gösterdim. Evet, kadın dekolteli elbisesiyle göğüslerini Kuzey'in gözlerine sokarcasına üzerine eğilmiş, alnındaki teri oyalanarak siliyordu. "Elâlemin eğitmenleri kendi çaylağını ne güzel motive ediyor ama sizin maşallahınız var."

Afrodit'in Kuzey'e yaptığı kışkırtıcı motive şeklini görünce inadıma bir pislik gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Aynı şekilde motive edilmek istediğini mi söylüyorsun?" *Ne dedi şimdi bu fesat adam?*

Ben ona gel, aynı şeyi yap mı dedim şimdi?

Başımı çevirip ayaküstü birbirlerine tahrik edici bakışlar atan Afrodit ve Kuzey ikilisine bakıp hafif bir çığlık attım. "Beni alın bunların yanından, körpecik psikolojimi bozuyorlar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eğilip masadan bir tane pet şişe aldı ancak bana getirmek yerine olduğu yerde kaldı ve gözlerini kıstı. "Reflekslerin ne durumda?" Sonunda övüneceğim bir konu. "Mükemmel çalışıyor."

"Güzel." Başını sallayınca bunu duymanın onu memnun ettiğini anladım. "Öyleyse bunun için bağırdığını duymak zorunda kalmayacağım." Pet şişeyi biraz havaya kaldırıp fazla güç uygulamadan bana atınca oturduğum yerden kafama doğru gelen şeye bakıyordum. Ne zaman ki alnıma çarparak yere düştü, işte o zaman bağırarak tepinmeye başladım. "Kafamı kırdı bu adam!" Ben alnımı tutarak ayaklarımı yere vurup bağırdıkça dehşet içinde bana bakıyordu. "Bu kız inanılmaz, refleksleri de öyle." *Kafamı kırdığı yetmezmiş gibi daha ne yüzle konuşuyor!*

Scanned with CamScanner

Reflekslerimi sorarken suyu kafama atacağını önceden söyledi de ben mi mükemmel reflekslerimi ona göstermedim?

Homurdandığımda sanki karşısında umutsuz bir vaka varmış gibi bir süre inanamaz gözlerle bana baktı, ardından şemsiyenin altındaki yerine oturdu. "Daha tamamlaman gereken yirmi tur var." Duyduklarımla sinirden avazım çıktığı kadar çığlık atınca, Kuzey kafama bir tane geçirip benden uzaklaştı. Burada gelen geçen bana bir tane vuruyordu, resmen şiddete maruz kalıyordum.

Sessiz buldular ya vururlar, diyeceğim de bendeki ses cami imamında yok. Sesten kaynaklı olmamalı, bence hiçbiri varlığımı çekemiyor.

Alnımdaki teri elimin tersiyle silerken şişedeki tüm suyu içecek kadar susadığımı fark ettim. "Kalk Kedicik, Süslü bize yetişmek üzere." Başımı çevirince Naz'ın en önde olduğunu gördüm, üçüncü olmaya adaydı.

Ayağa kalktığımda mecburen Kuzey ile yine koşmaya başladık. "Yirmi turum var!"

"Bu da sana eğitmenine karşı gelmemeyi öğretir." *Bu çocuktan da nefret ediyorum.*

Yarışın kalan kısmı benim için tam bir faciaydı. Sürekli düştüğüm için diz kapaklarım çok kötü yara olmuştu, bu da koşmamı engelliyordu. Hepsi sırasıyla aramızdaki farkı kapatmış, daha sonra da beni geçmişti. Hatta en sondan gelen Efe bile beni geçmişti. Kuzey, yarışı birincilikle bitirmişti. Ardından Naz ve hemen arkasından da Hakan gelmişti. Yiğit'ten sonra Ecrin'in bitirmesiyle tüm özgüvenim yerle bir olmuştu ama bunda sakar olmamın payı büyüktü. Her turda dinlensek de şu anda parkurda sadece ben ve Efe kalmıştık. *Efe'ye de yenilirsem artık öldürün beni.*

"Efe Can!" İnleyerek yanımdaki çocuğa döndüm. "Oğlum, bir yavaşla. Bırak ben kazanayım, bak valla sonuncu olursam iki gün kendime gelemem." Sitem ettiğimde ela gözleri yorgunluk içinde bana bakıyordu. Kıvırcık saçları yüzüne yapışmış, en az benim kadar kesik nefesler alarak her an yere düşecekmiş gibi yalpalıyordu. Parkurun ortasında iki sarhoş gibi kol kola gire-rek birbirimizden destek alır vaziyette sağa sola savruluyorduk. Birbirimizden destek aldığımız yetmezmiş gibi aynı zamanda birbirimizi geçmeye çalışıyorduk. Burada bir gariplik vardı ama ne olduğunu bulamayacak kadar yorgundum.

Diğerleri otururken biz burada işkence çekiyoruz!

"Ya-Yankı." Efe nefes nefese başını çevirip bana baktığında ilk hangimizin bayılacağını merak ettim. "Eğitmenimi hayal kırıklığına uğratamam. Lütfen, benim kazanmama izin ver." Tamam, Efe'nin eğitmeni olan kadın çok iyi ve anlayışlı görünüyordu ama ilk günden bu kadar erken bağlanmasını doğru bulmuyordum. Ayrıca ben ona engel olmuyordum ki. Tamam, ben ayakta durmak için onun beline sıkıca yapışmıştım ama kolunu omzuma atarak benden destek alan da oydu. Sanki bıraksam tek başına gidebilecekti, birbirimizden ayrıldığımız an ikimiz de yere düşerdik.

"Tamam, seni mi kıracağım." Baygınlık geçirirken yavaşça ondan ayrılarak bitiş çizgisini gösterdim. "Kendimi senin için feda ediyorum. Hadi, göreyim seni, gururlandır beni." Başını hızlıca sallayarak bir adım atmıştı ki yerinde sendeledi ve "Yankı, tut beni, sanırım düşeceğim." *Ama ben bu çocuğun var ya!*

Efe ve ben on dakika sonra sürünerek de olsa parkuru tamamladık. Bitiş çizgisine geldiğimizde diğerleri bize bakarken Efe ve ben birbirimizin kollarını sıkıca tutuyorduk. Karşı karşıya dururken birbirimizi bırakmadan yavaşça yere oturmayı başardığımızda bunu bile destek almadan yapamadık. Ellerimi

Scanned with CamScanner

göğsüme bastırıp benden beter maraton koşan kalbimin hızlanan ritmini dinledim. Ciğerlerim ağzımdan çıkacakmış gibi nefes alırken zorlanıyor, hiç olmadığı kadar halsiz hissediyordum. Her ikimiz de yeni oturmuştuk ki diğerlerinden ses çıkmadığını fark edince kendimi zorlayarak başımı çevirdim. Her biri gülmek ve ağlamak arasında kalmış gibi bakıyordu. Eğitmenim ise oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Yarasaların hepsi önce birbirine baktı, bu bakışlar fazla sinsiydi. Daha sonra ise aynı anda ayağa kalkarak bağırdılar: "Bravo! Harikaydınız!" Islık çalarak tezahürat yapmaya başladıklarında beni ve Efe'yi yerin dibine sokmayı başardılar. Bu pislikler bizimle dalga geçiyordu.

Yiğit gülmemek için yanaklarının içini ısırırken bir yandan da hâlâ alkışlıyordu. "O nasıl bir hızdı, siz de gördünüz mü çocuklar?"

Parmaklarını ağzına sokarak ıslık çalan Hakan'ın ise keyfine diyecek yoktu. "Görmez miyim? Ben hayatımda böyle bir hız görmedim, daha da göreceğimi sanmıyorum." *Bilerek yapıyorlar!*

"Bir ara hiç bitmeyecek sandım." Ecrin bile fazlasıyla eğlenmiş olmalı ki şu soğuk tavrını bırakıp kıkırdadı. "Parkuru yarıladıklarında Naz daha fazla dayanamayıp uyudu ve hâlâ uyuyor." Çimenlerin üzerine uzanmış, ellerini yanağının altına koyarak uyuyan süslü cüceyi görünce sesli küfrettim. *Hadi ama, o kadar kötü olamaz!*

"Hey, sen!" Yiğit uyuyan kıza yaklaşıp ayağının ucuyla onu dürttü. "Uyan hadi, adı neydi ağabey bu kızın?" *Bir ismi bile aklında tutamıyorsa bu çocuk kuş beyinli olmalı.*

Yiğit onun omzuna biraz sert vurmuş olmalı ki Naz çığlık atarak uyandı. Şaşkın gözlerle önce tepesinde dikilen Yiğit'e, sonra da diğerlerine baktı. *Peki, hemen sonra herkesin gülmesini sağlayacak ne dedi sizce?* "Lütfen bana o ikisinin bitirdiğini söyleyin!" *Gerçekten inanılır gibi değil, o kadar da kötü değildik!*

"Hey, siz!" Benimle yeterince eğlenmişlerdi, buna daha fazla göz yumacağımı sanmıyordum. "Hakkımda sizden tek kelime daha duyarsam çok fena olur!" Başlayan yağmurla birlikte çirkef ruh halimden kurtuldum. "Zahmet olmazsa biriniz beni kaldırabilir mi?" Duraksadım. "Bu sözüm erkekler için geçerli değil. Kısacası Bağımlı Hakan, Züppe Yiğit ve ne olduğunu hâlâ çözemediğim Kuzey pisliği dışında birileri." Hepsi bana bakarken bir süre düşündüm. "Buzdağı eğitmenim, Ecrin'in yeşil gözlü, yakışıklı eğitmeni ve şu diğer erkek eğitmenlerin dışında da. Ah, tamam! Bayan Afrodit ya da Bayan Kırmızı Dudak olabilir bence." Her biri *ciddi misin* dercesine bana bakarken Ecrin'in eğitmeni güldü. "Herkese ne ara lakap taktın? Sanırım yeşil gözlü yakışıklıyı sevdim." Bu adama ne desem bir şekilde hep gülüyor ve beni destekliyordu. Sanırım kanımın ısındığı tek eğitmen oydu.

Herkes şemsiyelerin altında dururken ben niye yağmurda ıslanıyordum, anlamadım. Sanırım hiçbirine yakın olmak istemediğim için onların yanına gitmiyordum. Yiğit'in eğitmeni yukarıya bakarak kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bu havada devam edemeyiz. Yiğit tesise dön, yarın savunma sanatlarına geçeceğiz." İyi bir eğitmen olarak çaylağına kıyamamış, Yiğit'i tesise göndermişti.

"Naz sen de serbestsin." Naz eğitmenine tebessüm edince aynı mutluluğu yaşamayı diledim.

"Çaylağımın hasta olmasını istemem." Yeşil Gözlü Yakışıklı sayesinde Ecrin de yırtmıştı. "Efeciğim." Kırmızı rujlu sevimli eğitmen, Efe'nin yanına yaklaşarak onun saçlarını okşadı ve tebessüm etti. "İyi iş çıkardın, sıcak bir duş al ve dinlen, hayatım." Bu kadın niye benim eğitmenim olmadı diye ağlamak istiyordum. Ayrıca Efe hiç de iyi bir iş çıkarmadı, sonuncu olduk.

Diğer herkes kendi çaylağını azat ederken tüm gözler benim yakışıklı fakat kalpsiz eğitmenime dönünce ofladım. "Ben bu

Scanned with CamScanner

yağmurda kalan yirmi turu tamamlayacağım, değil mi?" Dudakları usulca kıvrıldı. "Zeki kız." *Allah bu adamın bin bir türlü belasını versin!*

Zaten onu karşıma çıkartarak benim de belamı vermiş.

Yarasalar içler acısı halime gülerken ben ıslanan saçlarımı yüzümden çekerek ayağa kalktığım gibi koşmaya başladım. Ondan özür dilemektense akşama kadar koşmaya razıydım. "Kimseye boyun eğmek yok, Yankı." *Ne var canım, alt tarafı yirmi tur. Göz açıp kapayıncaya kadar geçer.*

Yağmuru hayatımda ilk kez sevmiştim çünkü gözyaşlarımı gizliyordu. Yağmurun altında düşe kalka, sırılsıklam olmuş bir şekilde kalan yirmi turu bitirmeye çalışıyordum. Çok az kalmıştı. Kıyafetlerim çamur içinde kalmıştı, soğuktan titriyordum. Son turda her şey etrafımda dönerken ben yürüyordum çünkü artık bacaklarım beni taşımıyordu ve daha fazla koşabileceğimi sanmıyordum. Ben böyle çamurun içinde yalpalayarak yirmi turu tamamlarken o hasta ruhlu adam beni izliyordu. O da bu süre zarfında sırılsıklam olmuştu çünkü ben koşmaya başladığım an şemsiyesinin altından çıkmıştı. Sanki bir şeyin cezasını ikimize çektiriyordu. Tek fark o koşmuyordu ve üzerindekiler çamurlu değildi. Tabii, dizlerinin benimkiler gibi düşmekten kan revan içinde kaldığını da sanmıyorum! Herkes gitmişti, sadece ikimiz kalmıştık. Ben parkurda sırılsıklam olurken o parkurun dışında ıslanmıştı. Neden o şemsiyenin altına girmedi, bilmiyordum ama neredeyse yirmi tur boyunca hep yağmurun altındaydı. Yirmi turu tamamlamak saatlerimi almışken o neden tüm bu süreçte benimle birlikte ıslanmıştı?

Bitiş çizgisine ulaştığımda daha fazla dayanamayıp yere yığıldım. Yağmur durmaksızın yağıyordu ve ıslanan gözlüklerim yüzünden her şeyi bulanık görüyordum. Hava bulutlu olsa da

tahminime göre çoktan öğlen olmuştu ve ben yemeği kaçırmıştım. "Bu kadar inatçı olman iyi değil." Başımı usulca kaldırdığımda tam karşımda durduğunu gördüm.

Eğilerek kalkmam için bana elini uzattı fakat ben, sadece eline bakmakla yetindim. Elim göğsümde hızlı hızlı soluklar alırken bir ona bir de eline bakıyordum. "Eğer düştüysen sana uzatılan eli tutmaman büyük aptallık." Yorgunca gülümseyip kendimi zorladım ve ayağa kalktım. "Eğer biri beni düşürüyorsa hemen sonrasında bana uzattığı elini tutmamdır asıl aptallık." Kendi tavrımı ortaya koyarak yanından geçtim. Ben bugüne kadar düştüğümde kendim kalkmasını hep bildim.

Sarsak adımlarla yürürken peşimden geldiğini ayak seslerinden biliyordum. Tekrar yere düşmek üzereydim ki aniden ayaklarım yerden kesildiği an kendimi onun kucağında buldum. Afallamıştım. O da benim gibi ıslanmıştı ama benden daha farklı bir sıcaklığı vardı. Başını eğdiğinde kahverengi hareleri düz bir şekilde bakıyordu. Kollarında tuttuğu kadının onun için bir şey ifade etmediğinin mesajını boş bakışlarıyla yansıtıyordu. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Kaşlarımı çatıp kollarından kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Zorunluluktan beni taşıdığı bu kadar belli olmasaydı bile yine ondan uzak dururdum. Bir erkeğin tek bir hareketiyle eriyip ona methiyeler düzecek aptallardan hiç olmadım. Burada zor olan değildim, bulunduğum yer imkânsızlıklar tepesiydi. Varsa çıkmaya gönüllü biri, yanında tabutunu da alıp gelmeliydi.

"Yürüyecek durumda değilsin." Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak hızla kucağından atladım. "Siz de bana dokunacak konumda değilsiniz." Gözlerinde hafif bir kızgınlık görünce hemen ona sırtımı dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladım. Rahatsız olduğumu bildiği halde bu yaptığı şey kabul edilemezdi.

Scanned with CamScanner

Bu adam bana bir daha dokunmaya cüret etsin, bak ona neler yapıyorum!

O öfkeyle yorgun bedenime bir enerji dolmuş gibiydi ve tesise nasıl girdiğimi bilmiyordum. Girişteki herkesin meraklı bakışlarını görünce eğilip üzerime baktım. Çamur ve kir içindeydim, üstelik ıslaktım. Dizlerim ise perişan durumdaydı. Neyse ki o lanet Yarasalar burada değildi, sadece henüz tanışma fırsatımın olmadığı diğer ajanlar vardı. "Ne var?" Böyle yadırgayacak ne vardı, bilmiyordum. "O adam sizi eğitmediği için hepiniz rahatsınız tabii, Allah sizin de belanızı versin!" İyice delirmiş vaziyette koridora yöneldim. *Ben burada uzun süre kalırsam ya deliririm ya da delirtirim, tercihim ikincisi.*

Benim odam giriş katında olduğu için hızlı adımlarla düz bir şekilde koridorda ilerliyordum. Tesise yeni giren eğitmenim ayaklarımı yere vura vura yürüdüğümü görünce gülmemek için başını başka tarafa çevirdi ve bu aldığım son darbeydi. "Er ya da geç buradan kaçacağım!"

Hepsine Sedef Sarmaşık kimmiş, göstereceğim!

Özel bir çerçeveyle kaplı olduğu için kartım yağmurdan ıslanmamıştı. Odama girdiğimde ilk işim, banyoya girip kıyafetlerimi çıkarmak oldu. Çırılçıplak kalınca dizlerimin içler acısı halini gördüm. Soyulmuş, kızarmış ve kanıyordu. Bedenim gevşeyene kadar sıcak suyun altında kaldım ve ancak yarım saat sonra banyodan çıkabildim. Banyoda bulduğum ilkyardım çantasını alıp dizlerime pansuman yapmıştım. Dolapta gördüğüm mavi, yumuşak pijamaları giyerek yatağa uzandım. Yağmur yağdığı için eğitime bugün ara vermişlerdi. Yemeği de kaçırdığıma göre en iyisi uyumaktı. Uyumadan önce aklımda olan son şey, buradan nasıl kurtulacağımdı. Bu, o kadar zordu ki... Âdeta kulağa imkânsız gibi geliyordu. "Kapısı bile yok, kaçmak için illa kuş olup uçmam mı gerekiyor?"

"A-aman Allah'ım, bu kız çıldırmış!"

"Atlayacak! Yankı, buraya gel!"

"Kuzey, bağırma çünkü onun gözleri kapalı."

"Bana ne yapacağımı söyleme ve ağlamayı kes! Eğitmenleri çağırdınız mı?"

Bazı sesler duyuyordum fakat tam olarak algılayamıyordum. Sesler hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyordu. Sürekli birileri bir şeyler söylüyor ama bir türlü gözlerimi açıp onları göremiyordum. "Oraya nasıl çıktı, biri cevap versin!" Bu sesin sahibini sanırım tanıyordum çünkü sesi duyduğum an tüm bedenimi bir nefret dalgası sarmıştı. Ah, evet, bu benim buzdağı eğitmenim olmalıydı. Peki, ben niye onları göremiyordum?

Neler oluyor, bilmiyordum ama bir türlü onları göremiyordum. Sanki hayal ve gerçek arasında sıkışıp kalmıştım. "Kız uyurgezer, dosyasında bu yazıyor mu?" Bilincim gittikçe açılırken artık sesleri daha iyi algılıyordum. Bu ses, Naz'ın eğitmeninin sesini andırıyordu.

Nihayet gözlerimi güçlükle açtığımda neler olduğunu kavrayamadım fakat eğitmenleri ve Yarasaları sadece birkaç adım uzağımda görünce afalladım. "Hepinizin odamda ne işi var?" Yatarken bile rahat vermiyorlardı, hepsinin pijamayla balkonumda ne işi vardı? Efe niye ağlıyordu, Kuzey neden diken üstündeymiş gibi tedirginlikle bana bakıyordu? Dur bir dakika, benim odam giriş katında değil miydi? Benim nasıl bir balkonum olurdu?

Burada neler oluyor yine?

Eğitmenim sertçe yutkundu. Bir bana bir de arkamda bir noktaya bakarak bana doğru temkinli bir adım attı. "Sakın kıpırdama, Sedef." Gözlerinde gördüğüm şey sadece öfke değil

Scanned with CamScanner

gibiydi, korku muydu bu? O kontrolcü tavrından eser yoktu, paniklemiş gibi bana yakın olmaya çalışıyordu ancak aynı zamanda beni ürkütmekten de korkuyordu. Ellerini göğsünün hizasına kaldırmıştı ve beni hareketsiz kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bilincim açılırken odamda balkon ve teras olmadığını yeni idrak ediyordum. Ben odamda değildim, bir yerin balkonundaydım. Herkes benden birkaç adım uzakta tedirginlik içinde arkamda bir yere bakıyordu. Rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu ve ben, fark ettiğim şeyin dehşetini yaşıyordum. Solumu tutarak başımı hafifçe eğdiğimde gördüğüm şey aklımın alamadığı türdendi. Balkonun içinde değildim, korkulukların üzerindeyim. Sanki aşağıya atlamaya hazırlanmış gibi balkonun duvarına çıkmış, bir karışlık şeyin üzerinde ayaklarımın yarısı boşlukta kalacak şekilde bekliyordum. Sırtım boşluktaydı ve yüzüm odam sandığım yere dönüktü. *Kahretsin! Ben buraya nasıl geldim?* İncecik bir ipin üzerinde duran cambazdan farkım yokken yapacağım en küçük harekette kendimi yerde bulabilirim. Eğitmenim titremelerimi görünce, "Sedef, sakin olmalısın." Bana doğru bir adım daha attığında gözlerim doldu. Nefes almak bile beni korkutuyordu. "Ka-kaçıncı kat?"

Bu ilk kez olmuyordu.

Bana doğru bir adım daha attı, adımlarını düşünerek atıyordu çünkü şu anda her ihtimali gözden geçiriyordu. Bana bir anda yaklaşırsa bundan rahatsızlık duyabilir, daha kötüsü düşebilirdim. Bu sebeple ürkütmeden bana yaklaşmaya çalışıyordu. "Üç." Üç mü? Ben şu anda üçüncü katın korkulukları üzerinde mi duruyordum? Üzerinde durduğum duvar sadece üç parmak kalınlığındaydı ve çıplak ayaklarımın neredeyse tam ortasına geliyordu. Yani en küçük hareketimde üçüncü kattan yere düşecektim. "Ölmek istemiyorum." Yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başladı, bu şekilde ölmek istemiyordum.

Gözlerimin içine kararlı bir şekilde baktı. "Ölmeyeceksin,

buna izin vermeyeceğim." Diğerleri korku içinde soluk almadan bizi izlerken o, bana elini bana uzattı çünkü korkudan paniklemek üzere olduğumu görmüştü. "Elimi tutarsan seni oradan indirebilirim." Şimdi yüksekte olan bendim. O ise bana aşağıdan bakıyor, tutmam için elini uzatıyordu ve evet, bu durumda bile düşündüğüm şey akıl alır gibi değildi.

Başımı çevirip arkama bakmaya korkuyordum. Eline bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha önce uzattığı elini tutmamıştım ve şimdi yine tutacak cesaretim yoktu. Bir erkeğe bile isteye dokunma fikri en az ölüm kadar korkutucu gelirken bana güven vermiyordu. Elimi kaldırmak için kendimi zorluyordum ama karanlık korkularım ruhumu kuşatıyor, bunu yapmama izin vermiyordu. O da biliyordu. Şu anda kendimle bir savaş içinde olduğumu tereddüt dolu ıslak gözlerimden görüyordu. Yutkunduğunda elini tutmayacağımı anlamıştı. Belki de gözleri ilk kez bana yoğun bakıyor, geçmişimde ne var diye sorguluyordu. "Balkonun içine atlasam olur mu?" dediğimde düşme ihtimalim onu kızdırmış olmalı ki kaşlarını çattı. "Sen böyle sakarken riske giremem!" Sesini bir anda yükselttiği için az kalsın yerimde sıçrayıp düşecektim.

Başımı iki yana sallayarak hıçkırdım. "Tu-tutmayacağım." Sessizce fısıldadığımda sıkıntıyla burnundan soludu ve başını çevirip Afrodit'e baktı. "Sen yap." Kuzey'in eğitmeni, içinde bulunduğumuz müşkül durumu bildiği için hemen başını sallayarak bana doğru yürümeye başladı. Ancak kadın bana doğru tam bir adım atmıştı ki birden öksürmeye başladım ve dengemi kaybettim. Çığlık atarak yere düşmeye başladığım esnada eğitmenimin hiç tereddüt etmeden peşimden atladığını gördüm. Daha ben ne olduğunu anlamadan bir eliyle bileğimi kavramıştı, diğer eli ise balkon korkuluklarının dış tarafına tutunuyordu. Bu adam balkondan atlayıp beni tutmakla kalmamış, aynı zamanda korkulukları yakalayarak her ikimizi de kurtarmıştı.

Scanned with CamScanner

Yaptığı şeyden ve boşlukta sallanmanın şokundan çıkamıyordum. Evet, şimdi her ikimiz de balkondan sallanıyorduk. Tek eliyle korkulukları alttan tutarken diğer eliyle beni tutmaya devam ediyordu ancak daha fazla dayanabilecekmiş gibi görünmüyordu. Başımı eğip aşağı baktığımda sisli havanın yaydığı boşluk bana bir uçurum gibi gelince çığlık atarak ağlamaya başladım. "Sakin ol!" Başını eğip dişlerini sıkarak beni sertçe uyardı. Sanırım çırpınmaya başladığım için işleri biraz zora sokuyordum.

Başımı kaldırarak yukarıya baktığımda diğer erkek eğitmenler balkondan uzanarak onun bileğini kavramıştı ancak onu yukarı çekemezlerdi çünkü o, beni tutuyordu. Başını eğdi ve ağlayan yüzüme bakarak iç çekti, kahverengi gözlerinde korkunun zerresi yoktu. Sadece tek eliyle hem kendi ağırlığını hem de benim ağırlığımı taşıdığı için fazlasıyla zorlanıyordu. Alnındaki damarlar belirginleşmişti ve dayanmak için dişlerini sıkıyordu. Yüzündeki kaslar seğirirken şu anda ne kadar çok zorlandığını tahmin bile edemiyordum. Tüm ağırlığım sağ kolumdaydı. Bu durum kolumu kopacakmış gibi acıtırken o, tek koluyla her ikimizin ağırlığını taşıyordu. Boştaki elimle bileğimi tutan elini sıkıca tuttum. "Be-beni bırakırsanız düşerim." Eğer beni bırakırsa diğerleri onu yukarı çekebilirdi ama ben düşerdim.

Bu haldeyken bile dudakları bilmiş bir şekilde yavaşça kıvrıldığında başını eğerek bana baktı. "Yanılmıyorsam sen düştüğün yerden tek başına kalkmayı tercih ediyordun, değil mi?" Adam artık ne çeşit bir psikopatsa bu durumda bile dışarıda elini tutmadığım için benden intikam alıyordu.

Kol kaslarım kopmak üzereyken aşağıya bakmamaya çalışıyordum. "Emin olun, şu anda size verecek çok güzel bir cevabım var ama sizi kızdırıp kendimi yerde bulmak istemediğim için sorunlu biri olduğunuzu söylemeyeceğim," diyerek elini daha sıkı tuttum.

"Ona ne şüphe!" Homurdandığını duydum ama hazırcevap kişiliğim ters bir şey söylememek için kendini zorluyordu. Önceliğim hayatta kalmaktı, gerisiyle daha sonra ilgilenirdim.

Bileğimi tutan eli biraz gevşeyince avazım çıktığı kadar bağırdım, boştaki elimle âdeta tırnaklarımı derisine geçirerek onu sıkıca tuttum. İkimizi uzun süre taşıyamazdı, derhal bir şeyler yapmalıydık. "Beni yukarı çekerseniz kendimi kurtarabilirim!" Sesimi duyurmak için bağırdığımda diğerleri ip getirmek gibi bir şeylerden bahsediyordu ama o kadar vaktimiz yoktu.

"Sanmıyorum!" Dişlerinin arasından konuştuğunda beni daha fazla tutamayacağını o da biliyordu.

"Alt katın balkonuna atlayabilirim, sadece fırlatın beni." Bu gidişle ikimiz de düşecektik ama planladığım gibi olursa ikinci katın balkonuna düşebilirdim.

Tereddüt ederek bana baktıktan sonra bileğimi sıktı. "Daha iyi bir fikrim var!" Aniden tek koluna yüklenerek beni tüm gücüyle yukarı çektiğinde, yaşadığı adrenalinden dolayı boğazından hırıltılı bir haykırış çıktı ama başarmıştı çünkü bir anda yukarı çekilmemle boştaki elimi kaldırıp kolunu kavradım. "Bana tutun!" Daha fazla dayanamadığı için tuttuğu bileğimi bırakınca, çığlık atarak elimi kolundan hemen omzuna koydum. Kendimi yukarı çekerek boynuna kollarımı doladığımda onunla aynı hizadaydım. Şöyle bir sorun vardı, ben ahtapot gibi onun boynuna sarılıyor olabilirdim ama o hâlâ tek koluyla ikimizi taşıyordu.

Serbest kalan eliyle de yukarıdaki demirleri tuttuğunda aynı anda rahat bir nefes aldık, artık tek koluna yüklenmediği için biraz daha zamanımız vardı. "Baş belası!" Kollarım sımsıkı onun boynundayken başımı hafifçe kaldırarak ter içinde kalan yüzüne baktım. "Bunu siz mi söylüyorsunuz?" Ondan büyük bela tanımıyordum.

Scanned with CamScanner

"Her durumda bir cevabın var, değil mi?"

"Lütfen üzerime gelmeyin, şu anda sizi kızdırmak için doğru bir zaman değil." Bir an gülecek gibi olmuştu ama daha büyük bir sorunumuz olduğu için bunu yapmadı.

Her ikimizin ağırlığına güçlükle dayanıyordu, çaresizce yukarıdakilerin bir şeyler yapmasını bekliyorduk. "Yankı, elimi tut!" Kuzey bağırarak korkulukların arasından bana elini uzatınca hemen tuttum. Eğitmenimin yükü hafifleyince Ecrin'in eğitmeni de onu tutmuştu. Hakan ve Yiğit balkondan eğilip kollarımı tutarak beni yukarı çektiler. İki erkek eğitmen de benim eğitmenimi yukarı çekerek onu kurtardı. Sonunda o da yere bastığında Efe, kızarmış gözlerle yanıma gelerek sımsıkı sarılınca ellerimi nereye koymam gerektiğini bilemedim. Yaşadığım korkunun etkisinde olduğum için tepki veremiyordum. Nefes nefese kalmıştım ve kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Çok korktum, Yankı." Aksini düşünecek kadar beklentilerimi yüksek tutmak gibi bir hata yapmadığım için kendimi tebrik ediyordum. "Buna hiç şaşırmadım, Efe Can." Burnunu sesli bir şekilde çektiğinde, "Efe benim adım," dedi. Bu çocuk az önce burnunu benim omzuma mı sürttü? Iyy, bu iğrenç! Orası hep sümük oldu şimdi!

Nihayet kucaklaşma faslı bitince herkes bir nebze de olsa rahat bir nefes almıştı. Yanındaki güzellik tanrıçası Afrodit'i iyi olduğuna ikna eden adamın bakışları, birini ararcasına tüm kalabalığı hızlıca tarayıp bende durdu. Tepeden tırnağa beni incelerken iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Gözlerine bir sıcaklık yansıyınca hemen başını başka tarafa çevirmesine bir anlam veremedim. "İçeri geçelim." *Hoş geldin, çok sevgili Buzdağı.*

İçerisinin ofis gibi bir yer olduğunu gördüm. Benden tarafa özellikle bakmayan eğitmenim masanın başındaki yerini alınca

diğer eğitmenler de onu taklit etti. Yaşananlardan sonra ayakta duracak halim olmadığı için ben de boş bulduğum bir sandalyeye oturdum. Şimdi hepimiz bu ofisin içindeki masanın etrafına yerleşmiştik. Bir süre kimse konuşmadı, herkes olanların şokunda olduğu için diyecek bir söz yoktu. Bu benim alışık olduğum bir durumdu ama onlar için çok yeni bir şey olduğundan yaşadıkları korkuyu anlayabiliyordum. Bu durumu garipsedikleri çok açıktı, belki de daha önce uyurgezer olan biriyle hiç karşılaşmamışlardı veya onlara böylesine stres yaşatan bir uyurgezer onlar için ilkti. Sessizliği ilk bölen eğitmenim olmuştu. "Bu ne zamandır devam ediyor?" Sorgulayıcı sesiyle başımı kaldırdım, anlaşılan uyurgezer olmam onların beklemediği bir şeydi. *Hayret, hakkımdaki her şeyin olduğu dosyamda bu yazmıyor mu?*

"Çocukluğumdan beri." Kaşlarını yukarı kaldırınca başımı salladım. "Bu çok sık olmaz, yani genelde ayda birkaç kez ama bugün yaşananlar bana da sürpriz oldu." Evet, uyurgezer olduğumu hep biliyordum çünkü bazen sabah uyandığımda kendimi farklı yerlerde bulurdum. Başlarda buna bir anlam veremiyordum hatta ben uyurken birilerinin beni taşıdığını bile düşündüğüm olmuştur ama on iki yaşıma girdiğimde bir uyurgezer olduğumu kabullenmiştim. Aklımın yeni ermeye başladığı sıralardı, bir gece kendimi arabaların geçtiği yolun ortasında buldum ve bu olay, uyurken bir yerden bir yere gittiğimi düşündürdü. Çocuk aklı işte, uyumadan önce kendimi bunu bir daha yapmamam için azarlar ama ne zaman üzgün veya stresli bir ruh halinde olursam yine aynı şeyi yaşardım. Bir süre sonra büyüdüm, aklım yeni şeyleri keşfederek gelişti ve ben uyurgezer olduğumu anladım.

Bu konu, herkes gibi Efe'nin nahif eğitmeninin de merakını cezbetmiş olmalı ki, "Ne demek istiyorsun?" Bence ne demek istediğimi o da çok iyi biliyordu.

Scanned with CamScanner

"Genelde sadece uyuduğum yerler değişirdi." Herkesin sessiz bir şekilde beni izlemesinden rahatsız olmaya başladım. Bu bakışlar altında gergin hissederken bilmek istedikleri şeyleri kolayca anlatamıyordum. "Yani tamam, bir seferinde kendimi sokak ortasında bulmuştum ama genelde bankta uyuyorsam bir sokakta gözlerimi açıyordum. Yatağımda uyurken sabah Ilgaz'a sarılmış bir şekilde uyandığım günler de olmuştu fakat ilk kez bir balkona çıkıp uykumda intihar etmeye çalışıyorum işte!" Sonunda dayanamayıp isyan ettiğimde birkaç Yarasa'dan çıkan kıkırtılarla kaşlarımı çattım, bu hiç de komik değildi. Ortada büyük bir trajedi varken gülmeleri çok saçmaydı, özellikle de az önce olanlardan sonra.

Eğitmenimin bana bakan gözleri fazla düşünceliydi, bu beklenmedik olay karşısında nasıl bir çözüm üretebileceğini düşünüyordu. Aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi, şu anda herkesin düşündüğü şeyi düşünüyordu. "Hayır, uyumadan önce kendimi bir yere kelepçelemeyeceğim!" *Umarım aklından böyle şeyler geçmiyordur çünkü bunu hiçbir güç bana yaptıramaz.* "Ayrıca uyanıkken nasılsam uyurken de bir şekilde öyle oluyorum. Boynumdaki kartı kullanmam, asansöre binerek buraya gelmem zaten bunu doğruluyor. Hadi, uyurken ayak bileğimden kendimi yatağa kelepçeledim, diyelim ama uyurgezerliğim tuttuğunda anahtarı sakladığım yerden çıkarıp kendimi özgür bırakmam zor değil." Bu sürecin nasıl işlediğini bilmiyordum ama fark ettiğim şey uyurgezer olduğumda aklımın benden bağımsız çalıştığıydı. Uyanıkken olduğu gibi gittiğim yeri görüyor, yemek yiyor hatta uyandığımda asla hatırlamadığım birçok şeyi yapabiliyordum. Gece Ilgaz'ın yatağına nasıl gidiyordum?

Hatırlamıyorum ya da uyuduğum yerden kalkıp yarım saatlik yolu yürüyerek anayola nasıl çıktığımı da bilmiyorum ama tıpkı uyanık insanlar gibi uyurken birçok şeyi yapabiliyorum.

Kelepçe olayını elediklerinde herkes nasıl bir yol izleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Eğitmenim çok yorulmuşlar gibi

tüm sorumluluğu üzerine alarak diğerlerini bunu düşünmekten kurtardı. "Bir önlem almalıyız, bunun için bir şeyler düşüneceğim." Afrodit başını sallayarak onu onaylayıp arkadaşına destek çıkmakta gecikmedi. "En doğru kararı vereceğini biliyorum." Gözleriyle beni gösterdi. "İnsanlar uyurken fazla savunmasız kalır, kız uykusunda tesiste tek başına gezerken onu koruman çok zor olacaktır. Bu durumu erken fark ettiğimiz için şanslıyız." Diğer Yarasalar bu sözlerden bir şey anlamasa da ben, genelde her kelimeden bir anlam çıkarırdım. Kadının söylediklerinden tek anladığım aslında tesiste de güvende olmadığımızdı. *O buraya gelebilir mi?*

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" Naz'ın şımarık sesiyle başımı kaldırarak ona baktım. "Ne için?"

Kollarını göğsünde birleştirdiğinde yeşil gözleri tiksinerek bana bakıyordu. "Gözlerin kapalı bir şekilde buraya çıktığını görünce şu diğer eziklere haber verdim, sonra da eğitmenlere. Yani hayatını bana borçlusun." Bu kız gerçekten böyle bir şey için ona minnet duyacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Ne saçma bir beklentiydi bu böyle!

"Yapmasaydın." Arkama yaslanarak kaygısız bir tavır takındım. "Ben mi dedim onlara haber ver diye? İkimiz yer değiştirseydik ve senin yerinde ben olsaydım, hazır sen oraya çıkmışken zevkle seni aşağıya iterdim." Naz duyduklarıyla gözlerini büyüterek dehşet dolu bir ifadeyle bana bakarken eğitmenlerin ve Yarasaların kınayan bakışlarına maruz kaldım. *Ne? Dürüstlük ne zamandan beri yargılanıyor?*

"Bu kızı tanıdıkça ondan daha çok nefret etmem normal mi?" *Bu Yiğit denilen yürüyen kasıntı, acaba ona ölüp bittiğimi falan mı düşünüyor?*

"Normal çünkü ben de hepinizden nefret ediyorum." *Evet, bu kişi de Kibir Kraliçesi Ecrin'di.*

Scanned with CamScanner

"Lütfen yine başlamayın."

"Niye? Yine mi ağlayacaksın, Ağlak?"

"Onunla uğraşacağına kendine bak, pis bağımlı."

"En azından uykumda olay çıkarmıyorum, Sakar."

"Kedicik, kes sesini! Ortalığı hep sen karıştırıyorsun."

Bilerek Kuzey'in kulağının dibinde avazım çıktığı kadar çığlık attım. Kuzey kulaklarını kapatarak bir küfür savurunca çocukların çoğu gülmüştü. Hâlâ inleyerek kulaklarını tutarken siyahlarından bıkkınlık fışkırıyordu. "Bir gün elimde kalacaksın, geri zekâlı!" Masadaki dosyalardan birini alıp kafama vurunca susmak zorunda kaldım. *Bu çocuk bana hep vuruyor, Allah'tan kadınlara el kaldırmayan biri!*

"Dışarı!" dedi sevgili Buzdağı yaptığımız çocukluktan sıkıldığını belli eden bir sesle. "Hepiniz dışarı çıkın!" dediğinde biz Yarasalar ayağa kalkarak ofisten çıkıp kapıyı kapattık. Böyle kovulmak da fazla sinir bozucuydu, nezaket örneği göstererek gitmemizi rica edebilirdi.

Sanki ben ona çok meraklıyım!

Herkes asansöre binince guruldayan midem, yemek saatini kaçırdığım için isyanlardaydı. Diğerleriyle aynı asansöre binmedim çünkü onlar, ben gidene kadar çoktan asansörün düğmesine basıp kapısını kapatmıştı. Belki biraz yemek için o adamı ikna ederim diye geri döndüm. Kapıyı tam açacaktım ki duyduklarım yüzünden elim kapı kolunda hareketsiz kalmıştı. "Uyurgezer olması kötü oldu. Onun her yerde adamı olabilir, bu durumda çaylağın hepsinden daha fazla tehlikede." Bu konuşan kişi Kuzey'in tanrıçası Afrodit'ti.

"Bir şekilde üstesinden gelecektir." Bu da Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın sesine benziyor. "Ondaki liderlik potansiyelini sadece ben mi görüyorum?" *Ne dedi bu şimdi?*

Ben ve liderlik mi? İşte, buna gülerim!

"Şu ana kadar Yarasaların içinde göze batan ikinci kişi." Efe'nin eğitmeni Bayan Kırmızı Dudak konuşmuştu. "Hepimiz onun tek tabanca gibi sadece kendi hayatını önemseyen bir bencil olduğu konusunda hemfikiriz. Bence bu yönünü zamanla değiştirebilir. Bu yaşına kadar hep tek başınaymış. Şimdi kimseye güvenmiyor, takım ruhundan bihaber. Aslında diğerleri de öyle, zamanla aralarındaki sorunların üstesinden geldiklerinde iyi bir takım olabilirler. Yanki'da gördüğüm şey farklı. Düşmek üzereyken hiç paniklemedi. Kız, sanki sürekli böyle şeyler yaşıyormuş gibi bu durumu olağan karşıladı. Onun için de var önderlik, sadece bunu ortaya çıkarmayacak kadar inatçı bir karakteri var. Tabii, bir de çok sakar ve uykusunda yürüyor. Bunlar onun için dezavantaj maalesef." Bu kadın beni tanıdığını sanıyorsa yanılıyordu, düşündüğü gibi buradaki çocuklara önderlik yapmak gibi gereksiz düşüncelerim yoktu. Ben daha kendimi idare edemiyordum, onlara nasıl liderlik edecektim?

Lider olarak gördükleri diğer kişi kimdi?

"Beni deli ediyor." Evet, sonunda huysuz eğitmenimin de sesini duymuştum. "Bazen ciddi anlamda kafasına sıkmak istiyorum." İçeridekileri güldüren bu sözler beni hiç de şaşırtmamıştı çünkü aynısını ben de ona yapmak istiyordum.

"Ona baktıkça kendini gördüğünü inkâr edemezsin." Hâlâ gülen Afrodit'in söylediklerini duyunca az kalsın içeri dalıp, *"Yok öyle bir şey!"* diye bağıracaktım.

"Zıt kutuplar birbirini çeker ancak sizin gibi aynı kutuplar birbirini iter. O yüzden birbirinize tahammül edemiyorsunuz çünkü karakterleriniz aynı. İnatçı, baskın ve dediğim dediksiniz. Zaten bu yüzden onu özellikle seçmedin mi? İnsan birinde kendinden bir parça gördü mü hemen anlar. Buradaki hiçbir ajanın onu eğitemeyeceğini biliyordun. Dikbaşlı ve asi, tıpkı

Scanned with CamScanner

senin gibi. Onu yola getirecek tek kişi sen olsan da aynı şekilde onun da bu yolda senin ayağını kaydıracak tek kişi olduğunu biliyorsun. Kızı zorladıkça o da seni zorlayacaktır. Bu yüzden korkarım ki hiçbir zaman uzlaşamayacaksınız. Bu işin sonunda birbirinden nefret eden iki azılı düşman olma ihtimaliniz büyük." Afrodit'in tüm söylediklerine katılmasam da son kısımda kesinlikle haklılık payı vardı, daha şimdiden ondan nefret ediyordum.

"Onun ne düşündüğü umurumda değil." *Sanki benim çok umurumda!* "Başkalarına, özellikle kendisine saygı duymayı öğrenmediği sürece ona yaptığım hiçbir şeyden zerre pişmanlık duymam." Saygı? Kendime saygı göstermediğimi de nereden çıkardı? Beni o evin bahçesinde bulduğu için böyle bir fikre kapılmış olmalı. Ne yani, bana olan nefretinin sebebi o eve girmeye karar vermem miydi? Bu yüzden mi bana yükleniyordu? *Allah'ın cezası adam, bundan ona ne ki!* Zaten ben orada hemen vazgeçmiştim ama bu sabit fikirli adama bunu anlatamadığım için beni kafasında koyduğu yere göre yargılıyordu.

Ecrin'in eğitmeni, "Ne demek istiyorsun?" dediğinde onlara anlatacak diye korkudan soluğumu tuttum. "Gereksiz bir konu." Sesi iğrenerek çıkmasına rağmen anlatmadığı için rahatlamıştım ama onun nazarında bir fahişe olduğumu bilmek canımı sıkmıştı. Onu, benim hakkımda ne düşündüğünü umursayacak kadar önemsemiyordum ama beni bir konuda eğitmeye çalışan birinin gözünde basit bir kadın gibi görünmek sinirimi bozuyordu. Doğru düzgün sorsa anlatacaktım ama böyle yargısız infaz yaptıkça anlatmam güçleşecekti.

Bu lanet sohbeti daha fazla dinlememek için arkamı dönüp hemen uzaklaştım. Kısa bir anlığına o eve girmeye karar vermiştim, doğru ama birinin bana dokunmasına katlanamamam engel olmasaydı bile zili çalacak cesaretimin olmadığını biliyordum. O, anlık verdiğim bir karardı ve kapıdan içeri girmeden

geriye dönüp kaçacağımı bilecek kadar kendimi tanıyordum. Onun düşündüğü gibi ucuz biri değildim, öyle olsaydı yıllar önce bunu yapardım. Ben bugüne kadar böyle bir şeyden hep kaçmışken anlık bir öfkeyle verdiğim karardan dolayı beni yargılaması doğru değildi. Bekleseydi eğer, asla o eve girmeyeceğimi kendi görürdü. İnsanları gördükleri şeylerden dolayı yargılamak en kolay olanıydı ama resmin öteki yüzüne bakmak herkesin yapabileceği bir şey değildi. Eğer bunu yaparsa bazı şeyleri sorgulamak zorunda kalırdı ve sorduğu sorulara aldığı cevaplar ise onu beni anlamaya iterdi ancak o anlayarak kolaylık sağlamak yerine yargılayıp zorlaştırmayı seçiyordu.

Asansörün kapısı açıldı, içeri girip boynumdaki kartı okuttum. Kapılar kapandığında kartımı yeniden boynuma takmıştım ki ensemde hissettiğim nefesle kaskatı kesildim. Duyduklarım yüzünden dalgınca asansöre bindiğim için burada birinin olduğunu fark etmemiştim ve şimdi o kişi tam arkamdaydı. Nefes alışım hızlandığında arkamdaki kişiye dönemeyecek kadar korkuyordum.

O olabilir mi?

Scanned with CamScanner

8. BÖLÜM

Nefesim göğsümde ciğerlerime baskı yaparken soluğumu tuttuğumun farkında bile değildim. Arkamda biri varken nefes almak o kadar kolay bir şey değildi. Korku? Hem de en az o gece olduğu kadar yoğun bir korkuyu küçük bedenimde taşıyordum. Avuç içlerim terliyor, soluk alışım hızlanıyor ama ben hareketsiz bir şekilde yerimde bekliyordum. Üzerimdeki pijamalarla bir asansörün içinde cesedimin bulunacak olması beni korkutuyordu. Tam o anda bir şeyi fark ettim; asansördeki kameralar! Eğer oysa ve beni öldürürse yüzü kameralarda görünürdü ancak beni öldürdükten sonra kimliğinin ortaya çıkması işime gelmezdi. Giderayak o Yarasalara iyilik yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. *Ben öleceksem bir zahmet onlar da yaşamasın, ölümümle kimsenin hayatını kurtarmaya niyetim yok!*

Tabii, bir de şöyle bir durum vardı, yüzünü gizleyecek bir şeyler kullanıyor olabilirdi ama bu da yukarıdakilerin dikkatini şimdiye dek çekerdi, değil mi? Sonuçta koskoca tesisi birileri 7/24 kameralarla izliyor olmalı, şüpheli biri girmiş olsa yakalanmış olurdu. Asansör ikinci kata indiğinde artık gerginliğim tavan yapmıştı. Ayrıca o kadar Yarasa varken neden ben? Naz müsait mi değildi? Ecrin bugün şanslı gününde miydi? Yiğit hangi cehennemdeydi? Hakan'ı uyuşturucu kullanırken rahatsız etmek mi istememişti? Efe fazla korkak diye onu en sona mı sakladı? Kuzey niye ilk ölen olmuyor? *Allah aşkına, niye ben?*

Scanned with CamScanner

"Ay yeter!" Daha fazla dayanamadığım için bağırarak arkamı döndüm. "Öldüreceksen öldür, burada beklemekten sinirim bozuldu!" Kendimi kaptırmış bağırırken karşımda Ecrin'i görünce devamını getiremedim. *Şaka mı bu?*

Bana onca stresi yaşatan dengesize şaşkınlık içinde bakmaktan kendimi alamıyordum. "Kızım, mal mısın sen? Enseme niye üflüyorsun, Allah'ın geri zekâlısı!" Hayalet gibi sinsice dibime sokulmuştu, aptal! Burada ecel terleri dökmeme mi yoksa bu korkumun sebebinin Ecrin çıkmasına mı kızmalıydım, bilemedim. *Enseye üflemek nedir, Allah aşkına?*

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. Ondan hesap sormam sebebiyle kaşlarını çatıp ellerini yumruk yaptı. "Sözlerine dikkat et, ahmak! Olduğum yerde duruyordum, aklın bir karış havada gezeceğine nerede durduğuna bak!" Bu kıza saldırmam an meselesiydi. Gerçi bana karşı hiç değişmeyen, sinir bozucu tavrını düşünürsek bunu yapmak için can atan bir ben değildim.

"Bak!" Ona doğru bir adım attım. "Burada beni engelleyecek kimse yok, şansını zorlama!" Aynı şekilde o da üzerime yürüdü. "Yeter be, ne yapacakmışsın, görelim!" Birbirimizin üzerine yürümüştük ki asansörün kapısı açıldı. "Derhal durun!" Hakan içeri dalarak aramıza girdi. "Çekil!" Ecrin ile aynı anda bağırdığımızda kollarını uzatarak birbirimize yaklaşmamızı engelledi. Bu çocuğun en büyük uğraşı ceza almamak için çıkacak olan kavgaları önlemek olmalı.

Ortamıza girmiş, bizi birbirimizden uzak tutmak için ellerini her iki yanına uzatmışken bize bakarak sırıttı. "Kız kavgası izlemek hoşuma gitse de ben buradayken olmaz. Şimdi beni de görgü tanığı yerine koyarlar, hiç uğraşamam cezayla." *Bir de bana bencil derler!* Kaşlarımı çatarak ayağımı dizine geçirdim. "Doğru tabii, ne de olsa uyuşturucuyu falan yasaklarlar, sonra

ne yaparız biz?" Asansörden çıktığımda arkamdan ettiği küfürleri hiç üstüme alınmadım.

Asansörden çıkar çıkmaz karşımda Yarasaları bulunca yüzümü ekşittim. "Ne? O kibirliye henüz dokunmadım bile," dediğimde Yiğit başını olumsuz anlamda salladı. "Hakan'ın haklı çıkmasından nefret ediyorum," diye homurdanınca Hakan bana ters ters bakarak asansörden çıktı. "Ben dedim size, Ecrin kaybettiği kartını ararken kesin bu atarlı sakar ile karşılaşır diye." Bu çocuk açıklama adı altında aklınca bana laf mı sokmuştu şimdi?

"Sen az önce bana…" demiştim ki Kuzey hızla sözümü kesti. "He Yankı, he! O dediğinden. Kızım, bir sus artık!" Bu azarlamadan sonra kaşlarımı çatmıştım ki Kuzey, "Çığlık atarsan gebertirim!" dediğinde güldüm. Bu çocuğun yüksek seslerden cidden rahatsız olduğunu bir kez daha fark ettim.

Hepsine hızla göz gezdirince birinin eksik olduğunu fark ettim. "Efe sizinle değil mi?" Hepsi buradaydı ama o yoktu.

"Yine bir yerlerde ağlıyordur." Yiğit'in haklılık payı büyük olduğu için herhangi bir şey söylemeden koridora yöneldim. Kalan uykuma devam etsem iyi olacaktı.

Birkaç saat sonra…

İnleyerek usulca gözlerimi açtığımda etrafımdaki karanlığın kasveti sardı tüm bedenimi. Buranın neden böyle karanlık olduğunu merak ettim. Ah, tabii ya, gece olmuştu. Sebebi bu olmalı. Karanlıkta etrafıma göz gezdirince fark ettiğim şeylerle gözlerimi kocaman açtım. "Lanet olsun, odam nereye gitti yine?" Evet, odamda değildim. Yatağımda bile değildim, tüm kaslarım tutulmuş bir şekilde sandalyede oturduğumu fark ettim. Küçük bir ofiste, sandalyede oturuyordum. Önümdeki bilgisayarın ışığı yüzüme yansıyor, sadece odanın küçük bir kısmını aydınlatıyordu. Artık bu durum beni şaşırtmıyordu.

Scanned with CamScanner

"Bir günde iki kere olması normal değil." Tamam, uyurgezerim ama bu sadece ayda birkaç kere olurdu. Şimdi ise bir gecede iki kere olmuştu. "Psikolojik!" Bu tesiste baskı altındaydım, buradakilerin üzerime gelmesi bu rahatsızlığımı tetikliyordu. Uyurken tek düşündüğüm şey, tesisten kuş olup kaçmaktı. Sonra gözlerimi açınca kendimi balkonda kuş gibi korkuluklara tüneyip atlamak üzereyken bulmuştum. Şimdi ise burada bilgisayar karşısındaydım. Gün içinde bilinçaltıma en çok ne işleniyorsa uyuduktan sonra onu yapmaya çalışıyordum. Burası benim psikolojimi bozduğu için sürekli baskı altında hissetmem, uykumda beni tetikliyordu.

"Allah hepinizin belasını..." demiştim ki birden sustum. "Allah aşkına sen bela okuma, Yankı! Sonra dönüp dolaşıyor ve o bela seni buluyor." Homurdanarak ayağa kalktığımda uyuşan belim yüzünden inledim. Kim bilir, kaç saattir bu rahatsız sandalyede uyuyordum. Aynı gecede başıma gelen bu iki olay kendimi yatağa zincirlemem için beni teşvik ediyordu. Efe'nin eğitmeni haklıydı, uyurken fazla savunmasız kalıyordum. Daha önceleri bu sorun olmazdı ama peşimde bir seri katil varken büyük bir riskti.

Kimse görmeden odama gitmek istediğim için arkamda bıraktığım delilleri yok etmem gerekiyordu. Bilgisayara uzanarak kapat tuşuna parmağımı getirdim fakat ekranda gördüklerimle sertçe yutkundum. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açılırken ekranda gördüğüm şeyler beni şaşkına çevirdi. *Kendi kendime şok yaratmakta üstüme tanımıyorum, uyurken bile rahat durmak yok bana.* "Allah'ım, resmen ben uyurken içimdeki dahi ortaya çıkıyor. Bu ne şimdi?" Uykumda araştırdığım şeyler yüzünden afallamıştım. Kapının arkasından eğitmenleri dinlemem, beni böyle bir şeyi araştırmaya itmiş olmalıydı.

Yarasalar.

Anasayfada gördüklerimle yeniden sandalyeye oturarak ekrandakileri okumaya başladım. "Kızım Yankı, uyurken bile rahat durmuyorsun." Uyanık olsam kalkıp yarasaları araştırmak aklımdan bile geçmezdi ama uyuyunca beynim benden bağımsız çalışıyordu.

Sabırsızlıkla araştırdıklarımı okurken, bulduğum her detay o hayvanlarla aramızdaki bağı görmemi sağlıyordu. *"Yeryüzünde 18 familyaya bağlı olan yaklaşık 986 tür yarasa bulunmaktadır."* yazıyordu. Bunu daha önce bildiğimi sanmıyordum. Bunlar arasından farklı türde yaklaşık otuz yarasa bizim ülkemizde, yani Türkiye'de yaşıyormuş. *Kahretsin, yurtta damgalanan otuz çocuk!* Türkiye'de bulunan yarasa türü ve damgalanan çocukların sayısının aynı olması bir tesadüf olamazdı. O canavar her birimizi ülkemizde bulunan otuz türden birine benzetmişti. İnsanlar birbirinden farklı görünüşte ve karakterdeydi. Tıpkı otuz farklı yarasa türünde olduğu gibi. Bu yüzden her tür için bir çocuk damgalanmıştı. Yarasaların gözleri kapalı olsa bile nesnelere çarpmadığı yazıyordu ve burada araştırdıklarıma göre yönlerini seslerden faydalanarak buluyormuş bu hayvanlar. Lanet olsun, bu şaka olmalıydı çünkü kimse bilmez ama gözlerimi kapattığım an karanlıkta içgüdülerim inanılmaz çalışırdı. Etrafımdaki en küçük sesi duyar, hareketleri hissederdim. Aslında karanlığı normal bir insana göre daha iyi kullandığım oluyordu.

"Bu hayvanlara olan benzerliğim saçma." Özellikle geceleri uyurgezerliğim tuttuğunda gözlerim kapalı mı oluyor açık mı, kestiremiyordum ama hiçbir şeye çarpmadan hareket ediyor olabilir miydim? Bir şeylere çarpıyorsam bile bunu hiç fark etmedim çünkü uykumda yaptıklarım bana da sürpriz oluyordu. Gözlerim kapalıyken bu bilgisayarı kullanamayacağıma göre gözlerim açık oluyordu.

Yarasaların ortalama yirmi yıl yaşadıklarından bahsediyordu burada. Yirmi yıl mı? Damgaladığı Yarasaların en küçüklerin-

Scanned with CamScanner

den biri de bendim ve yıl olarak yirmi yaşıma girdim. Birkaç ay sonra doğum günümdü işte o gün, gerçek anlamda yirmi yaşında olacağım. "Allah'ım!" Bizi Yarasa olarak seçmişti, en büyüğümüz yirmi üç yaşlarında olmalıydı, yani bize bir yarasanın ömrünü verdiği için yirmiye kadar yaşamamıza izin vermişti. Aradaki o birkaç yaş fark etmiyordu. O, bu yüzden bizi hayatta bırakmış, yirmiyi dolduracak kadar büyümemize izin vermişti. *Adam bildiğin hasta, azizim. Allah aşkına! Bu nasıl hastalıklı bir düşünce tarzı.*

Bizi gerçekten birer yarasa olarak görüyordu, pislik! İnsanım lan ben, insan!

Neden kelebek, kuş, ya da daha sevimli bir hayvan değil de yarasa?

Geceleri avlanmak için dışarı çıktıklarını yazan kısımda duraksadım. "Gece? Avlanmak?" *Hadi ama! Biz geceleri kimseyi öldürmüyoruz!* Fark ettiğim şeyler yüzünden gözlerimi büyükçe açtım. "Bunu yapmamızı istiyor olamazsın, değil mi?" Ah hayır, amacı bizden birer katil çıkarmak olamazdı. Ya tam tersiyse? Yani ona meydan okumamızı istiyor olabilir miydi? O yüzden yaşamamıza izin vermiş olabilirdi çünkü çocukken kendimizi savunamazdık. Belki de kolay kurbanlar istemiyordu. Onun istediği, sınırlarını zorlayarak başlattığı oyunu daha zevkli hale getiren kurbanlar olabilirdi. Belki de burada eğitim görüp güçlenerek onun istediğini yapıyorduk. Belki de farkında olmadan onun planları doğrultusunda hareket ediyorduk ama hiçbirimizin bundan haberi yoktu. Neden olmasın ki, rakibimiz her şeyi önceden düşünmüş olabilirdi ve bu yüzden her ihtimalin üzerinde durmalıydık.

Yeryüzünde yaklaşık bin çeşit yarasanın mevcut olduğundan ve bunlardan yalnızca üç tanesinin kan emdiğinden bahsediyordu. Bin çeşit yarasadan sadece üç tanesi kan emici ise

otuz yarasanın arasında kan emici olanlardan olması mümkün müydü?" Ah hayır, bu imkânsızı zorlamak olurdu. Binlerce çeşit hayvanın içinden aynı türde olan üç yarasanın, onun seçtiği otuz kişilik grupta çıkması imkânsızın ötesindeydi.

Yarasaların farklı görünüşlerde olduğundan uzun uzun bahsedilmişti. Onlar da tıpkı bizim gibiydi aslında, biz de ne görüntü ne de karakter olarak birbirimize benziyorduk. "Böyle devam et Yankı, kendini o hayvanlarla akraba çıkarmana az kaldı." Gülerek başımı iki yana sallarken, gecenin bir yarısı karanlık bir ofiste uğraştığım şeylere inanamadım. *Bildiğin gece gezenim, kimsenin ruhu duymuyor.*

Geceleri yönlerini sesleri aracılığıyla bulan yarasalar, insanların duyamadığı frekansta sesler çıkartarak bu seslerin etrafta yaydığı dalgalardan yönlerini buluyormuş. Yarasalar aslında kör değilmiş ve okuduğuma göre geceleri yaydıkları frekanslar sayesinde daha kolay hareket edebiliyormuş. Genellikle grup halinde hareket eder, sürüden uzak tek başına yaşamazlarmış. Bu da neden öldürmek için birkaç kişi değil de otuz kişi seçtiğini açıklıyordu çünkü o pisliğe göre bizler insan değil, gerçekten hayvan olan Yarasalardık.

Bu hayvanlar acayip çirkin ama.

Bir gürültü duydum ve hızla bilgisayardaki tüm arama kayıtlarını silmeye başladım. Cezaevine girmeden önce birçok işte çalışmıştım, bunların içinde internet kafe de vardı. Her ne kadar bir ay sonra kovulsam da o bir ayda elime geçen fırsatı değerlendirip bu şeylerin nasıl kullanıldığını öğrenmiştim. Tıpkı henüz on yaşındayken mahallenin okuluna giderek müdürden bana okumayı öğretmesini istememe gibi. Ona kimsesiz olduğumu söyleseydim hemen yetkilileri arayıp beni yetiştirme yurtlarına almalarını isterdi. O yüzden yalan söyleyerek babamın beni okula göndermediğini söylemiştim. Neredeyse saatlerce

Scanned with CamScanner

yalvardıktan sonra kaydımı yapacağını söylemişti ama ben, ağlayarak babamın okula gitmeme izin vermeyeceğini, o yüzden kayıt olmadan bana bir yıl ders vermelerini söylemiştim. Müdür, olmayan ailem ile konuşmak için ısrar etse de en sonunda ağlamama dayanamadığı için kabul etmişti. Halil amca, arada bir de olsa üç yıl boyunca diğer öğrencilerle birlikte derslere katılmama izin vermişti. On yaşımda olmama rağmen altı yaşındaki çocuklarla birlikte birinci sınıfa başlasam da o üç yılda öğretmenleri şaşırtacak derecede hızlı öğreniyordum. Ortaokula gitmem için ailemle konuşmak isteseler ve bu konuda ısrar etseler de ben çoktan kayıplara karışmıştım. Ortaokula gidecek param ve masraflarımı karşılayacak bir ailem yoktu. İlkokulu öğretmenlerin yardımıyla bitirsem bile ortaokulda aynı şeylerin olmayacağını biliyordum. Hoş, ilkokulu bile sadece üç yıl okuduğum için tam olarak bitmiş sayılmazdı, zaten kaydım olmadığı için diplomam da olamazdı.

Sokaklarda büyümüş olabilirim ama elimden geldiğince her fırsatı değerlendirip kendimi geliştirmeye çalıştım.

Bilgisayarla işim bitince hemen ayağa kalkarak ofisten çıktım ancak tüm ofislerin kapısı ve ışıkları kapalıyken birinden ışık geliyordu. Oraya doğru doğru yürümeye başladım. Kapının yanına geldiğimde derin bir nefes alarak kapıyı usulca açtım, gördüklerimle bir adım geriye giderek çığlık atmamak için dudaklarımı ellerimle kapattım. "Ya-Yankı! Ben onu öldürdüm mü?" Şoka girerek ağlayan çocuğa korkuyla bakıyordum.

Yok artık!

"Efe Can?" diyerek bir adım daha geriye gittim. "Oğlum, sen de mi uyurgezersin?" Ağlayarak başını hayır anlamında salladı ama ofisin ortasında güvenlik görevlisi yüzüstü yatıyordu, kafasındaki kanlar ise zemine akıyordu. Üstelik Efe'nin elinde büyük bir fil biblosu varken onu öldürüp öldürmediğini bana mı soruyordu?

Ela harelerine ağlamaktan kan çökmüştü, kıvırcık saçları aşırı stresten ve terlemekten alnına yapışmıştı ve zayıf bedeni kuş gibi titriyordu. Elindeki biblo her an yere düşecek gibiydi. Çıkaracağı sesten herkesi buraya toplayacak izlenimi verirken önce biblo mu yeri boylardı yoksa Efe mi, kestiremiyordum. "Ya-Yankı..." Bana doğru bir adım attığında korkuyla geriye çekildim. "Yaklaşma bana!" Bağırdığımda daha çok panik yaptı ve âdeta omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Ağlaması umurumda değildi, bu sıska çocuk kendinden iki kat büyük birini öldürebiliyorsa onu hafife almak aptallık olurdu.

Allah'ım, buradaki kimseye güvenemeyecek miyim ben?

Yalvarırcasına bana bakarken desteğimi bekliyordu. Birini öldürdü diye onu tebrik etmemi bekliyorsa daha çok beklerdi. "Yankı, benden korkma..." Ağlayarak bana doğru yaklaştı. "Ben *hacker*im, yani düşündüğün gibi biri değilim." Eliyle açık bilgisayarı gösterdi. "Gündüz bunları kullandığımızda etrafımızda sürekli birileri oluyor, bu tesiste güvende olmadığımızı düşünüyorum. Geceleri gizlice buraya gelip araştırma yapıyorum. Eğer tesisin veri tabanını ele geçirirsem tesisin inşa planını bulabilirim. Böylece herhangi bir tehlike anında buradan kaçabiliriz, gizli çıkışı bulursak bu mümkün. Ayak seslerini duyunca panikleyerek kapının arkasına saklandım ama yemin ederim, ona korkuyla vurdum, öldürmek istemedim," dedi ve ben tam şu anda yaratık görmüş gibi ona bakıyordum. *Kim korkuyla birini öldürür ki? Hem Allah aşkına, Efe'den bahsediyoruz. O nasıl bir hacker olabilir?* Bu işlerden pek anlamam ama tesisin veri tabanına inmek o kadar basit olmamalıydı. Dışarıdan gelen tüm siber saldırılara karşı güvenlik sistemlerinin en üst düzeyde olduğunu tahmin etmek zor değildi ama görünüşe göre Efe, buna rağmen şansını denemek istemişti. Bir kişiyi korkuyla öldürerek şansını en iyi şekilde denemişti. *Masum görünen potansiyel katil!*

İçimden bir ses, bu çocuğun göründüğünden fazlası olduğunu söylüyor.

Scanned with CamScanner

"Yanki, bir şey söyler misin? Zaten çok korkuyorum."

"Allah belanı versin diyorum Efe, başka da bir şey demiyorum."

"Geriye ne kaldı ki zaten." Homurdanınca kaşlarımı çatarak ona güvenmeyi seçtiğim için kaçmayı bıraktım. "Allah'ın korkusuz korkağı!" Ona kızarak hemen içeri girip ofisin kapısını kapattım. "Bunları bana en başından söyleseydin, sana gözcülük yapardım ama şimdi daha ciddi sorunlarımız var." Efe'nin de benim gibi çıkışı bulmaya çalışması beni rahatlatmıştı. En azından haklı davamda artık yalnız değildim, bir ortağım vardı.

Elimle yerdeki adamı ve açık bilgisayarı gösterdim. "Çıkardığımız ses yüzünden her an burada olabilirler. Sen bilgisayardaki tüm aramaları silerek onu kapat, ben de adamı kontrol edeyim. Ölmüşse ağlayarak çığlık atarım çünkü ölü görmeye pek alışkın değilim, yaşıyorsa da tampon falan yaparım." Hızlıca konuşup hemen bir taktik geliştirdiğimde Efe şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?"

"Nasıl böyle soğukkanlı olabiliyorsun?"

"Eğer adam ölmüşse sen beni bir de o zaman gör. Sadece her duruma karşı bir B planım oluyor. O yüzden geldiklerinde ne olursa olsun tek kelime etmeyeceksin, her şeyi bana bırak." Hemen bilgisayarın başına geçti. Planım çok basitti, adam ölmüşse ilk iş koridora çıkıp bağırarak Efe'nin birini öldürdüğünü söylerdim. Eğer yaşıyorsa da bu durumda suç ortağı olmuyordum ve Efe'ye iyi bir arkadaş olarak yardım ederdim.

Kendimi sakinleştirme işini sonraya bırakarak yerde yatan adamın yanına gittim ve diz çöktüm. "Allah'ım, lütfen yaşıyor olsun!" Dua ederek titreyen elimi boynuna uzatıp gözlerimi kapatarak nabzını kontrol ettim. Efe'yi ispiyonlamam bu adama bağlıydı.

Aldığım nabız ritmiyle nefesimi sesli bir şekilde verdim. Çok şükür ki korktuğum gibi olmamıştı. "Yaşıyor!" Yüzümde rahatlamayla karışık bir gülümseme olduğunda hemen üzerimdeki mavi pijamamın tişörtünü çıkartarak kafasına bastırdım. Atletle kalmam umurumda değildi, kanamayı durdurmak önceliğimdi.

"Bitti." Efe bilgisayarı kapatarak yanıma geldi. Tam o esnada kapı gürültüyle açılınca üzerimize silah doğrultan adamları görünce korkuyla ellerimizi havaya kaldırdık. "Açıklayabilirim." *Ateş etmezler, değil mi?*

Üç güvenlik görevlisi bize silah doğrulttuklarında yerdeki arkadaşlarını görünce kaşlarını çattılar. "Diğerlerini uyandır!" Kazıttığı kafasında yılan dövmesi olan adamın bağırması ile diğer adam koşarak dışarı çıkmıştı. *Harika, şimdi gel de işin içinden çık!*

Efe ayaktaydı, ben de yerde yaralı adamın başucunda oturuyordum. Ellerimi usulca indirip ayağa kalkacağım esnada dövmeli adamın parmağı tetiğe gidince sertçe yutkundum. "Kıpırdama!" Bana bağırdığında o kadar hızlı bir şekilde başımı salladım ki neredeyse boynum kırılacaktı ama adamın şakası yoktu.

Yaklaşık birkaç dakika sonra içeriye eğitmenler girdi ve içimden Efe'ye etmediğim küfür kalmadı, hâlâ da ediyordum. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altıyla içeri giren eğitmenimin, uykulu hali ve dağılmış saçlarıyla o sert görüntüsünden eser yoktu. Tabii, bu durum ancak beni ve yerdeki adamı görene kadar sürdü. Gözleri önce baygın yatan kişiyi daha sonra ise onun başucunda oturan beni görünce canından bezmiş gibi burnunda soludu. "Yine ne yaptın?" *Yine derken? Her gün birilerinin kafasını kırıyorum da benim mi haberim yok?*

Gözlerim sürekli üzerime doğrultulan silaha çekingen bakışlar atınca, nefesini vererek dövmeli korumaya döndü. "İndir

Scanned with CamScanner

şunu, onun tüm zararı kendisine." Neyse ki bu sözlerle adam anında silahını indirmişti.

Afrodit, kırmızı seksi geceliğinin içinde salınarak yanıma geldi ve adamın nabzını kontrol etti. "Yaşıyor, onu revire götürün." İki güvenlik görevlisi, arkadaşlarını sırtlanıp ofisten çıkarınca içeride eğitmenler, Efe ve ben kalmıştık. *Bu kadın daha usturuplu bir şey giyemedi mi? Gözlerim sürekli dantelli geceliğinin açıkta bıraktığı vücut hatlarına kayıyor, onun adına ben utanıyorum.*

Yeşil gözlü eğitmen kapıyı kapatarak masayı gösterince hepimiz masanın etrafındaki yerimizi aldık. Tam karşımda oturan adam kollarını göğsünde birleştirerek bana hesap soran bakışlar attı. "Bu saatte neden odanızda değilsiniz ve burada neler oldu?" Duvardaki saate baktığımda gecenin üçü olduğunu gördüm. Benim neden odamda olmadığımı uyuyan halime sormalılardı. Efe ise casusluk peşindeydi.

Göz ucuyla Efe'ye bakınca tırnaklarını kemirerek dolmuş gözlerle bana bakıyordu. "Ben uyandığımda elimde bir biblo vardı, o adam da yerde yatıyordu. Tüm hatırladığım bu ama en son yatağımdaydım." Evet, tüm suçu üzerime aldım. Nasılsa hepsi uyurgezer olduğumu bildiği için bu konuda beni suçlayamazlardı.

Hepsi onaylamaz homurtular çıkarınca kıdemli ajanlara yalan söylemenin pek de iyi bir fikir olmadığını anladım çünkü yalan söylediğimi bir şekilde anlamışlardı. Eğitmenim tek kaşını yavaşça kaldırırken bana inanmadığını bakışlarıyla açıkça anlattı. "Demek öyle?" Sorgulayıcı sesi fazla alay doluydu. "Peki, Efe'nin bu yalandaki rolü ne?" Gözleriyle ellerimi gösterdi. "Ellerini masanın üzerine koy ve tekrar anlat." Kendimi bir çeşit sorguda gibi hissederken ajanların da bir nevi polis olduğunu fark etmemin işimi kolaylaştırmadığını anladım.

En iyisi dürüstlük.

"Pekâlâ, ben odamda uyuyordum. Uyandığımda diğer ofislerden birinde bilgisayar başındaydım ve garip bir şekilde yarasaları araştırıyordum. Şu hayvan olan yarasaları. Sonra sesler duyunca buraya geldim. Efe'yi ve yerdeki adamı gördüm. Kâbus gördüğünü ve buraya gelerek sosyal medya hesaplarından koruyucu ailesinin fotoğraflarına bakmak istediğini söyledi. Tabii, ayak seslerinden korkunca kapının arkasına saklanmış çünkü gelenin o öcü olduğunu düşünmüş. İçeri giren adamın kafasına bibloyu geçirmiş." *Evet, bu mantıklı bir yalandı çünkü araştırdığı şey dışında neredeyse onlara gerçekleri söylemiştim.*

"Efe?" Eğitmeninin endişeli sesiyle Efe yine ağlamaya başladı. "Do-doğru." Çocuk masumiyet timsali olduğu için kimse ondan şüphelenmemişti. Yalan söylese bile bunu ağlayarak yaptığı için bir şekilde kendisini saflığıyla gizlemeyi iyi biliyordu.

Eğitmenim başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak derin bir nefes aldı. Bir gecede iki kez üst üste bizimle uğraşmak zorunda kalmak, onu fazlasıyla yormuş gibi görünüyordu. "Diğer Yarasaları buraya getirin." Yiğit'in eğitmeni masadan kalkıp dışarı çıkınca onları neden çağırdıklarını anlamadım. *Ne yani, Efe ile ikimizi onlara mı şikâyet edecekler?*

Kalan Yarasalar gelene kadar kimse tek kelime konuşmamıştı fakat eğitmenlerin yüzü fazla sıkıntılıydı. Uyku mahmuru, esneyerek içeri giren ekip bizi görünce her biri küfürle karışık anlaşılmaz homurtular çıkarmıştı. "Dur tahmin edeyim, kedicigin gündüz yaptıkları yetmedi, geceleri de bize rahat vermiyor, değil mi?" Kuzey'in söylediklerileyle diğerleri kızgınlıkla bana bakınca sinirden haykırmak istedim. Neden kimsenin aklına Efe gelmiyordu da ilk düşündükleri ben oluyordum?

Ve tam o esnada gördüğüm şeyle Efe ve ben çığlık atarak birbirimize sarıldık. "Allah'ım, öcü!" Yiğit'in hemen arkasından

Scanned with CamScanner

içeri giren garip yaratık da neyin nesiydi? Bu şey her neyse kafasında mavi bir naylon bone vardı, bone tüm saçlarını vakumlamış gibi içine almıştı. Yüzü yemyeşildi, sanki yeşil bir balçıkla yüzünü sıvamıştı. Yuvarlak gözleri delice bakıyor, yerlerde sürünen beyaz geceliği tıpkı filmlerdeki hortlakların üzerine attığı çarşaflara benziyordu. *Kim ya bu gecelikli hortlak?*

Efe'yle korkudan birbirimize sarılmışken Hakan güldü. "Bağırmayın lan, Süslü o." *Ne? Süslü mü?* Hakan'ın söyledikleriyle usulca Efe'den ayrılarak yüzü yemyeşil olan şeye baktım. "Bu konuda emin misiniz?" Şu anda gördüğüm *şey*, Süslü dışında her şeye benziyordu.

Yiğit gülerek ona bakarken eliyle bizi gösterdi. "Kızım git, yüzünü yıka. Bak çocuklar korkuyor." Yemyeşil yüzüyle aynı renkte olan yeşil gözleri öfkeyle parıldayınca bir ayağını sertçe yere vurdu. "Cilt maskesi bu, Allah'ın görgüsüzleri! Sabaha kadar yüzümde kalmalı yoksa cildim parlamıyor!" Sinirle bağırınca sesinden Naz olduğunu anladım. Kızın gözleri ve dudakları hariç tüm yüzü, göl canavarı gibi yemyeşildi.

Hafif hafif öksüren güzellik tanrıçası dikkatleri kendi üzerine çekerek eliyle masayı gösterdi. "Oturun, lütfen." Çocuklar masanın etrafındaki yerlerini alırken Kuzey sapığının gözleri, eğitmeni olacak seksin vücut bulmuş haline takıldı. Afrodit, çaylağına bakıp dudaklarını emerek omuzlarını dikleştirdi. Tamamı dantellerden oluşan dik göğüslerini Kuzey için bir kez daha sergiledi. Onun davetkâr tutumuyla Kuzey'in siyahları daha da koyulaşınca hemen yanında yürüyen Ecrin'in, ayağını Kuzey'in önüne uzattığını gördüm. Afrodit'e bakarak yürüdüğü için Ecrin'in ayağına takılıp sendeleyince düşmekten son anda kurtulup kıza *ne yapıyorsun* dercesine bir bakış attı. "Hâlâ burada mısın diye kontrol ediyorum." Ecrin kıkırdayıp onun yanından geçerek Hakan'ın yanındaki sandalyeye oturunca Kuzey, "Düşseydim başın beladaydı," dedi. Homurdanan çocuk

boş yer varken gidip Ecrin'in yanına oturunca dudaklarında sinsi bir gülümseme oluşan Korelinin gözleri Afrodit'i bulmuştu. Bu da neydi şimdi?

Herkes masadaki yerini alınca beni verem eden çocuk yine tüm okları bana çevirmişti. "Yine ne yaptı bu sakar?" Hakan'a ters ters baktığımda eğitmenim, Efe'ye bakan kadına döndü. "Sen anlat." Bayan Kırmızı Dudak onun eğitmeni olduğu için çaylağı hakkında açıklama yapmak da onun işiydi. Kadın uyumadan önce bile makyaj yapıyor olmalıydı, dudaklarında hâlâ kırmızı ruju duruyordu.

Ben, Efe hakkında açıklama yapacak diye beklerken ne yazık ki konu bana geldi. "Hepinizi buraya çağırmamızın sebebi, Yankı'nın yine gece uykusunda gezmesi. Uyurgezerlik düşündüğünüz gibi basit bir şey değil, o yüzden bazı şeyleri ayrıntılarıyla öğrenirseniz olası bir tehlike anında duruma nasıl müdahale edeceğinizi bilirsiniz." *Bu sözlerden sonra herkesin uykusu kaçmış bir şekilde bana bakmasına ne demeli? Uyurken onlar için bir tehlike arz ettiğimi düşünüyor olamazlar, değil mi?*

"Ne demek istiyorsunuz?" Uyurken tehlike yaratacak ne yapabilirim ki?

"Çok fazla şey." Eğitmenim, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana cevap verdi. "İlk seferde, Naz seni gözlerin kapalı görmüş olabilir ama her zaman gözlerin kapalı olacak diye bir kaide yok. Eğer uykunda ikinci kata çıkarak bilgisayar kullanabiliyorsan bu gözlerinin açık olduğunu gösterir. Zaten uyurgezerlik dediğimiz şey gözleri açık bir şekilde uyku evresinde olmak demektir." Bunu ben de düşündüm. O bilgisayarı kullandığıma göre her seferinde gözlerim kapalı olmuyordu.

Eğitmenim bu konuda bizi daha fazla bilgilendirmek için konuşmaya başladığında gözleri benim üzerimdeydi. "Uyurgezerler, uyanıkken yaptıkları her şeyi uyurken de yapabilir. Bazı

Scanned with CamScanner

kişilerde sadece yürümek gibi basit şekilde kendini gösterirken bazı kişiler için otele gidip bir oda tutacak kadar ileri boyutta olabilir." Yok artık! Bu kadarını kesinlikle beklemiyordum. Gerçekten bu mümkün müydü?

"Uyurgezerlik dediğimiz şey derin uyku evresinde yaşanır, beyin bu sırada hareket edecek kadar aktif çalışırken yoğun uyarılmaya rağmen kişi uyanmaz. Anlayacağınız, beynin bir kısmı uyanıkken diğer kısmı derin bir uykuda olur." Sandalyesinde arkasına yaslanarak doğrudan gözlerime baktı. "Bu sebeple uykunda, uyanıkken yapabildiğin her şeyi yapıyorsun. Uyurgezerliğin, oldukça farklı sebeplerden ötürü ortaya çıkan bir rahatsızlık olabilir. Bilinçaltına işleyen şeylerden, psikolojik faktörlerden kaynaklanıyor olabilir." Haklıydı, kuş olup uçmayı düşünmüştüm ve bu stresin verdiği kaygıyla uyuyup kendimi balkonda bulmuştum.

"Uyurgezerler yaptıkları şeyleri bilinçli olarak yapmadıkları için bu, onlar için kötü sonuçlar ortaya çıkarabilir. Gözleri açık görünüyor olabilir ama aslında hareket halinde oldukları sürece görerek değil hafızalarıyla hareket ederler. Balkondan düşmek, camdan atlamak veya araba kazasında yaralanmak onların başına sık gelen talihsizliklerden sadece birkaçı." Çocukların hepsi şoka girerek bana bakıyordu çünkü balkonda az kalsın düşmek üzere olduğumu görmüşlerdi.

Naz'ın gözleri çirkin maskesinden irileşmişti, bu kadarını duymayı beklemediği çok açıktı. "Aman Allah'ım, bu kız gerçekten dengesizmiş."

"Yalnız karşımda göl canavarı gibi dururken seni ciddiye alamıyorum." *Şu şaka gibi görüntüsüyle karşıma oturması yok mu...*

Eğitmenim şoka giren Yarasalara bakarak başını salladı. "Balkonda olanları unutmayın, onu benzer bir durumda gördüğünüzde uyandırmak çok tehlikeli. Ne yaptığının farkında olmadığı için yanlış bir şekilde uyanırsa oldukça afallamış bir durumda olacağı için bu daha da kötü şeylere sebep olabilir. Böyle bir şey yaşanırsa ya sakince ona olanları anlatın ya da uyandırmadan aynı sakinlikle yatağına götürün. Ona eşlik etmek, paniklemesini engeller." *Kimsenin beni çocuk gibi yatağıma götürmesini istemiyorum!*

"Buna gerek yok." Alındığımı gören Efe'nin eğitmeni tebessüm etti. "Gerek var, canım çünkü devamını daha dinlemedin. Sessiz olursan, eğitmenin seninle aynı durumda olan insanların yaşadıklarını anlatacak." Ilımlı bir sesle konuşan kadına homurdandım ve yeniden Buzdağı'na döndüm. Anlattığı her şey canımı sıkarken daha ne anlatacağını öğrenmek istediğimden emin değildim.

"Uyurgezerler günlük yaşantılarında yaptığı her şeyi yapabilirler. Resim yapabilir, yemek yapabilir hatta araba bile kullanabilirler. Dahası mesaj bile atabilirler. Uykusunda eski sevgilisine mesaj atan bir uyurgezerin haberini okumuştum," dediğinde gözlerimi devirdim. *O kadar da uzun boylu değil.*

Neyse ki eski sevgilim yoktu.

"Uyurgezerlerin cezai ehliyeti olmadığı için işledikleri bir suçtan ötürü ceza almazlar çünkü bu bilinçdışı yaptıkları bir şeydir," dediğinde ben gülerken Yarasaların hepsi kaşlarını çatmıştı. *Nihayet ilgimi çeken güzel bir detay.*

"Yani bu lanet kedi uyurken bana zarar verse ondan davacı olamayacak mıyım?"

"Kız uykusunda hepimizi doğrarsa hiç şaşırmam." Gülerek dalga geçen Yiğit ve Kuzey kadar bu durumu komik bulmuyordum ama yine de gülmeden yapamadım.

"Ceza kanununa göre ceza almaz," diyen eğitmenim hepsini tekrar susturmuştu.

Scanned with CamScanner

Uykumda kimseyi doğramayı düşünmüyorum!

"Bazı uyurgezerler günlük yaşantılarında yapamadıkları birçok şeyi yapabilir. Örneğin berbat yemek yapan bir uyurgezerin, uykusunda en iyi aşçıları imrendirecek yemekler yaptığı görülmüştür. Uzmanların araştırmalarına göre uyurgezerler acıyı hissetmiyorlarmış ve aldıkları fiziksel yaranın acısını sadece uyandıklarında hissederlermiş." *Aman ne kadar iyi geldi bu sözler!*

"Bu durumda olan birçok vaka var ama ben size birkaçını anlatsam yeterli. 2000 yılında, 23 yaşındaki uyurgezer Ken Parks, bir gece uykusundayken kalkıp arabasına atladığı gibi eşinin ailesinin yaşadığı eve gidiyor ve kayınpederini boğarak öldürüyor. Ardından kayınvalidesini bıçaklıyor. İşin garip yanı ise tüm bunları yaptıktan sonra arabasıyla polis istasyonuna gidip, 'Galiba kendi ellerimle birilerini öldürdüm.' demesi. O esnada uyurgezer olduğu ortaya çıkınca ceza almamış." Böyle bir şeyi yaptığımı düşünmek bile beni ürkütüyordu. Zaten kimse de o esnada uyurgezer olduğuma inanmazdı.

"Başka bir olay ise genç bir oğlanın kendini 4. kattan aşağıya atması. Neyse ki ciddi yaralar almamış. Peki, yere atladıktan sonra hâlâ uyurken ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi evine gittiğini biliyor muydunuz?" Bu adam konuştukça korkmam normal miydi?

"Hepinizi buraya çağırıp bunları anlatmamın sebebi tam olarak bu çünkü uyurgezer bir insanın yapacaklarının sınırı yok. Düşündüğünüz gibi ellerini uzatarak boş boş dolanmazlar. En az uyanıkken olduğu kadar akıllarını kullanabilir, fiziksel güç uygulayarak birilerine zarar verebilirler." Yarasaların bana olan bakışları tedirginlik doluydu. Yapacaklarım konusunda onları bilinçlendirmek için hepsini çağırdılar çünkü uykumda gerçekten de tehlikeli olabilirdim.

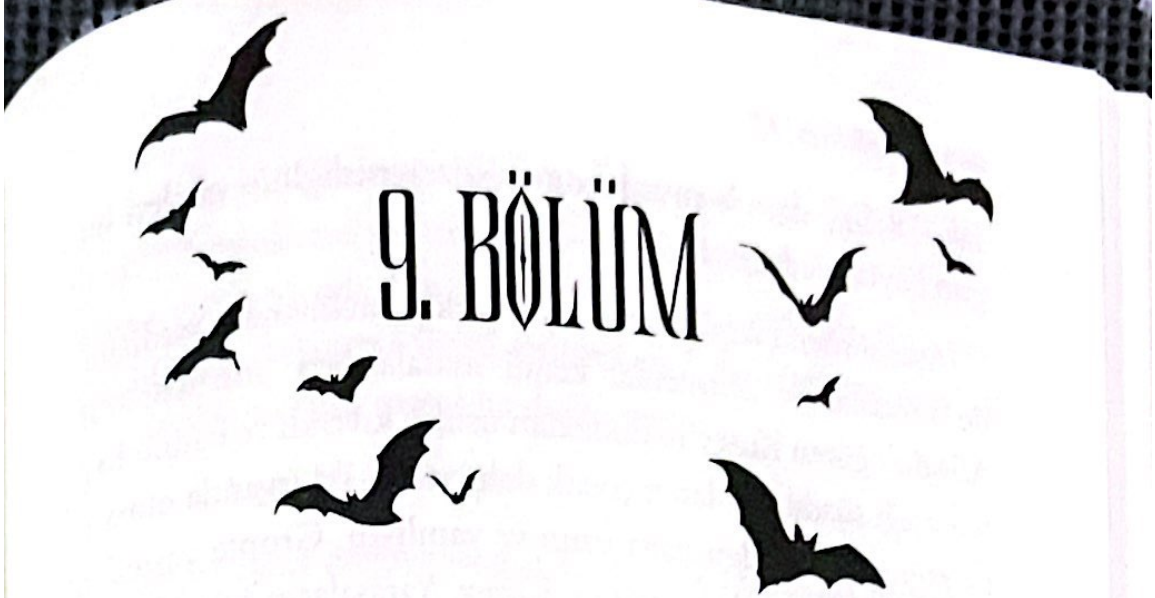
Afrodit, onları rahatlatmak için tebessüm etti. "Anlattıklarımız gerçekte yaşanmış şeyler ancak Yankı da bütün bunları yapacak diye bir şey yok. Sonuçta zararsız uyurgezerler de var. Sadece önlem almanızı istiyoruz, olası bir durumda ona yanlış müdahalede bulunmadan derhal bize haber vermeniz gerekiyor."

"Yani bu kız?" Ecrin ürkmüş gözlerle bana bakıyordu. "Uykusunda bir katile dönüşecek potansiyeli var ve siz, bizi onunla aynı yere mi getirdiniz?" diye bağırdığında kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Bu kadar saçmalık yeter, ben uyumaya gidiyorum!" Onlar için en az dışarıdaki katil kadar tehlikeli olduğumu düşünmeleri canımı sıkmıştı. Çünkü bugüne kadar uykumda birini öldürdüğüm olmamıştı.

"Kedicik, gözünü seveyim, sen uyuma," diyen çocuğun sesini ve diğerlerinin gülüşlerini duyunca avazım çıktığınca çığlık attım.

Ulan, herkes mi bana karşı?

Scanned with CamScanner

9. BÖLÜM

Geç kalmıştım! Tüm gece ortalıkta gezinmenin cezasını sabah uyuyakalmakla çekiyordum. Neyse ki gözlerimi açtığımda kendi yatağımdaydım. Uyurgezerlik hakkında tüm gece detaylı bir bilgi edinmiş ve kendimden korkmuştum. Yemekhanenin kapanmasına sadece yirmi dakika kalmıştı. Üzerime siyah bir tişört ve dizlerime kadar gelen bağcıklı yeşil bir pantolon giydikten sonra ayakkabılarımı hızlıca ayağıma geçirdim. Kartıma artık anahtar ismini taktığım için boynumdan çıkartarak kapıyı açtım. Anahtarı boynuma taktığımda asansörlerin olduğu koridora doğru koşuyordum. Kapanmak üzere olan asansöre elimi uzattığımda açılmıştı. Nefes nefese içeri girdiğimde mini deri şort ve askılı beyaz atletiyle Afrodit'i gördüm. "Günaydın," dediğimde tebessüm ederek kartını okutup üçüncü katın düğmesine bastı.

"Günaydın, Yankı." Gözleri saçlarımı buldu. "Uyuyakaldın herhalde? Saçların savaştan çıkmış gibi." Güzellik tanrıçasının dikkatini çeken ilk şeyin dağınık saçlarım olması beni şaşırtmamıştı.

Ellerimle saçlarımı düzeltirken beni bile yoldan çıkaran sıkı kalçalarına ve dik göğüslerine baktım. "Üşümüyor musunuz, Bayan Afrodit?" dediğimde gülerek başını hayır anlamında salladı. "Vücut ısım genelde size göre daha fazla," dedi göz kırpa-

Scanned with CamScanner

rak. "Belli!" diye homurdandım. Kuzey pisliğinin gözleri bugün bayram edecekti.

Asansörden çıkıp koridoru dönerek yemekhaneye girdiğimde Yarasalar ve eğitmenler kendi masalarında oturuyorlardı. Afrodit'i gören Kuzey'in dudakları usulca kıvrıldı ve kadını baştan aşağı süzdü. Bu lanet çocuk daha yirmi iki yaşında olmasına rağmen kadından daha uzun ve yapılıydı. Grupta yaşından büyük gösteren tek kişiydi ve Kuzey, Yarasaların içinde diğer erkekleri gölgede bırakacak kadar yakışıklıydı. Afrodit'le aynı anda içeri girdiğimiz için güzel ve çirkin gibi duruyorduk. Kesinlikle iyi bir kombin oluşturmamıştık. Tamam, ben de çirkin sayılmazdım ama bu kadın kendi hemcinslerine açık ara fark atardı. Salınarak kendi masasına yürürken özellikle Kuzey'den gözlerini ayırmıyordu.

Merak ediyorum, bu ikisi ilk kurala ne kadar sadık?

Eğitmenimin burada olmaması beni rahatlatsa da karnımı doyurmam için fazla vaktim yoktu. Aceleyle aldığım tepsinin içine biraz patates kızartması, iki peynirli poğaça koyduktan sonra aldıklarımı tek kişilik masaya koydum. İçeceğimi unutunca geri dönerek büyük bir kupanın içine sıcak çikolata tozunu döktüm ve kaynayan suyu ekleyip buradaki işimi bitirdim. Elimde kupayla tam arkamı dönmüştüm ki eğitmenimle burun buruna geldik. Çığlık atarak geriye çekildim ve sıcak çikolata üzerime döküldü. "Ah lanet!" Acı içinde bağırdığımda karnım ve göğsümdeki yanmayla kupa elimden düştü, üstelik pantolonumun açıkta bıraktığı bacaklarıma da sıcak çikolata sıçramıştı. "Allah'ım, yandım!" Tepinerek çığlık atarken üzerimdeki tişörtü hemen çıkartıp tezgâhtaki sürahiyi aldım ve içindeki tüm suyu yanan göğüslerime ve karnıma döktüm. *Oh, bu çok iyi geldi!*

Soğuk su beni rahatlatınca başımı kaldırdım ve eğitmenimin kınayan bakışlarını gördüm. Koşudan gelmiş gibi saçları yüzüne yapışmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve siyah eşofman altı vardı. "Seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Gözleri sadece yüzümdeydi. "Şu anda 378 erkeğin içinde bir sutyen ile durduğunu fark etmediğini umuyorum," dedikten sonra arkasına dönerek kendi masasına doğru yürüdü.

O az önce ne dedi? Sutyen?

Başımı hızla aşağıya doğru eğince üst tarafımda sadece siyah bir sutyen olduğunu gördüm. Kadınlar bana gülerken lanet erkeklerin bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. "Bu kız harbi geri zekâlı!" Dişlerinin arasından gürleyen Kuzey, sandalyesini büyük bir gürültüyle iterek ayağa kalktı. Hızlı adımlarla gelip tam karşımda durunca iri bedenini bana siper ettiği için artık kimse beni göremiyordu. Siyah gözleri öfkeyle bana dönerken çenesindeki kasların seğirmesi iyiye işaret değildi. "Aklın nerede lan senin!" Hemen üzerindeki tişörtü çıkartıp bana uzattı. *Vay canına!* Bu jest, beklediğim bir şey değildi.

Karşımda çırılçıplak gövdesini görünce boğazım kurumuş gibi yutkunamadım. "Yankı, giy şunu!" diye gürleyince sesi âdeta tüm yemekhanede yankılandı.

Bu geri zekâlı bana bağırdı mı?

Kaşlarımı çatarak bir adım geriye gittim. "Sana ne oluyor ya? Kimsenin yardımına ihtiyacım yok benim. Gider kendi odamda giyinirim," dediğimde dişlerini sıktı. "Delirtme kızım beni, bu halde mi gideceksin!" Bağırarak tişörtü bana giydirmek için üzerime yürüdüğünde öyle bir çığlık attım ki buradaki herkesin kulaklarını tıkamasına neden olabilirdi.

Çığlık atmakta kimse elime su dökemez.

Kuzey bir küfür savurarak geriye çekildiğinde eğilip yerdeki tişörtümü alarak kirli olmasını umursamadan hızlıca giyindim. "Kendi tişörtümle gidecek kadar aklım başımda." Onun öfkeli

Scanned with CamScanner

bakışları altında gayet sakin bir halde yemekhaneden çıktım. *Bana tişörtünü verecek diye kendi eğitmenine görsel şölen sunuyor, haberi yok.*

Yine aç kaldım!

Dün sabahtan sonraki tüm yemekleri kaçırdım! Sokaklarda yemek yoktu ama karnım bir şekilde doyuyordu. Burada bir sürü yemek var ama ben geldiğimden beri hep açım.

Üzerimi değiştirip tesisten çıktığımda beni eğitim sahasına götürmek için bir adam bekliyordu. Onu takip ederek tesisin arka bahçesine doğru yol aldım. Yağmurdan sonra topraktan yükselen o iç gıdıklayan koku bana o kadar iyi hissettiriyordu ki, anlatamam. Bir de buna etraftaki çam ağaçlarının kokusu karışınca harika bir parfüm ortaya çıkıyordu. Ağaçların arasından geçerken bazı ağaçlarda gördüğüm kameralardan burada da olduğunu fark ettim. Nihayet açık alana çıktığımızda sahayı görüp bir küfür savurdum. Ok mu? Herkesin elinde bir yay ve ok vardı, hepsi kendi eğitmeniyle bir hedef tahtasının karşısında duruyordu. Benim eğitmenim ise sigara içerek beni bekliyordu. Parmakları arasında tuttuğu sigaranın dumanını içine çekiyor, başını eğerek yerde bir noktaya bakıyordu. Herkesten bağımsız bir köşede tek başına dururken nasıl da o kontrolcü tavrından uzaktı. Kalabalığın içinde yalnızlığı yaşıyor gibi hissettirdi bir an ama ona değer veren altı arkadaşı daha varken yalnız olamazdı. Genelde hep sessizdi. Bir şeyleri açıklamak dışında diğerlerinin şakalarına pek karışmaz, sadece onları dinler, arada hoşuna giden bir şey olursa dudakları usulca kıvrılır, göz çevresinde birkaç kırışık belirirdi. Böyle anlarda daha çekilir biri oluyordu, daha çekilir ve büyüleyici. Onun dışında fazlasıyla katlanılmaz biriydi.

Bugünkü dersimiz ok mu?

Yemin ederim şaka gibi!

Onlara yetişince hepsinin beni göreceği bir yerde durdum. "Bakın," diyerek herkesin bana dönmesini sağladım. "Ben konuşunca geveze diyorsunuz ama Allah aşkına, ok ne alaka? O öcü karşımıza çıkınca ona ok mu fırlatacağız? Tamam, ona da eyvallah ama o an yay ve oku nereden bulacağız?" Sitem ettiğimde Efe ve Afrodit gülerken diğerleri âdeta *niye hep itiraz eden sensin* der gibi bakıyordu. Özellikle eğitmenim öyle bir bakıyordu ki sanki ne bana ne de sesime tahammülü kalmıştı. Eminim şu anda beni seçerken neyin kafasını yaşadığını sorguluyordur.

"Bu kol kaslarınızın gelişmesi için." Adı belirsiz eğitmenim sağ olsun beni aydınlattı. "Yayı germek o kadar kolay bir hareket değil. Bu eğitim hem koordinasyonunuzu yükseltecek hem de nişan alma konusunda size yardımcı olacaktır." Tek yaptığım gözlerimi devirmekti ve bu, onu daha fazla delirtmişti.

"Açım ve bu eğitime girmeyi reddediyorum."

"Dakik biri olsaydın aç kalmazdın. Kurallara uymamanın ve sakarlığının cezasını çekiyorsun."

"Böyle devam edin, sevgili ismi belli olmayan eğitmenim. Oturma eylemimi başlatmama az kaldı," diye inatlaştığımda, diğerleri kıkırdarken adamın kahverengi gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

"Bir kere bana itaat etmeyi dene!" dedi. Sinirle bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Köleniz miyim ben sizin? Açım diyorum, açım!" Başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak sıkıntıyla bir nefes aldı. "Tamam, baş belası." Uzlaşma yoluna gitti. *Hayret, bu daha önce hiç yapmadığı bir şey.* "Attığın oklardan biri hedef tahtasını bulursa gitmekte serbestsin." Gözlerim hedef tahtasını bulduğunda gülerek başımı salladım. Çok kolaydı, koskoca tahtayı illaki vururdum.

Nihayet orta yolu bulduğumuzda herkes rahat bir nefes almıştı. Onun yanına gittiğimde hep olduğu gibi birbirimize

Scanned with CamScanner

nefret dolu bakışlar attık. Eğilip yerdeki oku ve yayı elime alarak otuz adım ilerideki hedef tahtasına bakarak yapacağım atışı planlıyordum. "Yayı sağ elinle tut." Başımı olumsuz anlamda salladım. Bunu istesem de yapamazdım. "Ben solağım." Ona cevap verdiğimde bunu beklemiyor olmalı ki gözlerini şaşkınlıkla büyüttü.

"Şimdi anlaşıldı neden bu kadar sakar olduğun." Yiğit yayını gererken güldü. "Bir makalede okumuştum, solaklar genelde sakar olurmuş. Sakarlığımın solak olmamla bir ilgisi yoktu. Sadece sol ayağım hep sırayı karıştırıp sağ ayağımın önüne geçiyor, ona çelme takıp kendi bağımsızlığını duyurmanın peşinden gidiyordu.

"Evet Yarasalar." Efe'nin eğitmeni hepimize bakarak güldü. "Bakalım bu eğitimimizde kim en iyi olacak. Hava bugün çok iyi, o yüzden öğlene kadar ok atacaksınız. Daha sonra engelli koşu var." Umarım bahsettiği engelli koşu hani şu merdivenli, ip ve minderli işkence sahası değildir.

"Herkes hazır olsun." Yeşil gözlü eğitmenin komutuyla okumu takarak yayı kendime doğru çekmeye çalıştım ama olmadı. "Kollarından güç al." Eğitmenim tam koluma uzanmıştı ki aklına bir şey gelmiş gibi sıkıntıyla bir nefes alarak omzumdaki oklardan birini aldı. "Nefesini içine çek." Dediğini yaptım fakat elindeki okla iki kere hafifçe karnıma vurdu. "Karın içeri." Omuzlarıma vurdu. "Dik pozisyon al." Yine söylediklerini harfiyen yaptım. "Enerjini kol kaslarına ver ve yayı çek." Dediğini yapmaya çalışarak yayı iyice gerdim ama bu, göründüğü kadar kolay değildi.

Elindeki ok ile hedef tahtasını gösterdi. "Hedefine kilitlen." Hedef tahtasında on iki yazan yere bakarak oku iyice geriye çektim. "Bırak." Aldığım komutla derin bir nefes alarak oku hedefe doğru atmıştım fakat daha tahtaya bile ulaşmadan yarı yolda yere düştü.

"Tekrar dene." Sabırlı sesini duyunca bir ok daha aldım ve yine yayı gererek attım ama o da sadece beş adım uzağıma kadar havada süzülmüş, daha sonra yere düşmüştü.

"Devam et." Adam pes etmek bilmiyordu, daha şimdiden yorulmuştum. Başımı çevirdiğimde Kuzey'in kendi hedef tahtasını sekiz yazan yerden vurduğunu gördüm. Yiğit, yuvarlak hedefteki hiçbir rakamı vuramasa da tahtanın kenarına okunu saplamayı başarmıştı. Ecrin'in attığı oklar hedefi bulmuyordu ama her biri tahtayı geçecek kadar hızlıydı. Naz yayını gerip oku attı, tam on ikiden vurduğunda çocuklar afallayarak ona bakarken övünürcesine güldü. "Hobilerimin arasında ok atmak da var, iki yıl ders almıştım." Şimdi nasıl böyle iyi olduğu ortaya çıktı. Anlaşılan, bu dersin birincisi kendini çoktan belli etmişti.

Efe de benden pek farklı değildi. Attığı oklar havalanıp yere düşüyor, tahtanın yakınına bile gitmiyordu. "Şunu izleyin," diyen Hakan sırıtarak yayı gerdi ve okunu Naz'ın hedef tahtasına fırlattı. Ok havada hızla süzülerek Naz'ın attığı oku delip geçince Naz'ın oku yere düştü. *Yok artık!* Hakan, hedefi tam ortasından vurmuştu.

"Oha, Bağımlı'ya bakın!" Ağzım açık bir şekilde hayranlıkla fısıldadığım şeyleri duyunca gülerek bana göz kırptı. Çocuk bildiğin Karaoğlan kesilmişti.

"Bu-bunu nasıl yaptın?" Ecrin siyah gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu. Herkesi afallatmayı başarmıştı bu çocuk.

Naz şampiyonluğunu Hakan'a kaptırmak istemediğinden kaşlarını çatarak bir ok daha aldı ve Hakan'ın hedef tahtasını tam ortasından vurdu. "Hadi, yiyorsa bunu da düşür." Ona meydan okuyunca Hakan sırıtarak okunu yayına taktı ve yine Naz'ın okunu yere düşürdü. Naz da en az bizim kadar ağzı açık şekilde ona bakarken şimdi övünme sırası Bağımlı'daydı. "Kızım, ilk kez ok atıyor olabilirim ama nişan alma konusunda

Scanned with CamScanner

kimse beni geçemez. Bugüne kadar hiçbir konuda hedefi ıskaladığım görülmedi." Ne yani, bu çocuk bizim gibi ilk kez ok atmasına rağmen mi bu kadar ustaydı?

Bağımlı çocuktan beklemediğim bir hareket.

"Vay canına, bağımlıyı öldür ama hakkını yeme, demişler." Güldü. "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum, Sakar." Ne diyebilirdim ki? Çocuk gerçekten bu konuda iyiydi.

Hakan'ın bu konudaki yeteneği diğer Yarasaların moralini bozarken ben, tekrar kendi hedefime odaklandım. Bir ok daha alarak fırlattım fakat bir türlü hedef tahtasına yetişmiyordu. "Yeterince odaklanmıyorsun." Eğitmenime *"Kolaysa gel sen yap!"* demek istesem de bugün sorun çıkarmak istemediğim için sessiz kaldım.

Neredeyse öğlen olacaktı ama hiç ilerleme kaydedemediğim gibi yayı tutan kolum uyuşmuş, oku atan parmaklarım yara olmuştu. Efe bile hedefini vurmayı başarmışken benim oklarım hâlâ tahtaya yetişmiyordu. Bence dünden beri aç kaldığım için beklenilen performansı gösteremiyordum. Boşuna dememişler aç bilmem ne oynamaz diye. *Evet, kendi içimde bile kelimeleri sansürlediğime göre durumum gerçekten vahim.* Fakat tepemde güneş varken ve ben ter içinde aralıksız ok atmaya çalışırken sağlıklı düşünmem beklenilmezdi. Tuhaf ama her başarısız olduğumda eğitmenim hiç kızmadan büyük bir sabırla, "Devam et," diyerek beni motive ediyordu. Sanırım ona karşı çıkmayınca o kadar da katlanılmaz biri değildi. Onun her söylediğini itirazsız yapmaya çalışmam bana olan sert tutumunu yumuşatıyor, sıkılıp usanmadan tıpkı bir öğretmen gibi bir şeyleri öğretmeye çalışıyordu. Uysal insanlarla daha iyi anlaşıyor olmalıydı ama sorun şu ki uzun süre söz dinleyen bir yapım hiç olmadı.

"Kollarını dik tutmalısın." Omzumu tuttuğunda kendimi ondan uzaklaştırdım. "Lütfen bana dokunmayın." Kendimden

beklenilmeyecek bir sakinlikle rica ettim. Bunu yapmamın tek sebebi tüm ders boyunca bana karşı oldukça anlayışlı davranmasıydı. Aslında kimse anlamak istemiyordu ama ben, bana nasıl gelinirse onlara öyle giden biriydim. Düşündükleri gibi durduk yere olay çıkarıp bağıran biri değildim. Ben anlayış istiyordum. Onları anlamam için beni anlamalarını istiyordum.

Sanırım bugün gerçekten uslu bir öğrenciyim.

Dokunmasını istemediğim için iç çekerek başını salladı, yüz ifadesi bu rahatsızlığım yüzünden fazla sıkıntılı görünüyordu. Biliyorum, böyle yaparak kendi eğitimimi yavaşlatıyordum ancak bu, elimde olan bir şey değildi. "Bunu bir şekilde atlatman gerekiyor." Nedenini sormasa da bana dokunulmasından nefret ettiğimi biliyordu.

Bunu atlatacağımı sanmıyorum.

On dakika boyunca yine başarısız oklar attığım için başını olumsuz anlamda sallayarak derin bir nefes aldı. "Böyle olmayacak." Arkama geçtiğinde bir elini karnıma attığı an çığlık atarak elimdeki yayı ve oku yere fırlattım. "Bana dokunmayın!" Onu uyardığım halde bunu yaptığı için kontrolümü kaybederek ondan uzaklaştım. Herkes elindeki işi bırakıp bana dönmüştü.

Onu uyarmıştım!

Ellerini saçlarından geçiren adamın yüzü sıkıntılıydı. "Bu konudaki hassasiyetini biliyorum ama sana bir şeyler gösterirken mutlaka temas olacaktır." Beni zorlamak istemediğini gözlerinde görebiliyordum lakin bu durum benim kırmızı çizgimdi ve asla geçilmesine izin veremezdim.

"Olmaz." Ellerim titremeye başladığında korkuyla biraz daha ondan uzaklaştım. "Bana dokunamazsınız, kimse bana dokunmamalı!" Paniklediğimde onun bana dokunacak olması fikri bile kâbuslarımı geri getirmişti. Bir yerlerden çığlık atan

Scanned with CamScanner

küçük bir çocuğun hayali gelip tam karşımda duruyor ve o çocuk ben olduğum için içimde kanayan bu yarayı susturamıyorum. *O gün yardımıma gelmeyen insanlar, bugün karşıma geçip bunu atlatmalısın demesin bana!* Çok şey istemiyordum, sadece dokunmasınlar bedenime, kirli elleri tenimde gezinmesin. Kendi bedenim hakkında söz sahibi olmalıydım, bu bedeni ben taşıyorsam kimse üzerinde hak iddia ederek onu kendi iğrenç nefsiyle kirletmemeliydi.

"Sakin ol." Bana doğru temkinli bir adım attığında aniden yüzü değişmeye başladı. Hıçkırarak başımı iki yana salladım. "Git buradan." Ona yalvararak geriye doğru ürkek adımlar atarken gitmeyeceğini biliyordum, tıpkı o gece gitmediği gibi. Haberlerde izlediğim bu tür olaylarda çoğu kişi ne güzel de yorum yapardı: "*Orasını burasını açarsa böyle olur işte!*" Peki, onlar biliyor muydu bu tür olayların mağdurlarının hayatları boyunca aynı kâbusu yaşamaya mahkûm olduklarını?

"Kimse gelmeyecek." Yine aynı sesi duyunca hıçkırarak onu onayladım. Evet, kimse gelmeyecekti, kimsesiz birinin kimsesi olmazdı ki.

Ağlayarak kendimi korumak ister gibi kollarımı bedenime sardığımda karanlık ve izbe bir sokakta küçük bir kız çocuğu haykırıyordu. Çığlık çığlığa bağırarak güçsüz direnişler gösterip kendini korumaya çalışıyordu. Belki kendince bir şeyler başarmıştı ama aslında o gecenin tek kaybedeni o çocuktu. Küçük yaşlarda, yaşadığı tek bir gece tüm hayatını kökünden sarsmış, onu dipsiz bir uçurumdan aşağıya itmişti. Zemine çakılmamıştı çünkü o çocuk yıllardır savrulduğu boşlukta düşmeye devam ediyordu. Çığlıkları susmuş, direnmeleri durmuştu ve o, artık uçurumun dibine ulaşmayı, bunun son bulmasını bekliyordu Birinin kollarımdan tuttuğunu fark ettiğimde daha çok bağırdım: "Dokunma bana!" Bir anda kendimi o karanlık sokakta bulunca ışıklar sönmüştü. Karanlık bir yerdeydim ve o da buradaydı. Işıklar yetersizdi, birazdan olacakları biliyordum, sonuç hiç değişmiyordu. Sesler duyuyordum ama onun sesi tüm sesleri bastırıyordu. "Anne..." Sessizce fısıldadım hayatımın katiline. Bu gece ilk kez ondan yardım istiyordum. Ama biliyordum; annem gelmeyecekti, hiç gelmemişti. Bir kez olsun duymadı çığlıklarımı ve asla duymayacaktı. Gözyaşlarım süzülürken biliyordum, sabah bileklerime kelepçeyi takacaklardı. Bu gece hayatımın dönüm noktasıydı ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Gözyaşları içinde lanetler yağdırarak bu geceyi hatırlayacaktım ve en kötü kâbuslarıma ev sahibi olacaktı çığlıklarıma sağır insanlar. Kimsesizliğim tokat gibi yüzüme çarparken ben, kendi güçsüzlüğümün içinde sıkışıp kalmıştım. Beklediğim yardım eli bana hiç uzanmadığı gibi bu gece de beni bu kâbustan çıkarmayacaktı. İnsanlar kötüydü ve düşünceleri kirliydi. Her defasında daha kötüsüyle karşılaşırken en büyük isyanım beni doğuran kadınaydı. Doğurup öldüremediği kızının ahını alan kadınaydı. Ve evet, kimse gelmemişti.

Bu gece senin yapamadığını başkası yaptı ve öldürdü kızını, anne.

"Ona neler oluyor?" Sesleri duyuyordum ama kimseyi göremiyordum çünkü bu sokak çok karanlıktı.

"Efe, ağlamayı bırak, sadece kriz geçiriyor!" Bu Kuzey'in sesine benziyordu. Görme yetimi kaybetmiş gibi hıçkırıklarla ağlayarak onların nerede olduğunu bulmaya çalıştım ancak sonuç başarısızdı.

Sonra Süslü'nün korkan sesini duydum. "Ne krizi?"

"Çocukken şiddet görmüş, o yüzden erkeklerin ona dokunmasına dayanamıyor." Kuzey'in sesi, bu söylediğine kendisi bile inanmıyor gibi çıkmıştı. Belki de tahmin ettiği gerçekleri onların bilmesini istememişti.

"Demek bu yüzden bahçede kolunu tuttuğumda çıldırdı." Sanırım bu da Bağımlı'ydı. *Lanet olsun, her yer neden karanlık?*

Scanned with CamScanner

"Gözlerini aç." Bu fısıltı çok yakınımdan gelmişti. "Gözlerini aç, Sedef." Sadece benim duyacağım bir şekilde ismim söylendiğinde hâlâ ağlıyordum ve bana verilen komuta uyarak gözlerimi hızla açtım. Işıklar geri gelmişti.

Geri döndüm ama o gece hâlâ peşimde.

Islak kirpiklerimi hareket ettirdiğimde eğitmenimin yüzü çok yakınımdaydı. Titremelerim devam ederken kendimi onun kollarında bulmuştum. Hangi ara beni göğsüne çekmişti, bilmiyorum ama onun göğsündeydim. Ellerim destek almak için göğsünün üzerindeki tişörtünü sıkıca tutarken onun elleri belimi kavramıştı. Gözleri ilk kez duygusuz bakmıyordu hatta fazlasıyla merhamet doluydu. "Ad-adım Yankı, ben Yankı'yım. Beni anlıyor musunuz?" Beni onaylamalıydı, Yankı olduğumu söylemeliydi. Bu kadar savunmasızken Yankı olmaya ihtiyacım vardı çünkü Sedef fazla zayıftı. Gözlerinin kahvesi öyle bir bakıyordu ki kolları arasında kuş gibi titrerken parmakları çaresizliğimi kendi bedenine almak ister gibiydi. Bel boşluğuma biraz baskı yapınca aldığım sesli nefes, üzerime eğildiği için onun dudaklarına çarpmıştı. Benimle olan göz temasını kesmeden sadece varlığıyla beni sakinleştirdiğini fark ettim. Evet, istediğim cevapları bana vermiyordu, *"Sen Yankı'sın."* demiyordu ama Sedef olarak bildiği kıza *korkma* dercesine bakıyordu. *Korkma, ben buradayım* der gibi güven duygusu aşılıyordu. Hayır, burada değildi. Kimse benim yanımda olmazdı. Onun sahte ilgisini istemiyordum, kimseyi istemiyordum. Benim hayatımda benden başka kimse olamazdı. Önce ellerimi çektim göğsünden, daha sonra da belimi tutan bileklerini tutarak yabancı ellerini uzaklaştırdım tenimden. Ona bakarak birkaç adım arkaya doğru gittiğimde sadece bakıyordu, bir kez daha ulaşmayı başaramadığı bana... "Bir daha bana dokunursanız kimse beni burada tutamaz." Gözyaşlarımı sertçe silerek ondan mümkün olduğu kadar uzaklaştım. Bugün bir kez daha aramızdaki mesafenin kapanmayacağını her ikimize de hatırlattım.

Kimse bir daha bana dokunmayacak, artık on dört yaşımda değilim.

Başımı kaldırdığımda tüm Yarasaların acıyan bakışlarını görmek, hasar gören sinirlerime hiç iyi gelmemişti. "Kolay bir şey olmamalı şiddet görmek." Naz, sözde anlayışlı kız ayaklarına yatarak beni küçümsüyordu, değil mi? Onunla benim için üzüleceği kadar yakın olmadığımızdan aksini düşünmem aptallık olurdu.

Yiğit ise üzülmek ve acımak arasında kalmış gibi bakıyordu. "Sanırım ona hiç dokunmayacağım." Hakan güldü. "Kızın kusurları hiç bitmiyor." İkisi gülmeye başladığında öfke bedenimi esir almıştı, patlamam an meselesiydi. Bu, dalga geçebilecekleri bir konu değildi.

Ecrin'in gözleri beni bulduğunda dudakları titremiş, gözleri buğulanarak yutkunmuştu. "İyi misin?" İşte, bu sözlerle asıl şiddet görerek büyüyenin o olduğunu anladım çünkü gözlerindeki hüzünlü ifade, bu konuda kapanmayan bir yarası olduğunu gösteriyordu.

Canım yanarken inadına alayla güldüm. "Neden soruyorsun, sana eskileri mi hatırlattım?" Sözlerimin ne anlama geldiğini çok çabuk kavrayan çocuklar bir anda ona bakınca Ecrin yerinde kaskatı kesilmişti. Uzattığı ilk zeytin dalını bir çırpıda kırmamı beklemiyordu.

"Yankı?" Kuzey beni uyarınca kaşlarımı çattım. "Sen de kes sesini!" Tiksinerek her birine öfkeyle baktım. "Hiçbiriniz benden daha iyi değilsiniz, o yüzden bir daha benimle ilgili tek kelime etmeyin!" Elimle Ecrin'i gösterdim. "Gidin onu teselli edin. Malum, tüm hayatını şiddet görerek geçiren o!"

"Yalan!" Ecrin daha fazla dayanamayıp kırgınlığını öfkesiyle gizlemeyi seçerek üzerime yürüdü. "Benimle ilgili aptal fikirlerini kendine sakla çünkü hiçbiri doğru değil!" Kontrolünü

Scanned with CamScanner

kaybetmesiyle kendi karanlığımın hırsını ondan çıkarmak ister gibi güldüm. "İstediğin kadar inkâr et, sen kesinlikle bu konudan mustaripsin." Ona doğru yürüyerek başımı hafifçe eğdim. "Zavallı! Çok zor olmalı, değil mi?" Ecrin'in gözleri dolunca herkesin ayıplayan bakışları beni buldu. *Umurumda değil! Ben acı çekerken acımla dalga geçmek neymiş, hepsine gösteririm!* Birinin zayıflığını gördüğümde onu kullanmayı iyi bilirdim. Ve kahretsin ki Ecrin benimle alay etmemişti, sırf ona şu anda yaptıklarım için bile oturup ağlamak istiyordum ama okları kendi üzerimden çekmenin tek yolu pisliğin teki gibi davranmaktı. Yaralarımı kimsecikler görsün istemiyordum ve ben, o kadar bencil biriydim ki kendi yaralarımı bir başkasının yarasını kanatarak gizliyordum.

Yaralarımı saklamanın yolu, bir başkasının yarasını kanatmaktan mı geçiyor?

"Sen..." Sendeleyerek benden uzaklaşan kızın yanaklarından bir damla gözyaşı süzülürken hayal kırıklığına uğramıştı. "Sen gerçekten bencil, kalpsizin tekisin." Biliyordum, sırf bu yüzden bir daha ne o ne de diğer çocuklar beni düşünmeliydiler. Hiçbirine yakın olmak istemiyordum, onlar da benden nefret ettiği sürece bu olmazdı.

Eğitmenimin öfkeli bakışları beni bulduğunda izledikleri hoşuna gitmemiş olmalı ki ilk kez bana karşı gözlerinde saf nefret vardı. "Arkadaşından özür dile!" Herkesin içinde beni azarladığında gayet sakin şekilde başımı *hayır* anlamında salladım. "Hiçbir güç bana özür diletemez." Yanıma gelip boynumdaki kartı sertçe çıkararak aldı. "Cezalısın, kendine yapılmasını istemediğin her şeyi başkalarına yapacak kadar bencil bir karakterin var. İki gün boyunca hücrede aç, susuz kaldığında belki bu saçma hareketini sorgularsın." Son noktayı koyarak uzakta nöbet tutan ajanlardan birini el hareketiyle yanımıza çağırmasını hayretler içinde izledim.

"Ben kendimin farkındayım." Verdiği ceza umurumda değildi, omuzlarımı dikleştirerek ona baktım. "Keşke biraz siz de kendi yaptıklarınızın farkına varsaydınız, böylece sizi uyardığı halde kriz geçirttiğiniz kıza ceza vererek ne yapmaya çalıştığınızı sorgulardınız." Öfkeyle ona son kez baktıktan sonra arkamı dönerek buraya gelen ajana doğru yürüdüm. Beni bu hale getiren oydu, sonrasında yaptığım şeyler yüzünden bana ceza vermesi haksızlıktı!

Adama yetiştiğimde bana bakınca ofladım. "İki gün boyunca hücre cezası aldım, artık o ne oluyorsa." Homurdandığımda güldü. "Birazdan anlarsın." Onu takip etmemi isteyince adımlarımı korkuyla atmaya başladım.

Umarım farelerle dolu bir yer değildir.

Güya bugün usluydum ama ceza almam uzun sürmedi.

O adamdan gerçekten nefret ediyorum!

Tesisten içeri girdiğimizde odamın aksine karşı koridora yöneldik. Tek kelime etmeden onu takip ettiğimde gümüş rengi, çeliği anımsatan duvarların arasından geçerek karanlık bir koridora girdik. Korkmaya başlamıştım çünkü gündüz vakti olmasına rağmen burası fazla karanlıktı. Kapıların olduğu koridora girdiğimizde koridorun en sonundaki kapının önünde durdu. Cebinden çıkarttığı kart ile kapıyı açıp geçmemi bekleyince, derin bir nefes alarak ona zorluk çıkarmadan içeri girdim. "İki gün sonra seni çıkarmak için gelirim." Kapıyı çekerek gidince kapı kendisi kilitlenmişti. Eğer iki gün sonra benim burada olduğumu unutup gelmezse, o tekrar beni hatırlayıp gelene kadar burada çürürdüm. Tek ümidim beni burada unutmamasıydı çünkü az önce olanlardan sonra diğerlerinin yokluğumu fark edeceklerini sanmıyorum.

Ecrin'e yaptıklarımdan dolayı ondan özür dileyecek kadar pişmanım ama dileyemem. Böyle olması gerekiyor.

Scanned with CamScanner

Bu nöbetçi ya beni gerçekten burada unutursa? Üstelik iki gün boyunca yemek ve su da yok. "Aman gelmek için zahmet etmeyin. Açlıktan ölmüşüm, kimin umurunda!" Dışarıya göre daha soğuk olan hücreye baktım, bomboş bir odaydı. Ne bir penceresi ne de üzerinde yatacağım bir yatak vardı. Sol taraftaki kapının arkasında tuvalet olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bunun dışında dört duvar arasında, soğuk bir zeminden ibaret burası. "En azından temiz." Odanın bir köşesine kıvrılarak oturdum. Neyse ki korktuğum gibi içinde farelerin cirit attığı bir hücre değildi.

Acaba Ecrin'e fazla mı yüklendim?

"Vicdan yapma, geri zekâlı! Hiçbiri senin umurunda değil, ayrıca Kibirli'den bahsediyoruz." Kendime kızarak yine hep olduğu gibi kendimi haklı çıkarıp sırtımı duvara yasladım. Belki uyursam bu iki gün hemen geçerdi. Belki de hiç geçmezdi, artık bir şey bilmiyordum. Gözlerimi usulca kapattığımda dün gece de uykusuz kaldığım için uykunun beni ziyaret etmesi uzun sürmemişti. Bugün olanlar benim suçum değildi. Biliyordum, suçluyum ama yine de benim suçum değildi.

Saatler sonra...

"Yankı?"

"Kedicik, uyan lan!"

Birinin bana seslendiğini duyunca gözlerimi yavaşça açtım. İçerisinin karanlık olduğunu gördüm, akşam olmuş olmalıydı. "Kızım, neredesin?" Kuzey'in sesini duyunca inleyerek ayağa kalktım, onun burada ne işi vardı? "Işıkları açsa..." demiştim ki aniden yanan ışıklarla ellerimi gözlerime siper ettim. Zamansız gelen ışık da... Ne bileyim yani! Bir anda ışıklar yanınca gözlerimi rahatsız etmişti.

Gözlerim nihayet ışığa alışınca açık kapının yanında duran Kuzey'i gördüm. "Senin buraya gelmen yasak değil mi?" Tamam,

kartlarımız ilk üç kattaki tüm odaları açıyordu, tabii birbirimizin odaları dışında ama Kuzey, kartını kullanarak hücreye gelmişti ve eğitmenimin bundan haberinin olduğunu sanmıyordum.

Güldü. "Yasak zaten." Arkasında sakladığı poşeti bana uzattı. "Çöplerden bir şekilde kurtul, senin yüzünden ateşli eğitmenimle aram bozulsun istemiyorum." Sırıtarak konuşan çocuğun elindeki poşeti alıp içine baktığımda meyve suyu, kek ve suyu görünce yutkundum. Bana yiyecek bir şeyler mi getirmişti?

"Oğlum, bana bunlarla gelin." Hemen yere oturup üzümlü keki paketinden çıkardığımda güldü. "Kimseye belli etme." Çok açtım, eğer rahatsızlığım olmasaydı bu yaptığı iyilik için onun boynuna atlayabilirdim.

Ben keke yumulmuşken Kuzey, dışarıdan gelen ıslık sesiyle telaşa kapıldı. Kapının hemen önünde durduğu için kafasını uzatarak dışarıyı kontrol etti. "Ağlak işaret verdiyse biri geliyor demektir. Sabah olmak üzere zaten, bunlarla idare et," diyerek gidince içim bir tuhaf olmuştu. Efe Can bile o korkak haliyle benim için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Kuzey ve Efe, onlara olan sert tavrıma rağmen her defasında bana destek oluyordu.

Kuzey'in getirdiklerinin hepsini yemem fazla zamanımı almamıştı. Şişenin dibindeki son suyu da içtikten sonra çöpleri toplayıp poşete koydum ve küçük tuvalete girerek çöp kutusunun içine attım. Karnım doyunca uyuşuk bedenime bir enerji gelmişti. "Bugünü atlattım ya gerisi mühim değil," dedim.

Burada pencere olmadığı için şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. "İnsan bari okumak için şuraya bir kitap bırakır." Tüm gün, burada boş boş oturup ne yapacaktım?

İki gün sonra...

Esneyerek gözlerimi açık tutmaya çalışırken bu cezanın neden hâlâ bitmediğini anlayamıyordum. Kuzey'in bana yemek

Scanned with CamScanner

getirdiği günle birlikte toplam üç gündür buradaydım. Eğitmenim olacak pislik ya beni burada unutmuştu ya da Kuzey'in bana yiyecek getirdiğini anladığı için cezamı uzatmıştı. Üç gündür Yarasaların yaptıkları ise beni derinden etkilemişti çünkü beni hiç aç bırakmamışlardı. İlk gün Efe gözcülük yapmış, Kuzey bana yiyecek bir şeyler getirmişti ama asıl garip olan, ikinci gün gözcülük yapanın Yiğit, hücreme bir poşet yiyecekle girenin Hakan olmasıydı. Berbat hissetmeme sebep olan şey ise üçüncü gün Naz koridoru kollarken, Ecrin'in bakışlarını benden kaçırarak hücreme girmesiydi. Tek kelime etmemiş, son olanlardan sonra bir kere bile yüzüme bakmamış, sadece elindeki yemek poşetini hücreme bırakmıştı. Gitmek üzereyken aklına bir şey gelmiş gibi duraksayan kız, derin bir nefes alarak ceketinin cebinden küçük bir cep kitabı çıkartıp poşetin üzerine bırakmıştı. Özdemir Asaf'ın şiir kitabıydı. Ecrin, sıkılmayayım diye bana altını çizerek okuduğu şiir kitabını bırakıp gitmişti. Suçluydum, son yaptığından sonra bir kez daha sızlayan vicdanım bunu bana hatırlatırken, ondan özür dileyip kendimi affettirmem gerektiğini düşündüm. Ona yakın olmak istemiyordum, bunun için özür dilemeyecektim. Kırdığım kalbi için özür dileyecektim.

Bana bıraktığı şiir kitabını okurken bir satır dikkatimi çekti. Gözlerimi kıstığımda, bu kısmın sanki özellikle işaretlemiş olduğunu düşündüm. Diğer sevdiği şiirlerin bazı cümlelerinin altını çizmişti ama bu cümleyi yuvarlak içine alarak özellikle bu kısma dikkat çekmeye çalışmış gibiydi. "Ben ölseydim o belki ağlardı ama o ağlasaydı ben ölürdüm..."

Ve zihnimde çınlayan, küçük bir kız çocuğunun çaresizlik içinde çıkan sesiydi. Kime ait olduğunu hatırlamadığım ama sesindeki hüzünle gözlerimi dolduran bir ses. "Benim sizden başka kimsem yok ki. O yüzden bir gün yollarımız ayrılsa ve sizler beni unutsanız bile ben her birinizi hep hatırlayacağım."

Arkamı dönerek belimi kavrayan ve üşümemi engelleyen kollara iyice sokuldum. Hücrem sanki aniden ısınmış gibiydi, terlediğimi hissediyordum fakat halimden de şikâyetçi değildim. Burnuma gelen güzel kokuyla inleyerek biraz daha bu sıcaklığa yaklaştım. Çok güzel ve ferahlatıcı bir kokuydu fakat ne olduğunu bulamıyordum. Bana kendimi güvende hissettiren bu kollar, anne sıcaklığının huzurunu taşıyordu. Beni güzel bir rüyaya sürüklüyor, düşlerle o rüyada sonsuza kadar kalmaya teşvik ediyordu. Şu anda nerede veya kiminleyim, bilmiyordum ama sorgulamak da istemiyordum, istediğim tek şey uzun zamandır özlemini çektiğim, deliksiz bir uykuydu. Ferahlatıcı, hoş koku burnuma doldukça doluyor, tıpkı anestezi gibi beni uyuşturarak daha fazla uyumam için teşvik ediyordu. Bu çok güzel bir his olsa da uyanmalıydım. Burada garip olan bir şeyler vardı ve onun ne olduğunu bulmak için uyanmalıydım. Bilincim yavaş yavaş açılırken iç çekerek esnedim. "Günaydın." Duyduğum sesle gözlerim kapalı mırıldanmıştım. *Biri bana günaydın mı dedi?*

"Tüm geceyi kollarımda geçirmen zevkli olsa da artık yataktan çıkmalıyız." Ne demişti bu ses? Yatak mı? Zevkli mi?

Kimin kollarındayım ben?

Gözlerimi hızla açtım, başımın yarı çıplak bir göğüste olduğunu görünce önce şaşırdım, daha sonra öyle bir hızla ondan ayrılıp yatakta oturmuştum ki bütün bunlar sadece iki saniye içinde olmuştu. Yataktaydım ama yalnız değildim. Biriyle aynı yatağı paylaşıyordum. Kalbim korkudan kuş gibi çırpınırken, soluğumu tutarak korku içinde yataktaki kişiye baktım ancak gözlüklerim olmadığı için her şeyi puslu ve bulanık görüyordum. Bu yüzden yatak arkadaşımın kim olduğunu net göremedim. Bir gülme sesi duyduğumda yatakta bir hareketlilik oldu,

Scanned with CamScanner

hemen sonrasında ise elime dokunan parmaklar ve avucuma bırakılan bir şey. El yordamıyla elimdeki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken bunun gözlük olduğunu fark edince aceleyle gözlüğü taktım. Görüşüm netleşmişti. Yatakta hemen yanımda oturan yarı çıplak kişiyi görünce gözlerim öyle bir açılmıştı ki her an yuvalarından fırlayıp kucağıma düşebilirdi. Tebessüm ederek bana bakan kişiye şaşkın şaşkın bakıyordum. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama söyleyecek herhangi bir şey bulamıyordum. Bu kötü bir rüyaydı, hayır, ben bunu gerçekten yaşıyor olamazdım. *Kahretsin! Rüya olmak zorunda hatta kâbus!* Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım lakin bu şartlarda sakin olmam mümkün değildi. Titremeye başlarken ecel terleri döküyordum. Nefesimi tutup başımı eğerek üzerime baktığımda gördüğüm şeyler beni her an ağlatabilirdi. Elbiselerimin yerinde son derece seksi, siyah bir gecelik görünce ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Yatak arkadaşım verdiğim tepkileri eğlenerek izlerken, önce kendi üzerimdeki geceliğe baktım, sonra ona ve hemen sonra yine kendime. Daha sonra ise avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. "Ne yaptın bana?" *Burada ne halt yediğimi anlayamıyorum!*

Neden onunla bir yatakta yarı çıplağız?

Hâlâ çığlık attığım için kulaklarını kapatarak yüzünü ekşitti. "Bağırmayı kesersen sana ateşli gecemizi anlatabilirim." *Ne diyor ya bu!*

Hangi ateşli gece? Ben bir şey hatırlamıyorum!

"Afrodit!" Yüzüne karşı öfkeyle bağırdım. "Lanet tanrıça, ırzıma mı geçtin?" Söylediklerim yüzünden önce afallayarak bana baktı, daha sonra ise kahkaha atmaya başladı. Evet, şu anda Kuzey'in baş döndürücü, seksi eğitmeniyle aynı yataktaydım. Kadın olması umurumda değildi, ben bu seksi eğitmene hiç güvenmiyordum. *Allah'ım, kesin Kuzey yerine benim ırzıma geçti bu kadın!*

Üzerinde en az benimki kadar seksi beyaz bir gecelik olan kadın gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmüştü. "Sa-sakin ol, Yankı." Karnını tutarak gülerken doğru düzgün konuşamıyordu. "Dün gece cezanın süresi dolmuştu, yakışıklı eğitmenin benden seni bırakmamı rica etti. Hücreye girdiğimde sen gözlerin açık boş boş dolanıyordun. Söylediğim şeylere cevap alamayınca yine uyurgezerliğinin tuttuğunu anladım. Koluna girerek seni odana götürmeye çalıştım fakat sen sıkıca bana sarıldığın için bu mümkün olmadı. Uyandırmaya çalışsam da işe yaramayınca diğerlerini rahatsız etmek istemedim. O yüzden seni onuncu kata, yani kendi odama getirdim." Eliyle pencerenin yanındaki büyük koltuğu gösterdi. Koltuğun üzerinde beyaz bir yastık ve dağınık bir battaniye vardı. "Gece seni oraya yatırdım fakat sabah seni yatağımda bulmak bana da sürpriz oldu," diyerek güldüğünde yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ne yani, onun yatağına gelen ben miydim?

Resmen güzellik tanrıçasıyla bir gece geçirmişim.

"Uykunda yönlendirildiğini biliyor musun? Bu çoğu zaman iyi bir şey olmayabilir," dediğinde hâlâ aynı yatakta olduğum kadına anlamaz gözlerle baktım. "Kıyafetlerle uyumak seni rahatsız eder diye geceliklerimden birini sana verdim. Banyoda üzerini değiştirmeni istediğimde başını sallayarak dediklerimi yaptın." Ve benim artık şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Birilerinin söylediklerini uykumda yerine getiriyorsam bu felaket gibi bir şeydi.

"Buket!" Kapıdan gelen seslerle ikimiz de başımızı çevirip kapıya baktık. *Ah, hayır ya! Afrodit'in odasında basılmaktan daha kötü bir şey olamaz.*

Buket mi? Afrodit'in gerçek adı Buket miydi? Biri gitti, geriye kaldı altı. Er ya da geç onların da ismini öğreneceğim.

"Buket, iyi misin? Odanda çığlık sesleri duyduk." Bayan Kırmızı Dudak'ın telaşlı sesini duyunca sırıtarak yanımdaki kadına

Scanned with CamScanner

baktım. "Demek Buket, ha? İsminiz çok güzel, Bayan Afrodit." Gülerek başını salladı. "Bu aramızda kalsın." Gidip diğerlerine ispiyonlamayı zaten düşünmüyordum.

"Buket, kapıyı açıyorum." Eğitmenimin kızgın sesiyle Afrodit bana döndü. "Onun anahtarı tüm kapıları açıyor."

"Peki, biz niye kapıyı açmıyoruz?"

Kadın, "Bu küçük ayrıntıyı unuttum sanırım," dediğinde kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve tüm eğitmenler içeri girince bize bakarak afalladılar.

Bunlar niye yaratık görmüş gibi bakıyor?

İçeri girerken ne görmeyi beklediklerini bilmiyordum ama yüz ifadelerine bakılırsa kesinlikle beni ve Afrodit'i seksi gecelikler içinde yatakta bulmayı beklemiyorlardı. Tüm eğitmenler nutku tutulmuş gibi bize bakıyor, hiçbiri tek kelime edemiyordu. Özellikle buzdağı eğitmenimin şaşkın hali çok komikti. Gözleri benimle Afrodit'in arasında gidip geliyor, giydiğimiz gecelikleri kontrol ediyor ve yatakta olmamız yaşadığı şaşkınlığa yeni bir boyut kazandırıyordu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama bu durumda söyleyecek doğru şeyleri bulamamış olacak ki geri kapattı. Artık gördüklerini neye yormuşsa yüzündeki şaşkınlık gittikçe kayboluyor, yerini yavaş yavaş kızgınlığa bırakıyordu. Önce kaşları korkutucu bir şekilde çatıldı, hemen sonrasında ateş saçan gözleri yanımdaki kadını buldu. "Çaylağımı yatağa mı attın?" İğrenerek söyledikleri yüzünden gözlerimi kocaman açarak ona baktım. *Ne dedi bu şimdi? Yatağa atmak mı? Yok daha neler ya!*

"Ah şey..." Efe'nin eğitmeninin yüzünde mahcubiyet dolu bir ifade belirdi. "Sanırım rahatsız ettik." Elini kolunu nereye koyacağını bilmez halde, telaşla sallarken çok utanmış gibiydi. "Ben çığlık seslerini duyunca kötü bir şey oluyor sandım, şey yaptığınızı anlamadım." Utangaçlığına pembe yanakları eşlik

ederken doğrudan bize bakamıyor, sürekli gözlerini kaçırıyordu. *Şey derken aslında düşündüğüm şeyi ima etti, değil mi?*

Bunların hepsi fesat!

Yeşil gözlü adam, sırıtarak yanımdaki kadına, "İlgi alanının erkekler olduğunu sanıyordum," dedi. Bunun üzerine daha fazla dayanamadığım için sinirden bağırarak çarşafı boynuma kadar çekip sadece kafamı dışarıda bıraktım. "Onunla aramda düşündüğünüz gibi bir şey yok ve olmadı!" *Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum.*

Yaptığım küçük açıklamadan sonra artık olanları öğrenmek isteyen eğitmenim sabırsız bir sesle, "Neler olduğunu anlat?" dedi. Her ne kadar onu görmeye tahammülüm olmasa da şu yanlış anlaşılma ortadan kalksın diye cevap verdim: "Bayan Afrodit dün hücrede beni uyurgezer halde görmüş. Odama götürmeyi başaramayınca kendi odasına getirmiş ve gece yine uykumda koltuktan kalkarak onun yatağına gelmişim, hepsi bu. Duyduğunuz çığlıkların sahibi bendim, kendimi onunla aynı yatakta bulunca asıl şoku ben yaşadım." Bitirdiğimde hepsinin yüzünde oluşan rahatlama hissiyle burnumdan soluyordum. *O kadınla aramızda bir şeyler olduğunu nasıl düşünürler, aklım almıyor! Oradan bakınca acaba kadınlarla her gün fantezi yaşayan biri gibi mi görünüyorum?*

Afrodit yataktan çıktığında kadının üzerindeki dantel geceliğinden her yeri görünüyordu. Geceliği hemen kalçasının altında olmasına rağmen o, bunu umursamadan kıvırtarak yürüdüğü yetmezmiş gibi geceliğin ince askılarından tutarak aşağıya doğru çekiştirince geceliği düştü. Sutyeni yoktu, dik ve iri göğüsleriyle bakışıyordum. Altına varla yok arası bir iç çamaşırı giymişti. Benim yanaklarım kırmızının her tonuna bürünürken onda en küçük bir utanma belirtisi yoktu. Dışarıdan nasıl görünüyordum, bilmiyorum ama hayatımda ilk kez kendiminkiler-

Scanned with CamScanner

den başka göğüs görmenin şokuyla gözlerimi bile kırpmadan, utanç ve şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Eğitmenim dışındaki tüm erkek eğitmenler bana gülüyordu. Kadın o kadar rahattı ki sanki iri göğüsleri meydanda değilmiş gibi salınarak o kadar erkeğin önünden geçip dolabı açtı. Üzerine, bulduğu yarım kollu, uzun, siyah elbiseyi geçirdikten sonra gayet doğal bir şey yapar gibi gidip koltuğa oturunca afalladım. Başımı kaldırdığımda erkek eğitmenlerin birinin bile ona tutkuyla baktığını görmedim. Aksine hepsinin bakışları fazla arkadaşçaydı. Kadın az önce beni bile etkilemişken bunlar onu hiç mi ilgi çekici bulmadı?

"Alışıklar." Efe'nin eğitmeni aklımdan geçenleri anlamış gibi tebessüm ederek bana baktı. "Buket, fazla cüretkâr biridir. Zamanla hepimiz bu tarz davranışlarına alıştık." Şimdi neden hiç tepki vermedikleri anlaşılıyordu. Benim bildiğim erkekler, bu konuda fazla zayıf olurlardı ancak hiçbirinin gözlerinde ne arzu ne de heyecan görmüştüm.

"Senin aksine benim saklayacağım bir şeyim yok." Afrodit omuz silkerek Bayan Kırmızı Dudak'ı yani Efe'nin eğitmenini göstererek diğerlerine güldü. "On sekiz yaşındayken olanları hatırlıyor musunuz?" Naz'ın eğitmeni olan sarışın kadın yüzünü buruşturdu. "O lanet son testi kimse unutamaz." Konuya Fransız kaldığım için kendi eğitmenime soru dolu bakışlar attım fakat bana düz bir şekilde bakmak dışında bir şey yapmadı.

"Saçmalık." Efe'nin eğitmeni bu konuda rahatsız olmuş gibiydi. "150 kişinin içinde soyunmamızı istemelerinin amacı her ne kadar utanç gibi bazı duygulardan kurtulmamız olsa da ben o gün aşağılandığımı hissettim." Hâlâ o günün etkisinden çıkamamış olacak ki sesi kısık çıkmış, gözleri buğulanmıştı. Bu kadın da tıpkı çaylağı Efe gibi çok hassastı. *Bekle, ne dedi o? Herkesin içinde soyunmak mı? Allah'ım, sana geliyorum!*

Yeşil Gözlü Yakışıklı, yanında utançtan renkten renge giren kadına bakarak güldü. "Zaten o yüzden testi geçemedin. Aslında soyunmak o kadar da utanç verici bir şey değil." Bunu kanıtlamak ister gibi gülerek elleri pantolonunun kemerine gidince bağırdım. "Hey! Ben hâlâ buradayım ve az önce yeterince şey gördüm, lütfen yani." Varlığımı yeni fark etmiş olacaklar ki hepsi gülmeye başladı ve yeşil gözlü eğitmen, bir küfür savurarak ellerini hızla pantolonunun kemerinden çekti. *Ne yani, beni gerçekten unuttu mu bu edepsizler?*

Morarmış halimi gören eğitmenimin yüzünde içeri girdiğinden beri ilk kez sıcak bir tebessüm oluşmuştu. "Hazırlan, seni dışarıda bekliyorum."

Neyse ki fazla kalmadan hepsi dışarı çıkınca rahat bir nefes alarak yataktan çıktım. "Güzel kıvrımlar." Afrodit'in göz kırpmasıyla eğilip üzerimdeki varla yok arası geceliğe bakınca yine bağırdım. "Allah'ım, kâbus gibi!" Aceleyle çarşafı kendime doladığımda gülen kadına ters ters bakarak kıyafetlerimi bulmaya çalıştım. Bu kadından uzak dursam iyi olacaktı.

Onun yanında kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Filmlerdeki o sapıklar gibi bu kadın.

Nihayet üzerimi giyinmiş ve tehlikeli bölgeden çıkabilmiştim. Koridorda sırtını duvara yaslayan o lanet adamı gördüğümde, bedenime istila eden nefretle harmanlanmış kötücül duygular beni bile şaşırtmıştı. Adam gördüğüm en yakışıklı insan olmasına rağmen bende uyandırdığı tek duygunun nefret olması tuhaftı. Bunun bir diğer nedeni bana verdiği hücre cezası olabilirdi.

Beni görünce birbirimize boş bakışlar attık ve asansöre yöneldik. İçeri girdiğimde o giriş katın düğmesine basınca kapılar kapandı ve hissettiğim rahatsızlıkla ondan uzak bir noktaya geçtim. Asansörde sadece ikimizin olduğunu bilmek bile beni

Scanned with CamScanner

geriyordu. Göz ucuyla, elleri ceplerinde bomboş duvara bakan adamı inceledim. Siyah gömleğinin kollarını kıvırdığı için gömlek üzerinde çok hoş duruyordu. Uzun boyundan dolayı insan onun yanında kendini küçük ve güçsüz hissediyordu. Özellikle daima başını kaldırarak sergilediği dik duruşu ve abartılı olmayacak şekilde iri bedeni herkesi kolayca etkisi altına alacak türdendi. Lanet olası yüzüne diyecek bir söz dahi bulamıyordum. Uzun, kahverengi saç tutamları alnına dökülüyor ve ona muhteşem bir görünüm kazandırıyordu. Soğuk bakan gözlerini saran uzun kirpikleri bile özenle yaratılmış gibiydi. Yüzüne yakışan orantılı bir burun ve erkeksi yüz hatlarıyla bu adam, bana insan olamayacak kadar yakışıklı olduğunu düşündürüyordu. Evet, çok yakışıklıydı, buna diyecek sözüm yoktu fakat ona baktıkça ondan daha fazla nefret ediyor olmam normal miydi? Onun yanında Afrodit bile bana daha çekici geliyordu. *Afrodit bile daha çekici mi dedim?*

Yok artık! Bu olabilir mi? Şu ana kadar gördüğüm en yakışıklı adama bakıyorum ve dikkatimi çeken bir şey yok. Ondan önce de hiçbir erkek dikkatimi çekmedi. Aman Allah'ım, yoksa kadınlardan mı hoşlanıyorum?

Aniden asansörün içindeki ışıklar yanıp söndü, daha ne olduğunu anlamadan hissettiğim sarsıntıyla öne doğru savruldum. Son anda bana dönerek kollarımı tutan adam sayesinde düşmekten kurtulmuştum fakat şöyle bir sorun vardı ki ışıklar yanmıyordu. Her yerin zifiri karanlık olmasıyla öyle hızlı geriye çekildim ki bu, kendimden beklemediğim bir şeydi çünkü karanlık beni korkutmazdı. "Neler oluyor?" Beni korkutan karanlık değildi, bu karanlığı onunla paylaşmaktı.

"Asansörde kaldık."

"Sizinle mi?" diyerek yutkunup ağlamaya başladığımda öfkeyle soluduğunu duydum. Bir erkekle kutu kadar yerde kapalı kalmıştım, inanılır gibi değildi.

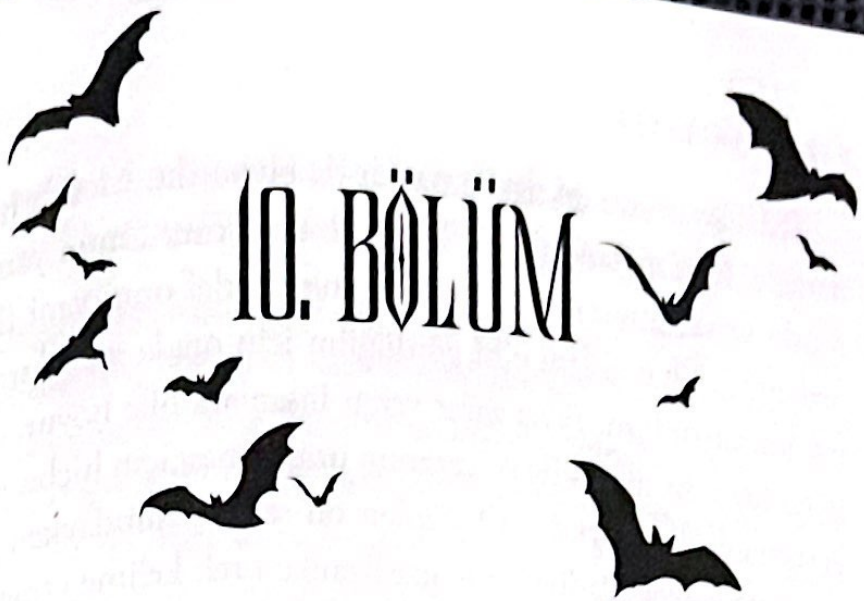
"Sorun asansörde kalmamız değil de benimle kalman mı?" diye sordu hafif sitemli sesiyle. Karanlıkta beni göremiyor olsa da başımı salladım ve ardından, "Evet," dedim. *Dürüstlük candır, arkadaş!*

"Demek öyle. Peki, kiminle burada kalmak isterdin?" Sinirlenmiş miydi?

İyice geriye çekilirken sesinin geldiği yöne dönerek nerede olduğunu bulmaya çalıştım. "Ecrin'e bile razıyım." Sinirlerim bozulmuş olmalı ki ağlarken gülmeye başlamıştım. "Az önce kadınlardan hoşlandığımı fark ediyorum ve şimdi sesine bile tahammül edemediğim bir adam ile aynı asansörde sıkışıp kalıyorum!" diye isyan ettiğimde ağır bir sessizlik oluşunca sertçe yutkundum. *Hayır ya, bunu sesli söylemiş olamam!*

Karanlığı kuşatan sessizlik her ikimizi de kendi gölgesinde bırakırken uzun süre bu böyle devam etti. Ben söylediğim saçmalığın utancını yaşarken, o şu anda ne düşünüyordu, bilmiyordum. Belki de ilk kez ışıkların söndüğüne sevinmiştim çünkü beni göremiyordu ve aynı şekilde söylediklerimden sonraki yüz ifadesini göremiyordum. Çok sonradan duydum hafif şaşkın çıkan sesini. Sorduğu soru beni yerin yedi kat dibine göndermek için fazlasıyla yeterliydi. "Lezbiyen misin?" *Böyle de damdan düşer gibi sorulmaz ki!*

Scanned with CamScanner

10. BÖLÜM

Hiçbir zaman iyi kalpli ve merhametli biri olduğumu düşünmedim. Beni bu hale yaşadıklarım getirdi deyip bir korkak gibi o bahanenin arkasına sığınacak biri değildim. Ancak ben böyle doğdum da diyemem çünkü kimse kötü olarak doğmazdı. Aslında yaşadığımız her şey bizim karakterimizin bir parçası olurdu. Güçlü insanlar tüm yaşadıklarına rağmen kalplerindeki iyiliği korur ve ne olursa olsun kalplerinde leke barındırmazdı. Benim gibi sefil durumda olanlar ise yaşadığı her trajediyle kendinden bir parçayı geride bırakırdı. Ben iyi biri olamazdım çünkü hiç olmadım. Ben on dokuz yaşıma kadar kendi savaşımı vererek tek başıma yaşamayı başarmışken iyilik bana çok uzaktı. Kötü müydüm? Olmam gerektiği kadar. Bencil miydim? Herkes kadar. Geveze ve boşboğaz mıydım? Beni susturmaya çalışan herkese inat daha fazla. İnsanların zaaflarıyla alay eden karaktersiz biri miydim? Kimseye güvenmemeyi öğrenip, ana rahminde zehirlendiğim için olmam gerektiği kadar karaktersizim. Evet, bu beni bencil ve karaktersiz yapıyorsa öyleydim. Peki, bunu durduracak mıydım? Asla! Yankı olmaya karar verdiğimde savunmasız Sedef'i geride bırakmıştım.

Yankı, yağmurlu bir gecede karanlık bir adam yüzünden Sedef'i gömerek ortaya çıkan benliğimdi. Hayatta kalmak istiyorsam Yankı olmaya devam etmeliydim.

Scanned with CamScanner

Sedef'in ortaya çıktığı zamanlar da oluyordu. Mesela hapishanede, Ilgaz'ın yanında hiç Yankı olmamıştım. Onun yanında mutlu ve savunmasız Sedef vardı çünkü Sedef onu, yani Ilgaz'ı seviyordu. Onu ablam gibi gördüğüm için orada kalp kırmaktan korkuyordum. Bana zarar veren insanlara bile boyun eğdiğim oluyordu çünkü Ilgaz, cezamın uzamaması için hiçbir olaya karışmamı istemiyordu. O yüzden on sekiz yaşımdayken gece tuvalette şiddet gördüğümde gardiyanlara tek kelime etmemiştim. Eğer onların isimlerini verseydim kafayı bana takacaklardı ve benimle daha fazla uğraşırlarsa Ilgaz üzülecekti. İşte, sevgi bu yüzden tehlikeliydi çünkü değer verdiğin birinin üzülmemesi için her şeyi yapıyordun. Ve ben peşimde bir katil varken buradaki kimseye yakın olamazdım. Hepsinden nefret ediyordum. Onların da benden nefret etmeleri aslında işime geliyordu. Bağlanmazsam sadece kendimi düşünecek kadar bencil biri olmaya devam eder ve zamanı geldiğinde hepsini ateşe atarak kendimi o ateşten çıkarabilirdim. Hoş, onlara bağlanmak gibi bir ihtimal söz konusu bile değildi çünkü hepsi, onları kolayca gözden çıkarabilmem için kendilerinden nefret ettirmişlerdi.

Şimdi bir asansörün içinde sıkışıp kaldığım adam benden nefret ediyordu ve ben onunla burada yalnızdım. Sürekli beni azarlayan biriyle aynı asansörün içinde kalmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Neyse ki her yer karanlık olduğu için kendisini göremiyordum fakat bu sinir bozucu sesini duyduğum gerçeğini değiştirmiyordu. "Lezbiyen olduğunu sana düşündüren nedir?" Gerçekten bu tatsız konuyu konuşmak istediğimden emin değildim.

Sesi benden birkaç adım uzaktan geliyordu. "Erkekler ilgimi çekmiyor, hiç çekmedi." Birileri bizi buradan çıkarana kadar bir şekilde bu işkenceye dayanacaktım.

"Peki, kadınlar ilgini çekiyor mu?" Onu göremiyor olabilirdim ama buz gibi sesi burada bile üşümeme neden oluyordu.

Sırtımı dayadığım duvardan kayarak yere oturdum. "Emin değilim." Sonuçta daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim.

Duyduğum hışırtılarla onun da oturduğunu anladım. Ayaklarını uzatmış olmalı ki benim ayağıma değince dizlerimi hızla karnıma çektim. Tam karşıma oturmak zorunda mıydı? "Bunu anlamak çok kolay." Bir süre duraksadı. "Bir kadına herhangi bir ilgi ya da arzu duydun mu? Gözlerini kapat ve bir kadını öptüğünü düşün." Biliyordum, saçma bir öneriydi ama bunu gerçekten yaptım.

Karanlığın içinde gözlerimi kapatarak tanıdığım hemcinslerimi öptüğümü düşününce midem bulandı ve aceleyle gözlerimi açtım. Hayır, ben kesinlikle kadınlardan o şekilde hoşlanmıyordum. Bunu anlamam için gözlerimi kapattığım o bir saniye yetti. Sonuç olarak her iki cins de cinsellik açısından bana itici geliyordu. "Sonuç?" Sesi biraz meraklı çıkıyordu ve ona tam gerçeği söyleyecektim ki aklıma gelen sinsilikle sırıttım. *Hadi ama, bu kadar kötü olmamalıyım, değil mi? Kızım Yankı, çok fenasın sen. Ama belki lezbiyen bir çaylak istemediği için beni bırakırdı. Karanlıkta olmak ilk kez harika geliyor çünkü yüz ifademi göremiyor.*

"Ah, şey..." diyerek sesimi özellikle biraz coşkulu çıkardım. İç çekerek, "Bayan Kırmızı Dudak, yani Efe'nin eğitmeniyle kendimi o anlamda hayal edince mutlu olmadım desem yalan olur," dedim. Böyle bir cevap beklemiyor olacaktı ki bir küfür savurdu ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanırım onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu çok kötü ama bir o kadar da harikaydı.

Birileri bizi bu tutsaklıktan kurtarana kadar sıkıntıdan kafayı sıyırmamak için biraz eğlenmeye karar verdim. "Sevgili isimsiz eğitmenim, acaba bana onun nelerden hoşlandığını söyler misiniz?" Şu anda ipin ucunu kaçırıyordum ama zararsız oyunumu bir süre daha uzatmak zevkli olacaktı.

Scanned with CamScanner

Homurdandığını duyunca az kalsın kahkaha atacaktım. "O, senin gibi kadınlardan hoşlanmıyor."

"Savaşmadan pes etmem ve o kadın buna değer," dedim. Daha sözümü yeni bitirmiştim ki bana kızmak için fazla gecikmedi. "Kes artık sesini, sana katlanamıyorum!" Aslında biraz daha uzatabilirdim ama karanlık bir asansörün içinde sıkışıp kalmışken onu daha fazla kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını bildiğim için sustum. *Sanki ben sana ölüp bitiyorum.*

Aramızdaki uzun soluklu sessizlik beni iyice tedirgin etmeye başladığında ilk konuşan olmak istemedim ancak karanlıkta hiçbir şey yapmadan oturmak da canımı sıkmıştı. Keşke asansörde onun yerine Efe Can ile kalsaydım. O en azından beni korkutmuyordu. Bir anda karanlığın içinde küçük bir ışık yanınca sigarasını yaktığını gördüm. "Farkında mısınız, bir asansördeyiz!" O şeyi burada içmeyi düşünecek kadar aklını kaçırmadığını umut ediyordum.

Evet, gerçekten de sigara içmeye başladı. "Yani?" *Kesinlikle benimle dalga geçiyor olmalı.*

"Yani, bu küçücük yerden ne zaman kurtulacağımı bilmiyorken o şeyin dumanıyla beni zehirlemeyi bırakmanız gerektiğini söylüyorum. Zaten oksijen sıkıntısı çekiyorum," dedim. Terden saçım enseme yapışmıştı ve o, kalkmış sigara içiyordu. *Gerçekten şaka gibi!*

"Sana olanlar benim sorunum değil."

"Zıkkımın pekini için o zaman!"

"Az önce söylediklerini tekrar et. Tabii, bunu yaparken burada benimle yalnız olduğunu da göz önünde bulundur." Bu sözlerinden sonra cevap vermedim. *Lanet olsun, duman yüzünden nefes alamıyorum!*

Öksürmeye başladığımda bile sigarası bitene kadar söndürmedi. Ne kadar da düşünceli biriydi böyle! "Allah'ım, neden

ben?" Sessiz isyanımı duysa da o zıkkımı söndürmedi, bilerek yaptığını düşünmeye başladım.

"Şu 'dokunma' konusunu konuşmalıyız." Sıkıntılı çıkan sesiyle kaşlarımı çattım ve hızla ayağa kalktım. "Bunu kimseyle konuşmayacağım. Ayrıca o sigarayı söndürmediğiniz sürece sizinle hiçbir şey konuşmam." Benimle gerçekten konuşmak istiyor olmalı ki sigarasını yere bastırdığını, sönmek üzere olan birkaç kıvılcım sayesinde gördüm. Çıkan seslerden onun da ayağa kalktığını anladığımda tedirginlik içinde beklemeye başladım. "Bu korkundan kaçarak kurtulamazsın." Sesi sakin geliyordu fakat ben kesinlikle sakin değildim.

"Bu sizi ilgilendirmez." Benimle ilgili hiçbir konu onun sorunu değildi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, canın yandığında hırçınlaşıyorsun." Sesi çok yakından gelince koşarak kapının olduğu tarafa gidip karanlıkta bulduğum tüm tuşlara bastım. "Çıkarın beni buradan!" Bağırarak kapıya vurmaya başladığımda sanki onu bu karanlıkta görebilecekmişim gibi sürekli telaşla arkamı kontrol ediyordum. Özel bir sistemle çalışan bu şeyin kolay açılmayacağını bildiğim için az önce pek umursamamıştım ancak şimdi bu adam üzerime gelirken kapana kısılmış gibi hissediyordum "Açın şu lanet şeyi!" Çığlık atarak yumruklarımı kapıya geçirirken havaya kaldırdığım bileğimden tutarak beni kendisine doğru çevirince sırtım kapıya yaslandı. "Aklıma gelen tek şey..." dedi. Sustuğunda bileğimi ondan kurtarmaya çalışıyordum. "Tecavüz," dediğinde sustum, bu adamdan hemen kurtulmalıydım. *Bana bunu yapmaya hakkı yoktu!*

"Bırakın beni!" Bileğimi tüm gücümle çektim ama benden güçlüydü. Daha ne olduğunu anlamadan diğer bileğimi de tutarak her iki elimi başımın üzerinde kenetledi. "Soruma cevap ver," dedi. Bana dokunduğu için titremeye başladım. "Lü-lüt-

Scanned with CamScanner

fen dokunmayın." Ellerini bileklerimden çekti ama benden uzaklaşmamıştı. Hâlâ çok yakınımdaydı, sıcak nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yakındı. Olası bir krize sebep olmamak için bırak deyince fazla uzatmadan bileklerimi bırakmıştı.

"Senin hakkında her şeyi bilirsem seni nelerden korumam gerektiğini anlarım." Uzlaşma yoluna gitti çünkü beni zorlayarak konuşturmayacağını iyi biliyordu. Yavaşça diz çökerek yere oturduğumda karanlıkta yönünü hiç şaşırmadan yanıma oturdu. Kolu benim koluma çarpınca biraz uzaklaşmam gülmesini sağlamıştı. "Fazla inatçısın."

"Siz de fazla ısrarcısınız."

Bunu inkâr etmedi, onun yerine beni konuşturmak için farklı bir yola başvurdu. "Hayatında pişmanlık duyduğun bir şey var mı, Sedef?" İsmimi öyle güzel bir şekilde vurguluyordu ki bu konuda sürekli ona kızsam bile telaffuz etme şekli hoşuma gidiyordu. Türkiye'de çok az bulunmuş olmalıydı çünkü sakin olduğu zaman Türkçeyi benden daha iyi konuşuyordu. Ancak gergin veya sinirli olduğunda kontrolünü kaybediyor olmalı ki sözcükler dudaklarından farklı bir aksanla çıkıyordu. Büyük ihtimalle tüm çocukluğu yabancı ülkelerde geçmişti. Bu yüzden yabancı dil aksanı konuşmasına yerleşmişti.

Sorusuna cevap vermediğimde derin bir iç çekiş sesi duydum. "Öfke bizi kendimize düşman eder, devamında birçok pişmanlığı kendisiyle getirir." Bunu neden anlatıyordu, bilmiyordum ama sessizce onu dinlemeye başladım. "Bazen aldığımız kararlar tüm hayatımızı etkiler. En garip olansa yaptığın doğrudur ancak vicdanın tarafından onaylanmaz, yanlış olarak kabul edilir. Sonrasında seni bekleyen tek şey uykusuz gecelerdir çünkü gözlerini kapattığında bu kısır döngü devam eder." Güldü ama gülüşü gerçeklikten çok uzaktı. "Seninle ilaçlar konusunda küçük bir benzerliğimiz var aslında. Sana hiçbir ilaç

fayda etmiyor, bana ise uyku ilaçları." Uyku sorunu vardı, değil mi? Uyku ilaçları bile onu doğru düzgün uyutamıyorsa ciddi bir psikolojik sorunu olmalıydı. Korkuyordu aslında, geçmişinde derin bir pişmanlığı vardı, bunu hep rüyasında gördüğü için uyumaktan korkuyordu. Bu da psikolojik olarak onu uyanık kalmaya zorluyordu. Bu yüzden uyku ilaçlarından istediği verimi alamıyordu çünkü bedenen uyumayı istiyor olabilirdi ama psikolojik olarak bunu istemiyordu.

"Verdiğiniz o karar neyle ilgiliydi?" Bana cevap vermeyeceğinden adım gibi emin olsam da sırf şansımı denemek için sorduğum soruya cevap vermesi beklediğim bir şey değildi. "İlk görevimle ilgiliydi." Yani aldığı bir emirle ilgiliydi. Peki, ondan ne yapmasını istediler?

Bunu ona sormadım çünkü işinde profesyonel biri olduğu için bana görevin içeriğini anlatmazdı. "Pişmanlığımın adı Dilan." Bu sefer konuşan bendim. Bunu ona neden söyledim, bilmiyordum ama içinde bulunduğumuz bu garip durum beni konuşmaya itiyordu. "Dokuz yaşında bir çocuktu ve ben Dilan'ı öldürmekten sekiz yıl hüküm giydim. Altı yıl cezasını çektim, geriye kaldı iki yıl." Evet, cezaevinde yatmamın sebebi buydu. Küçük bir çocuğu öldürmekti benim suçum. *İnsan, bazen olacakların önüne geçemiyor.*

Yüzü hâlâ aklımdaydı, nasıl unutabilirdim ki en büyük kâbusumu? Ben Dilan'ı nefes aldığım her saniye görüyordum zihnimin kuytularında. Bir erkek bana her dokunduğunda önce karanlıktaki korkum geliyordu aklıma, hemen arkasından Dilan. Nasıl unutabilirdim ki onu? Hâlâ üzerindeki beyaz yakalı, fırfırlı, mor elbisesini hatırlıyordum; hâlâ zeytin karası gözleri bana işkence ediyordu. Nasıl unutabilirdim ki gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü? Ben onun cansız bedenini nasıl unuturdum? Dilan, benim hayatımın dönüm noktasıydı. Onunla ilgili hiçbir şeyi unutmam mümkün değildi. O korku dolu ür-

Scanned with CamScanner

kek tavırları zihnime kazınmış, bana pişmanlık olarak geri dönmüştü. Yaşamak için çaresizlik içinde iki büklüm çırpınışları en korkunç kâbuslarımı süslüyordu. Hayat bana hep en kötü sürprizlerle gelmişti ve Dilan da onlardan biriydi. Kaderinize bir şey yazılmışsa ondan kaçamazsınız. Dilan bana olacaklara vesile olmak için gelmişti ama aradan yıllar geçmesine rağmen onu hiç suçlamadığım için her saniye pişmanlığını yaşıyordum. Ben masum bir meleği öldürmekten mahkûm olmuştum ama burada kurban olan ben değildim çünkü hayatını yitiren sadece o olmuştu. Yaşasaydı, şimdilerde on dördünün sonlarında olacaktı. Benim o gece onu öldürmekten tutuklandığım yaşta olacaktı.

Bekledim, herkes gibi onun da bana, *"Yaptın mı?"* demesini, beni yargılamasını bekledim. Dosyamı okumuştu ve orada cinayetin detaylarına kadar her şey yazıyordu, biliyordum. Beni yargılaması diğer herkese göre daha kolaydı fakat o, beni şaşırtarak farklı bir soru yöneltti. "Neden mahkemede kendini savunarak cinayeti işleyenin sen olmadığını söylemedin?" Kalbimde ılık bir esinti oluştu, uzun zaman sonra Ilgaz dışında birinin daha beni bu konuda suçlamaması gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Böyle bir duygu muydu? Birilerinin size inanması böyle huzur verici bir duygu muydu? Dosyamda yazanlara rağmen bana inanıyordu, yapmadığımı sorduğu soruyla savunuyordu. Ilgaz dışında bugüne kadar kimse benim için böyle bir şey yapmadı. En yaralı olduğum konuda kimse beni savunmadı. Aksine beni susturarak o yarayı hep kanattılar. Ben sarmaya çalıştıkça onlar kanatmaktan hiç vazgeçmedi.

"Kendimi savunacak durumda değildim." Dudaklarım titrerken karanlıkta süzülen gözyaşlarımı göremiyordu. "O gece yaşadıklarımın şokundan çıktığımda ıslahevindeydim."

Ben kendime ve Dilan'a olanları yeni yeni anlamaya başladığımda onlar çoktan benim hakkımdaki kararı vermiş ve beni mahkûm etmişlerdi.

6 yıl önce...

Üzerimdeki yırtık hırkama sarılırken soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu. O kadar soğuktu ki kıvrıldığım duvar dibinde uyumaya çalışarak bir an önce sabah olsun diye dua ediyordum. Eğer sabah olursa güneş de olurdu. O zaman soğuk bu kadar soğuk olmaz, rüzgâr bana işkence etmezdi. Cenin pozisyonu alarak ısınmaya çalışıyordum. Rüzgâr, beni soğuktan öldürmeye ant içmiş gibi üzerime attığım eski gazeteleri savuruyordu. İlk yarım saatim, ayağa kalkarak esen rüzgârın savurduğu gazeteleri toplayıp yeniden üzerime örtmekle geçmişti. Ancak bir süre sonra bu tam bir işkenceye dönüştüğü için gazetelerden vazgeçerek kıvrıldığım yerde küçüldükçe küçülerek kendimi ısıtmaya çalıştım. Üzerimdeki eski kıyafetlerin inceliği ihtiyacım olan ısıyı bana sağlayamadığı için çok istesem de bir türlü uyuyamıyordum. Çenem titriyordu, birbirine çarpan dişlerimin çıkardığı sesten uyuyamıyordum. Aralık ayı tüm şiddetiyle soğuk yüzünü gösterirken beni bekleyen diğer geceler artık hep böyle olacaktı. Yazı geride bırakmıştım, şimdi bir kez daha kışın acımasızlığıyla yüzleşiyordum. Cezayir'de çok fazla harabe ve terk edilmiş gecekondu vardı lakin onlardan birine sığınmak gibi bir şansım yoktu. O yerlerin hepsi fazla tehlikeliydi. Oralar ayyaşların ve çetelerin uğrak yeriyken, öyle bir yerde biri bana zarar vermeye kalkışsa kendimi koruyamadığım için kapana kısılırdım. Sokaklar öyle değildi. Çıkmaz sokaklara sapmadığın sürece peşindeki olası tehlikeyi atlatıp kaçabilirdin. Evet, sokaklar harabelere göre daha güvenliydi ama bir o kadar da soğuktu. İhtiyacım olan tek şey uyumaktı, uyursam geçerdi.

Nihayet beklediğim gibi uyku beni ziyaret edince uyku ve uyanıklık arasında yaklaşan adım seslerini duydum ama bilincim tam olarak açık olmadığı için kim olduğuna bakamıyordum. Adım sesleri yaklaştıkça yaklaştı, çok yakınımda hissedeceğim kadar yakındı. Hemen sonrasında cılız bir hıçkırık sesi

Scanned with CamScanner

duydum ve yanağıma dokunan buz gibi parmakları hissettim. Yüzüme değen soğuklukla ürpererek gözlerimi açtığımda beni izleyen bir çift zeytin karası gözle karşılaştım. Bu sokak karanlık olsa da öyle zifiri bir karanlığı yoktu, o yüzden başucumda diz çökerek ağlayan küçük çocuğu görebiliyordum. "Merhaba." Çekingen ve ürkek bir sesle fısıldadı, sesi titriyordu.

Yattığım soğuk yerden başımı kaldırdım ve oturdum. "Sen de kimsin?" Buralar pek tekin yerler değildi, özellikle de bir çocuğa göre. Üstelik o, burada gördüğüm çocuklara benzemiyordu. Net bir ışık olmadığı için rengini tam göremediğim mor veya lacivert tonlarında, fırfırlı, kabarık etekleri olan bir elbise vardı üzerinde. Kırmızı örgü yeleği onu bu soğuktan korumak için yeterli değildi. Bukleli saçları, elbisesinin yakasına doğru dökülmüştü. Gözlerimi kısarak saçlarının sarısını ve okul üniformalarını anımsatan elbisesinin beyaz yakasını güçlükle seçebilmiştim. Daha bu sabah yıkanmış gibi ondan aldığım şampuanın kokusu bile zengin bir aileye mensup olduğunu açıkça belli ediyordu. Böyle bir çocuğun Cezayir gibi bir pislik çukurunda ne işi vardı?

"Ad-adım Dilan, ben evimi bulamıyorum, abla." Tekrar hıçkırdığında şimdi neden böyle bir yerde olduğu anlaşılıyordu, bu çocuk kaybolmuştu. "Allah aşkına, sen kaybolurken annen ne halt yiyordu? Hem kaç yaşındasın ki sen gece yarısı tek başına buralara kadar geldin?" Onu azarladığımda daha çok ağlayınca nasıl konuşmam gerektiğinden emin olamadım. Yeterince korkmuştu ve ben doğru bir yolda değildim. Allah'ım, sana şükürler olsun ki bu çocuk bana denk gelmişti. Aksi takdirde ona neler olurdu, düşünmek bile istemiyordum.

"Dokuz yaşımdayım, annem bana ayakkabı alacaktı ama ben oyuncaklara bakarken onu kaybettim." Yeniden salya sümük ağlamaya başlaması, beni yurttaki zamanlarıma götürdü. Ona sahip çıkamayan annesine kızdım.

"Hey, tamam. Ben de Sede... Yani Yankı." Onu daha fazla korkutmamak için sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. "On dört yaşımda olduğuma göre büyük sayılırım." Uzanarak gözyaşlarını sildim. "Önce seni buradan çıkaralım, sonra birlikte karakola gideriz. Gerisini onlar halleder." Çocuklar zayıf noktamdı, özellikle de kimsesiz çocuklar. O yüzden onu bir şekilde ailesine teslim etmeliydim.

"Beni anneme götürecek misin?" Ağlamayı bırakıp gözlerini kocaman açan çocuğun heyecanlı çıkan sesine tebessüm ederek ayağa kalktım. Uzanıp elini tuttuğumda ürkünce içim acıdı. Merhamet dolu gözlerimi ondan çekemiyordum. "Korkma, sana zarar vermem." Bana güvenmeyi seçti ve soğuk parmakları elimi sıktı.

Belki de benden korksaydı ve elimi tutmasaydı, onu ölüme götürmezdim.

Sadece birkaç adım atmıştık; Dilan'la yürümeye başladığımızda sadece birkaç adım boyunca hayatımız kesişmişti. Ancak daha sonra elinde içki şişesiyle salınarak karşımızda beliren adamı görünce ikimiz de yutkunduk. Ne garipti, değil mi? Her ikimiz de hayatımıza sebep olan canavarı önceden hissetmişiz gibi onu gördüğümüz an ürpermiştik. O esnada her ikimiz de bilmiyorduk bize olacakları ama bir o kadar da tanır gibi bakıyorduk katilimize. Bu adam birazdan her ikimizi de öldürecekti, hayatımızı gasp edecek ve onu bizden alacaktı. Kimse geleceği önceden göremezdi ama onunla karşı karşıya durduğumuz şu kısacık saniyelerde aslında Dilan ve ben, bize olacakları hissetmiştik. İşin asıl garip yani ne, biliyor musunuz? Karşımızda duran bu adam da tıpkı Dilan gibi buraya ait değildi. Siyah takım elbisenin içindeki iri bedeni göz korkuturken gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve çözdüğü kravatı boynunda atkı gibi duruyordu. Saçlarının tonu sanırım kahverengiydi, tam olarak çözemesem de bize delici bakışlar atan gözleriyle aynı renktey-

Scanned with CamScanner

di. Gözleri yarı kapalıydı, ayakta zor dururken sürekli sağa sola sallanıyordu. Körkütük sarhoş olduğu, elindeki yarım içki şişesinden belli oluyordu. O dengesini bulmak için ayakta durmaya çalıştıkça elindeki içki şişesi hareket ediyor, içindeki alkolün küçük bir kısmı yere damlıyordu. "Dilan..." Fısıldayarak küçük kızın elini daha sıkı tuttum. Kaçmak için tam onu biraz geriye çekmiştim ki sarhoş adam bir ayyaşa nazaran çevik bir hareketle elindeki şişeyi yere atarak kolumu kavramıştı. "Bu gece eğlenceli geçecek." Sarhoş olduğu için kelimeleri anlaşılmaz çıksa da söylediği şeyleri anlamıştım.

"Bırak beni!" Kolumu çekmeye çalıştığım esnada elini tuttuğum kızı özgür bırakarak, "Dilan kaç!" diye bağırdım ama küçük çocuk gitmek yerine gördüğü kan dondurucu tablo karşısında ağladı ve adamın elini ısırdı. Adam elini çekerek küfürler edip Dilan'a vurmaya hazırlanınca iyice telaşa kapıldım ve dizine vurarak ona engel oldum. Geriye doğru sendelemesi, bana aradığım fırsatı fazlasıyla vermişti. "Dilan, hadi!" Bulduğumuz boşluğu en güzel şekilde değerlendirmek istediğim için onun elini sıkıca tutarak benimle koşmasını sağladım. O kadar çok korkuyordum ki bu korku beni sersemlettiği için yeterince hızlı olamıyordum ama korkumun en büyük sebebi Dilan'ı koruyamamaktı.

Panik içerisinde nasıl koştuğumuzu bilmiyordum lakin Dilan her ikimizi de çok yavaşlatıyordu. Onu geride bırakmak gibi bir şansım yoktu, o yüzden onun hızına uyuyordum. Eğer tek başıma olsaydım, şimdiye dek bu sokaktan kurtulup kaldırıma çıkmıştım. Buraları avucumun içi gibi biliyordum, sadece beş dakika içinde bu kuytuyu geride bırakacaktık. Yığılı birkaç boş varilin yanından geçtiğimiz esnada nihayet bir sokak lambası bulmuştuk. Bundan gerisi daha kolaydı, birazdan anayola çıkardık. Ancak yorgunluktan olsa gerek Dilan, şimdi daha da yavaşlamıştı. Bir süredir ağlamadığını fark edince başımı çevirip

kendimle birlikte koşmaya zorladığım kıza baktım. Gördüğüm tabloyu hayatım boyunca unutamayacaktım. Dilan'ın rengi solmuş, teni hastalıklı bir renge bürünmüştü. Bir noktada sabit tutamadığı gözleri sürekli kayıyor, sanki bir krizin eşiğindeymiş gibi hırıltılı nefesler alırken boştaki eliyle elbisesinin yakasını çekiştiriyordu. "Ya-Yankı abla..." Nefes nefese fısıldadıktan sonra elini boğazına koyarak yere yığılınca, "Dilan!" diye bağırarak yanına diz çöktüm. Boğazındaki hırıltılar çoğalmıştı. "Ne? Ne oldu?" Üzerine eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Kuş gibi çırpınıyor olması, gözlerimin sızlamasına neden oldu. "Dilan, bana neyin olduğunu söyle?" Ağlayarak ona yalvardığımda çaresizce titreyerek boğazından anlaşılmaz sesler çıkarıyor, bana derdini anlatamıyordu. Bunu istiyor ama yapamıyordu ve ben o kadar paniklemiştim ki onun neyi olduğunu anlayamıyordum.

Hıçkırarak aceleyle elbisesinin yakasını açtım. "Sana yalvarıyorum, bana ne yapacağımı söyle!" Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladığımda sanki aldığı nefesler ona yetersiz geliyordu. Kıvranırken boğazındaki elini güçlükle cebine atarak bir şeyler aradı ama bulamayınca daha çok çırpınmaya başladı. "İla-ilacım..." diye fısıldayarak başını çevirdi. Geldiğimiz yöne doğru yorgun, ıslak gözlerle bakınca sertçe yutkundum. Kahretsin! Bu kızın astımı vardı!

"Allah'ım, lütfen yardım et!" Gözyaşlarım gözlüğümün camını buğulandırırken elbisesinin yakasını yırtıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Oraya gidemem..." Ağlamaktan akan burnumu sesli bir şekilde çekerek başımı iki yanıma doğru salladım. "Dilan, lütfen nefes almaya çalış. Bak, bu sokaktan çıkınca seni annene..." demiştim ki Dilan tıpkı karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya başladı. "Tamam!" dedim ağlayarak. "Dayanmaya çalış. Sana söz veriyorum, o ilacı hemen getireceğim." Onu, içinde sokak kedilerinin cirit attığı bu çöplükte

Scanned with CamScanner

bırakarak ayağa kalktığım gibi geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım. İlacını düşürmek zorunda değildi!

Kurtulmak için az önce korkarak arkamda bıraktığım yolu, aynı korkuyla geri gidiyordum. Nefes nefese kalmıştım. Daha yarım saat önce soğuktan titrerken şimdi aşırı adrenalin yüzünden ter içinde kalmıştım. Evet, hâlâ titriyordum ama bu seferki titremelerimin sebebi üşümek değil, korkuydu. Eski, yıkık duvarın yanına döndüğümde hemen yönümü uyuduğum yere çevirdim. Tüm yolu yere bakarak koşmuş, geçtiğimiz her yeri koşarken aceleyle incelemiştim ama hava karanlık olduğu için yeterince iyi göremiyordum. İlacın olduğu yeri geçmiş olabilirdim. Akşamüstü sığındığım duvarın yanına soluk soluğa gelerek ilacı aradım. Elim hızla atan göğsüme baskı yapıyor, nefesimin buğusu soğuk havaya karışırken içimden ettiğim dualarla ilacı arıyordum. Burası son umudumdu, eğer burada da bulamazsam Dilan'a olacakları düşünmekten korkuyordum. Belki de yanımda diz çöktüğü esnada onu düşürdü diye oturduğu yere eğilmiş, ellerimi yerde gezdirerek ilacı arıyordum. Parmaklarım ıslak zeminde sürtünerek arayışına devam ederken, elimi gıdıklayan nesneyi fark edince hemen onu alarak doğruldum. Bilekliği andıran zincir gibi bir şeydi bu. Karanlıkta parmaklarımı kullanarak hızlıca onu kontrol ederken, bilekliğin tam ortasında bir çıkıntı yakaladım. İşaret parmağım üzerinde sürtünürken bunun D harfi olduğunu anladım. "Ah, Dilan ah!" Sadece ilacını değil, bilekliğini de düşürmüştü. Geri döndüğümde ona vermek için hemen bilekliği cebime koyup tekrar yere eğilerek ilacı aramaya devam ettim. Dilan'ın durduğu her noktayı kontrol ederken bu sefer parmaklarıma değen şey daha kaba bir nesneydi. Hemen doğrulup kontrol ettiğimde aradığım şey olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım.

İlacı kaybetmekten korkarcasına sımsıkı avucumda tuttum ve tam tekrar Dilan'a koşacaktım ki aniden birinin saçlarımı

kavramasıyla bağırdım. Saçlarımdaki elini itmeye çalıştım. "Geri döndüğünü görmek güzel." Sarhoş nefesini ensemde hissedince boğazımda bir düğüm oluştu, kalbim kendi bağımsızlığını ilan etmiş gibi göğsümü tekmeliyordu. Aman Allah'ım, gitmemişti. Bu, o sarhoştu.

"Yardım edin!" Bağırdığım an saçlarımı eline dolayıp alnımı hemen önümdeki duvara dayadı. Zayıf bedenim ona karşı koyacak durumda değildi. Alnımda bir zonklamayla başımın döndüğünü hissederken, kulaklarımda sadece onun sarhoş nefesinin sesleri vardı. Saçlarımı bırakmadan beni sertçe yere savurunca, kolumun üzerine çok sert düştüm. Bağırarak kalkmaya çalıştım ancak omzumu kavrayıp sırtımı sertçe yere çarpınca, sadece saniyeler içinde üzerimde iki katım büyüklüğünde bir adamı bulmuştum. Aklımı kaçırmışım gibi gözyaşları içinde çığlık atarak ona vurmaya başladım lakin benim güçsüz yumruklarım, onu geri püskürtmek için yeterli olmuyordu. Ellerini pantolonumun kemerinde hissedince öyle bir bağırdım ki beni susturmak için elini çekip yüzüme tokat attı. Ağzımın içi kanla dolarken, en azından şimdi pantolonumu çıkarmaya uğraşmıyor diye şükrettim. Hayır, bu iyi haber değildi çünkü iri bedeniyle beni zeminle kendi arasına sıkıştırdığı için iğrenç elleri her yerimdeydi. Sarhoştu, karşı koymalarım işe yarıyor olmalı ki üzerimdeki kıyafetleri çıkarmayı başaramıyordu. Beni öpmeye çalıştığında hıçkırıklar içinde çırpınarak ağlarken, "Anne!" diye haykırdım. Yüzünü iterek bunu yapmasını engellemeye çalıştım. "An-anne, lütfen yardım et..." Hıçkırıklar içinde ilk kez bu gece beni bırakan kadından yardım istedim. Çocuklar canı yandığında anne diye ağlardı. Canım yanıyordu ve ben de kendi annemi sayıklayarak ağlıyordum ama unuttuğum bir şey vardı. O da daha karnındayken benden kurtulmaya çalışan annemin hiç gelmeyeceğiydi.

"İstediğin kadar bağır, kimse gelmeyecek." Sürekli başımı sağa sola hareket ettirdiğim için beni öpmekten vazgeçen sar-

Scanned with CamScanner

hoşun dalga geçen sesini duydum. Elini kazağımın altına sokup henüz tam gelişmemiş olan göğsümü avuçladığında, "Dokunma bana!" diye bağırarak tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Acıyla inleyerek ellerini çekti ve boğazımı sıkarak kafamı üst üste zemine vurdu. Ona direnen ellerim her iki yanıma güçsüzce düşmüştü. Başımın arkasındaki keskin acı hareketlerimi kısıtlayarak bana âdeta felç geçirtirken, direnmeyi bırakan uyuşuk bedenim adamın keyfini yerine getirdi. Gülüyordu. Kafama aldığım darbenin şiddeti sebebiyle gözlerimin önünde küçücük beyaz noktalar yanıp sönerken, ellerini üzerimde hissetmek aklımı kaçırmama neden olacaktı.

Biri olmalıydı! Birileri gözyaşlarımı görmeli, yakarışlarımı duymalıydı. Değil mi?

Ya Dilan? O ne halde?

Kazağımı biraz yukarı sıyırarak gülmeye başladı ve "Kimse seni duyamaz," dedi. Nefesindeki iğrenç kokuyu çıplak karnımda hissederken elleri pantolonumun düğmesini açmaya başlamıştı. Acı içinde inleyerek başımı çevirince, yerdeki içki şişesini gördüm. Onun altında ezildiğim için kesik kesik nefesler alırken, kalan son gücümü toplayarak şişeyi almaya çalıştım. O hâlâ beni soymakla meşgul olduğu için zararsız hale getirdiği avını kontrol etme zahmetinde bulunmuyordu. Sarhoş parmakları bir türlü uğraştığı düğmeyi açmayı beceremediği için yüz kızartıcı küfürler savuruyordu. Sarhoştu ve buna heyecanı da karışınca aceleci parmaklarını kontrol edemiyordu, bu durum benim son şansımdı. Şişeye uzandım lakin parmaklarımın ucu ona değse de bir türlü tam olarak ulaşamıyordum. Yüzünü karnıma gömen adam bedeninin kalanıyla bacaklarımı ezerken artık kaburgalarıma baskı yapmadığı için biraz da olsa nefes alabiliyordum. Pantolonumun düğmesini açtığını hissettiğim an başımı zeminden ayırarak sol omzumu sağıma doğru kaldırdım ve kendimi sağ tarafa biraz itince şişeyi tutmayı başarmıştım.

Elleri pantolonumu aşağıya doğru sıyıracağı esnada üst tarafından kavradığım şişeyi sıkıca tutarak bacaklarımın üzerinde oturan adamın kafasına geçirdim.

Şişe kafasında paramparça olurken acıyla inleyerek başını kaldırdı. Elimde şişenin bir kısmı hâlâ durduğu için onu hazırlıksız yakaladım ve şişenin keskin tarafını boynuna doğru savurdum. Ancak son anda kendini toplayıp bana vurmaya yönelmediği için boynu yerine elinin üzerine çapraz, derin bir kesik atmıştım. "Seni küçük yosma!" Bileğimi kavradığı esnada ben korku içinde kendimi gelecek yeni bir darbeye hazırlarken, az önce kafasında kırdığım şişe sarhoş bedenine yeni etki ediyordu. Önce küfürle karışık anlamsız homurtular çıkardı, sonra ise bileğimi kırmak ister gibi sıkan eli gevşedi ve üzerime yığıldı.

Ben, bu gece kendi kendimin kimsesi olmuştum.

"Sa-sana şükürler olsun, Rabbim." Yüzü göbeğime gömülü bir şekilde üzerime düşen adam, darbenin şiddeti ve alkolün etkisiyle sızmıştı. Horlamasını ve iğrenç nefesinin sıcaklığını çıplak karnımda hissederken kendimi sırtüstü yere bırakarak ağlamaya başladım. Her saniyeyi tekrar tekrar yaşarken âdeta bağırırcasına ağlamaya başlamıştım. Bu gece yaşadıklarımı hiçbir güç zihnimden silemezdi. Yıllardır sokaklardaydım ama bir şekilde bunu yaşamamak için aldığım tedbirler hep işe yaramıştı. Ancak bu gece, hep kaçtığım şey gelip beni bulmuştu. Belki amacına ulaşamamıştı ama bu gece, bende hiç kapanmayacak bir yara açmayı başarmıştı. Belki patlayan dudaklarım iyileşirdi, yüzümdeki tokat izleri de geçerdi. Hatta duvara çarptığı alnım ve zemine vurduğunda kanayan başımdaki yaralar da kısa sürede kapanırdı ancak ruhumda açtığı yaranın izlerini, harabeye dönmüş bir psikolojiyle hep taşıyacaktım.

O sarhoş olduğu için yarın sabah belki bunları hatırlamayacaktı ama ben, karanlığın içinde buğulu gözlüklerim yüzünden

Scanned with CamScanner

suratını doğru düzgün seçemediğim birinin bana yaşattıklarını her sabah hatırlayacaktım.

Nihayet kendimi biraz toparlayıp gözyaşlarımı durdurmayı başarınca, o ayılmadan hemen buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Ellerimi yere bastırarak kendimi geriye çekmeye çalıştım ama o kadar ağırdı ki bedenimin yarısını kapladığı için ondan kurtulmak, düşündüğüm kadar kolay değildi. Bunu yapmak için sakinleşmem gerekiyordu fakat hâlâ ara ara hıçkırıyordum. Paniklemiş bir şekilde titrerken henüz ondan tam anlamıyla kurtulamadan ayılırdı. Kafasını itmek için bile olsa ona dokunmak istemiyordum. Sanki ellerim ona değdiği anda gözlerini açarak yarım bıraktığı işi bitirecekmiş gibi geliyordu. Bu ihtimal aklıma gelince kalbim korku içinde tekrar hızlanırken hemen yan tarafımda duran şişenin kalan kısmını kontrol ettim. Hareket ettiğini anladığım an bu sefer daha önce davranarak bir şeyler yapma şansım vardı. Defalarca ellerimi yere bastırarak tüm gücümle kendimi geriye çekme çabalarım sonunda işe yaradığı için onun baygın bedeninin altından çıkmayı başardım. Nefes nefese ayağa kalkarak hemen pantolonumun açık düğmesini yeniden ilikledim. Üzerimdeki kıyafetlerimi düzelttiğimde bile her zerremde onun iğrenç ellerini hissettiğim için bu beni çıldırtıyordu. Bedenim beni taşımadığında dizlerim büküldü, düştüğüm yere yığılıp kusmaya başladım. "Bana bir daha dokunamayacaksınız!" Ellerimi yere bastırarak bir yandan ağlarken diğer yandan mide özsuyum çıkana kadar kustum. Bunun etkisinden çıkmanın bir yolu olmalıydı ama hâlâ gözlerimin önünde saldırgan görüntüleri varken boğazım yırtılırcasına haykırarak ağlamaya başladım. Asla geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Bununla nasıl yaşanır, bilmiyordum.

Ayağa kalkıp buradan kaçmak istiyordum ama bedenim felç geçirmiş gibiydi. Titremelerim arttıkça az önce yaşadığım şey yüzünden nefesim göğsümde sıkışıp kalıyordu. Onun dokunduğu tenimi söküp atmak istiyordum. Kazağımın ön kısmı boğuşma esnasında tamamen yırtıldığı için panikleyerek üzerimdeki kirli hırkamın fermuarını çektim. Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda alnımı duvara çarptığı için başım dönüyordu. Her şey etrafımda dönerken kafasında şişe kırdığım adam, hiçbir şey olmamış gibi horlayarak uyuyordu.

Yerimde sendelediğimde duvardan destek alarak birkaç adım atmıştım ki küçük kızı hatırlayınca sertçe yutkundum. "Di-Di-lan?" Aman Allah'ım, Dilan!

Ellerimi saçlarımdan geçirerek aceleyle kendi etrafımda döndüm ve ilacı nereye düşürdüğümü bulmaya çalıştım. Küçücük şeyi ilk seferinde bile zor bulmuştum ve şimdi böylesine çıldırmanın eşiğine gelmişken hayatta bulamazdım. Bakışlarımı bir yerde sabitleyemiyordum, hızlı hızlı soluk alırken çok fazla ağladığım için gözlerim bulanık görüyordu ve ilacı bulamıyordum. Birden bir melodi duydum. Bu, arkamdaki adamın telefonunun sesiydi. Telefon mu? Tabii ya, telefonun ışığını kullanarak ilacı bulabilirim. Hemen ona doğru koşup korkarak da olsa üzerine eğildim. Yüzüstü yatan adamın ceketinin cebine elimi uzattım. Telefonu çıkardığımda her an uyanacak diye çok korktuğum için aynı hızla geriye çekilerek ışığı yere doğru tuttum. Aklımda sadece Dilan olduğu için kimin aradığına bakmadan ışığı yerde gezdirmeye başladım. İlacı sadece birkaç adım uzağımda görünce onu aldığım gibi ısrarla çalan telefonu duvara fırlatacaktım. Ama "A" diye kaydettiği birinin aradığını gördüm.

Gözlerim önce yerdeki adamı sonra ise ekrandaki ismi bulunca kaşlarımı çatarak aramayı cevapladım. Belki de arayan bir yakını ya da varsa kızı veya oğludur diye düşündüm. Arayan kişinin kim olduğu umurumda değildi, onu tanıyan birileri bu adamın ne biçim bir şeref yoksunu olduğunu bilmeliydi. Telefonu kulağıma yasladığımda, "Sen yine hangi cehennemdesin

Scanned with CamScanner

amca?" diyen erkek sesiyle bedenimden öyle bir ürperti geçti ki tarifi imkânsızdı. Nefesim kesilirken sanki damarlarımdaki tüm kan çekilmiş gibi yerimde kaskatı kesilmiştim. Bu da neydi şimdi?

"Beni duyuyor musun? Amca, bana cevap ver!" Karşılık alamadıkça daha çok sinirlendiğini ses tonundan anladığım bu adam beni ürpertiyordu.

"Sana cevap veremez." O kadar korkmama rağmen hiç kekelemeden konuşmayı başarmıştım. Amcası yerine beklenmedik bir kadın sesini duyunda önce konuşmadı fakat daha sonra sorularını sıralamak için gecikmemişti. "Amcam nerede? Neden telefonu sende? Sen de kimsin?" Sinirlerim yıpranmıştı, hem kaşlarımı çatıyor hem de soğukkanlılıkla gülüyordum. "Aşağılık amcan bu gece bana saldırdı, kafasını kırdığım için yerde yatıyor. Ne olacağı umurumda değil ve ben Yankı Sarmaşık!" Bağırarak söylediklerimden sonra yutkunuşu kulağıma gelirken telefonu duvara fırlatmadan hemen önce şaşkın bir sesle, "Yankı..." dediğini duymuştum ama telefon duvara çarparak kırılınca devamını duymadım.

Daha fazla vakit kaybetmeden koşarak oradan uzaklaştım. Belki bu konuşma sadece on saniye sürmüştü ama o ırz düşmanı adamın saldırılarına uğrarken yeterince zaman kaybetmiştim. Fazla uzakta olmadığı için sadece onu bıraktığım sokak lambasını bulmam uzun sürmedi. Kafamın arkasındaki kanlar enseme akarken, kan ter içinde kalmış bir halde sonunda Dilan'ı bıraktığım yere gelmeyi başarmıştım. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğsüm hızlı bir şekilde inip kalkarken gözlerim onu aradı. "Dilan?" Çöplerin yığılı olduğu yerde olmalıydı ama yoktu. Nereye gitmişti bu kız?

Aceleyle başımı çevirip etrafıma göz gezdirince Dilan'ı biraz ötede, hareketsizce yüzüstü yatarken buldum. "Dilan!" Koşarak yanına gittim ve onu ters çevirip hemen kollarımın arasına aldım. "Dilan, bana bak!" Başını kucağıma koyup yüzündeki saçlarını çektiğimde gözleri kapalıydı. Buraya kadar sürünmüş olmalı ki perişan haldeydi. "Dilan, bak ilacını getirdim." Onu kucağıma yatırarak uyandırmaya çalıştım ama hiç kıpırdamıyordu. Sokak lambasının ışığı yüzüne yansırken kirpikleri bile hareket etmiyordu. "Di-Dilan, lütfen, ilacını almalısın!" Ağlayarak dudaklarını zorla aralayıp ilacı sıktım lakin o uyanmıyordu.

"Sana yalvarıyorum, uyan." Gözyaşlarım bu gece bir kez daha yanaklarımdan süzülürken bildiğim tüm dualara sığınarak başımı eğdim ve göğsüne kulağımı yasladım. Bekledim, o kadar çok bekledim ki kendi nefesimi susturarak kalbinin ritmini duymayı bekledim ancak acı gerçek tokat gibi yüzüme çarpınca, "Dilan!" diye haykırarak onu omuzlarından tutup sarsmaya başladım. "Dilan uyan, özür dilerim! Geç kaldım ama uyan." Kalbi atmıyordu ama ben gerçeği kabul etmek istemiyorum. Bedeni fazla soğuktu, hafif aralıklı kurumuş dudaklarından yükselecek cılız bir nefesin varlığı için şu an neleri feda etmezdim. Onu sarsarak defalarca adını haykırdım, uyanmasını bekledim ama Dilan bana hiç cevap vermemişti. "Seni annene götüreceğime söz verdim..." Onu göğsüme bastırarak tüm sokağı kendi gözyaşlarıma boğdum. Cansız bedenine sımsıkı sarılırken yanağımdan süzülen yaşlar, kollarımda hareketsizce uyuyan meleğin yüzüne düşüyordu. O daha çocuktu, ölmek için çok küçük değil miydi? Ona geç kalmıştım. Eğer kendimi o sarhoştan daha erken kurtarsaydım belki de şu anda yaşıyor olacaktı. Hepsinin suçlusu benim. Aslında Dilan'ın katili bendim, verdiğim sözü tutsaydım böyle olmayacaktı. Suçluluk hissi tüm benliğimi sararken bu gece tanıdığım ama aslında bana tamamen yabancı olan küçük kıza sarılarak ağladım.

O gece, cinsel tacizin en çirkin yüzüyle tanışmıştım.

Scanned with CamScanner

O gece, küçük bir kız tanımış ve cansız bedenine sarılarak sabaha kadar ağlamıştım.

Ve o gecenin sabahında, Dilan'ın ailesi tarafından küçük kızını kaçırarak öldüren bir katil ilan edilmiştim.

Daha önce çok fazla gözaltına alınmıştım. Suç dosyası kabarık biri olarak Dilan'ı öldürenin ben olduğuma herkes inanmıştı. Üzerimi aradıklarında Dilan'ın altın bilekliğini bulmuşlardı. Polis kayıtlarında daha önce de dayak yediğim raporlarım vardı. Pis işlere karışmış, yine başını belaya sokarak dayak yemiş, daha sonra da sırf para için iki kuruşluk bilekliğe göz koymuş, Dilan'ın bilekliğini alıp onu öldürmüştüm. Annesinin iddiası bu yönde olmuştu ama davayı araştıran polisler defalarca bana işin aslını sordukları halde sessiz kalmıştım. Yetmemişti ve beni bir çocuk psikoloğu ile görüştürmüşlerdi. O bile beni konuşturmayı başaramamıştı. "Kızım hastaydı ve onu benden alarak kriz geçirmesine sebep oldu. Bu kız katil! Bilekliği için kızımın nefessiz kalarak ölmesine izin verdi!" Ailesi zengindi ve mahkemeye bir sürü avukatla gelmişti. Zaten onların karşısında hiç şansım olmadığını bildiğim için susmuştum. Ancak beni susturan asıl sebep, hâlâ kendi kafamın içinde o uğursuz geceyi yaşıyor olmamdı.

Aslında duymuyordum onları. Ne polislerin bana acıyan gözlerle bakıp *"Konuş, yoksa kendini yakacaksın!"* diyen seslerini ne de Dilan'ın ailesinin üzerime yürüyüp bana lanetler yağdırmasını duyuyordum. Sesleri kulağıma ulaşıyor fakat idrak etmem için aklımın süzgecinden geçmiyordu. Öfke saçan, acıdan kahrolan yüzlerini görüyor lakin tepki veremiyordum. Bir çeşit travma geçiriyordum. Zaten psikolog ve davamla ilgilenen polisler de bunu savunup davamı geciktirmek için çok uğraşmışlardı ama Dilan'ın ailesi zengin ve köklü bir aileydi. Benim için buldukları her tezi çürüterek bu işin üzerine gitmiş ve suçlu sandıkları on dört yaşında bir çocuğun sekiz yıl ceza

almasını sağlamışlardı. Onların amacı müebbet almamdı ama zenginlikleri bile hakkımda çıkan kararı satın almaya yetmemiş olacak ki hâkim, yaşımı göz önünde bulundurarak bana sekiz yıl vermişti. Dört yılım fazlasıyla tehlikeli çocukların arasında yani ıslahevinde, iki yılım ise cezaevinde geçmişti ve hâlâ iki yılım vardı.

Asıl garip olansa o olaydan sonra iki yıl boyunca tek kelime etmememdi. Olanları idrak etmem, o şoktan çıkmam tam iki yılımı almıştı. İki yıl boyunca çıktığım mahkemelerde sustuğum için sessizliğimi suçlu olduğuma yordular. Ancak ben onlara, o gece tecavüze uğramak üzere olduğumu anlatamadım çünkü utandım. Evet, o esnada on dört yaşımdaydım ama yaşananlar benim ayıbımmış gibi hem korkmuş hem utanmıştım. O kadına, kızının cesedine sabaha kadar sarılıp ağlayacak kadar psikolojimin bozuk olduğunu anlatamadım. Bana, *konuş* diyen polislere suçsuz olduğumu söylemeyi çok istedim ama ben bile Dilan'ın ölümünde kendimi suçlarken, suçsuz olduğumu savunamayacak kadar içime kapanmıştım. Ben sustum, o aile acılarını çıkarmak için beni hedef aldı. Ben sustum, hâkim kimsesiz bir kızın kalemini kırdı. Sonuç ne oldu? Yankı Sarmaşık, dokuz yaşındaki bir çocuğu öldürmekten suçlu bulunmuş ve sekiz yıl hüküm giymişti.

O sarhoş, bu şekilde iki çocuğun da hayatını tek bir gecede bitirmişti.

Şimdiki zaman...

"İşte, böyle." Gözlüğümü çıkartıp karanlıkta iç çekerek elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Kendimi savunacak kadar aklım başımda değildi." Ona her şeyi anlatmak hiç kolay değildi. Geçmişteki tüm kâbuslarımı bir kez daha yaşayarak, bilmek istediği her şeyi en ince detayına kadar anlatmıştım. Artık gerçekleri biliyordu. En azından bundan sonra bana bir şeyleri

Scanned with CamScanner

öğretirken bu konudaki hassasiyetimi hatırlar, dokunmamak için çaba sarf ederdi.

"Bana onu tarif edebilir misin?" Uzun bir sessizlikten sonra istediği şeyi yapmamım mümkün olmadığını anladım. "Yüzünü hatırlamıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırığımı içimde tutmaya çalıştım. Bunu birine anlatmak kolay değildi ve ben, şu anda Yanki'yı bulamıyordum. Beni köşeye sıkıştırıp üzerimde baskı kurarak Sedef'i bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"İfadeni okudum." Aldığı sıkıntılı nefesleri yanağımda hissedecek kadar yakınımdaydı. "Susarak cinayeti kabul etmişsin, bir sebebi olduğunu anlamıştım." Daha çok sesli düşünerek kafasındaki soru işaretlerinden kurtulmaya çalıştığını fark ettim.

"Bana onu tarif etmelisin." Her zamanki gibi fazla ısrarcıydı. "Hangi caddede oldu? Sokak adını ve olayın saatini söyler misin?" Aradan altı yıl geçmişken onu bulamazdı, değil mi? Ah hayır, onun işi buydu; bir şeyleri araştırıp bulmaktı ve ben, en kötü kâbusumun bir gün karşıma çıkacak olmasına dahi katlanamazdım.

"Hatırlamıyorum, dedim." O gece yüzünü doğru düzgün seçememiş olabilirdim ama onu unutmam mümkün değildi. Sarhoş olsa da şık kıyafetleriyle zengin olduğu her halinden belli olan adamı unutmak kolay değildi.

"Yalan söylüyorsun." Kendime gelmek üzereyken kaşlarımı çattım. "Daha adınızı bile bilmiyorum ancak siz benimle ilgili çok şey biliyorsunuz. Benden bilgi istiyorsanız karşılığında sizin de bir şeyler anlatmanız gerekiyor," dediğimde ışıkların yanmasıyla bir süre gözlerim kapalı bekledim. Işıklar yanmak için tam zamanını bulmuştu. *Sonunda ondan kurtuluyorum.*

Gözlerimi usulca açtığımda başımı kaldırarak yakınımda olan yüzünü, kızarmış gözlerle inceledim. "Türk müsünüz siz? Yoksa yabancı mı?" Ağlamaktan ıslanmış kirpiklerimi kırpıştırdım. "Gerçi tipiniz öyle göstermiyor ama aklıma takıldı şimdi." İkisinin karışımı bir şeydi sanki. Türkler gibi görünüyordu fakat konuşurken yabancı bir aksanı var gibiydi. Bunu daha önce fark etmememin sebebi, sanırım hiç bu kadar uzun konuşmamış olmamızdı.

Gözleri ıslak yüzümü incelerken başını salladı. "Aksanım dikkatini çekmiş olmalı, uzun yıllar farklı ülkelerde kalmanın sonucu. Çoğunlukla İtalya."

"En çok İtalya mı?"

"Yedi yıldan fazla İtalya." Derin bir nefes aldı. "Cezaevine geldiğimde uçağım bir saat önce iniş yapmıştı," dediğinde afalladım. "Yani yol yorgunu falan demeden *gidip şu kızı bulayım* mı dediniz?" *Işıklar yandığı halde bu şey hâlâ niye çalışmıyor?*

Kendisini geriye çekerek yaslandığı yerden tam karşısındaki duvara boş gözlerle bakmaya başladı. "Bir avuç ergenle uğraşmaktan daha önemli işlerim vardı." Anlaşılan bu eğitim işi sadece beni rahatsız etmiyordu. "Uzun zamandır peşinde olduğum davayı kapatmak üzereyken birlikten telefon aldım. Yarasaların davasına bakacak ajanların içinde ben de vardım." Başını çevirip hemen yanımda oturduğu için omzunun üzerinden bana baktı. "Otel odasındayken seçilen otuz Yarasa'nın bilgilerini bana gönderdiler."

"Benim bilgilerimde ne vardı da otuz kişinin içinde eziyet etmek için beni seçtiniz? Üstelik bilgilerim o kadar dikkatinizi çekmiş ki uçaktan indiğiniz an soluğu benim tutulduğum cezaevinde almışsınız"

"Şüphe." Beni incelerken bir şeyler arar gibiydi. "Sedef Sarmaşık." İsmimi gözlerime bakarak söyledi. Bu ismi ondan duymak beni rahatlattığı kadar tedirgin de etmişti. "Damgalandığı gece yurttan kaçan kızın ilaçlarla olan hikâyesinden daha dikkat çeken bir şey varsa o da bu kızın kimliğini nasıl değiştirdiğiy-

Scanned with CamScanner

di." Kaşlarını sorgular biçimde yukarı kaldırdı. "Kimsesiz bir kız çocuğu, o yaşta nasıl tek başına ismini değiştirebilir?" Şimdi neden beni bırakmadığını anlıyordum. Tüm Yarasalar onların yardımını istemediği için onları bırakmışlardı. Şu aptal altı kişilik ekip ise kendi isteğiyle burada kalıyordu fakat ben istemediğim halde o beni zorla tutuyordu çünkü benden şüpheleniyordu.

"O öcüyle işbirliği yaptığımı düşündüğünüz için mi beni bırakmıyorsunuz?" Birkaç saniye susarak düşündüm. "Ancak şüphelendiğiniz kişiyi eğitiyorsunuz, kendinizle çelişiyorsunuz." Bana anlatmadığı bir şeyler vardı. Beni seçmesinin, bende bu kadar çok ısrarcı olmasının başka bir sebebi olmalıydı.

Alaycı bir tavırla gülmüştü. "Eğitim görmen bir şeyi değiştirmez." Ayağa kalkarak cebindeki telefonu çıkardı. "Eğer bu işin içindeysen benden öğrendiğin hiçbir şey, beni durdurmaya yetmez." Açık bir şekilde tehdit edildiğimde yerimde huzursuzca kıpırdanarak elinde tuttuğu telefona bakıyordum. Adam yanlış bir şey yaparsam hiç zorlanmadan beni durduracağını söylüyordu. *Telefonu yanındaydı ve yarım saattir bunu kullanmamıştı!*

"Çalıştırın artık şunu." Kulağına yasladığı telefona söyledikleriyle asansör aniden çalışınca bir küfür savurarak ayağa kalktım. "Burada kalmamız sizin işinizdi!" Her şeyi önceden planlayarak ikimizin burada kalmasını sağlamış ve beni konuşturmuştu. Ondan kaçamayacağım tek yer asansördü. Bana boş gözlerle bakan pislik, resmen beni kandırmıştı. "Bu ne demek oluyor şimdi?" Öfkeden yerimde zor duruyordum, beni oyuna getirmişti.

Telefonu cebine koydu ancak cebinden çıkardığı küçük, siyah cihazı görünce gözlerimi kocaman açtım. Bir düğmeye bastığında cihazdan çıkan cızırtıyı duyunca korkuyla geriye gittim. "Bu konuşmayı yapmamızın başka yolu yoktu." Üzerime

doğru yürüdü ve ben gözlerimi elindeki cihazdan ayıramıyordum. "O şeyi benim üzerimde kullanmanıza izin vermeyece..." demiştim ki aramızdaki mesafeyi kapatarak elindeki şok cihazını boynuma bastırdığında acıyla inledim ve sözlerim yarım kaldı. Bilincimi o kadar hızlı yitirmiştim ki gözlerim kapanıp yere doğru yığılmak üzereyken düşmemi engelleyen kolları gördüğüm son şeydi. *Bu adam niye ölmüyor ki?*

Scanned with CamScanner

11. BÖLÜM

Son günlerde hayatımın hızına yetişemiyordum. Sanki aramızda bir yarış varmış gibiydi. Tam aramızdaki mesafeyi kapattım, diyordum ama o mutlaka son anda bir atakta bulunarak beni geçiyordu. Şimdi ise yığıldığım yerden sayıklayarak kalkmaya çalışıyordum. Bana ne olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Gözlerimi açmak için kendimi zorlarken uyuşan bedenimin aksine beynim kendi araştırmasını sürdürüyordu. En son asansördeydim, değil mi? Evet, bu kadarını hatırlıyordum. Hatta o düzenbaz eğitmenimin beni kandırdığını da hatırlıyordum. Gözlerim kapalıyken kaşlarımı çattığımda beni konuşturmak için asansörü özellikle durduğunu anımsamak, öfke ateşini tenimde hissetmeme neden oluyordu. Her şeyi önceden düşünen kurnaz adam, beni nasıl konuşturacağını iyi biliyordu. Peki ya daha sonra? Kendimi zorlayarak devamında olanları hatırlamaya çalıştım. Cebinden küçük bir elektroşok cihazı çıkarmıştı, değil mi? *Kahretsin, o şeyi benim üzerimden kullandı!* Şu anda bana ne olduğunu bile bilmiyordum. Kuş cıvıltıları ve ağaçlardan süzülen o tanıdık doğa kokusunu duyumsuyordum. Belki de bir bahçedeydim, bu seslerin ve kokuların sebebi bu olmalıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak araladığımda üzerime eğilmiş altı kafayı görünce korkudan çığlık atarak yattığım yerden fırla-

Scanned with CamScanner

dım. "Ne oluyor ya!" Ayağa kalkar kalkmaz etrafımı çember gibi saran çocuklara şaşkınca bakmaktan kendimi alamadım. "Az önce tepemde dikilmekteki maksadınız neydi?" Kaşlarımı çatarak saçlarıma yapışan yaprakları temizleye başladığımda duraksadım. Yaprak mı? Ellerimi dağınık saçlarımdan çekerek durduğum yerde kendi etrafımda daireler çizerek dönmeye başlamıştım ve tüm bu ağaçların ne olduğunu sorguluyordum. O kadar çok şekilsiz ağaç vardı ki burası bir bahçe olamazdı. Üstelik yerdeki yabani otlar da bir bahçeye göre fazlaydı. Güneş gökyüzünde yazın kızgın ateşiyle bizi kavururken alnıma koyduğum elim, gözlerime gölge oluşturuyordu. Şuradaki kavak ağacının arkasına atlayan o şey bir sincap mıydı? Yutkunarak etrafıma şaşkın bakışlar atarken neler olduğunu anlayamıyordum. En son bir asansörde kapalı kalmıştım. Şimdi de bir ormanda mıyım? "Allah senin gibi adamın yüzlerce kez belasını versin!" Bana elektrik verdiği yetmiyormuş gibi bir de beni ormana mı getirmişti o dengesiz?

"Kime sövüyor yine bu?" Biraz uzağımda duran Ecrin'e ters ters baktım. "Bana elektrik veren o buzdağına!" Gözlerimi etrafımdaki ağaçlarda gezdirerek baktığım yerleri elimle gösterdim. "Neresi burası, bir çeşit tropikal bahçe mi yoksa orman mı? Allah aşkına, burada ne işimiz var?" Hepsi sıkıntıyla bir nefes verdikten sonra Naz, oflayarak yere oturdu. "Ormandayız! Onlar bir şekilde hepimizi bayıltarak buraya getirmişler. Burada, bizden başka kimse yok!" Öfkeyle bağırdığında bu kızın ne saçmaladığını anlamamıştım.

"Af buyur?"

"Nesini anlamadın kızım!" Bana biraz daha bağırırsa ağzının ortasına bir tane çakacaktım.

"Derslerde sürekli birbirimizle kavga ettiğimiz için aramızdaki sorunları çözmemiz amacıyla bizi buraya bırakmışlar! Yazdıklarına göre iki gün sonra bizi almaya geleceklermiş." Öfkeyle avuçlarında sıktığı buruşuk kâğıdı yüzüme fırlattığında, sararmış kâğıt burnuma çarparak ayaklarımın önüne düştü. *Uzatsaydı alırdım, niye yüzüme fırlattı ki şimdi?*

Tek kelime etmeden eğilip yerdeki buruşuk kâğıdı aldım ve açtığım gibi okumaya başladım. "Allah'ım, sonunda." Sırıtarak gözlerim sayfanın üzerinde gezinmeye başlayınca uzun zaman sonra nihayet beklediğim fırsat elime geçmişti. Bunu bir çeşit eğitim olarak görmemizi istiyorlardı. "*Yemek yok, su yok, sadece siz Yarasalar varsınız.*" diye devam ediyordu. "*Bir ekip olarak bu geçireceğiniz iki günde iyi olduğunuz yönlerinizi kullanarak birbirinizin zayıflığını gizleyin. Hayatta kalmak istiyorsanız bir ekip gibi birlikte hareket edin ve sakın ayrılmak gibi bir aptallık etmeyin.*" diyerek mektubu sonlandırmışlardı. En altta, parantez içinde yazan ismi okuyunca kıkırdadım; *(Yankı'nın deyişiyle Afrodit)* Böylelikle bu mektubun sahibini de öğrenmiştik.

Mektubun arkasını çevirdiğimde ise farklı ama güzel bir el yazısıyla karşılaştım. Yazdığı şeyleri okumaya başladığımda daha ilk satırda bunları yazan kişinin kim olduğunu hemen anladım. "*Kaçmayı aklından bile geçirme çünkü ekipten ayrılırsan seni bulduğumda yine ceza alırsın. Bu iki günlük macerada, diğerlerine göre dezavantajlı bir durumda bulunmanı istemediğim için üzerindeki ceketin ceplerine bakmanı tavsiye ederim. Bencilliği bırakırsan onları daha yakından tanıma şansın olur. Tekrar uyarıyorum, kaçmaya çalışır veya kaybolursan ceza alırsın.*" *(Kim olduğumu anlayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyorum.)* Okuduklarımla dudaklarım kıvrıldı. Tesisten çıkmışken gerçekten burada arkadaşlık oyunu oynayacağımı düşündüyse belki de göründüğü kadar zeki değildir, sevgili Buzdağı. Evet, onlardan kaçarsam firar ettiğim için beni cezaevine gönderirlerdi. Hak etmediğim bir cezayı yeterince çekmişken o iki yılı da bana ödetirlerdi. Ben dışarı çıkmayı istememiştim, onlar ajanlarla

Scanned with CamScanner

çalışmam için bilerek beni dışarı çıkarmışlardı. Bu yüzden ben de artık içeri girmek istemiyordum. Hem ajanlardan hem de kanundan kaçıp kelimenin tam anlamıyla firar edecektim.

Üzerimdeki ağır siyah ceketin ceplerini karıştırdığımda bulduğum sandviç ve küçük bir su şişesiyle herkesin aç bakışları karşısında zevkle hepsini yedim. Büyük ihtimalle kahvaltı yapmadıkları için hepsi açtı fakat ben iki gündür doğru düzgün yemek yemediğim için pek paylaşımcı biri olamazdım. İşin trajik yanı, hücre cezam boyunca onlar beni beslemek için her şeyi yapmışken ben onların gözlerinin önünde karnımı doyuruyordum. Hâlâ aç olsam da mideme iyi gelen şeylerle rahatlayıp şişedeki tüm suyu son damlasına kadar içtim. Dudaklarımı elimin tersiyle silerek üzerimdeki ceketi çıkartıp burnuma yaklaştırdım ve kokladım. Kakao ve çikolata mı? "Ah lanet!" Ceketi yere atarak üzerinde tepinmeye başladım. Sanki tüm hıncımı onun ceketinden çıkartırsam bana yaptıklarının intikamını alırmışım gibi geliyordu. Bana kendi ceketini giydirmek zorunda değildi.

"Bu kızın dosyasını okuyan varsa söylesin, akıl sağlığı ne durumda?" Evet, bu sinir bozucu ses yine Ecrin'e aitti.

"Dâhilik ve geri zekâlılık arasında bir yerde." Elini çenesine koyan Kuzey başını eğerek önce yerde toz toprak olan cekete, daha sonra ise ceketin üzerinde tepinen bana bakarak güldü. "Bu durumda ikincisi daha baskın geliyor."

Cekete tekme atıp onu biraz uzağa fırlattıktan sonra çocuklara sırtımı dönerek yürümeye başladım. "Hey, Sakar! Nereye?" diyen Hakan'ın sesi bile onlara doğru dönmemi sağlayamadı. "Kaçıyorum pis bağımlı ve sizin ne yapacağınız umurumda değil." Yerdeki çalıların yanından geçerken vakit kaybetmeden buradan çıkmam gerektiğini düşündüm.

"Kedicik, saçmalama!" Arkamdan bağıran çocuğu umursamadım. "Gözünü seveyim, nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz. Ekipten ayrılmak tehlikeli olabilir." *Onlar için evet, benim için hayır.*

"Ben o ekipten biri değilim, kendi başımın çaresine bakabilirim!" Sesimi duysunlar diye son kez bağırdıktan sonra ağaçların arasına daldım. Günün sonunda kurtulmuş olacaktım.

O buzdağı, işkence etmek için bir zahmet kendisine yeni bir çaylak bulsun artık.

Hüsran! Evet, tam şu anda yaşadığım şeyin başka bir adı olamazdı. Hazır tesisten çıkmışken kaçmak için birkaç adım atmıştım ki karşımda gördüğüm adam yüzünden büyük bir hüsrana uğradım. Diğerleri yaklaşık dokuz adım gerideydi çünkü onları bırakarak gitmek için tahminen sadece bu kadar yürümüştüm. Ancak sanki tüm uyarılara rağmen yine de kaçmayı deneyeceğimi önceden tahmin etmiş gibi karşıma çıktı ve ben durmak zorunda kaldım. Bu adam eğitmenlerden biri değildi ama tesisteki ajanlardan olduğu çok belliydi. Siyah kıyafetlerin içinde kibar biri gibi görünüyordu. Ancak kısa saç stili sert bakışlarıyla birleşince insanı korkutuyordu. Gözlerindeki güneş gözlükleri kendi gözlüğümü hatırlamamı sağladı. Gözlerimi kontrol ettim, yerinde duruyordu. Kaçma planımı sekteye uğratan gardiyan kılıklı adama iç çekerek bakmaktan kendimi alamıyordum. Ne yani, bizi buraya bıraktıkları yetmiyormuş gibi bir de başımıza bekçi mi dikmişlerdi? Bu fikrin Buzdağı'ndan çıkmış olduğunu düşünüyordum.

Adam gözlüğünü çıkararak gözleriyle arkadaki çocukları gösterince mesajı aldığım için oflayarak geriye döndüm. Onlara doğru yaklaştıkça hepsinin yüzündeki o bilmiş sırıtma fazlasıyla canımı sıkıyordu. Gardiyanımız da beni takip ederek yanımıza geldi ve cebindeki zarfı çıkararak bize baktı. "Grubun lideri kim?" Sorduğu soruyla hepimiz birbirimize baktık çünkü bir liderimiz yoktu. Ayrıca lidere ihtiyacımız da yoktu çünkü biz bir

Scanned with CamScanner

grup veya ekip değildik. *Buradaki kimse, bir diğerinin patronluk taslamasını çekmez.*

"Bir liderimiz yok," diyen Ecrin yüzünü ekşitti. "Çünkü biz diye bir şey yok, benim için ben varım ve onlar var." İlk kez bu kıza katıldığım için ben de başımı salladım. İşin garip yanı diğerleri de bizimle aynı fikirdeydi. Bizden istedikleri gibi asla bir ekip olmayacaktık, hepimizin hayat felsefesi *her koyun kendi bacağından asılır*dı.

Adam bir süre hepimizi inceledikten sonra kendince bir lider seçmiş olmalı ki elindeki zarfı Kuzey'e uzattı. "Bu harita bitiş çizgisini gösteriyor, oraya akşam olmadan ulaşabilirseniz bu geceyi sizin için hazırlanan çadırlarda geçirebilirsiniz." Gözleri beni buldu. "Yırtıcı hayvanların ve sürüngenlerin olduğu tehlikeli bir yerde olduğunuzu unutmayın." Bu hatırlatma özellikle bana verilen bir gözdağıydı. Zaten hemen sonrasında hiçbirimizin sorularına cevap vermeden ağaçların arasına karışmıştı.

Kuzey zarfı açınca hepimiz başımızı uzatarak haritaya baktık. Fazlasıyla karışık olsa da çizilen bazı ağaçların gövdesine kırmızı çarpı işareti konulmuştu. Haritayı çizen kesinlikle bir kadındı çünkü sol taraftaki uçurumun dibine birkaç çiçek ekleyecek kadar zarif olan bir erkek tanımıyordum. Bunu yapanın Efe'nin eğitmeni olduğuna kalıbımı basardım çünkü bu, bir haritadan çok romantik karakalem çalışması gibiydi. "Bir şey anlayanınız var mı?" Kuzey'in sorusuyla hepsi anlamaz gözlerle birbirine bakarken sıkıntıdan patlamak üzereydim. *Burada onlarla kaldığım yetmiyormuş gibi bir de izcilik mi oynayacaktım?*

"Kör müsünüz, her şey çok açık." Bıkkınlıkla konuşarak tekrar onları arkamda bırakıp kaldığım yerden kaçma planımı uygulamaya karar verdim. Asla pes etmek yoktu, ben öyle ya da böyle, bir şekilde bugün firar edecektim.

Fazla uzaklaşmamıştım ki Süslü, koşar adım önüme geçince ofladım. "Bize çadırların yerini tarif et." Ciddi olamazdı. "Sence bunu yapar mıyım?" Kaybolmaları umurumda değildi, bitiş çizgisi veya çadırlar, artık her ne haltsa onu aramakla zaman kaybetmeleri işime gelirdi. Onlar bir arayış içine girerse ben istediğim gibi rahatça izimi kaybettirirdim.

"Bu kadar bencillik sana bile fazla!" Ecrin yanıma geldiği gibi kolumdan sertçe sıkarak ona dönmemi sağladı. "Ağaçların polenlerine alerjim var, buradaki her şey beni hasta eder. O yüzden bize şu yeri söyle!" Çekik gözleri sinirli bir şekilde bana baktığında anladım ki gerçekten alerjisi vardı çünkü sanki grip olmuş gibi burnunun ucu pembeleşmeye başlamıştı.

Kolumu kurtarıp bu kıvranan halini zevk alarak izledim. "Bunu bildiğim iyi oldu." Ona doğru bir adım yaklaşarak tam karşısında durdum. "Başka ne zayıflığın var, Kibirli?" Alayla söylediklerim üzerine yumruğunu sıkarak bana öfkeyle baktı ama bundan zerre kadar etkilenmedim. Kurtulmak istiyorlarsa bunu bensiz yapmak zorundaydılar. Arkamdan ettikleri tüm küfürlere rağmen onlara sırtımı dönerek hepsini bir daha görmemek üzere yanlarından ayrıldım. Sonunda kurtulacaktım bu cehennemden, herkes kendi başının çaresine bakmalıydı, bana ayak bağı olacak kimseyi istemiyordum. *Bekle beni özgürlük, ben geliyorum.*

Birkaç saat sonra...

"Allah'ım, sonunda kayboldum!" Sanki yaptıklarımın cezasını çekiyormuşum gibi bir türlü bu ormanda çıkamıyordum.

Ayakkabılarım toz toprak içinde kalmıştı ve ben, birbirinin aynısı gibi görünen ağaçlara bakıyordum. Dalı kırık bir pelit ağacı görünce ağlamak istedim çünkü en son on dakika önce bu ağacın yanında geçtiğimi hatırlıyordum. Başım yukarıda ağaçları incelerken, yerdeki dallardan birine takılınca yüzüstü yere kapaklandım ancak karnımda hissettiğim keskin bir acı ve hareketlilikle çığlık atarak kendimi geriye savurmayı başardım.

Scanned with CamScanner

Kalçalarımın üzerine yere kapaklanmış bir şekilde dururken ellerimi yapraklara bastırarak başımı kaldırdım. Yerde gördüğüm kirpi yüzünden hâlâ acıyan karnımı tutarak bağırdım. "Üzerine düştüm diye beni bıçaklamak zorunda değildin!" Kahverengi iğneleri olan yaratığın iğnelerinin uçları keskin ve sarımsı bir renkteydi. Üstelik dikenlerini kabartarak savunma pozisyonuna geçmişti. *Umarım kirpilerin özellikleri içinde dikenlerini fırlatmak gibi bir şey yoktur.*

"Lanet hayvan." Tişörtümü yukarı çekerek karnıma bakınca az kalsın ağlayacaktım. Sanki binlerce iğne batmış gibi yan yana bir sürü küçük, kırmızı noktalar oluşmuştu. "Zehirli misin sen?" Kaşlarımı çatarak diz çöktüm, küçücük yüzündeki nokta kadar olan gözlerine baktım. "Şu dikenlerinde zehir taşıyan şeylerden biriysen yüzün ezberimde, oğlum! Nereye gidersen git, bulurum seni." Homurdanarak dikenlerine dikkat etmeye çalışıp onu elime almayı istedim ancak top gibi küçülerek sivri dikenlerini bana yöneltince ellerimi hızla geriye çektim. "Tamam ya, sadece fazla sıkıldığım için konuşacak birilerini arıyorum." Sitem ederek ayağa kalkıp tam birkaç adım atmıştım ki adımlarımı, duyduğum seslere yönelttim. *Bir tavşan, belki daha iyi bir yol arkadaşı olur.*

Seslerin geldiği yere yaklaşırken ses çıkarmamaya çalışıyordum. Yerdeki kuru dallara usulca basarak çalılıkların arkasından çıktım. Bir tavşan beklediğim kesindi fakat yerde oturarak bacağını tutan çocuk, kesinlikle beklediğim beyaz, pofuduk hayvan değildi. "Efe Can?" Afallayarak yerde inleyen çocuğa şaşkın gözlerle bakarken, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. "Hani merak ettiğimden falan değil ama âdet yerini bulsun diye soruyorum. Senin burada ne işin var ve niye ağlıyorsun?" Gerçi onun ağlamak için bir nedene ihtiyacı yoktu. Ancak pantolonunun yırtılan sağ diz kapağından akan kanı görünce bu sefer haklı bir sebepten dolayı ağladığını anladım.

Sesimi duyduğunda ürkerek sıçrayan çocuk, beni görünce önce biraz şaşırdı ancak hemen sonrasında tanıdık bir yüz görmenin heyecanıyla gözleri sevinçle ışıldadı. "Yankı!" *Ve maalesef ki sen.*

Yanına giderek diz çöktüm. Yarasının üzerine eğilip kontrol ettiğimde ağır bir yara olmadığını, sadece derisinin soyulduğunu anladım. "Bu nasıl oldu?" Yara mikrop kapmasın diye dizini sarmalıydık fakat yanımda onu saracak bir şey yoktu. "Diğerleri nerede?" Etrafıma baktığımda burada sadece ikimizin olduğunu gördüm.

Dudakları titredi. Konuşmak için başını kaldırıp bana bakınca gözbebekleri titreşiyor, dolu bakan hareleri içimde bir yerlere dokunuyordu. "Bir taşın üzerine çok kötü düştüm. Onları yavaşlattığım için beni bırakıp gittiler." Efe'nin alınacağını bilsem de kendimi tutamayıp güldüm. Bu gerçekten komikti çünkü eğitmenler ne kadar uğraşırsa uğraşsınlar, biz her fırsatta birbirimizi sattığımız için asla istedikleri gibi bir sonuca ulaşamayacaklardı.

Güldüğüm için alınan çocuk burnunu çekerek homurdandı. "Sen niye geldin? Hani gidecektin?" Amacım bu yöndeydi ama sürprizler yoluma taş koydu. Örneğin kaybolmak gibi. "Sizi bırakıp gitmeye dayanamadım."

"Sen mi? Yankı, sen hepimizi karın tokluğuna satacak tek kişisin."

"Tamam ya, kayboldum." Homurdanarak söylediklerim sayesinde ağlamayı bırakıp gülmeye başladı. "Buna üzülesim gelmiyor." *Tabii gelmez. Ben kaybolmasaydım burada tek başına kurda kuşa yem olurdun. Ben olsam ben de öyle hissederim.*

Ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "Onlara verilen haritayı takip ediyorlarsa harita ezberimde olduğu için onları buluruz ama sen, devam edebilecek durumda mısın?" Onların yanına

Scanned with CamScanner

gitmeyi isteseydim şimdiye kadar bulmuştum ama benim niyetim kamp alanını bulmak değil, bu ormandan kaçmaktı. Efe bu durumdayken onu yaralı bir bacakla burada tek başına bırakamazdım. O yüzden onu çocukların yanına bıraktıktan sonra gruptan ayrılırdım.

Başını sallayan çocuk uzattığım elimi tutarak ayağa kalkınca bana tutunmasını sağladım. Kolunu omzuma koyunca daha fazla vakit kaybetmeden yola çıktık. Bir topal ve sakar ne kadar hızlı ilerliyorsa biz de o hızda gidiyorduk. Haritayı zihnimde canlandırmaya çalıştım ama etrafımdaki tüm ağaçlar birbirinin aynısı olduğu için kafam karışmıştı. Tamam, haritayı çok net hatırlıyordum ancak şöyle bir sorun vardı. Ben, bize haritayı verdikleri yerde değildim. Eğer başlangıç noktasında olsaydım, haritadaki ilk işaret edilen noktayı takip ederek diğer işaretli yerleri sırasıyla bulabilirdim ama kendi yönümü kaybetmişken şimdi çok istesem de haritadaki gibi işaretli büyük bir ağaç veya göze çarpan bir kaya göremiyordum. Orada çizilen uçurumdan eser bile yokken her şey birbirine karışmıştı. Efe'ye bunu nasıl söylemem gerektiğini bilmiyordum ama bu haldeyken onu boş yere yoramazdım. İçlerinde kanımın ısındığı, tepki göstermediğim tek kişi oydu. Bu da ona karşı daha duyarlı olmaya itiyordu beni. *Neyse artık bir süre daha yürürüz, yolu bulamazsam tüm haritayı birbirine karıştırdığımı itiraf ederim.*

Öyle de yaptık, neredeyse bir saat yolu bulmaya çalıştık. Yoruldukça bir ağacın gölgesinde dinlenip daha sonra yeniden devam ettik. Zaman geçtikçe Efe'nin kanaması durmuştu ama yürümekte zorlandığı için bana tutunan çocuk, her ikimizi de yormayı başarmıştı. Benden daha zayıf görünüyor olabilirdi ancak içten kilo alıyor olmalı ki kolunu attığı omzum çökmüştü. Belki de ben yorgun düştüğüm için artık ona destek verirken zorlanıyordum. "Efe?" Nefes nefese duraksadıktan sonra sıcak hava yüzünden alnıma yapışan saçlarımı çektim. Tıpkı benim

gibi terleyen çocuk başını benden yana çevirince tam ona gerçekleri söyleyecektim ki duyduğum ıslık sesi vazgeçmemi sağladı. "Sen de ıslık sesi gibi bir şey duyuyor musun?" Bana cevap vermeyen çocuk etraftaki seslere odaklanınca tekrar duymak için ben de sese odaklandım ve gerçekten ikinci defa aynı sesi duydum.

Benim duyduğum sesleri Efe de duymuş olmalı ki heyecanlanarak bana döndü. "Evet, Yankıcığım, ben de duyuyorum." Öne atıldığında kolunu tutarak onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun, Efe?" Gözlerimi kısarak sorgulayıcı bakışlarımı ona çevirmemin sebebini anlayamadı. "Çocukları bulduk işte. Onların yanına gitmiyor muyuz?" Tabii, bu süper zekâ yolu karıştırdığımı bilmediği için duyduğu ıslık sesinin çocuklardan geldiğini sanıyordu. Bendeki kötü şansı düşünürsek tesadüf eseri onları bulmam mümkün değildi.

"Gel benimle." Kafası karışan çocuğu kolundan çekiştirerek büyük bir çam ağacının gölgesine oturttum. "Önden gidip kim olduğuna bakacağım. Ben gelene kadar sakın buradan ayrılma. Geri dönmezsem peşimden gelmek gibi bir aptallık yapmadan uzaklaş buradan." Efe korkudan tek kelime konuşamazken onu bırakıp seslerin geldiği yöne doğru yürüdüm. Peşimizde azılı bir katil varken tüm Yarasalar ormanın içinde savunmasızdık. Eğer burada olduğumuzu önceden öğrenmişse peşimize düşüp izimizi sürerek her birimizi kolayca avlayabilirdi. Bu durumda Efe'yi tehlikeye atmam söz konusu bile değildi.

O sözde koruyucu ajanlar bizi buraya bırakırken neyin kafasını yaşıyorlardı acaba? Bu, bildiğin kuzuyu kurdun inine bırakmaktı!

İçimden söylenerek çalılıkların yanından geçtiğimde ıslığın kaynağını bulmak rahat bir nefes almamı sağladı. Çünkü şaka gibi ama ilk kez şans benden yana olmuş, çocuklardan birini daha bulmuştum. Tabii, bulduğum kişi keşke Hakan olmasaydı

Scanned with CamScanner

ya da onu bu şekilde bulmasaydım. Sırtı bana dönük bir şekilde ayakta tuvalet ihtiyacını gideren çocuğun tam arkasında durmak fazla utanç vericiydi. Neyse ki görmemem gereken bir şeyi görmüyordum. "Allah aşkına, işerken ıslık çalmak nedir? Gelsin diye idrarına konser mi veriyorsun?" Kendimi tutamayıp konuştuğumda, "Lan!" diye başlayan ama sonu küfürle biten birkaç şey söyledi ve hızla fermuarını kapatıp bana döndü.

Aceleyle bana dönen çocuk kimi görmeyi bekliyordu, bilmiyordum ama karşısında beni bulunca rahatlayarak nefesini verdi. "Mahremiyet düşmanı sakar kedi, işerken de mi rahat yok! Bir an Naz veya Ecrin geldi sandım, ödüm koptu." *Bir dakika ya gruptaki kızların onu böyle bir şey yaparken görmesinden rahatsız oluyor ama benim onu yakalamamı sorun etmiyor mu? Bildiğim kadarıyla ben de bir kadınım, benden niye utanmıyor?*

"Benden niye utanmıyorsun, terbiyesiz bağımlı?" Kaşlarımı çatarak sorduğum soru onu güldürdü. "Yiğit ve Kuzey'den niye utanmıyorsam aynı sebepten." *Bu pislik beni bir erkek ile aynı gruba soktuğunu mu ima etti? Halt etmiş o!* Kendi yaşımdakilere göre ortalama bir güzelliğim vardı, hatta çoğunu sollardım. Öyle kaba saba bir görünüşüm yoktu! Tamam, kilom altmışın biraz üstündeydi ama ben, etine dolgun güzellerdendim. Ayrıca kilolarım da öyle her yerimden sarkarak fışkırmıyordu.

"Hey, ne düşünüyorsun?" Gözlerimin önünde sallanan bir el görünce Hakan'ın dibime kadar girdiğini fark ettim. "Iyy, sen o elini yıkadın mı?" Ondan hızla uzaklaştım. Bu iğrenç çocuk, az önce bir yerlerine dokunduğu elini yüzümün önünde sallıyordu.

"Bana kalsa yıkamazdım." Sırıtarak diğer elindeki su şişesini gösterdi. "Süslü, yemin ettirip bunu zorla elime tutuşturdu." Her iki elinin ıslak olduğunu ve şişenin dibinde çok az su kaldığını görünce elini yıkadığına ikna oldum. Zira ben o ara kilolarımla ilgili kendimle konuşuyordum. *Süslü, en azından bu konuda iyi bir şey yapmış çünkü kendisi de itiraf ettiği gibi bu pis çocuğa kalsa yıkamazdı ellerini.*

"Diğerleri nerede?" Etrafıma bakındığımda onların ne sesi vardı ne de görüntüsü. Eliyle sol taraftaki ağaçlık bölgeyi gösterdi. "Hemen bu tepenin arkasındaki gölün kenarındalar." Biraz uğraştırdı ama çadırların olduğu kampı bulduk." Sona doğru, sesinde kınamayı andıran bir homurtu duymuştum. Anlaşılan, onlara yolu tarif etmediğim için kızgındı.

"Efe az ileride." Onun olduğu yeri işaret ettim. "Onu buraya getirmek için gelmiştim. Onu al ve diğerlerinin yanına götür." Buradaki işim bittiği için ona sırtımı dönerek uzaklaşmaya başladım. İnanması güç ama kaybolduğumuzu düşünürken bir şekilde kampın yakınlarına kadar gelmiştim. *İyi, en azından artık aklım Efe'de kalmadan gönül rahatlığıyla yoluma devam edebilirim.*

Çok değil, daha birkaç adım atmıştım ki Hakan, koşarak önüme geçip beni durdurmak için kollarını her iki yanında açtı ve devam etmemi engelledi. "Bizimle kal." Gözlerinde ilk kez alay yoktu. "Seni getirmek için Efe'yi bilerek bıraktık. Sen ayrılınca Kuzey beklememizi söyleyip, 'Gerekirse onu zorla getireceğim,' diyerek peşinden geldi. Bir süre seni takip etmiş, hep aynı yerde döndüğünü anlayınca yanımıza döndü. O sürede Efe düşüp yaralanmıştı ve Ecrin de bu planı buldu. 'Kalpsiz ve bencil gibi görünse de Efe'ye dayanamaz, eğer Efe'yi bulursa mutlaka bize getirecektir,' dedi. Hepimizin aklına yattığı için Efe'yi onu bulacağın bir yere bıraktık. Efe, özellikle sesler çıkartarak onu bulmanı sağlayacaktı ve sen, önünde sonunda Efe için bizi bulacaktın. Öyle de oldu." Duyduklarım karşısında hayretler içinde kalarak bu kuş beyinli çocukların oyununa gelmiş olmamın şokunu yaşıyordum. *Önce eğitmenim, şimdi de onlar! Bir günde iki oyuna maruz kaldığıma inanamıyorum!*

Scanned with CamScanner

"Bunu neden yaptınız?" Kan beynime sıçrarken onu sertçe göğsünden ittim. "Bu, bildiğin adilik!"

"Çünkü ölmeni istemiyoruz!" Belki de ilk kez dalga geçmediğini, bu kadar ciddi olduğunu görüyordum. "Kabul, kimse birbirinden hoşlanmıyor." Ellerini öfkeyle saçlarından geçirirken kaşlarını çatarak bana yaklaştı. "Ama aynı gemideyiz, anla artık bunu! Ne sanıyorsun, gittiğin yerde seni bulamaz mı?" Güldü ve bu gerçek bir gülümseme değildi. "Hepimizi bulacak, hepimiz için gelecek. Birbirimizi hatırlamıyor olabiliriz ama bir zamanlar aynı yurtta kaldık. Hepimiz kimsesiz büyüdük, bizden biri daha ölsün istemiyoruz." Hatırlamadığım birini neden umursamalıydım ki? Sonuçta hiçbir damgalı çocuğun anılarımda bir izi yoktu. Eğer unuttuysam demek ki benim için o kadar da önemli değillerdi. Bu durumda bana olacaklar onları, onlara olacaklar da beni ilgilendirmezdi.

Onu iyice kızdıracağımı bilerek kaygısızca omuz silktim. "Size olacaklar zerre umurumda değil. İsterseniz ölün, hiç üzülmem." Homurdanışı beni pek etkilemediği için kendi kendine kızdığıyla kaldı.

"Yankı!" Efe'nin korku dolu bağırışını duyunca Hakan ile göz göze geldik ve aynı anda Efe'nin sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. *Kahretsin, burada silahlı biri dolaşırken Efe'yi tek başına orada bıraktığıma inanamıyorum! Eğer öcü gelmişse hepimizi tek tek avlayacak!*

Çalıların olduğu yere gidince korkmuş olan Efe'yi gördük. İyiydi ve topallayarak bize doğru geliyordu. Allah'ım, sana şükürler olsun ki o iyiydi. "Sen gelmeyince çok korktum." Sesi titrerken gözleri korku içinde etrafımızdaki ağaçları kontrol ediyordu. "Diğerlerinin yanına gitmeliyiz." Hakan hiç vakit kaybetmeden Efe'nin koluna girince ormanda tek başıma olmam güvenli olmadığı için mecburen kaçma planımı erteleyip onlarla gitmeye karar verdim.

Hakan'ın bahsettiği küçük tepeyi geçip ağaçların arasındaki gizli cenneti görünce gülümsedim, büyülenmemek elde değildi. Ormanın içinde yeşilliklerin süslediği bir göl, tüm berraklığıyla ayaklarımın altındaydı. Yaklaştıkça daha iyi görüyor, mest oluyordum. Gölün durgun suyu maviliğiyle göz kamaştırırken, etrafındaki taşların arasında çıkan sarı çiğdemlerin üzerinde bir sürü kelebek kümesi vardı. Yeşilliğin içinde bir cenneti andırıyordu, çiçeklerin üzerinde uçuşan rengârenk kelebekler ve ağaçların üzerine tünemiş kuşların şarkılarıyla bu manzara muazzamdı. Burası cennet gibiydi. Ne yazık ki bu cennetin şöyle bir kusuru vardı, o da davetsiz misafirleri. Gölün sağ tarafında yan yana kurulmuş tek kişilik yedi çadır vardı. Çocuklar bir çadırın önünde grup şeklinde oturuyordu. Ancak sol tarafında herhangi bir çadır yoktu. Buket başta olmak üzere Ecrin, Yiğit ve Naz'ın eğitmeni çocuklardan biraz uzakta sol tarafta oturuyordu. Kampta olan çocukların eğitmenleri oradaydı ama Hakan, Efe ve benim eğitmenim yoktu. Olanları anlayınca bir küfür savurdum. Neden olsunlar ki? Biz üçümüz orada yoktuk! Aslında en başından beri her biri kendi çaylağını uzaktan izliyordu, değil mi? Bizi ormanın içinde o öcüye karşı savunmasız bırakacaklarını düşünmek aptallık olurdu. Uzaktan ne yaptığımızı izliyorlarsa? Hayır ya, o buzdağı tüm kaçma girişimlerimi izledi, değil mi? *Bittim ben! Eyvahlar olsun ki bu sefer beni pişman edecek! Üstelik özellikle beni uyaran bir not bırakmışken... Onu biraz tanıdıysam bu yaptığımı yanıma bırakmaz.*

Hadi ama! Kafesteki bir kuşun kapısını açarak ondan kafeste kalmasını bekleyemezsiniz. O kuş mutlaka firar eder.

Burada suçlu olan ben değilim ki. Adam, bildiğin kaçmam için beni teşvik etti.

Yaptıklarım için zerre pişmanlık duymadan onlara doğru yürürken her birinin gözleri bizi bulmuştu. Kuzey yanındaki çocukları dürterek beni gösterirken sırıtan yüzü âdeta *nasıl*

Scanned with CamScanner

da gelmesini sağladık der gibiydi. Eğitmenler ise son Yarasaları da görmenin memnuniyetini yaşıyordu. Çocuklar firar ettiğimi anlatmış olmalı ki Ecrin'in yeşil gözlü, yakışıklı eğitmeni benimle uğraşmak için daha fazla bekleyemedi. "Hoş geldin, kaçak Yarasa." Ona ters bir bakış atıp homurdanarak, "Haklı davamdan asla vazgeçmeyeceğim," dediğimde gülerek arkamda bir yeri işaret etti. "O varken işin çok zor." Durup arkamı dönünce geriye kalan üç eğitmenin hemen peşimizden geldiğini gördüm ama benim bakışlarım tek bir eğitmenin üzerindeydi. *Bu kadar yakışıklı olmak zorunda değil bu vicdansızın oğlu!*

Sıklıkla giydiği o resmî kıyafetleri yoktu üzerinde. Asker yeşili salaş tişörtünün ona bu kadar çok yakışmasının sebebi heybetli vücuduna yapışacak kadar dar olmamasıydı. Bazı erkekler özellikle kaslarına dikkat çekmek için üzerlerine tam oturan, tıpkı bir deri gibi onlara yapışan daracık tişörtler giymeyi tercih ediyordu ama o, bütün bunlardan çok uzaktı. Tişörtünün hafif bolluğu dikkatleri üzerine çekiyordu çünkü böylesi, ona daha çok yakışıyordu. Kot pantolon ve tişört uyumu bence onu daha karizmatik yapıyordu. Özellikle birkaç gündür tıraş olmadığını gösteren, yeni çıkmaya başlayan sakalları, güneşte rengi biraz açılan kahverengi saçlarındaki o dağınıklık ile bütünleşince onu karşı konulmaz yapıyordu. Geniş omuzları hep dikti ve başı asla yere eğilmezdi. Onda gerçekten bir lider ruhu vardı. Zaten tıpkı şu anda da olduğu gibi ne zaman grup olarak yürüseler arkadaşları onu hep bir adım geriden takip ederdi. Yanındakine güven veren yıkılmaz bir karakteri vardı. Sanki olası bir tehlikeye karşı her zaman tetikteydi ve arkasında yürüyenleri korumak için öndeydi.

Bu adamda bir şeyler vardı. Nasıl desem, çoğu zaman kendisi için yaşamıyor gibi hissettiriyordu. Eğlenmesini bilmiyordu, kendine has özel zevkleri yok gibiydi. Tıpkı programlı bir robot gibi kendine oluşturduğu çizginin dışına hiç çıkmayarak

amacından şaşmıyordu. Arkadaşlarını dinler ama gerekmedikçe konuşmaz, onların sohbetine dâhil olmazdı. Onların espirilerine güler ancak gülüşü asla gözlerine ulaşmazdı. Yaşamıyor gibiydi, yaşayan birini taklit ederek insanlara istediğini veren biri gibi görünüyordu. Ona "buzdağı" dememin sebebi de tam olarak buydu çünkü şu anda olduğu gibi yaydığı soğuk enerji her defasında beni ürpertiyordu ve onun yakınındayken yaz sıcağında üşüyordum. Göz göze gelince korku içinde yutkundum ve onun gözlerinde bana yönelik herhangi bir öfke görmeyi bekledim ama yoktu. Aksine öğrencisiyle gurur duyan bir öğretmen gibi son derece sıcak bakıyordu. Kaçmaya çalıştığım için benimle gurur duyacağını bilseydim, önceden denerdim bunu. Keşke gerçek niyetini bana söyleseydi. O zaman alacağım cezadan korkmaz, gerekirse tünel kazarak kaçmaya çalışırdım.

Tabii, o da haklı. Şu birkaç günde canından bezdi resmen, ne zaman firar edeceğim diye bekliyor.

Eğitmenleri Hakan ve Efe'yi de alıp diğerlerinin yanına gidince, eğitmenim tam karşımda durup tepeden tırnağa beni süzdü. Gözleri, firar esnasında sürekli düştüğüm için toz toprak olan dizlerimde biraz fazla oyalanmıştı. "Sevgili isimsiz eğitmenim." Belki de ilk kez gerçek anlamda ona gülümsedim. "Başından beri beni takip ettiğinizi az önce öğrendim ama buna rağmen burnunuzdan solumuyorsunuz. Bu da demek oluyor ki siz de benim gitmemi istiyorsunuz." Rahat bir nefes aldım, mutluluğum neşeli çıkan sesime yansıyordu. "Sonunda doğru yolu bulmanıza sevindim." Mutlulukla yanından geçip geldiğim yola yönelmiştim ki adam, sadece kolunu uzatarak tişörtümün ensesini tuttuğu gibi hafif çekiştirerek beni tam karşısına getirdi. "Sence senden bu kadar kolay vazgeçer miyim?" Eğlenerek söyledikleri tüm hayallerimi yıktığı için ağlamak istedim.

Tişörtümü çekerek ondan kurtardım, üzerimi düzeltirken çıldırmak üzereydim. "Siz de haklısınız. Vazgeçilmez olduğum

Scanned with CamScanner

doğru ama ben seçilmem, seçerim ve siz seçtiklerimin arasında değilsiniz." Tekrar yanından geçmek için bir atakta bulundu- ğumda bir anda uzattığı kolu burnuma çarpınca isyan ettim. "Düş önüme Sedef, aksi takdirde seni omzuma atarak götürmek zorunda kalacağım." Başını eğerek bana baktı ve üzerime eğildi. "Bunu yapmamı ister misin?" *Ne münasebet, tabii ki de istemem!* Ona sinirle bakıp âdeta çocuk gibi ayaklarımı yere vurarak di- ğerlerine doğru yürürken, hemen arkamda beni takip ettiği için gülen sesini duydum. "Uslu kız." *Bu adam beni çıldırtıyor! Us- luymuş, hele bir fırsatını bulayım, ben göstereceğim ona usluyu.*

Çocukların yanına geldiğimde hiçbirine bakmadan somur- tarak oturdum. O da diğer eğitmenlerin yanına giderek Afro- dit'in hemen yanına oturmuştu. Buket ona gülümseyip sırnaşık bir şekilde başını onun omzuna koyunca yüzünde oluşan iç- ten gülüşü beni afallattı çünkü bu gülüşü fazlasıyla gerçek ve derin görünüyordu. Kolunu Afrodit'in yani Buket'in omzuna atıp onu göğsüne çekince, eğilip kollarındaki kadının saçları- na küçük bir öpücük kondurdu. Buket'in yüzünden okunan o huzura da ilk kez şahit oluyordum. Başını kaldıran eğitmenim bana bakınca, onları izlerken yakalanmak garip bir şekilde beni utandırdı ve hemen bakışlarımı kaçırdım. "Herkes burada ol- duğuna göre lütfen beni dinleyin çocuklar." Efe'nin nahif eğit- meni Bayan Kırmızı Dudak ayağa kalkarak bize tebessüm etti. "Yarına kadar buradayız. Bu bir günlük kaçamağımız sizin ara- nızdaki buzları eritirken bize de bir nevi tatil olacak." O kadar heyecanlıydı ki çocuk gibi ellerini çırptığının farkında değildi.

"Neden küçük bir oyun oynamıyoruz? Eğitmenler ve çay- lakların rekabeti gibi düşünün. Yemek yok, su yok, dışarıdan herhangi bir şey yok. Her iki grup için şartlar eşit. Silahlarımız sadece sizi korumak için var. Onun dışında avlanmak için tıpkı sizin gibi biz de kendi becerilerimizi konuşturmak zorundayız. Günün kalanını ve geceyi geçirmek için her iki grup da kendi

yeteneklerini konuşturmak zorunda. Çok eğlenceli, değil mi?" Büyük ihtimalle burada olmamız fikri, bu hayalperest ve mut- luluk hormonu salgılayan kadının başının altından çıkmıştı çünkü onun dışında her birimizin donuk bakışları pek de he- yecanlı olmadığımızı gösteriyordu. Avlanmaktan ne kastettiğini ve bunu nasıl yapacağımızı da söylese iyi ederdi çünkü çakmak ve silah olmadan bu mümkün değildi.

"Eee?" Hiçbirimizden tepki alamayınca çocuksu neşesi ya- vaşça söndü. "Siz sevinmediniz mi?" Onun yüzü asılınca Ye- şil Gözlü Yakışıklı hemen coşkulu bir sesle, "Çok sevindik. Ne var yani geceyi sivrisineklerle geçirmek zorundaysam?" dedi ve tehdit edercesine kendi çaylağına döndü. "Ecrin de çok sevin- di, değil mi Ecrin?" Sanki zavallı kızın hayır deme lüksü var- mış gibi bir de soruyordu. "Çoook." İsteksizce söylediği şeyi uzatarak ona ters bir bakış atan Koreli, alerjisi yüzünden zaten yeterince zor durumdaydı. "Ne var yani tüm günü alerjik reak- siyonlar göstererek bitirmek zorundaysam?" Ağzının içinden, hayattan bıkmış gibi söyledikleri eğitmenini güldürdü. "Merak etme, ilaçların yanımda." Ecrin başını hızla kaldırıp kıskançlık- tan delirmemi sağlayacak kadar düşünceli eğitmenine bakar- ken, eğitmeni çaylağına göz kırparak önüne dönmüştü. Benim niye Efe ve Ecrin'inki gibi bir eğitmenim yoktu?

Şöyle bir düşününce diğer eğitmenlerin de kendi çaylağına karşı fazla kibar ve düşünceli olduğunu fark ettim. En kalpsizi neden bana düşmüştü, aklım almıyor!

"Yani rekabet diyorsunuz?" Çoktan gaza gelen Kuzey'in dudakları kıvrıldığında Afrodit güldü. "Bakalım hangi takım günü başarıyla tamamlayacak?" Harika, aç kaldık çünkü bizim gruptan bir halt olmazdı.

"Ben varım." Sırıtan Kuzey bir elini bize doğru uzatmıştı. İçindeki rekabet duygusu kabaran Yiğit de elini, onun uzattığı

Scanned with CamScanner

elinin üzerine koydu. "Ben de varım." Daha sonra Bağımlı da elini koyunca kızlar bir süre düşündü ve onlar da ellerini diğerlerinin elinin üstüne koydu. "Ben de varım." Efe Can, bu ayakla neyine güvenerek varım diyordu acaba? Bu çocuğun kendine hayrı yokken bize hiç olmazdı.

Yarasaların içinde elini diğer çocukların ellerinin üzerine koymayan tek kişi bendim, her iki grubun da bana bakmasıyla kafam karıştı. Ne yapmamı istediklerini anlamadım. "Ne? Elimi koyunca *Survivor*[3] diye bağıracak mıyız?" diye homurdandığımda Bayan Kırmızı Dudak ve Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın gülüşlerini duydum.

Kuzey, bana sanki her defasında oyunbozanlık yapıyormuşum gibi bakıyordu. "Kedicik, elini koyduğunda öyle düşündüğün gibi bağırmayacağız. Geri zekâlı!" Siyah gözleri *hadi* dercesine bana bakıyordu. "Takım halinde çalışacağımızı kabul ettiğini gösterecek." Sorun şu ki ben kabul etmiyordum.

"Birincisi, sizinle bir takım olmam söz konusu bile değil. İkincisi ise kaçamadığım için motivasyonum düşük." Aklıma bir şey gelmiş gibi Yarasalara bakarak sırıttım. "Eğer eğitmenim kaçmaya çalıştığım için geri döndüğümüzde bana ceza vermeyeceğine söz verirse moralim belki yerine gelir." Tamam, bana kızdığını gösteren herhangi bir şey söylememişti ama tesise dönünce sürpriz bir cezayla karşılaşma endişesi içimi yiyordu.

Söylediklerim çocukların aklına yatmış olmalı ki şimdi hepsinin gözleri eğitmenimdeydi. İlk konuşan Kuzey olmuştu. "Eşit şartlarda olmamız için bizden birinin eksik olmaması gerekiyor."

"Haklı." Evet, Naz da onu destekledi.

"Yankı olmazsa çok üzülüyorum ben." Bonuscuk zaten hep beni tutardı.

[3] Issız bir adada hayatta kalma temalı yarışma programı.

"Kız kaçmaya bile çalışmadı, ikisini geride bırakan biziz." Yiğit suçu üstüne mi almıştı?

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Sakar'ın morali bozuk olunca bir şekilde hepimizin moralini bozmayı başarıyor." Hakan bana iftira atıyordu.

"Cezası kalkmazsa biz de yokuz ve evet, bunu ben söylüyorum." Ecrin'den kesinlikle beklemediğim sözlerdi bunlar. *Onları kullan ve cezadan kurtul, bu harika bir fikir!*

Eğitmenim ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı ama gün içinde ikinci kez beni şaşırtarak Yarasalara başını salladı. "Takım arkadaşlarından biri söz konusu olunca bencilliği bıraktığı için ona ceza vermeyi aklımdan geçirmedim." Efe'ye yardım ettiğim için mi bana kızgın değildi?

"Arıza, hadi." Süslü beni uyarınca birleştirdikleri ellerine baktım. "Bunu yapmam şart mı?"

"Kedicik, gebertirim!"

"Tamam ya, bari Efe elini üste koysun çünkü Ecrin'e temas etmek istemiyorum."

Ecrin bana kötü kötü bakarken Efe elini en üste koydu. Ben de elimi onun elinin üstüne koydum. "Ya-ra-sa-lar!!"

"Allah belanızı versin! Hani bağırmak yoktu?"

Bir günlüğüne ortak çalışmaya karar vermiştik ancak ellerimiz ayrıldıktan sonra o kadar hızlı birbirimizden kopmuştuk ki her birimiz farklı yerlere dağıldık. Hiçbirimiz takım ruhunu bilmediğimiz için nasıl ortak çalışacağımızı da bilmiyorduk. Birbirimizden uzak bir daire oluşturacak gibi oturmuştuk. Aslında tam şu anda hepsinin aklında bir görev paylaşımı vardı fakat diğerlerine bunu nasıl kabul ettireceklerini bilmedikleri için bu onları susmaya itiyordu. Her birimiz kendi bildiğini savunan asi karakterlerdik. Birinden emir almak istemediğimiz

Scanned with CamScanner

için aynısını diğerine yapmak istemiyorduk. Aslında böyle düşünen çocuklardı çünkü onlardan ne emir almak gibi bir niyetim vardı ne de onlara emir vermek. Onların ne karar vereceğiyle ilgilenmiyordum. İlgilendiğim tek şey, bir an önce günü bitirip bu yakınlaştırma saçmalığından kurtulmaktı. Onların işi, bizi öcüden korumaktı. Yarasalar arasındaki sorunlar onların uzmanlık alanı dışındaydı. Çocuklarla birbirimizden nefret etmemiz ya da birbirimize bağlanmamız onlar için bir sorun teşkil etmiyordu ama garip bir şekilde aramızda bir bağ oluşturmaya çalışıyorlardı.

"Öncelikle bir konuyu halledelim." Daha fazla dayanamayan bağımlı çocuk ayağa kalkarak bizlere döndü. "Eğer bugün için ekip olacaksak bir lider seçelim çünkü her kafadan bir ses çıkarsa uzlaşamayız." Mantıklı konuşmuştu aslında, aksi takdirde birine bir şey dediğimizde, *"Kendin yap!"* diye itiraz edebilirdi. Ancak sadece bugün için bir liderimiz olursa kimse itiraz edemezdi.

"Doğru." Süslü başını salladı. "Ben lider olmak istemiyorum ama sadece tesise dönene kadar bir lidere itaat edebilirim sanırım. Peki, liderimiz kim olacak?" Eğitmenler susmuş, sanki bu konuşmalar dikkatlerini cezbetmiş gibi bizi izliyorlardı.

"Ben adayım." Hakan'ın sözleriyle Kuzey gülerek ayağa kalkıp onun yanında durdu. "Ben de adayım. Oylama yapalım, en çok kim oy alırsa lider o olur." Herkes tuhaf bir şekilde başını sallayarak kabul etti.

"Oylama başlasın o zaman." Bağımlı'nın söyledikleriyle somurtarak kızlara döndüm. "Neden tüm adaylar erkek? İkinizden biri çıkarsa oyum ona." Bir erkekten emir almaktansa şu nefret ettiğim iki aptaldan emir almayı yeğlerdim.

Naz, lider olmak istemediğini göstermek için başını olumsuz anlamda salladı fakat bana bakan Ecrin'in yüzünde sinsi bir

gülümseme ortaya çıktı. "Altı aptalı idare etmek kolay değil, yiyorsa sen aday ol." Bana meydan okuduğunda kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve Kuzey'in yanında durdum. "Ben de adayım." Büyük ihtimalle kimse bana oy vermezdi ama Ecrin'in meydan okumasına kayıtsız kalamazdım.

Eğitmenler birbirleriyle göz göze geldiklerinde üçümüze bakıyorlardı. Özellikle Buzdağı, adaylığımı koyacağımı beklemediği için biraz şaşırmıştı ama bir o kadar da bunu benden bekliyormuş gibi bakıyordu. "Benim oyum Yankı'ya." Efe sayesinde ilk oyumu almıştım ancak bu, hiç hoşuma gitmemişti çünkü bunların lideri olmak gibi bir düşüncem yoktu. Malum, kaçmak gibi planlarım vardı. Ecrin'in gazına gelerek aday olmuştum. Neyse, zaten Efe dışında kimse bana oy vermeyeceği için sorun yoktu. *Tek bir oy ile lider olacak değildim ya!*

"Hakan diyorum." Yiğit de oyunu kullanınca Naz, Kuzey'e baktı. "Şu saygısız çocuğu seçiyorum." Kuzey'in dudakları kıvrıldı. Ecrin'in oyu her şeyi belirleyecekti.

Gözleri beni bulunca ne yapacağını anladığım için kaşlarımı çatarak, "Sakın..." demiştim ki "Oyumu Yankı'dan yana kullanıyorum, bakalım bu işin altından nasıl kalkacak?" deyince gerçekten de bir oy ile lanet liderlik seçimini kazanmıştım. Her an Kibirli'nin üzerine atlayabilirdim. Bilerek beni kışkırtıp önce aday sonra lider olmama sebep oldu! *Çok kolay gaza gelmek gibi kötü bir huyum vardır.*

"Adaylığımı geri çekiyorum ve oyumu Kuzey'e veriyorum." Evet, bu konuşan benden başkası değildi çünkü buradan kaçacağım için lider olmam saçma olurdu. Şimdi Kuzey'in iki oyu olmuştu.

"Madem öyle," diyen Ecrin, adaylığımı çektiğim için alay eden tavrını gizlemiyordu. "Ben de Hakan diyorum." Ecrin'in oyu, bağımlı çocuğun Kuzey'e yetişmesini sağlamıştı. Şimdi her

Scanned with CamScanner

ikisi de eşit oya sahipti. Ben adaylığımı çektiğim için Efe'nin de yeniden seçim yapması gerekiyordu. "Kuzey," diyen Efe de seçimini yapmıştı. Naz, Efe ve ben tercihimizi Kuzey'den yana kullanmıştık; Ecrin ve Yiğit ise Hakan'ı seçmişti. Böylece Kuzey aldığı üç oy ile kazanmıştı.

"Adaletli bir seçim olduğu için benden yana sıkıntı yok." Hakan'la ikisi el sıkıştığında Kuzey liderleri olmuştu. Kendimi saymıyordum çünkü ben burada konuk oyuncu gibi bir şeydim, anlayacağınız her an kadrodan ayrılabilirdim.

Başımı çevirdiğimde eğitmenimin bakışlarındaki hoşnutsuzluğu gördüm. Ne yani, geri çekilmem hoşuna gitmemiş miydi? Onu mutsuz eden her şey beni mutlu ettiği için sırıtarak önüme döndüm. O, iyi bir lider ve insanları kontrol etmek hobilerinin içinde yer alıyor diye aynı şeyleri benden de bekleyemezdi. "Hava kararmadan önlemimizi almalıyız." Maşallah, Kuzey hiç vakit kaybetmiyordu. "Yiyecek bir şeyler bulsak iyi olur, hadi gidelim." Hepsi ayağa kalkarak onun peşinden gidince benim hiç hareket etmemem dikkatlerini çekmişti.

Kuzey hâlâ oturduğumu gördüğünde çıldırmak üzereydi. Başını yukarı kaldırıp sabır çekmesinin sebebi hep gruptan aykırı hareket etmem olabilirdi. "Kedicik, yine arızaya bağlama, hadi gel," dedi. *"Sıkıysa gelme!"* der gibi bakarken bana başka bir seçenek sunmuyordu.

Daha fazla dayanamayıp elimle gökyüzünü gösterdim. "Eğer şu saçma liderliği kabul etseydim, üç saat sonra havanın kararacağını bildiğimden vakit kaybetmek yerine Süslü ve Ecrin'i nehrin kaynağına gönderir, içecek temiz su bulmalarını isterdim. Malum, bu su, içinde balıklar varken içilecek gibi değil." Evet, nehirde tek tük balık vardı ve Hakan'ın ellerini yıkamak için aldığı suyun kaynağı göl olmalıydı. "Akşam ısınmak için Yiğit'i odun toplamaya ve Bağımlı'nın hedefler konusundaki

yeteneğini bildiğim için seni onunla birlikte avlanmaya gönderirdim. Efe yaralı olduğu için bana ayak bağı olmasın diye onu da burada bırakırdım." Omuz silkerek Kuzey'e baktım. "Ama lider sen olduğun için sorun yok, geliyorum," dediğimde Yarasalar söylediklerimi kafasında tartarken eğitmenimin dudakları kıvrılmıştı.

"Biz su bulalım." Ecrin ve Naz gölün aşağısına doğru yürüyünce Yiğit, eliyle aksi yönü gösterdi. "Ben de odun toplasam iyi olur." Efe de geri dönerek az önce kalktığı yere geri oturmuştu. "Biz de avlanalım bari." Hakan son noktayı koyunca Kuzey, bir kaşını yukarı kaldırarak bana baktı. "Valla yerinde gözüm yok. Eğer beni dinleyeceklerini bilseydim, bu fırsatı kaçırmaz ve ilk uçurumdan aşağı atlamalarını isterdim." Efe'nin eğitmeninin kıkırdamasını duymuştum ama bu konuda şaka yapmıyordum. *Böyle bir şansı kaçırdığıma inanamıyorum!*

Başını her iki yana sallayan çocuk gülerek gidecekleri yönü gösterdi. "Yürü hadi." Sanırım ben de onlarla avlanacaktım. İyi de ben avlanmaktan ne anlardım? Ne güzel, burada Efe'nin yanında uslu uslu oturuyordum.

Gördüğüm kahverengi tavşandan gözlerimi ayırmıyordum. Ağaç köklerini kemiren hayvan, birazdan başına geleceklerden habersiz karnını doyuruyordu. Kuzey'in cebinde bir çakı olması işimize gelmişti. Böylece pis bağımlı o tavşanı akşam için avlayabilirdi. Ucunu tuttuğu bıçağı havaya kaldıran çocuk, gözlerini hedefinden ayırmıyordu. Üçümüz kocaman bir çalının arkasına saklanmış, akşam yemeğimize bakıyorduk. Tamam, hayvanlar konusunda pek de kibar değildim ama bu, onların ölmesini isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Eğer aç olmasaydık bu hayvana akşam yemeği gözüyle bakmazdım ancak hepimiz çok açtık ve karnımızı doyurmak için ona ihtiyacımız vardı. Hakan yavaşça ayağa kalkarak bıçağı tam atacaktı ki burada iki

Scanned with CamScanner

büklüm beklemekten belim ağrıdığı için ben de ayağa kalkmak istedim. Amacım ses çıkarmadan birkaç saniyeliğine belimi dinlendirmekti ancak ne yazık ki geriye doğru bir adım atmamla ayağım takıldı ve bağırarak yere düştüm. *Kahretsin, gitti tavşan!*

"Yine kaçırdık!" Hakan elindeki bıçağı sıkıca tutarak öfkeyle bana döndü "Bu, sakarlığın yüzünden kaçan dördüncü hayvan!" Beni azarlayan çocuğu umursamıyordum çünkü yerdeki çalılardan biri elime batmıştı.

"Böyle olmayacak." Kuzey sıkıntıyla bana döndü. "Kedicik, sen Efe'nin yanına dönüp orada sakarlık yap." Beni bırakarak yürümeye başladıklarında kaşlarımı çattım. Bu ikisi, beni burada bırakmayı düşünmüyordu, değil mi?

"Yön bulma yeteneğim sıfır ve beni burada mı bırakıyorsun?" Tamam, bir saat boyunca sakarlığım yüzünden onları deli ettiğim doğruydu ama beni burada bırakmaları çok adiceydi. Üstelik bütün bunları bilinçli yapmıyordum. *Sakarlık suç ilan edildi de benim mi haberim yok?*

Gözlerindeki tanıdık sinsi ışıltıyla bana dönen Kuzey'i görünce ağlamak istedim. Beni burada bırakacaktı. "İntikam, nankör kedi. Beni bıraktığın o günü ne çabuk unuttun?" Onu hâlâ unutmamış mıydı?

"Geri zekâlı çocuk, burada kaybolurum diyorum!"

"Umurumda değilsin, kızım."

"Saçmalama, oğlum! Aslan falan çıkarsa ne yaparım lan ben!"

"Daha saatler önce bizi bırakıp giderken de karşına çıkabilirdi. Yani bu sakarlıkla timsah bile karşına çıksa korkup kaçar."

"Allah belanı versin, Kuzey!"

"Ben de seni, Kedicik."

Elimi hafif kanatan çalı parçasını hızla çıkartarak onlara yetişmek için ayağa kalktım ancak daha ilk adımımda önümdeki taşa takılıp yine yere düşünce sinirden delirmek üzereydim. "Allah'ın belaları, pislikler!" Ellerimi yere bastırarak ayağa kalktığımda onları bulamayınca ofladım. Benden kurtulmaya o kadar çok can atıyorlar ki şu kısacık sürede hemen ortadan kaybolmuşlardı. "Tamam ya, ben de bari bu yerden kaçayım." Onların peşinden gitmekten vazgeçerek ters istikamete doğru yürüdüm. Kaçmam için sürekli beni teşvik ediyorlardı. Buna direnemeyecek kadar kendi isteklerimi göz önünde bulundurmam benim suçum değildi.

Kaçmak için harika bir fırsat.

Burası nasıl bir cehennemdi, bilmiyordum ama adım atacak halim kalmamıştı. Bir türlü anayolu bulamıyordum. Hava kararmaya başlamıştı. Üstelik karnım açlıktan sesler çıkartırken boğazım susuzluktan kurumuştu. Belki de yorgunluğum çok yavaş ilerlememe neden oluyordu, emin değildim. Sarsak adımlarla yürürken istesem de daha hızlı olamadım. Yanından geçtiğim ağacın kökünde gördüğüm sarı mantarlara uzanmıştım ki son anda kendimi durdurdum. *Ya zehirliyse?* Mantarlar veya bitkiler hakkında pek bilgim olmadığı için ne kadar lezzetli görünseler de kendimi tehlikeye atacak bir şey yapmamalıydım, özellikle de ıssız bir ormanda tek başımayken. Nihayet ağaçların bittiğini görünce rahat bir nefes alarak bitkin adımlarımı çayırlara hareket ettirdim. Yerdeki dağ papatyalarının güzelliği karşısında büyülenmişçesine iç çektiğimde, beni etkiledikleri kadar içimdeki tiksinti hissini de uyandırıyordu. Evet, çiçekler görünüşleriyle beni mest ediyor ama onlara sahip olma fikri veya uzun süre aynı ortamda kalacak olma ihtimali bile hepsinden nefret etmeme yetiyordu. Beyaz çiçeklerin büyüsüne kapıldığım için bir uçurumun üzerinde durduğumun farkında olmadan yürüyordum. Ne zaman ki ayağım boşluğa geldi ve

Scanned with CamScanner

ayaklarımın altındaki toprak yok oldu, işte o zaman bağırarak düştüğümün farkına vardım. Dudaklarımdan bir çığlık firar ettiğinde, aşağıdaki sivri taşların üzerine düşmeyi beklerken biri bileğimi tuttu. Bedenim boşlukta sallanırken Bayan Kırmızı Dudak'ın haritada çizdiği uçurumu da böylece bulmuş oldum.

"Non muoverti![4]" Hâlâ deli gibi bağırarak çırpınırken, duyduğum öfkeli sesle başımı güçlükle yukarı çevirdim, uçuruma doğru diz çökerek eğildiği yerden beni tutan kişinin eğitmenim olduğunu gördüm.

Söylediklerinden tek kelime anlamadım. Sanırım farkında olmadan başka dilde konuşmuştu. Doğru tahmin! Gergin veya telaşlıyken farkında olmadan alıştığı yabancı dile geçiş yapıyordu. Uzun süre böyle ters bir pozisyonda ona bakamasam da ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum. Zayıf biri olmadığım için beni tutmakta güçlük çekiyor olmalı ki dişlerini sıktığı için çenesi ve yanağındaki kaslar seğiriyordu. Alnındaki çizgiler çoğalmıştı. Çattığı kaşları ve kahverengi harelerinin koyulaşması mı yoksa ölüm mü beni daha fazla korkutuyordu, emin değildim. *Acaba o beni öldürmeden ben buradan atlasam mı?* Adamın bana karşı tahammülsüzlüğü yüzünden okunurken onun tarafından kurtarılmak istediğimden emin değildim.

"Bu benim suçum değildi." Korkuyla konuştuğumda sıkıntıyla bir nefes alarak bileğimi daha çok sıktı. "Sakarlığının bir sonu yok!" *Bana neden kızıyor ki? Sanki bu uçurumu yolumun üstüne ben koydum.*

Bileğimi son anda kavradığı için bir kolum yukarıdayken onu görmek çok zordu. Bunun için başımı çevirip omzumun üzerinden yukarıya bakmam gerekiyordu. Ancak hareket ettikçe sırtımın arkasına batan taşlar varken ona bakmam mümkün değildi. Artık yüzünü göremiyordum ama sinirli sesini çok iyi duyuyordum.

[4] İtalyanca'da "Hareket etme!" anlamına gelir.

"Şimdi seni yukarı çekeceğim, sırtını korumaya çalış." Aşağıdaki sivri kayalara bakarken korkudan kalbim durma noktasına gelmişti. Ne demek istediğini anlamadım ama bileğimi her iki eliyle kavrayıp beni yavaşça yukarı çekmeye başlayınca arkamdaki taşların sırtıma sürtünmesiyle anlatmak istediği şeyi anladım. Bel boşluğuma sürtünen sivri bir taş yüzünden bağırarak ağlamaya başladığım an beni çekmeyi bıraktı. "Ayaklarını kullanarak taşlarla olan mesafeni koru!" Bu sefer daha sert bir şekilde beni uyarınca ağlayarak başımı salladım. Ben bu kadar korkarken sürekli beni azarlıyordu ve bu durum bana hiç yardımcı olmuyordu.

Ayaklarımı arkaya doğru bükerek çıkıntılı duvara bastırınca yeniden beni çekmeye başlamıştı. O her çekişinde ayaklarımı hemen arkamdaki duvarın biraz daha üstüne koyuyordum. Belimi önde tutmaya çalışarak taşlara sürtünmemeye dikkat ediyordum. Önüm uçsuz bir boşluktu, arkam ise sivri taşlarla doluydu. Böyle bir pozisyonda beni çekmesi hiç kolay değildi. İstese bir çırpıda yukarı çekebilirdi ama bunu hızlı bir şekilde yaparsa sivri taşlar sırtımı keserdi. Bunu göze alamadığı için en zor ve yavaş yoldan, mümkün olduğunca az hasar almamı sağlayarak beni kurtarmaya çalışması ondan beklemediğim bir şeydi. Yüzüme çarpan rüzgâr ve gördüğüm sisli uçurum beni o kadar çok korkutmuştu ki buna sırtıma aldığım birkaç yara da eklenince ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Beni belime kadar yukarı çekince boştaki kolunu belime dolamış, bileğimi tutan elini belime sararak beni tamamen yukarı çekmişti. İkimizi birkaç adım geriye götürerek güvenli bir noktada durdu. Sırtım onun göğsündeyken kollarını belimden çektiği an kendimi yerde buldum. Çok kötü bir durumdaydım.

Ondan destek alarak ayakta duruyordum, hâlâ olanların şokundayım. "Şşş geçti." Ağlamalarıma titremeler de eşlik edince ellerini karnımda birleştirerek beni biraz daha göğsüne çekti.

Scanned with CamScanner

"İyisin Sedef, sana bir şey olmadı." Üzerime eğilen adam da korkmuş olmalı ki çenesini omzuma yasladığında rahatlayarak verdiği nefes tenimi yakıp kavurdu. "Yakınımdayken sana bir şey olmasına izin vermem." Fısıltılı sesi güven verirken ona inanmak isteyen yanıma direnmek çok güçtü, özellikle her fırsatta beni kurtarırken ona inanmak istiyordum ama beni engelleyen bir yanı vardı. Beni kendisine çektiği gibi bir o kadar da uzaklara iten bir yanı...

Gözyaşlarım nihayet kesildiğinde iç çekişlerim hâlâ devam ediyordu. Buna mecbur değildi, yakınındaki herkesi korumaya mecbur değildi. Ben onun arkadaşlarından biri değildim. Bu dava bittiğinde yaşıyor olursam cezaevine geri gönderilecek bir mahkûmdum. Başımı çevirdiğimde sol omzuma çenesini yasladığı için o da bana doğru döndü. Tişörtümün açıkta bıraktığı tenime sürtünen sakalları iç gıdıklayıcıydı. Yüzü bu kadar yakınımdayken göz göze geldik ve tam şu anda aklından geçenleri merak ettim. Yakından bakınca daha bir ulaşılmaz hissettiriyordu. Garip, değil mi? Onun yakınında olunca sanki aramızdaki mesafe daha çok açılıyordu. "İlginç..." diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. "Daha seni yeni kurtardım ama sen uzun süre sessiz kalınca seni kaybediyorum gibi geliyor." Bunları istemsiz bir şekilde söylemiş olmalı ki afallayarak *ben ne dedim* dercesine bir küfür savurduğunda güldüm. "Geveze olmam hoşunuza mı gidiyor?" Onunla dalga geçince altta kalmayarak o da güldü. "Bunu kollarımdaki kadın mı söylüyor?" Ve şimdi korkusunu hatırlayarak ışık hızıyla ondan ayrılıp küfreden kişi bendim. Aman Allah'ım, düşme korkusuyla farkında olmadan dakikalardır onun kollarındaydım!

Yok azizim, ölüm korkusunun insana yaptıramayacağı şey yokmuş!

Panikleyip aceleyle ondan uzaklaştığımda gülerek başını iki yana salladı. "Geceyi burada geçireceğiz, yarın sabah diğerlerinin yanına döneriz." Duyduklarım karşısında boş bulunup, "Sizinle mi?" dedim. Alay edercesine bana bakarken kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Benim yerime kimi tercih ederdin?" *Onun dışında herkesi.*

Ona cevap vermek yerine farklı bir soru yönelttim. "Şimdi neden gitmiyoruz?" Gece onunla yalnız kalma fikri beni korkutuyordu. Bu adamı tanımıyordum, geceleri zararsız olduğunun teminatını kimse bana vermemişti.

Aklımdan geçenleri anlamış gibi derin bir nefes verdi. Sırtımda oluşan yaraların acısını yeni yeni hissettiğim için tek düşündüğüm, sırtımın ne durumda olduğuydu. "Yolu bilmiyorum, eğer sen biliyorsan bana tarif edebilirsin." Muzip çıkan sesi beni şüphelendirmişti. Nasıl bir ajan, çaylağını bıraktığı ormanı bilmez ki? *Üstelik söz konusu onun gibi her şeyi önceden düşünen biriyse nasıl olur da yolu bilmez?*

"Gerçekten bilmiyor musunuz?" Gözlerimi kısarak ona bakınca umarsızca omuz silkti. "Büyük bir orman, burada kaybolan sadece sen değilsin." Oh iyi valla! Ben kaybolunca ceza alma korkusu yaşıyordum ama kendisi rahatlıkla kayboluyordu çünkü onu cezalandıracak kimse yoktu! *Bu adamın varlığı bile beni deli ediyor!*

"Açım ben!" Bir ayağımı sertçe vurup kendimi tutamayarak bağırdım. "Neredeyse üç gündür bana yemek vermediniz ve şu anda küçük bir sandviç ile akşam ettim." Sonlara doğru sesim kısık çıkmıştı çünkü açlıktan bayılmak üzereydim.

Eliyle biraz uzaktaki çantayı gösterdi. "İçinde su var, içebilirsin." Beni takip ederken yanında sırt çantasının olması iyi bir şeydi ama yalnızca su, benim için yeterli değildi. "Karanlık iyice çökmeden bulduğun odunları buraya topla." Bana emir verdikten sonra tek kelime etmeme izin vermeden uzaklaşıp gözden kayboldu. *Gitti mi bu? Bu süper zekâ, odunları topla*

Scanned with CamScanner

derken onları akşam yemeği niyetine yiyeceğiz mi demek istedi? Ne yani, beni burada bırakıp gitti mi?

"Hey!" Arkasından bağırarak onu bulmaya çalıştım. "Sakar bir kızı ormanda yalnız bırakamazsınız, ayrıca odun sevmem ben!" Sinirden çığlık attım lakin o çoktan ağaçların arasında yok olmuştu. *Allah belasını versin ya, gerçekten beni kurdun kuşun insafına bırakarak gitti!*

Ormanın içine girmeye cesaretim yoktu çünkü karanlıktı. Sanki her an ağaçların içinden bir yaratık fırlayacakmış gibi ürkerek etrafıma bakıyordum. Uçurumun kenarında dolaşmaya da hiç gerek yoktu. İyisi mi ben burada sabah olmasını bekleyeyim. Yerdeki sırt çantasını açtığımda içindekileri karanlıkta iyi göremedim. O yüzden sadece su şişesini çıkarmıştım. Tam beş şişe su çıkardım çantadan. *Bu kadar suyu nereden buldu? Hani su ve yemek getirmek yasaktı?* "Bu kadar su koyacağına azıcık ekmek sıkıştırsaydı şuraya." Şişelerden birini açarak içmeye başladım. Anlaşılan Buzdağı susuzluğa dayanamıyordu, ben ise açlığa.

Şişenin kapağını kapatarak bana söylediği gibi etrafımdaki odunları toplamaya başladım. Çantada ateş yakmak için bir şey olmalıydı. Aksi takdirde neden benden odun toplamamı istesin ki? Bulduğum odunları çantanın yanına biriktirdikten sonra çantayı tekrar kurcaladım. İyi göremediğim için elime geçen şeyleri dokunarak tahmin ediyordum. Bıçak, küçük bir ilaç kutusu, üç sigara paketi, bu ağır kutuda ise mermi olmalıydı. İşte, çantanın köşesine sıkışmış bir çakmak. Yüzümdeki gülümsemeyle bulduğum çakmağa cansuyummuş gibi bakıyordum. İnce dallara yaklaştırarak ateşi yaktım ancak dallar ateş almadığı için ayağa kalkarak kuru yaprakları toplayıp dalların altına koydum. Yaprakların alev almasıyla kuru dallar da yanmaya başlamıştı. Ateşin etrafımı aydınlatmasıyla az ilerideki koca kütüğü gördüm. Tekrar ateş yakmakla uğraşmak istemediğim için

o koca kütüğü sürükleyerek ateşin yanına getirdim ve yanan dalların üzerine bıraktım. "Bu, en az bir saatlik ateş demek." Ellerimi uzatarak kendimi ısıtmaya çalıştım çünkü dağın başında olduğum için rüzgâr çok sert esiyordu.

Ormanın içinde bir silah sesi yankılanınca korkuyla nefesimi tutmuştum. Öcü gelmiş olamazdı, değil mi? Sesin geldiği yerde kuşlar gökyüzüne doğru uçuşmaya başlayınca korkum çığ gibi büyüdü. Avcılar veya daha tehlikeli insanlar olabilirdi ve ben şu anda yalnızdım. "Ölmek için berbat bir gün!" Lanet adam, sözde beni korumakla görevliydi ama beni bırakıp gitmişti.

Yaklaşık on dakika sonra tam gevşemeye başladığım esnada bir çıtırtı duyunca çığlık atarak ayağa kalktım. "Kim var orada?" Sessizce fısıldadığımda gözlerim tedirginlik içinde karanlığa bakıyordu. Tekrar bir ses duyunca başımı hızla sol tarafa çevirdim. Tam geri oturacaktım ki büyük ağacın yanında fark ettiğim gölgeyle kaskatı kesildim. Ateşin yanında olduğum için ateşin aydınlığı onun beni iyi görmesini sağlıyordu ama ben bir gölge dışında hiçbir şey göremiyordum. Evet, sadece gölgesini görebiliyordum lakin onun kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Benim için gelmişti. Bedenimin korku içinde kıvranması, şuracıkta ölmeme neden olacak gibiydi. Nefesim kesiliyordu, kan akışım durmuş gibi kalbim korkudan atmayı bırakmıştı.

Beni yalnız bulmuşken bu fırsatı kaçırmazdı.

"Sı-sıra bende mi?" Kısık bir sesle konuştuğumda bana yaklaşan gölgeyle uçuruma doğru geri geri gitmeye başlamıştım. *Kahretsin, ölmek istemiyorum! Bu şekilde, tek başıma değil!*

Karanlığın içinde parlayan şeyin silah olduğunu fark ettiğimde gözlerim dolarak başımı iki yana telaş içinde salladım. "Sana yardım ederim." Paniklemiş bir şekilde söylediklerim yüzünden gölge hareket etmeyi bırakmıştı. *Şükürler olsun!* Bu

Scanned with CamScanner

önerim ilgisini çekmeseydi durmazdı, değil mi? *Pekâlâ, ona istediği şeyleri vermek hiç sorun değil, yeter ki benden uzak dursun.*

"Onlar umurumda değil, hepsini sana getirebilirim, hatta yaşamama izin verirsen eğitmenleri bile tuzağa düşürmeni sağlarım." Titreyerek geriye doğru gittim. Şu anda kendi hayatımdan daha değerli bir şey yoktu benim için. Bunun adına ister bencillik deyin ister ihanet ama bugüne kadar ne yaptıysam tek başıma ve kendim için yaptım. Bu saatten sonra tanımadığım insanlar için kendi hayatımı hiçe sayacak değildim. Saçma fedakârlıklar, hiçbir zaman benlik olmamıştı. *Onları ateşe atacağımı hep biliyordum.*

Korkuyla beklemeye başladığımda söylediklerim onu kızdırmış olacak ki hırıltılı bir ses çıkarmıştı. "Sen sadakatsiz birisin!" Buzdağı'nın kendisi gibi soğuk sesini duyunca ürkerek bir adım daha geriye gittim. *Ah hayır ya, yanlış alarm! Onun öcü olmadığına sevinecek durumda değilim çünkü söylediğim her şeyi duydu.*

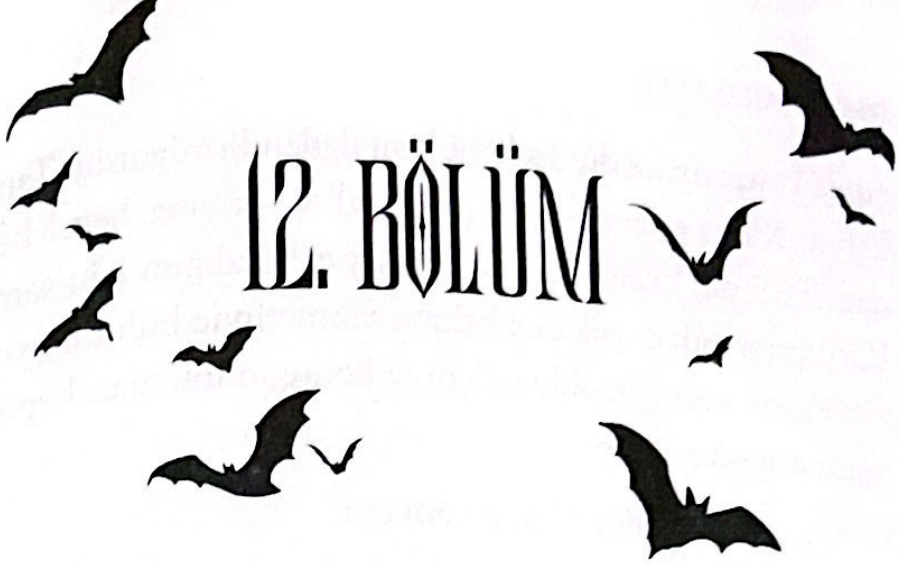
Karanlıktan tamamen çıktığında yanan ateş gibi öfkeli bakışlarını daha iyi görüyordum. Kararan gözlerindeki hırçın esinti, rüzgârdan daha etkili bir soğukluk yayıyordu. Sinirden hızlı aldığı nefesler yüzünden omuzları hareket ediyor, tıpkı yırtıcı bir canavar gibi her an üzerime atlayabilecek gibi duruyordu. "Demek onunla işbirliği yapacaktın, he?" Sesi, daha önce hiç olmadığı kadar soğuk ve duygusuzdu. "Tecrübesiz bir kızı eğitebilirim ama ihanete meyilli birini asla!" Bu sözleri çok ağır ama bir o kadar da gerçekti. "Sen kendi çıkarların için herkese ihanet edecek birisin ve benim korumamı hak etmiyorsun." Ateşin yanına geçerek elinde tuttuğu sülünü, cebinden çıkardığı bıçak ile temizlemeye başladı. Ben ise yediğim azar yüzünden suspus olmuş, öylece duruyorum. Yemek bulmak için mi gitmişti?

"Yani?" Fısıldadığımda başını usulca kaldırarak kızgın bakışlarını bana yöneltti. "Hep istediğin gibi yarın sabah gidiyorsun,

Sedef Sarmaşık çünkü seni daha fazla görmek istemiyorum." Tüm gün bunun için uğraşmışken ve söyledikleriyle mutlu olmam gerekirken öyle hissetmiyordum. *İstediğim bu değil miydi? Peki, o halde neden mutsuz hissediyorum?*

Scanned with CamScanner

12. BÖLÜM

Durumun ironisi karşısında gerçekten şaşkındım. Tüm gün kaçmak için elimden geleni yapmış ve başarısız olmuştum ancak günün sonunda söylediğim birkaç cümle yüzünden kendimi kovdurmayı başarmıştım. Buna seviniyordum, doğru çünkü sonunda kurtuluyordum lakin derinlerde bir yerde duyduğum rahatsızlık hissini yok sayamıyordum. Pişman değildim, bu adam beni yargılasa bile bence aynısını diğer Yarasalar da yapardı. *Kim kendi hayatı için tanımadığı birilerini harcamaz ki?* Ah, hadi ama, ciddi olalım. Bence kimse körü körüne saçma bir fedakârlık sergileyip ölmek istemezdi. Üstelik herkesin unuttuğu bir şey vardı; ölüm geldiğinde bir anne bile bence evladını bırakarak kendi canının derdine düşerdi. *Ne var yani ölüm benim için kıyamet ile aynı anlamı taşıyorsa? Kendi canımı değil de tanımadığım kişileri ateşe atmaya meyilliysem ne olmuş yani?*

Şimdi ne mi yapıyorum? O, getirdiği sülünü büyük bir ustalıkla temizleyip bir dala geçirerek ateşte pişirirken, ben etin kokusunu alan yüzsüz kediler gibi başında bekliyordum. *Kedi mi? Kuzey pisliği yüzünden kendimi kediye benzettiğime inanamıyorum.* Yarın sabah buradan gittiğimde büyük ihtimalle Buzdağı onlara gidiş nedenimi söyleyecek ve hepsi benden daha çok nefret edecekti. Hah! Çok da umurumdaydı! Sadece Efe Can ile vedalaşamayacağım için biraz üzülüyordum. Onun dı-

Scanned with CamScanner

şında kimsenin ne düşündüğü beni ilgilendirmiyordu. Tamam, kabul, Kuzey'e de azıcık alışmış olabilirim ama hepsi bu kadar. "Pişti mi?" Daha fazla açlığa dayanamadığım için sordum. Karşımdaki adam yüzüme bakma zahmetinde bulunmuyordu. Geveze bir kişiliğim olduğu için az konuşan insanları hep sıkıcı bulmuşumdur.

"Pişti mi?" dedim. Cevap vermedi.

"Nasılsa bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksiniz. Bari adınızı söyleyin," dedim. Cevap vermedi.

"Tamam, o zaman kaç yaşında olduğunuzu söyleyin." Yine cevap vermedi.

"Otuz?" Cevap vermedi.

"Kırk?" Cevap vermedi.

"Elli?" Cevap vermedi.

"Altmış?" Cevap vermedi.

"Yetmiş?" Cevap vermedi.

"Ay yok artık, yoksa seksen mi?" Başını kaldırarak sıkılmış bir şekilde bana baktı.

"Yirmi yedi." Kuru bir sesle konuştuğunda afallayarak ona bakıyordum çünkü bana cevap vermeyeceğine çok emindim. Tabii, o söyleyene dek bine kadar çıkacağımı biliyor olamazdı.

"Otuz değilsiniz yani." Anlamaz gözlerle bana bakınca kıkırdadım. "Otuz olduğunuza emindim."

Pişen eti ateşin üstünden çekerek ikiye böldü, büyük parçayı bana uzatınca teşekkür bile etmeden alıp yemeye başladım. Karnım çok açtı, bu lezzetli şeyi yerken gevezeliğe ara vermiştim. Etin kokusu burnuma geliyordu ve tadı harikaydı. İnsanlıktan çıkmış gibi kocaman parçalar koparark karnımı doyurmaya

çalışıyordum. Evet, çok sıcaktı ama bu bile beni durdurmuyordu. Ne kadar hızlı yersem o kadar daha acıkıyordum. Et mi çok tatlıydı yoksa bu yaşıma kadar çok az et yediğim için bana mı tatlı geliyordu, bilmiyordum ancak bugüne kadar yediğim en lezzetli şeydi diyebilirim. Sülünün kemikleri kalana kadar tüm eti yemiştim ve hâlâ doyduğumu sanmıyordum. Başımı usulca kaldırdığımda karşımdaki adamın kendi etine hiç dokunmadan soluksuz bir şekilde beni izlediğini gördüm. Nasıl insanlıktan çıktıysam şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ellerimin, dudaklarımın ve çenemin, etin yağına bulandığını tahmin etmek zor değildi. Kendi payımı bir hanımefendiye yakışmayacak kabalıkla bitirdiğim için muhtemelen nasıl bir görgüsüz olduğumu düşünüyordu. Belki de ben böyle kıtlıktan çıkmış gibi yiyince adamın midesi bulandığı için yiyememişti.

"Tamam." Elimdeki kemikleri yere bırakarak derin bir nefes aldım. "Bana bakınca midenizin bulandığını söylemekte serbestsiniz." Alınmış gibi homurdandığımda başını iki yana sallayarak güldü. "Midemi bulandırmıyorsun." Söylediği tek şey bu olmuştu. İnsan teselli amaçlı doğru düzgün bir şeyler söylerdi bari.

"Aç değilim." Kendi payını bana uzattı. Kibarlıktan uzak bir şekilde onun uzattığı eti hızla alarak onu da yemeye başladım. Vazgeçmesin diye sanki biraz fazla hızlı almıştım. Tamam ya, bildiğin elindeki eti kaptım ama beni aç bırakırsa böyle olurdu işte.

Nihayet karnım doyduğunda rahat bir nefes almıştım. Kalan son suyu içen kişi de bendim, diğer şişelerdeki suyu sülünü yıkamak için harcamıştı. Rüzgâr saçlarımı uçuştururken başımı kaldırıp karanlık gökyüzünde ışıldayan yıldızlara baktım. "Yeterince güzel değilsiniz." Karanlık olunca gökyüzündeki her şey çirkinleşiyordu.

Scanned with CamScanner

"Her şeye karşı fazla nefret dolusun." Onun düşünceli sesini duysam bile ona bakmadan yıldızları seyretmeye devam ettim.

"Çünkü gözlerimin gördüğü her şeyden nefret ediyorum." Günahkâr gözlerim, temas ettiği her güzelliği karanlığa bulayıp bana sunuyordu.

"Asıl nefretin kendine." Başımı yukarı kaldırıp karanlığı izlerken güldüm. "Ilgaz ve Sedef'ten nefret etmiyorum." Belki de nefret etmediğim sadece o ikisiydi.

"Kendinden farklı biriymişsin gibi bahsediyorsun ve bu..." Susunca ona doğru dönerek sıkıntılı yüzüne baktım. "Karakter bölünmesi yaşıyor olabilirsin." Bakışları gözlerimi buldu. "Sedef ve Yankı'yı iki farklı kişilik olarak görmeye başladıkça ileride gerçekten böyle olacak. Psikolojik sorunlar yaşadığının farkında olduğunu sanmıyorum." Cebindeki paketten bir dal sigara çıkararak yaktı. "Sen Sedaf Sarmaşık'sın, Yankı olmaktan vazgeç, kendi iyiliğin için bunu yap." Benden istediği şeyin farkında olduğunu sanmıyordum çünkü ona bakmak bile beni Yankı yapıyordu. O katili bana hatırlatan her şey, eğitmenler, Yarasalar ve tesis... Bunların hepsi beni Yankı yapıyordu. Sadece onlardan uzaklaştığımda Sedef olabilirdim.

"Adım Yankı, bana Sedef demekten vazgeçin." Onunla daha fazla konuşmak istemediğim için uzanıp gözlerimi yumdum. Dosyamı sadece o değil, diğer eğitmenler de okuduğu için gerçek adımı bildiklerini tahmin etmek zor değildi fakat diğer eğitmenler Sedef ismini kullanmadığım için bana Yankı diyorlardı. Öyleyse bu adam neden ısrarla bana Sedef diyordu? *Onda beni korkutan bir şeyler var. Belki de bu yüzden kaçmak istiyorum çünkü ne zaman ona baksam ürperiyorum.*

Gözlerimi usulca açtığımda boynumda hissettiğim sızıyla acı içinde inledim. Baygınlık geçirir gibi başımı yavaşça oynattım fakat gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Tedirgin bakışlarım nerede olduğumu anlamak ister gibi etrafımı keşfe çıkınca bir arabanın ön koltuğunda oturduğumu gördüm. Sol tarafımda, şoför koltuğunda telefonuyla uğraşan adamı görünce olanları anladığım için kaşlarımı çattım. "Bana niye ısrarla elektrik veriyorsunuz?" Boynumdaki acının başka bir açıklaması olamazdı. *Adam trafo gibi her fırsatta beni cin çarpmışa çeviriyor.*

Sesimi duyunca telefonu kapatarak cebine koydu. Benim tarafımdaki kapıyı gösterdi. "İstediğin gibi özgürsün artık. İster karakola git teslim ol ve kalan cezanı çek, ister firar ederek bir kanun kaçağı ol. Bunun kararını sana bırakıyorum." Camdan dışarıya bakınca köprünün altındaki o evi gördüm. Bu da ne demekti şimdi? Beni buraya getirerek düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı, değil mi? *Beni bahçesinde bayılttığı o eve bakıyordu.*

Yutkunarak ona doğru döndüğümde bu fuhuş evinin önünde durmamızın maksadını anlamak istiyordum. "Bu..." demiştim ki başını salladı. "Sana engel olmasaydım belki de gireceğin evdi. Şu birkaç günü yok say ve hiç tanışmamışız gibi kaldığın yerden hayatını istediğin gibi yaşa." Kısacası bana *ne istersen yap, umurumda değilsin*, diyordu. Başladığımız yere gelmemizin başka bir açıklaması yoktu. *Ondan kurtulduğum için asla pişman olmayacağım.*

Kapıyı açmış, tam arabadan inecektim ki, "İsmim... Alaz Altuğ Sipahi," dediğinde hızla ona doğru döndüm. Bana ismini mi söylemişti?

Beklemediğim bir anda bana ismini söylemesiyle farkında olmadan tebessüm ettim. Bana güvenmediği halde ismini söylemesi... Bilmiyorum ama beni sevindirmişti. İsmi çok güzeldi, beklediğimden daha güzeldi. Sesli söyleyince kulağa nasıl

Scanned with CamScanner

geliyor diye merak ettim fakat bunu yapacak değildim. Kahverengi-nin göz kamaştırıcı tonuna iç çekerek baktım ve elimi ona doğru uzattım. "Ben de Sedef Sarmaşık." Yankı'yı geride bırakarak ona elimi uzattığımda dudakları kıvrıldı ve uzattığım elimi avuçları arasına alıp sıktı.

Dokunuşu ile tekrar rahatsız olmuştum. Bunu anlamış gibi elini geri çekmesi uzun sürmemişti. "Seni takip etmeyeceğim." Sözlerinde yalan yoktu. "Seni aldığım yere bırakmamın sebebi artık hayatına müdahale etmeyeceğimi göstermekti." Başını kaldırarak uzun uzun bana baktığında gözleri, *böyle olmak zorunda değildi*, der gibiydi. Bir şeyler söylememi bekliyordu aslında. Belki de ihanet etmeyeceğimi belirten bir söz vermemi bekliyordu. O, aslında benden vazgeçmek istemiyordu, kalmam için ona bir sebep vermemi istiyordu. Benden istediği şeyleri asla duyamayacağını anlayınca yenilmişlik içinde başını salladı. "Bol şans, Sedef."

"Yapmayacaktım." Kapıyı açıp son kez ona döndüm. "Siz gelmeseydiniz bile ben bu eve girmeyecektim, geri dönmeye karar vermiştim." Bu açıklamayı onun için değil, kendim için yaptıktan sonra vakit kaybetmeden arabadan indim. Görüşmemek dileğiyle." Kapıyı kapatarak arkamı dönüp ait olduğum gerçek dünyaya baktım. Başka bir yere değil, daha güzel bir yere değil, ben bu harabeye aittim.

Hızlı adımlarla arabadan uzaklaştığımda bir kere bile olsun dönüp arkama bakmamıştım. "Oh be! Valla başından beri kurtulacağımı hiç sanmıyordum!" Tebessüm ederek kaldırıma çıkıp insanların arasına karıştım. Üzerimde sadece bir tişört ve pantolon vardı. Üstelik çantam tesiste kaldığı için kimliğim ve cüzdanımdaki sayılı miktardaki para da yanımda değildi. Kısacası üzerimdekiler dışında hiçbir şeyim olmadan tekrar sokaklara dönmüştüm. Onları görmektense bu sokaklarda sürünmeyi tercih ederdim. Hem artık küçük bir çocuk değildim, başımın

çaresine bakabilirdim. *Her şey güzel olacak, bu sefer güzel olmak zorunda.*

Bir hafta sonra...

Oturduğum yerde ayağımla sabırsızca ritim tutarken gözlerimi kapıdan ayırmıyordum. Etrafımda bir sürü masa vardı, hepsi de doluydu çünkü insanlar sevdikleriyle özlem gideriyordu. Kalbim heyecanla atarken onu görecek olmanın neşesi tüm bedenimi sarmıştı. Ve işte, oradaydı. Yanındaki gardiyanla birlikte kapıdan giren kızın gözleri ziyaretçisini arıyordu. Üzerinde bir omzunu açıkta bırakan eski, salaş tişörtü ve geçen yıldan beri giydiği, dizleri yırtık pantolonuyla kardeşim Ilgaz oradaydı. Çok fazla olmamıştı ondan ayrılalı ama sanki yıllardır görmemişim gibi çok özlemiştim. Onu ziyaret etmek için cezaevine gelerek kendimce büyük bir kumar oynamıştım. Eğer eğitmenim artık onlarla işbirliği yapmadığımı söyleseydi, hakkımda arama kararı çıkardı ve beni gördükleri yerde tutuklarlardı. Bunu anlamak için özellikle buraya gelmiştim ancak kimse bana ilişmeyince eğitmenimin bu konuyla ilgili bir şey bildirmediğini anladım. Ancak bir süre sonra kendi isteğimle teslim olmadığımı anlayınca, bana kefil olduğu için başı belaya girmesin diye beni ihbar etmek zorunda kalacaktı. O gün gelmeden, gereken parayı biriktirip bu şehirden ayrılarak İstanbul'u mazide bırakmalıydım.

"Ilgaz!" Bağırarak ayağa kalktım. Beni görünce bu kadar kısa sürede onu ziyarete geleceğimi beklemiyor olacak ki olduğu yerde sertçe yutkundu. "Se-Sedef." Sendelediğinde burada sevdiğim gardiyanlardan biri olan Selcan abla onun kolunu tutmuştu fakat Ilgaz kolunu ondan kurtarıp bana doğru koştu. "Sedef!" İsmimi haykırınca gözlerim doldu ve ben de ona doğru koşmaya başladım. İkimiz karşı karşıya durduk, ikimizin de gözleri dolu doluydu. "Kardeşim." Ağlamaklı bir sesle fısıldayan kıza sımsıkı sarıldım. "Buradayım..." İşte, asıl mutluluk buydu, seni seven birinin yanında olmaktı.

Scanned with CamScanner

Kokusunu solurken hep olduğu gibi yanında tüm gardımı indirerek hıçkırıklar içinde ağlamaya başladım. Kollarını bana dolamıştı. "Beni unutmadın, Sedef." Gözyaşlarım onun omzuna akıyordu. İşlediği cinayetten sonra ailesi tarafından unutulmuştu Ilgaz. "Kardeşimi unutamam ki." Kulağına fısıldadıklarım onu daha fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Çoğunluk tarafından dışlanan sabıkalılar olsak da aslında hepimizin hikâyesi farklıydı. Bizler kendi adaletimizi bulamayıp susturulan insanlardık. Herkesin üzerine basıp geçtiği bir avuç zavallıydık. Kendi ailesi tarafından kabul görmeyen, bu dünyada yeri olmayan bir avuç insandan ötesi değildik. Ve Ilgaz, kimsesi olmayan bir kızın her şeyi olan tek kişiydi. Fedakârlık diyordum ya hani dün gece... Aslında uğruna varlığımı feda edeceğim biri vardı ve ben, şu anda ona sarılıyordum. "Fazla zamanınız yok kızlar, oturmanızı tavsiye ederim." Selcan ablanın sesiyle birbirimizden ayrıldık ve kadın, saçlarımı okşayıp tebessüm etti. "Seni yeniden görmek güzel, Yankı." Bana göz kırptıktan sonra bize mahremiyet sunmak için yanımızdan ayrılmıştı.

Ilgaz ile masada karşılıklı oturduğumuzda elimi tutarak heyecanla gülümsedi. "Çok vaktimiz yok Sedef, o yüzden bana dışarıda neler yaptığını hemen anlat." Her zamanki meraklı haline bürünmesi uzun sürmemişti. Ilgaz, şartlı tahliye olduğumu sanıyordu ama aslında hâlâ bir mahkûmdum. Yakında tüm polislerin peşime düşeceğinden habersiz, benim adıma mutluydu. Zaten buraya geri dönmemek için kaçmayı düşünüyordum, o yüzden şimdilik ona planımdan bahsetmedim. Evet, ilk başta cezaevinden çıkmak istememiştim. Hatta geri dönmek için bir suç işlemeyi düşünecek kadar çıldırmıştım. Ancak altı yıllık esaretten sonra kavuştuğum özgürlük, yeni düşünceler edinmemi sağladı. Ben suçlu değildim ki! Neden hak etmediğim bir cezayı daha fazla çekecektim? Masumiyetimi kanıtlayamazdım, o yüzden geriye kalan tek seçenek firar etmekti.

"Üç gün önce iyi bir restoranda komi olarak işe girdim." Evet, bu doğruydu. Acil eleman arayan restoran sahibi, kimliğimi kaybettiğim için başta beni işe almak istememişti. Ancak en kısa zamanda gereken yerlere başvurup kimliğimi tekrar çıkartacağımı söyleyince kabul etmişti. Mutfakta getir götür işleri yaptığım için pek göz önünde değildim. Bu yüzden şimdilik olmayan kimliğim, onlar için sorun değildi. Maaşı asgari ücret olsa da bana yeterdi. Yeme içme onlara aitti. Kocaman mutfakta istediğim her şeyi yiyordum. Bu da işimi daha çok sevmemi sağlıyordu. Güzel yemek yapmak dışında pek bir yeteneğim olmadığı için mutfak, en iyi olduğum yerdi.

Ilgaz hiç konuşmadan beni dinlerken güldüm. "Henüz kalacak bir yer hâlâ bulamadığım için müdür çıkana kadar mesaiye kalıyorum, o gidince kadın çalışanların soyunma odasında kalıyorum. Oradaki çalışanlar çok iyiler, bunu sır olarak saklıyorlar. Ne zaman sakarlık yapsam şef garson ve müdür görmesin diye bana yardımcı oluyorlar. İçlerinde yaş olarak en küçük olduğum için mutfaktakiler bana karşı anlayışlılar." Bitirdiğimde duyduklarıyla mutlu olmuş gibi rahat bir nefes aldı. Benim için endişelenmeyi hiç bırakmayacağını ne yazık ki biliyordum.

"Bu iyi ama kendine bir ev bulmalısın." Maaşımı alır almaz ilk işim bu şehirden ayrılarak bir ev bulmak olacağı için başımı salladım.

Bir süre yüzümü inceleyince, bakışlarımı huzursuzca kaçırdım. Kaşlarını çatarak, "Anlatmadığın bir şeyler daha var, değil mi?" dedi. Ilgaz'da sevmediğim tek bir şey vardı, o da beni çok iyi tanıyor olmasıydı. Kendimde sevmediğim tek şey ise ona karşı hep fazla dürüst olmamdı. Canım yanınca onun yanında gülerek rol yapmazdım, acıdığını söyleyerek ağlardım. Korkunca korkumu bir tek ondan saklamazdım; Ilgaz, yanında Sedef olduğum tek kişiydi ve Sedef de asla rol yapmaz, yaralarını saklayamazdı.

Scanned with CamScanner

"Sana öyle gelmiş."

"Yankı!" Bu isimden nefret ederdi. Genellikle kızdığında bana böyle hitap ederdi.

"Ah tamam." Pes ederek ona tesis maceramı ayrıntılarıyla anlatmaya başladım. Yetmedi, ortada şartlı tahliye diye bir şey olmadığını ve işin aslını en ince detayına kadar anlattım. Dedim ya, ben bir tek onun yanında fazla dürüst olup yalan söyleyemiyordum. Ben anlattım anlatmasına da duydukları hoşuna gitmediği için dinledikçe rengi attı ve öğrendiği her yeni şeyde daha çok sinirlendi.

"Sen?" Gözleri kızgınlığını belli ediyordu. "Tam bir pislik gibi davranmışsın!" diye tısladığında güldüm. "Onlar da öyle." Neden onların bana yaptıkları şeyleri göz ardı ediyordu ki?

"Sedef!" Evet, yine azar yemiştim. "Orada güvendeydin. Kahretsin! Hangi akılla kendini oradan kovdurursun? Görmüyorsun, değil mi? Onun istediği gibi davranmışsın! Aptalsın, Sedef! O Yankı'yı istiyor, Sedef'i değil ve sen, ona istediği şeyi veriyorsun!" Daima yanlışlarımı canımı acıtmak pahasına yüzüme vurduğunu bildiğim için ona kızamıyordum. Beni anlamalıydı, orada beni zorladıkları şeylerin güçlüğünü anlamalıydı.

"Oysaki şartlı tahliye edildiğini düşünmüştüm." Yüzünü ovuştururken en çok bu konuda hayal kırıklığı yaşıyordu. "Firar etmek yanlış, Sedef." Elimi tutarak beni yanlış gördüğü şeyden vazgeçirmeye çalışıyordu. "Tüm hayatını kaçak olarak geçiremezsin. Cezan da uzar. Kendine bunu yapamazsın." Yüzümde ne gördüyse *yapma* dercesine yalvaran gözlerle bana bakıyordu. "Onlara geri dön. Hem belki davanın kapanmasına yardım edersen cezanı düşürürler." Sanmıyordum, kendi hayatımı ilgilendiren bir konuda birilerine yardım etmek cezamın süresine işlemez diye düşünüyordum.

Bir süre daha bana azarla karışık bol bol nasihat verdikten sonra sonunda onun neler yaptığını konuşabilmiştik. Koğuş-

takilerin, özellikle Tuba ve Oya ablanın iyi olduğunu duymak beni rahatlatmıştı. Zamanımız bittiğinde tekrar gözyaşlarımız akmış ve birbirimizden ayrılmıştık. Cezaevinden çıktığımda aklıma gelenlerle duraksadım. *Kahretsin, ben karakola gidip imza vermeliyim!* Madem Alaz beni şikâyet etmedi, o zaman hâlâ özel birimdeki ajanlarla çalıştığımı ve firar etmediğimi göstermek için maaşımı alana kadar her hafta, düzenli olarak imza vermeye devam etmeliydim. En azından doğru an gelene kadar buna devam edebilirdim. Umarım, o zamana kadar Alaz sessizliğini korurdu.

Alaz Altuğ Sipahi? İsmi çok güzeldi, telaffuz etmesi de öyle.

"Yankı, soğanlar!"

"İki dakikaya bitmiş olur, şef." Cemil ağabeye cevap verdikten sonra gözyaşlarımı silerek soğanları doğramaya devam ettim. Mutfakta en sevmediğim şey, beni gözyaşlarına boğan bu soğanlarla yakın temasa girmekti.

"Yankı, tezgâhı temizle, güzelim. Balıkların sosu hâlâ hazır değil mi?" Gülizar ablaya gülerek başımı salladım. Hemen büyük bir kâse alarak doğradığım tüm soğanları içine koydum ve Cemil ağabeyin tezgâhına doğru koştum. "Yankı, koşmak yok!" Benim gibi komi olan Mutlu'nun uyarısıyla koşmayı bırakacaktım ki ayağım kayınca yere yapıştım. Kahretsin ki elimdeki kâse paramparça olmuş, tüm soğanlar yere saçılmıştı. *Bu sefer beni kesin kovarlar.*

Cemil ağabey oflayarak ocağın altını kapatıp yanıma gelince Mutlu, hemen elimi tutarak beni yerden kaldırdı. "Bu kaçıncı be, kızım?" Sürekli bir şeyleri kırdığım için suçlulukla başımı eğdim, sakarlığım en büyük lanetimdi.

"Ağabey, müdür geliyor." Mutlu'nun korkarak söyledikleriyle Cemil ağabey kendi tezgâhını gösterdi. "Çabuk oraya geçip

Scanned with CamScanner

eti marine et. Mutlu, sen de toparla şurayı." Müdüre yakalanmak istemediğim için koşarak Cemil ağabeyin çalıştığı yere gidip eti elime aldım. Aslında ben komi olduğum için tıpkı Mutlu gibi mutfağın temizliğinden sorumluydum. Ancak Cemil ağabey sadece yemek yaparken sakarlığı bıraktığımı fark ettiğinden beni aşçı yamağı yerine koyup basit siparişleri hazırlamama izin veriyordu. Evet, iyi haber şu ki gerçekten yemek konusunda doğuştan bir tecrübem olduğu için hızlı öğreniyordum. Üstelik mutfaktaki herkes bana karşı çok iyi ve anlayışlı olunca işimi severek yapıyordum.

Mutlu benim kırdıklarımı toplayıp yerleri temizlediğinde buranın işletmesinden sorumlu olan Hakkı Bey içeri girdi. "Herkes buraya baksın!" Dikkatimizi çekmek için yüksek sesle konuşması üzerine elimizdeki işleri bırakarak ona döndük. Sanki hiç yemek yemiyormuş gibi giydiği lacivert takım elbisenin içindeki sıska bedeniyle bize bakan adam kravatını çekiştirdi. Sıkıntılı olduğu çok açıktı. "Bu akşam için çok özel konuklarımız var, özellikle masa 12 ve masa 9'daki müşterilerin siparişlerini büyük bir titizlikle hazırlamanızı istiyorum. Gelenler gerçekten çok önemli kişiler, hata istemiyorum." Daha sonra Mutlu ve bana döndü. "Bugün hiç boş masa yok, garsonlar siparişleri yetiştiremiyor. Siz ikiniz önlükleri çıkartarak kendinize çekidüzen verin. Masa 12 ve 9'la ilgilenecek olanlar sizlersiniz." Bize itiraz şansı tanımadan son noktayı koyup gidince Mutlu ile afallayarak birbirimize baktık.

"Garson mu?" Tüm neşesi çok çabuk kaybolmuştu çünkü Mutlu asosyal biriydi. Bunun sebebi, anladığım kadarıyla görünüşüne olan takıntısıydı. Kendisini çirkin gördüğü için herkesin ona bakıp alay ettiğini düşünüyordu. Bu konudaki rahatsızlığı onu kalabalık ortamlardan uzak tutuyordu. Aslında ben de fiziksel olarak ondan daha iyi değildim hatta ben daha kiloluydum; Mutlu incecik, dal gibi bir kızdı. Aynı yaşlardaydık, belki o benden bir yaş daha büyüktü. Kıvırcık saçları onda en çok beğendiğim şeylerden biriydi. Özellikle mutfağın sıcaklığında saçları esmer tenine yapışınca pürüzsüz teni ışıldıyor, zayıf ve uzun yüz hatları parlıyordu. Kendisini çirkin hissetmesine neden olan şeyse anladığım kadarıyla eski sevgilisiyle ilgili bir durumdu. Sevgilisi sürekli onu daha güzel olmaya ittiği için Mutlu'da böyle bir takıntı oluşmuştu. Mutlu, birlikte yemeğe gittiklerinde bile zavallı kıza salata yedirmesini görünüşüne yoruyordu, ben ise cimriliğe.

"Bir yıldır burada çalışıyorum ve daha önce hiç mutfaktan çıkmamı istemedi." Korkusu sesine yansıyınca tebessüm ederek elini tuttum. "Merak etme, sıkıştığın an senin için orada olacağım." Elimi sıkınca ne yazık ki çok istesem de korkusunu almam imkânsızdı. Yaşadıklarımız, bize garip korkular olarak geri dönüyordu.

Etleri zeytinyağlı sos ile marine ettikten sonra üzerimdeki beyaz önlüğü çıkardım. "Ben yukarı çıkıyorum, şef." Kırklı yaşlarındaki Cemil ağabey yüksek tansiyon hastasıydı. Fazla çalışmaktan yorgun görünen yüzünü bana çevirdi ve endişeli gözlerle beni süzdü. "Yankı, yukarısı burası gibi değil. Ne olur dikkat et, kızım. Eğer müşterilerin yanında yine bir sakarlık yaparsan bu sefer gözünün yaşına bakmazlar." Burada beni hep koruyan adama içtenlikle gülerek başımı salladığımda çaktırmadan Mutlu'yu işaret etti. Mesajı aldığım için yine başımı salladım. Aynı zamanda Mutlu'yu korumamı istiyordu çünkü aksi bir müşteriye denk gelirsek her ikimiz de kovulabilirdik.

Mutfaktan çıkarken, üç farklı bölümden oluşan devasa yere çok alıştığımı fark ettim. Hamur işleri bölümüne açılan bir kapı vardı. Orada diğer aşçılar çalışıyordu. Ana yemekler için bir mutfak ve benim de içinde olduğum et ürünleri için farklı bir mutfak vardı. Üçünün girişi tek bir kapıdan olsa da bu devasa yer, kendi içinde üçe bölünüyordu. Bazen uyurgezerliğim

Scanned with CamScanner

tutunca kendimi farklı yerlerde bulduğum oluyordu. Örneğin dün uyandığımda yukarıdaki masalardan birinin üzerinde yatıyordum. Kimse gelmeden hemen tuvalete gittim ve aynada yüzümün kan içinde kaldığını gördüm. Kendi korkunç yansımama bakıp çığlık attığımı hatırladıkça gülüyordum. Gece düşmüş olmalıyım ki alnım kanamış ve ben öyle uyuyunca sabaha kadar akan kanlar yüzümde kurumuştu. Şimdi ise alnımdaki küçük yarabandını, saçlarımla gizlemek zorundaydım.

Mutlu ile birlikte soyunma odasına girerek hızlıca hazırlandık. Üzerime garsonların giydiği beyaz gömleği giyerek kollarını dirseklerime kadar kıvırdım. Dizlerime kadar gelen siyah kalem eteği giydikten sonra gömleğin alt kısmını eteğin içine sıkıştırdım. Dolaptan ayağıma uygun siyah sandaletleri de giyince işim bitmişti. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmak zorunda kaldım ama alnımdaki yarabandını sorun etmedim. Hijyen için tüm garsonlar saçlarını toplamalıydı.

Birlikte yukarı çıktığımızda neon renklerle süslenmiş olan şık mekân tıklım tıklımdı. Burada sabah saat sekizde işbaşı yapıyor ve akşam on ikide işi bırakıyorduk. Tüm gün harlı ateşte pişen yemeklerin buharıyla terliyordum ve yukarısının bu kadar ferah olduğunu yeni fark ediyordum. Misk, tanınmış bir mekân olduğu için genellikle rezerve edilmemiş bir masa bulmak imkânsızdı. Üstelik menüdeki her şey çok pahalıydı, bir bardak su istediğinizde size 15 TL gibi bir hesap geliyordu. Evet, burada su bile pahalıydı. Neyse ki ben mutfakta istediğim her şeyi bedava yiyebiliyordum. Aşçılarını dünya genelinden seçtikleri için yemekler gerçekten olağanüstüydü. "Kızlar?" Resepsiyondaki şef garsonun bizi uyarmasıyla hemen menüleri alarak özel konuklarımız gelene kadar diğerlerine yardım etmeye başladık.

Beş gencin bulunduğu masaya yaklaşarak hafif tebessüm ettim. "Hoş geldiniz." Gülümsemek işimizin bir parçası olduğu için burada dudaklarımız hep kıvrılmalıydı. Elimdeki menüleri sırasıyla her birine uzatırken gerginliğimi saklamaya çalışmak çok zordu. Uzun zaman sonra ilk kez bir işi çok sevdiğim için hata yapmaktan korkuyordum.

Tahminimce üniversite öğrencisi olan iki erkek ve üç kızdan oluşan grup menüyü incelemeye başladı. Kısa süre sonra hepsi siparişini vermişti fakat koltuğuna rahatça yaslanan çocuk beni incelemekten başka bir şey yapmıyordu. "Siz ne arzu ederdiniz?" Çocuğun ela gözleri hâlâ beni inceliyordu. Ağzının ortasına bir tane çarpsam acaba tepkisi ne olurdu?

"Sadece *brendi*.[5]"

"Yemekten önce içki tavsiye etmem, üstelik brendi çok güçlü bir içecek olmasının yanı sıra diğerlerine göre yüzde kırk daha fazla alkol içeriyor." İnsanlık namına bunu ona hatırlattığımda çocuk tek kelime bile etmeden gözlerime bakıyordu. *Ben bu çocuğu döverim.*

"Sana soracak değil herhalde!" Yüzü boyadan geçilmeyen sarışın kızın beni azarlamasıyla elini kaldırarak onu susturdu. "Sana karışma hakkı verdiğimi hatırlamıyorum." Kıza bakmaya bile tenezzül etmeden onu uyaran çocuk, beni sinirlendirmişti. Böyle sert içki isteyerek kötü çocuk taklidi yaptığı yetmezmiş gibi yanındaki kıza olan hayvanca tutumu hiç hoşuma gitmemişti. Yanındaki kız, ona yapılan bu davranışı hoş görebilirdi. Belki de böyle tiplerden hoşlanacak kadar aptaldı ama ben böylelerinin gözlerini oyup akşam yemeği olarak onlara yedirmek istiyordum.

Ardı arkası kesilmeyen bakışları beni rahatsız ettiği için sorgulayan bakışlarımı yönelttim. Siyah kısa saçları küt kesilmişti, sağ kaşının üzerindeki hafif morluk yakın zamanda bir kavgaya karıştığını gösteriyordu. Tahminimce benden küçüktü ama

[5] Damıtılmış şaraptan üretilen yüksek miktarda alkollü içki.

Scanned with CamScanner

kendisini arkadaşlarına kanıtlamanın peşine düşmüş olmalı ki aklınca gözlerini dikerek beni etkilemeye çalışıyordu. Bilmediği şeyse uzun uzun bakışmaların bende zerre kadar etki etmiyor olduğuydu. *Ben sokak kızıyım oğlum, böyle romantizm adı altında yapılan şeyler bana işlemiyor. Birazdan yedi sülalene dalacağım, haberin yok.*

"Kaç yaşındasın?" Bu yersiz soru fazlasıyla canımı sıkmıştı. "Brendiniz hemen geliyor." Elimden bir kaza çıkmasın diye arkamı döndüğümde, "On dokuz, değil mi?" demesiyle gayet sakince ona döndüm. "Başka?" *Oynamak mı istiyor? Tamam, ben varım.*

"Başka ne?"

Birkaç adım atarak ona yaklaştım. "Ben sizin üniversitenin ilk senesinde olduğunuzu biliyorum mesela. Zengin bir aileden geldiğinizi, bu masadaki kimseye zerre kadar değer vermeyen biri olduğunuzu da biliyorum. Kendi içinizdeki sefil karakterinizi gizlemek için böyle sert çocuk tavırlarıyla havalı görünmeye çalıştığınızı ama aslında bir zavallı olduğunuzu da. Peki, siz benim hakkımda, yaşımdan başka ne biliyorsunuz?" Hani garsonum ya, bunları söylerken yüzümdeki tebessümü koruyarak söylemem çok saçma, bir o kadar da etkili olmuştu çünkü gülen yüzü solmuş, tek kelime edecek cesareti kalmamıştı. *Hava atmakmış! Alırlar böyle havanı, Allah'ın gereksiz ergeni! Tipik kendinden büyük bir kızı etkilemeye çalışan erkek modeli!*

Siparişleri mutfağa bildirdikten kısa süre sonra hepsini servis arabasına koyarak masalarına yaklaştım. Dökmemeye dikkat ederek hepsinin yemeğini masaya dizdim. Şişenin kapağını açıp doldurduğum brendi kadehini onun önüne koyarak geri çekildim. "Başka bir arzunuz?" İçkisini yudumlarken bana öldürecekmiş gibi bakmasını umursamadan, "Afiyet olsun," dedikten sonra masadan uzaklaştım. *Sıkıysa bir şey söylesin, ağzını burnunu kırarım.*

Servis arabasını bıraktığımda uzun kuyruklu bir smokin giyen, ince bıyıklı şef garsonumuz Taci Bey, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Masa 12, çabuk ilgilen!" Bu adamın garsonlara nefes aldırmadığını duymuştum.

Uzanarak resepsiyon masasının yanındaki dolaptan birkaç tane menü aldığımda yine onun sesini duydum. "On dört kişiler." Kalabalık bir masayla bu gece özel olarak ilgileneceğimi anlayınca bir küfür savurdum. Tüm gece canım çıkacaktı. *Umarım onlar da az önceki ergen çocuk gibi değildir yoksa bu gece işimiz var.*

Menüleri alarak içeri girdiğimde masaların arasından geçerek kendi masamı bulmaya çalıştım. Cam kenarındaki büyük masada oturanları görünce elimdeki menüler yere düşmüştü. Afallayarak orada oturan kişilere bakıyordum çünkü burada olmaları beni şaşırtmıştı. *Yok artık, Allah'ım ya, bu nasıl kötü bir tesadüftür! Koskoca İstanbul'da gidecek başka bir yer bulamamış gibi benim çalıştığım yere gelmişler.* "Yanki, iyi misin?" Mutlu'nun sesiyle masadakiler başını çevirip beni görünce en az benim kadar afallamışlardı. *Evet, gerçekten onlar da çok şaşkın görünüyor. Demek ki gerçekten planlı bir şey değil. Ne yani, bu gece hizmet edeceğim kişiler eğitmenler ve Yarasalar mı?*

Hızlı bir şekilde yüz analizi yaptığımda hepsinin en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Üstelik Buzdağı, yani Alaz bile beni burada görmeyi beklemiyor gibiydi. Kurtulduğunu sandığı kızı günler sonra yeniden gördüğü için rahatsız olmamıştı. Aksine donuk bakışları yumuşamış, düz dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Bu adam beni özlemiş olamazdı, değil mi? Çünkü yoğun bakışları garip bir şekilde öyle hissettiriyordu. Tepeden tırnağa gayet usul bir şekilde beni süzerken onun karşısında garson üniformasıyla durmak beni rahatsız etmemişti ama gözleri alnımda oyalanınca oradaki yarabandını görmek onu rahatsız etmiş gibiydi. Bakışlarını göz-

Scanned with CamScanner

lerime indirince *o nasıl oldu* dercesine beni sessizliğinin içinde sorguluyordu. Siyah bir gömlek giyen adam, tıpkı benim gibi gömleğinin kollarını kıvırmıştı, düzgün saçları ve beni hedef alan gözleriyle buradaydı. Bir daha görmek istemediğim adam, bir hafta sonra çalıştığım yere gelmişti. Beni burada gördüğüne şaşırmayan tek kişi Efe'nin eğitmeni Bayan Kırmızı Dudak'tı. Bu da tüm bunların arkasındaki kişinin o olduğunu gösteriyordu. Hepsini bilerek buraya getirirken ne geçiyordu bu kadının aklından? Kendimi toparlayıp yanımda endişeyle benden cevap bekleyen Mutlu'ya tebessüm etmeye çalıştım. "Ben iyiyim." Yere eğilerek menüleri toplayınca derin bir nefes alıp onlara doğru isteksiz adımlarımı attım. *Allah'ım, bu kulunun çektiği nedir? Kurban olduğum Rabbim, şimdi bunların madarası olup çıkacağım. Bu, kötü bir şaka olmalıydı.*

Masalarının yanında durarak sol tarafta beni izleyen şef garsona kısaca göz atıp yüzüme yalan olduğu her halimden belli olan bir gülümseme kondurdum. "Hoş geldiniz." Zorlukla konuşuyor olmak tam bir işkenceydi.

"Kedicik?" Kuzey gülerken siyah gözleri tepeden tırnağa beni inceliyordu. "Burada mı çalışıyorsun?" Tam şu anda, *"Sence?"* demek istesem de kovulmak istemediğim için sadece başımı salladım.

"Garson musun?" Naz'ın küçümseyen sesiyle elimdeki menüleri kafasında parçalamak istedim. Yiğit güldü. "Garson olmak için mi kaçtın?" Gözlerim nadiren ortaya çıkan yaşlı adamı buldu. Tesisin ilk günü bana soyun demişken onu nasıl görmezden gelebilirdim ki? Daha sonra bakışlarım, yaşlı adamın yanında oturan Alaz'da durdu. Anlaşılan, onlardan gerçekleri saklayıp sadece kaçtığımı söylemişti çünkü onları katile satmaya çalıştığımı söyleseydi, çocukların tepkileri daha sert olurdu.

"Evet." Kuru bir sesle cevap vererek daha fazla uzatmadım. Hızlıca menülerini uzattım. "Şimdi siparişlerinizi alayım." Cebimdeki not defteri ve kalemi onların bakışlarından kurtulmak için çıkarmıştım. Ezberim çok güçlü olduğu için istedikleri her şeyi aklımda tutabiliyordum ama sırf onlara bakmamak için yazıyormuş gibi yapacaktım.

"Yok artık!" *Pis bağımlı gülecek ne buldu acaba?* "Sakar kızın bu kadar kibar olduğunu sanmıyorum." *Şimdi ona haddini bildirirdim de neyse. Sakin ol Yankı, Hakan'ın ağzına kalem sokmak gibi düşüncelerden derhal kurtul!*

Eğitmenler masanın solunda çaylakları ise sağındaydı, yani hepsi kendi eğitmeninin karşısında oturuyordu. Efe beni görünce içtenlikle tebessüm etti. "Sen gidince çok kötü oldum, Yankıcığım." İnanırım, orada en iyi benimle geçiniyordu zaten. Bu gecenin planlayıcısı olan işgüzar eğitmeni de bunu onayladı. "Doğru söylüyor, iki gün boyunca hepimize küsüp odasından çıkmadı. Morali yerine gelsin diye bu yemeği ben organize ettim." Şimdi anlaşılıyordu, sırf Efe beni görüp mutlu olsun diye herkesi buraya getirerek beni yakmıştı. *Bana ne ya onun bozulan moralinden!* Benim ne suçum vardı ki hepsini buraya toplamıştı!

"İyi halt yedin Efe Can, sayende bu şahıslara tüm gece hizmet edeceğim." Onu azarladığımda gözlerini suçlulukla kaçırması umurumda değildi. Ben mi demiştim ona benim için üzülüp yas tut diye?

"Peki, mutlu musun şimdi?" Ecrin'in son derece samimi bir şekilde sorduğu soruya aynı samimiyetle cevap verdim. "Yüzünü görmediğim her an, yaşadığım mutluluğun tarifi olamaz." Bozulan suratı keyfimi yerine getirmişti. Artık emin olmuştum, bendeki karanlık sadece onları görünce ortaya çıkıyordu. Onun dışında şu bir haftada etrafımdaki herkese karşı çok kibardım. *Ciddiyim, herkese karşı son derece anlayışlı ve kibarken bu altı çocuğa karşı neden böyleyim, bilmiyorum ama bir şeyler beni böyle olmaya itiyor.*

Scanned with CamScanner

Nihayet herkes siparişini verince başımı not defterine eğerek resim çizmeye başladım. Onlar söylediklerini yazdığımı düşünürken ben zaman öldürüyordum. "Kedicik?" Kuzey'in sinir bozucu sesiyle başımı kaldırdım. "Evet?" Sırıttı. "Çeşnicibaşınız var mı?" *Bu çocuk gerçekten böyle bir soru sordu mu?*

"Neden soruyorsun?"

"Yemekleri sen getireceğin için ben onları yemeye korkarım. İçine zehir koyma ihtimalin olduğu için önce o tatsın." Masadaki birkaç kişi gülünce bu çocuğu hiç özlemediğimi fark ettim.

"Siparişini verecek misin sen?"

"Karar veremedim, elinde neler var?"

"Zıkkımın kökü var, yer misin, Kuzey?"

Aklından nasıl bir şeytanlık geçiyordu, biliyordum. Bana sinsice sırıtarak ayağa kalktı. "Müşteri memnuniyeti sıfır burada." Etrafına bakmaya başlayınca yine ne işler karıştırdığını anlamadım. "Derhal yetkili biri buraya gelsin, garsonunuz bana zıkkımın kökünü ye dedi!" diye bağırınca afallayarak bu manyağa baktım.

Bu gidişle elimde kalacak, haberi yok, geri zekâlı!

Taci Bey kaşlarını çatarak bu tarafa baktığında yine yalandan gülerek Kuzey'e döndüm. "Eğer kovulursam seni buna pişman ederim, serseri!" Yüzümdeki gülümsemeyi koruyup dişlerimin arasından konuştuktan sonra derin bir nefes aldım. "Otur ve siparişini söyle."

"Kızma, Kedicik." Gülerek oturdu. "Ben bol etli kuru fasulye, dumanı üstünde tüten işkembe çorbası ve iri bir soğan istiyorum. Yalnız soğanı doğrarsan fena bozuşuruz, cücüğü hasar görmesin." İtinayla söylediklerine kıkırdayıp başımı iki yana salladım. Hiçbiri menüde yoktu.

Süslü kusar gibi bir hareket yaptığında yeşil gözleri dehşetle Kuzey'e bakıyordu. "İğrençsin, o saydıklarını gerçekten yemeyi düşünüyor olamazsın!" Sanki anasının karnından İtalyan salatasıyla doğmuştu. Evet, Naz sadece salata istemişti.

Kuzey gülerek ona döndü. "Kızım, Anadolu erkeğiyim ben, senin gibi koyun muyum da ot tüketeyim." Naz'a kapak olan bu sözlerle dayanamayıp güldüm, sanırım takımdaki kızlardan daha çok nefret ediyorum.

"Yalnız istediklerin menüde yok." Küçük bir hatırlatma yaptığımda bundan sonraki konuşmalarımız tam bir faciaydı.

"Pastırmalı nohut?"

"O da yok."

"Biber dolması?"

"Maalesef."

"Bol yoğurtlu mantı?"

"Ondan da yok."

"Aç mı kalayım lan ben? Git, bana düzgün bir yemek getir!"

"Zıkkım ye, geri zekâlı! Yok dedim sana, sağır mısın? Menüye bak, seç bir tane."

"Git bari bana menemen falan yap. Soğanı ve karabiberi bol olmazsa yenisini yaptırırım, ona göre." Sinirden çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bak!" diyerek sakin olmaya çalıştım. "Ben burada garsonum. Şu anda ve menü dışında yemek yapmıyoruz." *Bilerek damarıma basmıyorsa ben de başka bir şey bilmiyorum.*

Kuzey sırıtarak yine ayağa kalkarak, "Buranın sorumlusu kim?" dediğinde ağlamak istedim, bu çocuk pisliğin tekiydi.

Kısa süre sonra bana ters ters bakan Taci Bey masaya gelmişti. "Bir sorun mu var, efendim?" Kuzey pisliği, ellerini önünde

Scanned with CamScanner

birleştiren adama beni gösterdi. "Bu garson kedi, bana menemen yapmıyor." Küçük bir çocuk gibi beni şefime şikâyet etti ve ben, sinir krizi geçirmek üzereydim.

"Yankı?" Adam menü dışında yemek yapmadığımızı bile bile yağcılığından bana kızmaya hazırlanınca pes ettim. "Ben de tam o pisli... Yani beyefendiye menemeni nasıl istediğini soruyordum." Kaşlarımı çatarak söylediklerim üzerine Kuzey gülerek yerine oturdu. "Sağır mısın Kedicik, bol soğanlı dedim ya." Herkes gülerken ben bu adinin üzerine atlamamak için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Nasıl olsa tenhada kıstırırım ben bunu, o zaman görür soğanlı menemeni. İnşallah yediği her şey boğazında kalır!

Taci Bey bana uyaran bakışlar atınca siparişini vermeyen son kişiye döndüm. "Siz ne arzu edersiniz?" Bir Kuzey vakası daha istemediğim için korkuyla Alaz'a bakıyordum.

Başını hafifçe eğerek beni incelediğinde yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Ne önerirsin?" Vay canına, sorun çıkarmayacak gibi görünüyordu. Bir süre, ona ne önerebileceğimi düşündüm. "Kabak çiçeği dolması benim favorilerim arasında. Onun dışındaki çoğu yemek bana yabancı olduğu için henüz hiç tatmadım ancak sirke sosunda terbiye edilmiş somon ve hurma çorbasını tavsiye ederim. İçecek olarak sanırım vişne suyu ilginizi çekmez." Sonuçta adam, yemeğin yanında meyve suyu içecek biri gibi görünmüyordu.

Ellerini masada birleştirdiğinde yoğun bakışlarının esiri olmuştum ve bu bile sinirlerimi bozmaya yetmişti. "İçecek olarak beyaz şarap, yemek içinse senin damak tadına güvenmeyi tercih ediyorum." Neden kendi istediklerini değil de benim tavsiye ettiklerimi istedi, anlamadım ama bunu sorgulayacak değildim.

Başımı sallayarak menüleri toplayıp masalarından ayrıldım. Söyledikleri her şeyi not aldım ve mutfağa inip bunun için gö-

revli olan kadına verdim. Siparişler hazırlanana kadar dolaptan biber ve domates çıkartarak ocağın başına geçmiştim. "Zehir zıkkım olsun!" Kuzey'in menemenini tüm kötü duygularımla hazırlamaya başlarken neden yanımda zehir taşımadığımı düşündüm.

Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda pişen menemeni derin bir tabağa koyduğumda, "Yankı, hepsi hazır!" sesini duydum. Elimdeki sıcak şeyi üzerime dökmemek için kaplumbağa hızıyla hareket ediyordum. Eğer sakarsanız attığınız her adımı korkarak atardınız.

Eğilip servis arabasının üçüncü rafına tabağı koyduktan sonra arabanın beyaz ipek perdelerini çekip, sürerek mutfaktan çıktım. Sadece mutfak çalışanları için özel olan asansöre binerek bir üst katın tuşuna bastım ve kısa sürede kendimi koridorda buldum. Koridoru dönerek açık kapıdan içeri girince kendi masama doğru arabayı ittim. Kendi aralarında sohbet eden grupa yaklaştığımda herkes susmuştu. Herkesin yemeğini dikkatlerek masaya dizdiğimde elimdeki menemeni gören pisliğin sırıtmasını görmezden geldim. Kabak çiçeği dolmasını Alaz'ın önüne koyarken onun hemen sağında duruyordum. Yemeği koyduktan sonra yanına sıcak sosu bırakacağım esnada kolum onun koluna değince gerilen bedenini hissettim. Elimdeki tabakla öylece kalakaldım. Onun hemen yanında duruyor, üzerine hafifçe eğilerek elimdeki son şeyi koymaya çalışıyordum ama kolum koluna değince başını kaldırıp bana bakan adam beni hareketsiz bırakmıştı. Öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki uzaklaşmamı engelliyordu. Özellikle burnuma gelen çikolata kokusu beni etkilediği kadar acıkmama da neden oluyordu. "Sedef..." Bir şey söylemeye hazırlandığı esnada Mutlu'nun bana seslenmesiyle hemen sosu masaya bırakıp geriye çekildim. "Afiyet olsun." Hızlıca konuşup servis arabasını aldığım gibi onların masasından uzaklaştım. Sırtımda yoğun bakışlarını hissetmek, daha hızlı hareket etmemi sağlıyordu.

Scanned with CamScanner

"Yanki?" Tekrar bana seslenen Mutlu'nun üzgün sesi hemen yan masadan geliyordu. Onun ilgileneceği masaya yaklaştığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. "Beni idare edebilir misin?" Bana yalvardığında olanları anlamasam da soru sormadım.

"Sen benim masayı al." Mutlu teşekkür ederek diğer masaya geçince ben de biri kadın ikisi erkek olan üç kişilik masaya yaklaştım. "Siparişlerinizi vermek ister misiniz?" Daha yeni konuşmuştum ki masadaki kadın, "Defol!" diye bağırınca neye uğradığımı anlamadım. *Bu kadın kim olduğunu sanıyor da bana bağırıyor! Alt tarafı bir müşteri.*

Sakinliğimi korumaya çalışarak önündeki masanın desenli örtüsü dışında bir yere bakmayan kadını uyardım: "Burada müşteri olabilirsiniz, hanımefendi fakat sizi uyarıyorum, sesinizi bir daha bana karşı yükseltmeyin." İnsanların nedensiz yere bana bağırması beni deli ediyordu. Kaprislerini çekecek başka kurbanlar bulsunlar, burada çalışıyoruz diye kimsenin kölesi değiliz.

Onu uyarmamı yanlış anlayıp iyice çıldırarak bağırınca başta eğitmenler olmak üzere tüm masalardaki müşteriler merakla bize dönmüştü. "Hadsiz!" Bağırarak ayağa kalktı. Bana bakan mavi gözlerini gördüğümde yutkundum, yüzüne baktıkça içimde bir yerleri acıtıyordu. Sanki bir anda zaman durmuş, etrafımdaki tüm sesler kesilerek sadece onun beni azarlayan sesi kalmıştı. Sadece bana tiksintiyle bakan yüzünü görüyordum. Kadın kırklı yaşlarındaydı ve güzeldi. Kısa boylu, ufak tefek bir şeydi. Sanki hiç acı keder uğramamış gibi yüzünde çok az kırışık vardı. Bana bağırırken kaşlarını çatmamış olsaydı, alnındaki kırışıkları bile fark etmezdim. Kızgın bakan mavi gözlerini süsleyen uzun kirpikleri, bebeksi ve pürüzsüz tenine yakışan çok hafif bir makyajı vardı. Koyu kahverengi saçları tavandaki ışıklar yüzünden rengini belli ederken, omzunda biten düz saçları yeni kuaförden çıkmış gibi bakımlıydı. Üstelik giydiği omuzları açık siyah elbisesinin içinde yaşına rağmen fazlasıyla şıktı. Kulaklarında ve boynunda fazla abartılı olmayan ama çok pahalı olduğuna emin olduğum bir set taşıyordu. O çok güzeldi ama kötü hissettiriyordu. Ona bakmak canımı yakıyor, ağlama isteğimi getiriyordu. Boğazım kuruduğunda kalbimin neden hızlandığını anlayamıyordum, o bana bağırıyor ama ben için için acı çekiyordum. O bana kızıyor, ben kimsenin beni bulmayacağı bir yere giderek avaz avaz bağırıp ağlamak istiyordum. Kimdi bu kadın? Neden bana acı verecek kadar kötü hissettiriyordu? *O garip bir şekilde bana üzüntü veriyordu.*

Anlam veremediğim duygularla ona bakarken söylediği son şey beni kendime getirdi. "Nasıl bir yer burası? Garsonlarını sokaklardan topluyor olmalılar ki hepsi hadsiz!" Sokaklar mı? Ben de sinirlenmiştim. "Bana haddimi siz mi bildireceksiniz? Ne cüretle? Asıl siz kimsiniz?" Kaşlarımı çatarak söylediklerimle çıldırmış gibi üzerime yürüdü ve bana vurmak için elini kaldırdığı an masadaki iki adam aynı anda ayağa kalktı. Biri kadının elini havada yakalarken, diğeri kolumdan çekerek beni arkasına almıştı. "Yaptığın aşağılık oyunun hıncını kızdan çıkarma!" Beni arkasına çeken adamın söylediklerileriyle ondan uzaklaşarak bu tuhaf üçlüye, kadınınkinden daha beter bir kızgınlıkla bakıyordum. Allah'ın delisi, yok yere olay çıkardığı yetmezmiş gibi bana vurmaya kalkmıştı.

Burada olan garip şeyleri anlayamadığım için başımı çevirince Alaz'ın her an müdahale etmek ister gibi kaşlarını çatarak bizi izlediğini gördüm. "Bırak şimdi kız ile uğraşmayı, Songül." Onun bileğini tutan kumral adam sanki midesi bulanmış gibi tiksinerek kadından uzaklaştı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Yıllar sonra karşımıza çıkıyorsun ve baba olduğumu söylüyorsun!" Adam yüksek sesle gürleyince, afallayarak kadına baktım. Şimdi anlaşıldı; yanlış zamanda, yanlış yerdeydim.

Az önce beni korumak için arkasına çeken esmer adam güldü. "Yanlışın var kardeşim, ikimizden birinden çocuk doğur-

Scanned with CamScanner

duğunu söylüyor. Artık bu nasıl mümkün oluyorsa!" Sözleri tükürürcesine telaffuz etmişti.

Acaba mutfağa insem bu saçma konuşmadan kurtulur muyum?

Kadın sonunda gözlerini benden çekerek adamlara döndü. "Ben ne söylediğimin farkındayım. O dönem Aslan'la sevgiliydik, beni terk ettiği gece barda Fırat ile tanıştım ve kızgınlığım yüzünden onunla birlikte oldum. Bir ay sonra, hamile olduğumu öğrendiğim gün, gazetede ikinizin yan yana fotoğraflarını görünce bana sık sık bahsettiğin ve hiç tanışma fırsatım olmayan kan kardeşinle birlikte olduğumu anladım. Neler hissettiğimi anlatamam. Üstelik bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyordum çünkü o hafta ilişkiye girdiğim iki adam vardı ve yakınlığınızı düşününce size gelemedim." Kadının söyledikleriyle şoka giren adamlara gülerek baktım. Tamam, komik değildi fakat durumun saçmalığı karşısında kendimi tutamadım. Üstelik yaptıklarını çok basit bir şeymiş gibi anlatırken öyle vurdumduymaz ve kaygısızdı ki... Kadındaki rahatlık kimsede yoktu.

Bu iki adamın yerinde olmak istemezdim.

Biri kumral, diğeri esmer olan adamlar, kadından daha genç görünmelerinin yanı sıra ikisi de fazla sevimliydi. Aslan dediği adamın, yani kadının eski sevgilisinin saçlarının ön tarafı dökülmüştü ve arkadaşına göre biraz daha yaşlı gösteriyordu. Mavi gözlerinde garip bir hüzün vardı. Sanki tüm hayatı ona acı veren şeylerle geçmiş gibi omuzları hafif eğri duruyordu. Giydiği gri takım elbisesi ve bileğindeki saatinin markası zenginliğini yansıtıyordu ama parası, ruhundaki yorgunluktan arınmaya yetmiyormuş gibi acı kokuyordu. Gerçekte nasıl biriydi, bilmiyordum ama kol düğmelerinin hakiki elmas olduğu düşünülürse zenginliğini yansıtmayı seviyordu. Arkadaşının sevgilisiyle birlikte olan, Fırat denilen kişi ise siyah, gür saçlara

sahipti ve arkadaşının aksine saçları hiç dökülmemişti. Aslan Bey'in bakışları yumuşakken, Fırat Bey'in keskin, kömür karası gözleri fazla hırçın ve asiydi. Takım elbiseli arkadaşının tam tersine gri bir tişört giymiş, rahat tavrından ödün vermemişti. Dağınık saçları ve rahat kıyafetleriyle bir serseriyi anımsatıyordu fakat onun da bileğindeki milyon dolarlık saati görünce bu üçlünün zengin kesimden oluştuğunu anladım. Çocukları her kimse rahat bir hayat onu bekliyordu çünkü üçü de varlıklı gibi görünüyordu.

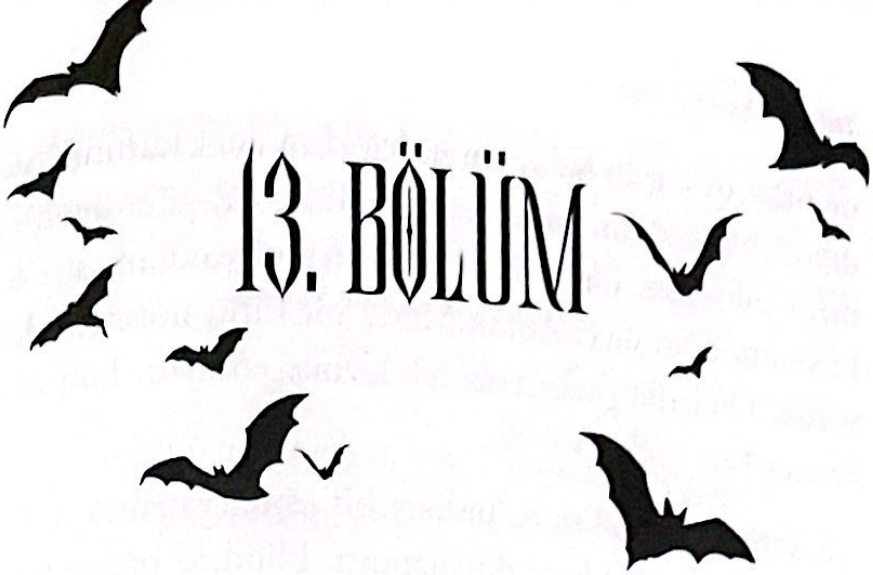
Adamlar neyse de şahsen ben para için bile olsa şu yaygaracı kadının kızı olmak istemezdim. Ne diyeyim, Allah o çocuğun yardımcısı olsun.

"Yani ikimizle de birlikte mi oldun?" Aslan Bey arkadaşına dönerek kaşlarını çattı. "Eski sevgilimle mi yattın?" Adamın hesap soran bakışlarıyla Fırat Bey gülerek omuz silkti. "O dönem oldukça çalkantılı bir gece hayatım olduğunu sen de biliyorsun. Yattığım kadınların hesabını tutmuyorum ve bu kadını hatırlamıyorum bile." Adamdaki rahatlık insanı kanser ederdi ama kadını böyle küçük düşürmesi hoşuma gitmedi desem yalan olur.

"Her neyse." Songül Hanım söyleyeceğini söylemiş olmalı ki masadaki çantasını aldı. "Sizi buraya müjdeli haberi vermek için çağırmadım çünkü bunun için yirmi yıl kadar geç kaldım. Tek istediğim kızımı bulmamda bana yardım etmeniz. Daha sonra babasının hanginiz olduğunu anlamak bir DNA testine bakar." Bu kadın böyle özel bir konuyu nasıl utanıp sıkılmadan bu kadar rahat söylüyordu, aklım almıyor. Son sözünü söyleyip zavallı adamları şoka uğratarak çekip gitmişti.

"Bir kızım mı var?" İki adamın aynı anda yutkunarak söylediklerine kıkırdadım. "Şey, o zaman gözünüz aydın ve iznizle." Acilen uzaklaşmazsam kahkaha krizine tutulabilirdim çünkü yüz ifadeleri çok komikti. "Bu arada..." Gülerek onlara

Scanned with CamScanner

13. BÖLÜM

O garip buluşmadan sonra Yarasaları ve eğitmenleri bir daha hiç görmedim. Mucizevi bir şekilde, olanlardan sonra aradan geçen şu beş günde kovulmamayı başarmıştım. Çok yakında buradan ayrılacak olmam beni üzüyordu. Yıllar sonra bir düzen tutturmuşken kaçıp giderek bütün bunları geride bırakmak istemiyordum. Başka şansım yoktu ki. Alaz, teslim olma kararını bana bıraktığı için sessiz kalıyordu ama teslim olmuyordum. O yüzden bugün yarın sabrının sonuna gelip beni ihbar edebilirdi. Sonuçta ben hâlâ bir mahkûmdum. İnsanlar bunu bilmiyordu ama ben onların arasında geziyordum. Yapacağım tek bir hata, dışarıda karışacağım en küçük olay, tüm okları Alaz'a çevirecekti. Bana kefil olarak tüm mesuliyeti üzerine almıştı. İşleyeceğim en küçük suç karşısında yetkililere hesap vermek zorunda kalacaktı ve ben kaçtığımda, bir mahkûmu dışarı çıkardığı için onun başı belaya girecekti. Belki de benim yüzümden, on yaşından beri bir yerlere gelmek için uğraştığı işinden olacaktı.

Bütün bunları düşünmek vicdanımı sızlatıyor ve beni, verdiğim kararı tekrar düşünmeye zorluyordu. Üstelik ben işime çok alışmıştım! On bir günü geride bırakmıştım. Her geçen gün işi daha iyi öğreniyordum. Tabii, tuhaf şeylerin olduğunu da sezmiyor değildim. Mesela Mutlu çok garip davranıyordu. Belki

Scanned with CamScanner

de bana öyle geliyordu, emin değildim ama kuruntu yapmadığımı biliyordum. Son günlerde Mutlu hiç gülmüyor, sürekli dalıp gidiyordu. Onun işini bile ben yapıyordum, sırf o biraz tebessüm etsin diye. Ancak Mutlu bir türlü normale dönmüyordu. Onu sıkıştırdığımda tek kelime etmiyor, kısa cevaplar vererek beni geçiştiriyordu.

"Yarın izin günümüz, birlikte bir şeyler yapalım mı?" Ona döndüğümde yine beni duymamıştı. Elindeki bıçağı kullanırken aklı farklı yerlerdeydi.

Cevap vermediğinde ofladım. "Mutlu, mutsuz olmayı bırakır mısın?" Söylediğim şeyin tezatlığına dayanamayıp güldüm. Allah aşkına, ona bu ismi kim koymuştu?

Elini kesmesinden korktuğum için bıçağı ondan alarak etleri tahtayla birlikte kendi önüme çektim. "Ben yaparım." Hızlı bir şekilde eti kuşbaşı doğramaya başladım. Son günlerde onun işini yaptığım için bacaklarım ve kollarım isyandaydı. Bunu umursamıyordum, o somurtmayı bırakacaksa fazladan iki kişilik çalışmayı dert etmiyordum.

"Mutlu, şurayı temizle. Ana yemeğe geçeceğim." Şeflerden birinin sesiyle eti hızlıca doğrayıp Mutlu'ya döndüm. "Müdür erken çıktı. Sen git, biraz dinlen, ben burayı hallederim." Bunlar kesinlikle kendimden beklemediğim hareketlerdi. İstediğimde fazlasıyla düşünceli olduğumu görmek bana da sürpriz oluyordu.

Güçlükle tebessüm ederek önlüğünü çıkarıp gitti. Onun yerine şefin yanına gidip tezgâhtaki bulaşıkları makineye dizmeye başladım. "Yankı, patatesler doğranacak!" Gülizar ablayı onayladıktan sonra tezgâhı temizlemek için acele ettim.

Neredeyse akşama kadar harıl harıl çalıştığım için tüm gün yemek yemeye fırsatım olmamıştı. Mutlu'yu gönderdiğime pişman olduğumu söyleyebilirdim. Tüm gün kaytardığı için yokluğunu anlamasınlar diye çok yorulmuştum. Nihayet mutfağa geldiğinde elimdeki bulaşık bezini bırakıp onun yanına gittim. Daha fazla bu duruma dayanamadığım için kolundan tutarak kenara çektiğimde merakla yüzüme bakıyordu. "Yapılan iyiliğin karşılığı olmaz derler fakat tüm gün burada sürünmemin hatırına bana neyin olduğunu söyleyeceksin!" Bugün daha fazla kaçmasına izin vermeyecektim çünkü böyle de iyi değildi. Neyi olduğunu öğrenirsem ona nasıl yardım etmem gerektiğini bilirdim.

"Yankı, ben..."

"Yalan söylersen bir daha konuşmam. Yapmaz diye düşünme, dediğim her şeyi yapmak gibi kötü bir huyum var."

Susunca neyi olduğunu anlamak için en son ne zaman garip davrandığını düşünmeye başladım. Sanırım garson olarak yukarı çıktığımız geceden sonra böyle garip tepkiler vermeye başlamıştı. Kendimi zorlayarak o geceyi tekrar hatırlamaya çalıştım. O, iki masanın sahipleri gelene kadar gayet iyiydi. Songül Hanım yüzünden fenalaşıp beni çağırmıştı. Ben de onu eğitmenlerin ve Yarasaların masasına göndermiştim ancak mutfağa gittiğimde Mutlu oradaydı. Bekle bir dakika, Mutlu benim masama hiç uğramamıştı. Kahretsin! Mutlu'yu rahatsız eden şey Songül Hanım ve yanındaki iki adam değildi, tesistekilerdi. O yüzden bana tebessüm ederek kaçar gibi mutfağa gitmiş ve gecenin sonuna kadar hiç çıkmamıştı. İyi ama tesistekileri nereden tanıyordu? "Sen o masadakileri tanıyor musun?" Afallayarak söylediklerim karşısında yutkunarak başını salladı. *Kahretsin, düşündüğüm şey olamaz!*

"Sen de mi Yarasalardansın?"

"Yankı!" Müdür tam da gelecek zamanı bulmuştu. Mutlu'ya dönerek beklemesini işaret ettikten sonra kapıda beni bekleyen müdürün yanına gittim. Mutlu'yla olan konuşmam daha

Scanned with CamScanner

sonraya kalmıştı. "Önlüğünü çıkar, beni takip et." Sorgulamak istesem de doğru düzgün bir cevap vermeyeceğini bildiğim için dediğini yaptım. Sırf yanlış zamanda geldiği için bu tahtakurusu adamı boğabilirdim!

Yukarı çıktığımızda gözleriyle kalabalık masaları gösterdi. "Bu gece garsonluk yapacaksın, bir eleman eksiğimiz var." Reddetmek gibi bir lüksüm olmadığı için kabul ederek yanından ayrıldım. Yaklaşık on dakika sonra garson üniformamın içinde siparişleri alıyordum.

Bu geceki müşteriler fazla sorun çıkarmadığı için her şey yolunda gidiyordu. Cam kenarındaki bir masanın üzerinde duran boşları toplarken birinin omzuma dokunmasıyla korktum ve arkamı dönmeye çalışırken elimdeki tabaklar yere düştü. "Neden deli gibi bağırdı bu kız?" Tanıdık sesle başımı usulca kaldırınca karşımda Fırat Bey'i gördüm.

"Onu korkuttuğun için olabilir mi?" Aslan Bey'in arkadaşına verdiği cevap hoşuma gittiği için tebessüm ederek her ikisine baktım. "Tuhaf anne adayı nerede, beyler?" İkisi de yüzünü buruşturunca sesli güldüm. Kadın, onlara hayatlarının golünü atmıştı.

"Yanki!" Müdürün kızgın sesini duyunca yutkunarak sinirli adamın bana yaklaşmasını bekledim. "Bu ne rezalet, Yanki?" Yerdeki tabakları göstererek kaşlarını çattı. "Üstelik konuklarımızla nasıl böyle samimi olursun?" Ceketinin önünü düğmeleyip onların karşısında hafif eğildi. "Onun adına çok özür dilerim, bu hadsizliğin cezasını çekeceğine emin olabilirsiniz, efendim." Sırf para uğruna insanların kölesi olan bu adamdan daha çok nefret ettiğim biri varsa o da kendimdim çünkü ben de aynı sebepten ona boyun eğiyordum.

Yerdeki tabaklar benim maaşımdan daha fazla para ederdi. Bunun için ya beni kovacaktı ya da maaşıma el koyacaktı. Tüm

neşem kaçtığı için gidecektim ki Fırat Bey elini kaldırarak beni durdurdu. Beni durdurmuştu ama muhatap olmak için kendisine seçtiği kişi benim sıska patronumdu. "Onu korkuttuğum için tabakları düşürdü, benim hatamdı. Bu akşamki hesaba kırılan tabakların tutarını da eklerseniz sevinirim. Ayrıca..." Sözlerini yarıda keserek beni gösterdi. "Bize onun hizmet etmesini istiyorum. Son gelişimizde hizmetinden memnun kaldığımız için bu gece, hep gittiğimiz mekân yerine buraya gelmeyi seçtik." Bu övgüden patronum kendisine pay çıkarmış olmalı ki göğsünü kabartarak memnuniyet içinde birkaç mırıltı çıkardı. Fırat Bey, zararı ödeyerek maaşımı kurtarmakla kalmamış bana övgüde bulunarak kovulma ihtimalimi ortadan kaldırmıştı. Minnet duyan bir ifadeyle ona baktığımda çapkınca bana göz kırptı ve bu, içimi sıcacık etmişti.

"Çalışanlarımızdan memnun kalmanıza sevindim." Patronum iki zengin adamı bulmuşken onları daimi müşterisi yapmanın peşine düşmüştü. "Yanki, buradaki en gözde elamanlarımızdan biri, size layığıyla hizmet edeceğinden şüphem yok." Müdür itiraf edene kadar gözde eleman olduğumu bilmiyordum. Bana daha çok sakar elaman olduğumu hissettirmişti. Sanırım duygularını pek iyi yansıtmıyordu.

"Güzel." Fırat Bey her şeyi anlamasına rağmen onu bozmadı. "Her zamanki masamıza geçiyoruz, küçük hanım bizimle ilgilenecek." İkisi yürüyüp masalarına geçince gülmemeye çalışarak patronuma döndüm. "Gözde eleman olduğumu bana daha sık söylemelisiniz. Gözde elemanlara zam yapıyor musunuz?" Kaşlarını çatınca şansımı daha fazla zorlamamak için hemen yanından uzaklaştım. En azından denemiş oldum.

Gecenin sonunda sadece Aslan Bey ve Fırat Bey'in masasıyla ilgilenmiş, bir yandan da Songül Hanım'ı yerden yere vurduklarına kulak misafiri olmuştum. Şaraplarını doldurduğumda Aslan Bey iç çekti. "Acaba kızım nasıl biri?" Adamın sesindeki

Scanned with CamScanner

merak ve özlem, onu şimdiden benimsediğini gösteriyordu.

"Kızım çok şanslı çünkü babası benim." Fırat Bey de onunla aynı hisleri paylaşıyordu. "Onu bulduğumda ilk iş olarak bir kule yaptıracağım. Genlerini benden aldığı için eminim ki güzel bir kızdır ve bu, erkeklerden uzak tutmak için mükemmel bir çözüm." Elini çenesine koyarak bir süre düşündü. "Acaba yeryüzündeki erkekleri mi ortadan kaldırsam, Aslan?" Kendimi tutamayıp güldüğümde ikisinin bakışları beni buldu ve ciddi bir tavır takındım. Baba olmak onları fazla heyecanlandırdığı için sohbetleri çok eğlenceli geçiyordu.

"Dehşet verici hayallerinizi bölmek istemem ama..." Tekrar güldüm. "Bildiğim kadarıyla bir çocuğun sadece bir babası olur."

"Babası benim!" İkisi aynı anda kararlı bir şekilde konuşup birbirlerine ters ters bakınca babanın kim olduğunu en az onlar kadar ben de merak etmiştim. "Sanırım bunun için DNA testi şart." Gideceğim esnada Fırat Bey'in bana laf sokmasıyla durmak zorunda kaldım. "İki saattir servis ayağıyla bizi dinlediğini biliyorum. Bari otur şuraya, bize eşlik et, bu gece Aslan hiç çekilmiyor." Arkadaşıyla uğraşan adama gülerek kendime bir sandalye çektim. Müdür çoktan çıkmıştı ve onlardan başka pek müşteri kalmadığı için sorun olmazdı.

"Bir şeyler ister misin, evlat?" Aslan Bey'in teklifini geri çevirmeyi düşünmüyordum. Tüm gün koşturmaktan doğru düzgün yemek yeme fırsatım olmamıştı. "Yiyecek bir şeyler olursa buna hayır demem. "Yüzünde içten bir gülümseme oluştu. Burada çalışan garsonlardan birini çağırarak benim için de sipariş vermişti. Karnımı doyurmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdım.

Garson Filiz abla bana tuhaf bakışlar atarak bir servis arabası dolusu yemeği masaya yığıp gitmişti. Hiç çekinmeden çatal bıçağı almadan koca tavuğu önüme çekip resmen ellerimle dal-

mıştım. Yemek yerken insanlıktan çıktığım maalesef doğruydu. "Afiyet olsun." İkisine de cevap vermeden tavuğa saldırdım çünkü önce karnım doymalıydı.

Yarım saat sonra...

Lahana çorbasını tepeme dikip son yudumuna kadar bitirdim. Onu da diğer iki boş tabağın yanına koyup elimin tersiyle dudaklarımı silince rahatlamıştım. "Fırat, bu kız tüm masayı yedi mi, bana mı öyle geliyor?" Aslan Bey'in sesini duyunca sonunda gerçek dünyaya geri dönmüştüm. İkisi biraz şaşırarak masadaki üç boş tabağa bakıyordu. Evet, bir kâse çorba, iki tabak da yemek yemiştim ama hepsi küçük porsiyon olduğu için aslında toplasan bir tabak yemek çıkmazdı. Küçük bir dilim etin yanına birkaç haşlanmış sebze koyup, üzerine azıcık sos döküyorlardı. Bu zenginler kuş kadar bir şey yiyor, benim bir aylık maaşımı ödeyip kalkıyordu. Üstelik karınları yerine gözleri tabaktaki görsele doyduğu için o parayı veriyorlardı. İki tabak yemek, biraz ekmek yediğim ve bir kâse çorba içtiğim için onların gözünde oburdum. Kabul ediyorum, normalde daha fazlasını yiyecek potansiyelim vardı. Ancak bu gece aslında karnımı tam olarak doyurduğum bile söylenemezdi. Onlar iki lokma şeye akşam yemeği diyebilirdi ama o tabak ağzına kadar dolu değilse ben ona yemek değil, atıştırmalık derdim. Yemekler benim zaafımdı ve bu dünya üzerinde beni mutlu eden tek şeydi.

"Ne var bunda, yemek buldun mu yiyeceksin." Fırat Bey'le benzer şeyler düşündüğüm için gülerek başımı salladım. *Bence de yemek buldun mu sorgulamadan yiyeceksin.*

Masamızdaki boşları toplayıp şarapları tazeledim. Fırat Bey bana da bir kadeh doldurup önüme koyunca Aslan Bey kaşlarını çatmıştı. "Küçücük bir kıza içki mi veriyorsun?" Onaylamayan bakışları arkadaşını bulunca Fırat Bey güldü. "Bizim kontrolümüz altında bir kadeh içebilir. Şimdiki gençler su gibi

Scanned with CamScanner

içiyorlar. Kızımı bulduğumda birlikte meyhaneye gideceğiz ve baba kız, rakının dibini bulacağız. Oğlum olsa sanki daha iyi olurdu ama şimdi kız evlat da çok sevimli oluyor." Vay be, bir babadan beklemediğim sözlerdi bunlar.

"İşte, senin asla baba olamayacağının en büyük kanıtı. O senin değil, benim kızım ve onu bulduğumda ilk iş olarak ona içkiyi yasaklayacağım."

"Benim kızım babası gibi yasaklara boyun eğmez çünkü o Fırat Demirhan'ın kızı."

"Asıl benim kızımın serserilikle işi olmaz. O babası gibi doğruyu yanlışı nerede olursa olsun bilir. Onun damarlarında Hanzade kanı var."

Bu ikisi yine şu meşhur kızları yüzünden kavga etmeye başlayınca arkama yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sevgili baba adayları, şu meşhur kızınızı gördünüz, yani illaki birinize benziyordur." İşaret parmağımla ikisini gösterdim. "Kumral ve esmer, yani kızın saç veya göz rengine bakmadınız mı?" DNA testi çıkana kadar fiziksel özelliklerinden de mutlaka anlarlardı.

İkisinin de yüzü asılmıştı. "Sorunlu annesi yüzünden orası biraz karışık, umarım bu genetik değildir." Fırat Bey'in ne demek istediğini anlamamıştım ama hassas bir konu olduğu için daha fazla üstelemek istememiştim.

"Baba, evladını tanır." İkisi de bana döndüğünde tebessüm ettim. "Yani kendi babamın yüzüne tüküresim var fakat siz öyle değilsiniz. Siz onun varlığını sürpriz bir şekilde öğrendikten sonra onu hemen sevdiniz. Demek istediğim, eminim içinizden biri ona bakınca çok farklı hissediyordur." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ne bileyim, burada herhangi bir kıpırtı olmuyor mu?" Şu DNA testi sonucunu en az onlar kadar merak ediyordum ancak konuşmalardan anladığım kadarıyla henüz ortada bir test yoktu.

Sorduğum sorudan sonra her ikisi de bana bakarken Aslan Bey güldü. "İş kalbe kalmışsa benimki sana bakınca da hızlanıyor." Gülerek pes ettiğimi göstermek için ellerimi yukarı kaldırdım. Yok, biz bu işin içinden çıkamayacaktık.

"Doğru bak." Fırat Bey elini kalbine bastırdı ve bana bakarak yutkundu. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum, tabii kalbim orada kendi bağımsızlığını ilan edip boksör olmaya karar vermediyse." Fırat Bey'in kendisine has mizacıyla hepimiz gülerek kadeh tokuşturduk. Ben içmediğim için şarabı yeniden masaya koymam uzun sürmemişti. Bu gece uğruna kadeh kaldırdıkları o kızın yerinde olmak isterdim ama benim babam, beni sevmek yerine terk etmeyi seçmişti.

Gözlerimi esneyerek açtığımda duyduğum rahatsızlıktan dolayı ilk birkaç dakika nerede olduğumu anlayamadım. Sızlanarak kirpiklerimi kırpıştırınca tavandaki lambanın yuvarlak oluşundan soyunma odasında olmadığımı anladım. En son soyunma odasında uyumuştum. Kendimi bulacağım yer konusunda endişeliydim. Gözlerimi yumarken hep aynı telaş, hep farklı bir yerde uyanacak olmamın korkusu vardı. Eskiden nadiren yüz gösteren uyurgezerliğim, öcünün varlığıyla şiddetli saldırılarını sıklaştırmaya başlamıştı. Boş boş tavana bakmanın bana bir faydası yoktu. Nerede olduğumu anlamak için sırtüstü yatarak tavana bakmayı bırakmalıydım. Uyuşan sol tarafım, gece boyu yan yattığımı gösterircesine bana lanetler yağdırıyordu. Ellerimi yere bastırarak ayağa kalktığımda birkaç dakika kendime gelebilmek için bekledim. Beyaz fayanslara, yere bastırdığım ellerimden bulaşan kanı görünce yüzümü buruşturdum. Şimdi o kadar işimin arasında bir de yerdeki kanı temizlemekle uğraşacaktım. Sağ elimde sıkıca tuttuğum kanlı bıçağı yere atıp etrafıma baktığımda tuvalette olduğumu gördüm. Ne yani, tüm gece burada mı uyumuştum? Sabahlamak için berbat

Scanned with CamScanner

bir yerdi. Üst kattaki masaların üstünde uyanmak bile buradan daha iyiydi. Kapının önünde kanlar içinde yatan Mutlu'nun cesedini umursamadan yüzümü yıkamak için lavaboya yaklaştım. Suyu açmak tam bir işkenceydi. Of, tüm gece oradan oraya koşturmuşum gibi üzerimde anlamsız bir yorgunluk vardı.

Kanlar içinde kalmış elimi soğuk suyun altına tutarken hâlâ esniyordum. "Saat kaç ya?" Suyun ellerimdeki kanı nasıl temizlediğini izlerken bir anda kafamda şimşekler çakınca taş kesildim.

Ellerimde kan mı var?

Az önce yere attığım kanlı bıçak?

Mutlu'nun kanlı bedeni?

Kan?

Uyku sersemliğinden sıyrılıp suyu kapattım. O kadar yavaş arkama döndüm ki her şey çok ağır ilerliyordu. Beyaz fayansların arasına sızan kanı görünce sesli bir şekilde ciğerlerimi havayla doldurdum. Sabit bakışlarım zemindeki lekeleri takip ettikçe kan çoğalıyordu. Duvarın hemen önünde fırlattığım bıçağı tekrar görmek kulaklarımda bir basınç oluşmasına neden oldu. Bıçağın üzerindeki kan midemi bulandırırken kusmak için doğru bir zaman olmadığını düşündüm. Derin bir soluktan sonra nefesim havaya karıştı ve gözlerim bana merhamet etmeden yerdeki kan birikintisini takip edip kan gölünü buldu. Bir el gördüm, kendi elimi kalbime bastırırken cansız bir bedene ait bir el gördüm. Ölmüş bir bedene ait bu el, çırpınmayı bırakmış da yere düşmüş gibi kan gölünün içinde öylece duruyordu. Hayır, kopmuş bir uzuv değildi, kendini korumayı başaramayan bir bedenin yenilgi içinde yana düşmüş koluydu. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım ve onu gördüm. Kendi kanı içinde öylece yatan kızı gördüm. Saçları yüzünü gizliyordu, sol göğsündeki yoğun kan dikkatimi çekince sarsakça ona

doğru bir adım attım. "Mu-Mutlu?" Adını fısıldadığım esnada neler olduğunu anlayamadım. Her şey etrafımda dönüyordu. Duvarlar birleşerek beni kendi arasında sıkıştırmak ister gibi üzerime gelirken bir adım daha attım. "O-orası çok pis, Mutlu." Şok geçiriyor olmalıydım ki sersemlemiş durumdaydım. "Hadi kalk, seni yıkayalım." Dizlerim titriyordu. Tıpkı bir sarhoş gibi sağa sola sendeliyordum ve yere yığılmam an meselesiydi. Ancak şimdi düşemezdim. Önce Mutlu ile ilgilenmem gerekiyordu. Çok fazla kan kaybetmişti.

Ben artık daha fazla kan görmek istemiyordum.

Birkaç adımlık mesafeyi tamamlamak benim için o kadar güç olmuştu ki nihayet Mutlu'nun yanına gelince daha fazla direnemeyip kendimi yere bıraktım. Diz kapaklarım sertçe zemine çarparken fayanslardaki kan etrafıma sıçramıştı. Mutlu'nun kanının içine yığılmıştım. Ben şu anda ne yapmalıydım veya ne yapıyordum, bilmiyorum. "Mutlu, hadi uyan." Sesim o kadar sakindi ki tek istediğim onu uyandırmaktı. Omuzlarını kavrayıp onu kendime doğru çektikten sonra başını dizime koydum. Titreyen parmaklarım saçlarını yüzünden çekerken tenindeki soğukluğu hissedince gözlerim doldu, ağlayamadım. "Çok soğuksun Mutlu, sana yalvarıyorum kalk, seni sıcak bir yere götüreyim." Neden beni duymuyordu? Neden teni bu kadar solgundu ve neden gözleri kapalıydı?

Gözlerim sol kolundaki yarasa damgasını görene kadar kendimi onun uyuduğuna ikna etmiştim. Fakat aşı izinin hemen üstünde kanatlarını açan yarasayı görünce dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırığımı engellemeye çalıştım. "Bana bunu yapamazsın. Dilan'dan sonra olmaz, bana ölümü yaşatamazsın." Ağlayarak başımı iki yana sallarken her şeyi daha yeni anlıyordum. O da bir zamanlar aynı yurtta kaldığım, damgalı Yarasalardan biriydi. "Yapma Mutlu, yapma!" Hıçkırıklar içinde dizlerimdeki kızı uyandırmaya çalıştım. Sanki işe yarayacakmış gibi artık

Scanned with CamScanner

kanaması duran göğsüne elimi bastırarak oradaki kahrolası yarayı yok etmek istedim. "Sana yalvarıyorum, geri dön!" Böyle olmazdı, kendi hayat kavgasını veren kimsesiz bir kız, gece gündüz mutfakta çalışırken iğrenç bir tuvalet köşesinde hayata gözlerini kapatamazdı. Allah kahretsin, böyle olmamalıydı!

"Sana uyan dedim!" İkinci kez ölümün acımasız yüzünü görmüştüm. Omuzlarımı sarsarak ağlıyor olmam onu geri getirmeyecekti. O ölmüştü. Akşam konuşmak için fırsat aradığım kız ölmüştü. Bu yüzden eğitmenleri gördükten sonra öyle garip davranmaya başlamıştı çünkü eğitmenler ona da gitmişti. Onu da himayeleri altına alıp korumak istemişlerdi. Mutlu, bunu kabul etmemişti ve o yüzden onları yemekte görünce tedirgin olmuştu. Onun için geldiklerini sandığı için korkmuştu. "Kabul etmeliydin." Islak kirpiklerimden süzülen yaşlar, onu geri getirmiyordu. "Kabul etmeliydin, Mutlu." Ben de kabul etmeliydim. Bu durumun şakası olmadığını tam şu anda, dehşet verici bir sahne yaşarken anlamam kendimi veya Mutlu'yu suçlamama neden olmuyordu. Biri çıkıp hayatımızı gasp etmek istemeseydi biz seçim yapmak zorunda kalmazdık.

Elimdeki bıçak!

Ve ben uykumda her şeyi yapabilirim. Aman Allah'ım, hayır!

Az önce olanları hatırladığımda korkuyla yutkunarak Mutlu'nun hareketsiz bedenine bakıyordum. "Be-ben miyim?" Kulaklarımda ağır bir zonklamayla ve başımın dönmesiyle ağlayarak hıçkırdım. "Seni öldüren ben olamam!" Hayır, bunu ben yapmış olamazdım fakat tüm kanıtlar beni gösterirken gerçeklerden kaçamıyordum. Üzerimdeki kan, sağ elimdeki bıçak ve onunla aynı yerde uyanmam! Katili bendim! O akıl hastası olsaydı, sadece Mutlu'yu değil beni de öldürürdü. Bir Yarasa'yı öldürüp diğerini hayatta bırakmasının bir açıklaması bile olamazdı. İşlediğim ilk cinayet kollarımdaydı. *Ben ne yaptım?*

Midem bulandığında Mutlu'yu yavaşça yere bırakarak klozetin yanına koştum. Kapağını açtığım an midemdeki her şeyi kusmaya başlamak beni daha fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sanki içimdeki katili klozete kusacak ve sifona basıp ondan kurtulacakmışım gibi dakikalarca öğürdüm. Gözyaşları içinde ayağa kalktığımda kendi gerçeğime dayanamıyordum. Ben ne yapmıştım? "Mutlu..." Ne diyecektim ki? Hayatını çaldığım kıza ne diyebilirdim? Omuzlarım çökmüş, dünyamdaki tüm renkler gerçekliğini yitirmişti. Kendi karanlığımı alarak tuvalette öldürdüğüm kızın cesedine baktım. Oradan çıkarken öldürdüğüm kızı arkamda bıraktım.

Burada neler olmuştu, bilmiyordum.

Her an düşmek üzere olduğumu bildiğim için koridorun duvarına tutunarak yürüyordum. Ağlamaktan şişen gözlerim, buğulanmış gözlüklerim... Her şeyi bulanık görüyordum. Resepsiyondaki kablolu telefona ulaşabilmek, bu durumda asla başaramayacağım bir şey gibi gelmişti. Titreyen ellerim telefonu kavradığında ayakta durmak için kendimi zorluyordum. Ezberimdeki tek numara üç rakamdan oluşuyordu: 155. Ağlayarak tuşlara bastım. Telefon açılınca daha karşı taraf konuşmadan her an bilincimi kaybetmek üzere olduğum için aceleyle konuştum. "Be-ben Yankı Sarmaşık." Dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. Ben bu gece kim olduğumdan emin değildim, yeni bir ben ile tanımıştım.

"Ben bir ihbarda bulunacaktım. Arkadaşım Mutlu İlhan öldü ve onu ben öl-öldürdüm. Lütfen, hemen buraya gelin," demiştim ki telefon elimden kayıp yere düştü. Bitkin bedenim yerdeki telefonun yanına düşünce başımdaki şiddetli ağrıyı hissettim. Önce her yer kararmış, sonra gözlerim kapanmıştı. Ben... Mutlu'yu öldürmüştüm.

Artık gerçekten katildim...

Scanned with CamScanner

"Onun yaptığını sanmıyorum."

"Kendisini ihbar ettiği kayıtlarda var."

"Bilemiyorum, uyandığında anlarız."

"Doktor, ne zaman uyanacağını söyledi mi?"

"Uyanıyor, parmaklarına bakın."

Birden fazla ses duyuyordum fakat kime ait olduğunu çıkaramıyordum. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda bile sesler devam ediyordu. "Uyandı," diyordu bir kadın, uyandığımı birilerine haber veriyordu. Gözlerimi sonunda açtığımda Mutlu'yu hatırlayınca ağlayarak kalkmaya çalıştım fakat aynı kadın omuzlarımı tutarak beni durdurmuştu. "Oturmana yardım edeyim, tatlım." Omuzlarımı nazikçe kavrayıp oturmama yardım ettikten sonra sırtıma yastık gibi yumuşak bir şey koydu. Neden ışıkları açmıyorlardı? Burası çok karanlık olduğu için sadece seslerini duyuyordum.

"Nasılsın?" Alaz'ın sesini duyduğumda başımı usulca kaldırdım ama onu göremedim. İyi değildim, hiç iyi değildim. Mutlu'ya yaptıklarımdan sonra iyi olamazdım.

"Yankı Hanım, ben Emniyet Müdürlüğünden Başkomiser Tufan Ata, konuşacak durumda mısınız?" Sesin geldiği yere başımı çevirdim lakin ses vardı, kendisi yoktu. *Bu ışıkları açmayı hiçbiri akıl edemiyor mu?*

"Yankı, iyi değilsen zorlama kendini, canım." Efe'nin eğitmenini görmeye çalıştım ama hayır, bu karanlıkta çok zordu. *Neden ışıkları açmıyorlar?*

"Mu-Mutlu?" Kendimi tutamayıp tekrar hıçkırdım. "Onu öldürdüm." Ağlamaya başladığımda kendi hıçkırık sesim dışında başka bir ses duymuyordum. Benim bir an önce cezaevine

dönmem gerekiyordu ama oradakiler de güvende değildi. Beni ömür boyu bir hücrede tutmalılardı.

"Bunu neden yaptın? Onu neden öldürdün?" Başkomiserin sesini duyunca ağlayarak başımı iki yana salladım. "Bi-bilmiyorum! Ben en son soyunma odasında uyuyordum, sonra uyandığımda kendimi tuvalette buldum. Ellerim kan içindeydi, sağ elimde sıkıca tuttuğum bir bıçak vardı. Mu-Mutlu yerdeydi ve ölmüştü!" diye ağlayarak bağırdım. Yaptığım şeyin bir telafisi olamazdı. Artık o katilden hiçbir farkım kalmamıştı ve en az onun kadar tehlikeliydim.

"Cinayeti kız işlemedi." Önce Alaz'ın kendinden emin sesini, sonra da Efe'nin eğitmeninin üzgün sesini duydum. "Umarım."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi başkomiser. "Onu öldürdüğünü itiraf etti," diye devam ettiğinde Alaz da cevap vermekte gecikmedi: "Kız solak ve bıçağı sağ elinde bulduğunu söyledi. Üstelik restoranın arka kapısının kilidi kırılmış, kilit içeriden değil dışarıdan kırılmış. Mutlu, Yarasalardan biriydi, tıpkı ölen diğer damgalılar gibi. Sedef de damgalılardan biri, ancak onu hayatta bırakmasının farklı bir sebebi olmalı. Sedef uyurgezer, o yüzden olanları hatırlamıyor. Mutlu'nun bedeninde oluşan morluklar, ölmeden önce bir boğuşma yaşandığını gösteriyor. Eğer onu Sedef öldürmüş olsaydı onun da teninde birkaç iz olurdu. Lakin iki doktor tarafından muayene edildi, bedenindeki tek iz, günler önce alnında oluşan yara. Anlayacağınız, kız masum. Uyandığında elinde bıçak olması ve Mutlu'nun cesediyle aynı yerde bulunması cinayeti işlediğini düşündürüyor." Bu sözler bir yandan katilin ben olmadığımı düşündürüp beni rahatlatırken, diğer yandan katilin kim olduğunun aslında umurumda olmadığını fark ettiriyordu. Ben veya başka biri fark etmezdi, çıkan sonuç Mutlu'yu geri getirmeyecekti.

Scanned with CamScanner

Ölümler beni korkutuyordu.

Onlar kendi aralarında tekrar konuşmaya daldıklarında bu karanlıktan sıkıldığımı fark ettim. Gözlüklerimi çıkarmış olmalıydı ki gözyaşlarımı silerken onları bulamamıştım. "Şey, ışıkları niye açmıyorsunuz?" Sesim daha önce hiç olmadığı kadar özgüvensiz çıkmıştı. "Karanlıkta olmamız yeni bir sorgu biçimi falan mı?" dediğimde herkesin sustuğunu fark ettim, sorduğum soru hepsini susturmuştu.

"Işıklar..." Efe'nin eğitmeninin yutkunduğunu duymuştum. "Yankı, ışıklar açık." *Şaka mı bu?*

Işıklar açıksa ben iki saattir niye karanlıktayım?

Kaşlarımı çatarak onun olduğu tarafa bakmaya çalıştım. "Bakın, bu hiç komik değil! İş arkadaşım öldü ve ben onun cesedinin yanında sabaha kadar uyumuşum. Şu yersiz şakayı bırakın ve ışıkları açın!" Ben böyle bitik durumdayken bu kadın hangi akla hizmet böyle saçmalıyordu?

"Doktoru çağır." Alaz'ın gergin sesini duyunca yatak olduğunu düşündüğüm şeyin üzerinden inip iki adım atmıştım ki bir şeye çarptım. "Doktoru çağır, dedim!" Efe'nin eğitmeninin, "Tamam" diyen sesini duymuştum. *Kahretsin, burada yine ne haltlar dönüyor!*

Dizimdeki acıyı yok sayıp ışıkları bulmak için tekrar bir adım attığımda birinin kolumu tutmasıyla geriye çekildim. "Dokunmayın bana ve şu ışıkları açın artık!" Karanlıktan nefret etmeye başlamıştım, üstelik onlar bir türlü beni dinleyip lanet ışıkları açmıyordu.

"Sedef?" Endişeli sesi çok yakınımdan geliyordu. "Işıklar açık," dediğinde sinirden güldüm. "Öyle mi? Peki o zaman ben niye hiçbir şey görmüyorum?" Kalp atışım hızlanmıştı. Korktuğum şeyi yaşıyor olamazdım. "Be-ben görmüyorum," diye

fısıldadım. "Ben görmüyorum!" Ağlayıp bağırmaya başladım. Burası karanlık değildi, ben hiçbir şey göremiyordum!

"Sakin olmalısın." Kolumu tuttuğu an çıldırmış gibi bağırdım. "Görmüyorum!" Gözlerimi sertçe ovuşturduğumda ellerimi tutarak sıktı. "Sedef, sakin ol!" Ellerimi ondan kurtarmaya çalışırken delirmiş gibiydim. "Bırakın beni, neden her yer karanlık!" Beni göğsüne çektiğinde ağlayarak ondan kurtulmaya çalıştım fakat buna izin vermedi. Beni kucağına aldığını hissettiğimde daha çok çırpınıp ondan uzaklaşmak istedim lakin beni yatağa yatırmadan bırakmamıştı. "Doktor geldi, çırpınmayı bırakırsan seni muayene edecek." Bir an önce bu karanlığın son bulmasını istediğim için hıçkırarak başımı salladım. Nihayet ellerini üzerimden çekmişti.

"Şimdi sakin olun, Yankı Hanım. İzin verirseniz sorunun ne olduğunu öğrenelim." İnce bir kadın sesi duyduğumda kırpırdamayı bırakarak devam etmesini bekledim. Önce ellerini yüzümde hissettim, sonra sırasıyla göz kapaklarımı açtığını fark etmiştim. Ne yapıyordu, bilmiyordum ama tek istediğim, işi bittiğinde yeniden görmekti. Kör olduğumu düşünmek bile beni ölesiye korkutuyordu. Yaklaşık beş dakika boyunca parmaklarını göz kapaklarımda hissetmiştim. Nihayet ellerini üzerimden çekince nefesimi tutmuş, söyleyeceklerini bekliyordum.

"Sorun ne?" Bu Efe'nin eğitmeniydi, sesi üzgün geliyordu. Benden daha üzgün olamazdı.

"Buraya gelmeden önce kafasına ağır bir darbe aldığını tespit ettik." Telefon konuşmasından hemen sonra düşmüştüm. "Korneasında herhangi bir sorun yok. Evet, gözlerindeki kanama çok net ancak çoğunlukla tedavi dahi gerektirmeyen basit ve tehlikesiz bir travma gibi görünüyor. Yankı Hanım'ın kullandığı gözlükler yakın gözlüğü. Bu da önceden de gözlüksüz iyi görmediğini gösteriyor. Bir damar çatlaması sonucu ortaya çıkan

Scanned with CamScanner

geçici bir körlük yaşıyor olabilir. Bu gibi travmalar genellikle on gün içerisinde kendiliğinden düzelir. Tekrarlayan kanamalar yaşanırsa veya görme yetisi geri gelmezse onu bir göz cerrahına götürmenizi öneririm. Arkadaşlarım gereken testleri yapacaktır ancak çıkan sonuç, size söylediğim şeylerden farklı olmayacaktır." Doktor sustuğunda ben bu on günü nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Evet, gözlerimdeki sorunu hep biliyordum fakat damar çatlaması, hiç olmadık bir zamanda ortaya çıkmıştı.

Mutlu'nun ve diğer Yarasaların katili dışarıdayken kör olmak mükemmel bir zamanlamaydı!

Bir süre sessizlik olduğunda kapıdan gelen seslerle hepsinin dışarıda bu konuyu doktorla konuştuğunu anlamıştım. Yatakta oturduğumda bacaklarımı karnıma çekip beklemeye başladım. Oturduğum yerde, görmeden ne yapacağımı düşünüyordum. Gözyaşlarım hızla akarken ağlamamı durduramıyordum. Kimsem yoktu ki benim. Bu sıkıntılı günümde bana bakacak kimsem yoktu. Ben şimdi ne yapacaktım? Ne annem ne de babam vardı. Şu anda kimsesizliği her zamankinden daha çok hissediyordum. Açılan kapının sesini duyunca hemen gözyaşlarımı sildim. Kapı tekrar kapanmıştı ve burnuma gelen çikolata kokusu, gelenin kim olduğunu zaten söylüyordu. "Yosun, senin için bir hastabakıcı ayarlayacak." Sıkıntılı sesiyle derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. "Bayan Kırmızı Dudak'ın adı Yosun mu?" Bu durumdayken bile sorduğum soruya güldüğünü duydum. "Evet, ilgi duyduğun kadının ismini bilmek istersin diye düşündüm." Hafif bir ima sezdiğim sözleri üzerine yüzümü buruşturdum. Şu anda bunu düşünecek durumda değildim.

"Kadınlara ilgi duymuyorum." Daha fazla yalan söylemek istemiyordum. "Erkeklere de ilgi duymuyorum. Sanırım hayvanlar dışında, yaşayan diğer canlılar ilgimi çekmiyor." Ağlamaklı bir sesle homurdandığımda yine gülen sesini duymuştum. Tabii gülerdi. Ben kör olmuşum, onun umurunda mıydı?

"İyileşene kadar burada kalırsın. Senin için buradakilerle konuşacağım, şimdi gitmem gerekiyor." Yataktan kalktığını hissedince korkuyla, "Nereye?" diye fısıldadım. Beni burada mı bırakacaktı?

"Restorana geri dönmeliyim, araştırma yapmam gerekiyor. Ayrıca Mutlu'ya olanlardan sonra diğer Yarasalarla tekrar irtibata geçmeliyiz. Eğer kabul ederlerse hepsini tesise götürmekten başka şansımız yok." Ne yani, beni burada bir hastabakıcıyla savunmasız bir şekilde bırakıp gidiyor muydu?

Yataktan inerek onu bulmaya çalıştım ve karanlıkta yönümü bulmama yardımcı olsun diye ellerimi öne doğru uzattım. "Beni bırakmayın!" Farkında olmadan o anki korkuyla sesimi yükselttim. Ellerimi öne doğru uzattığım için birkaç adım atınca onu bulmuştum.

Ellerim, korkuyla kollarını buldu ve kollarından aşağıya kaydırıp elini tuttum. "Ölmek istemiyorum..." Hayatımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. "Benim için gelecek ve ben bu haldeyken düşmanımın nereden geldiğini göremem." Gözyaşları içinde ona yalvardım. "Beni bırakma..." diye kısık sesle konuştuğumda yutkunduğunu duymuştum.

"Sedef..." dediğinde ağlayarak başımı iki yana doğru salladım. "Biliyorum; sadakatsiz, bencil ve kötüyüm ama beni şimdi bırakırsanız daha kötü olacağımı biliyorum. Hayatımda ilk kez birine yalvarıyorum. Eğer şimdi bana bir şans verirseniz bir şeyleri düzeltmeye çalışacağım. Değişeceğim demiyorum çünkü ben buyum fakat kendimi törpüleyebilirim. Size yalvarıyorum, beni bırakmayın." Olanlardan sonra yeni bir şans istedim. Yine bir sabah gözlerimi açtığımda kendimi bir cesedin yanında bulmaktan çok korkuyordum. Üstelik ben uyurken o birkaç adım ötemde Mutlu'yu öldürmüş ve belki de beni izleyip gitmişti. İşte, bu beni ürkütüyordu.

Scanned with CamScanner

"Bu sefer de sorun çıkarırsan seni gerçekten bırakırım." Anında onaylayıp hızla başımı salladım. Dersimi almıştım artık, sorun çıkarmayı düşünmüyordum. Evet, onlara da güvenmiyordum fakat şu anda eğitmenler benim için kötünün iyisiydi.

Kabul ettiğine göre daha fazla onun elini tutmamı yanlış anlar diye ellerimi çekerek bir adım geriye gittim. Onunla olan teması kestiğimde rahatlayarak verdiğim nefesin farkındaydı. "Ayrıca tesiste, psikolog bir arkadaşımla düzenli görüşeceksin. Eğitim esnasında sana dokunmadan seni yönlendiremem." *Ben burada canımın derdindeyim, adamın dediğine bak! Tabii, fırsatını buldu ya, tüm şartlarını kabul ettirmeden durmaz.*

"Tamam! Ona da tamam! Şimdi beni buradan götürebilir misiniz artık?" Sabırsızca kaşlarımı çattığımda lanet gülüşünü duydum. "Yosun gelip seni hazırlasın, birazdan çıkarız." Kapının sesinden gittiğini anlayınca yatağı bulmaya çalıştım ve kadını bekledim. Bari beni yatağıma kadar götürseydi, kör oldum burada.

Allah'ım, gerçekten kör oldum!

Mutlu'yu düşünmekten kafayı sıyıracaktım. Herkes gittikten sonra restoranda uyumuştum. O halde Mutlu neden geri dönmüştü? Panik yapmasaydım orada herhangi bir kanıt bulabilir miydim? Neden Mutlu'yu öldürüp beni hayatta bırakmıştı? Orada savunmasız bir şekilde uyurken onun için çok kolay bir avdım. Gerçekten Mutlu'yu ben öldürmüş olabilir miydim? Nasıl oldu da onun boğuşma esnasında çığlıklarını duymadım? Çok korkmuş olmalıydı ve kahretsin, belki de bana seslenerek defalarca yardım istemişti. Ben nasıl onun çığlıklarına bu kadar sağır olabildim? Aklımda yüzlerce soru dönüp duruyor, cevapların kimde olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bu olanlar

yüzünden tesise dönecek olmamdı. Alaz'a aslında tam olarak dürüst olmamıştım çünkü sadece korktuğum için ona yalvarmamıştım. Ben her şeyi ondan öğrenecektim. Öcü bir gün benim için geldiğinde Mutlu ve Mutlu gibi olan herkes için onunla yüzleşecektim! Lanet olsun ki Mutlu'yu o halde gördükten sonra Yarasalardan kaçmanın hata olduğunu çok iyi anlamıştım. Biz aslında aynıydık. Efe haklıydı, hepimizin bir yarası vardı ve ben, en başından beri pisliğin teki gibi hareket ettiğimi en kötü şekilde öğrendim. Tamam, onlar da aynısını yapmıştı ama ben daha fazlasını yapmıştım. Artık sorun çıkarmadan onlara katlanmayı deneyecektim.

"Hazır mısın?" Araba durduğunda Yosun'a başımı salladım. Neye hazır olduğumu bile bilmiyordum.

Kapıyı açarak kolumdan tutup inmeme yardım etti. "Neredeyiz?" Her yer karanlıktı ve belki de bir uçurumun kenarındaydım. Onlara güvenmekten başka çarem yoktu, umarım gerçekten de bir uçurumun kenarında değilimdir.

"Tesisteyiz. Hadi gel, yukarı çıkalım." Koluma girerek yürümeme yardım eden kadının ağzından kaçırdığı şeyi beynim hemen yakalamıştı. Yukarı çıkalım demişti, yani bahçede değildik. Bu da demek oluyordu ki çıkışı bahçede aramak saçmaydı, çıkış en başından beri tesisin içindeydi. Belki de bodrum gibi bir yer veya bir arabanın geçeceği büyüklükte bir tünel vardı.

Yosun, asansöre bindiğimizi kulağıma fısıldamıştı. Buzdağı'nın hemen sol tarafımda durduğunu kokusundan anlıyordum. "Herkes başına gelenleri biliyor, rahat ol." Yosun'a ters bir cevap vermemek için kendimi zor tutuyordum. Yememiş içmemiş, hemen onlara mı yetiştirmişti?

Kapının açıldığını gösteren o *tik* sesiyle tekrar kolumu tuttu ve birlikte asansörden indik. "İkinci kattayız." Neyse ki her adımımı bana söylüyordu. "Şu anda Yarasalar sana bakıyor." *Allah aşkına, biri şu kadını sustursun!*

Scanned with CamScanner

"Ya-Yankı?" Efe'nin ağlayan sesini duyduğumda bana sarılan kişinin o olduğunu anladım. "Sana da bir şey olacak diye çok korktum." Şimdi ona "Sen her şeyden korkarsın," demek istesem de tebessüm ettim ve kollarımı ona sardım. "Ben de bana bir şey olacak diye çok korktum, Efe Can." Yosun'un kıkırdayan sesini duydum ama bunlar gerçeklerdi.

"Kedicik?" Efe benden ayrıldığında Kuzey'in hüzünlü sesini duydum. "Kör mü oldun, geri zekâlı!" Bu durumda bile beni azarlayınca kaşlarımı çattım. "Sağ ol ya, ne güzel moral veriyor..." Biri kolumdan tutarak beni göğsüne çektiğinde güldüm. Evet, bu Kuzey'di. "Aptal! Ölseydin seni gebertirdim." Rahatsızlığım yüzünden onu itmemek için kendimi zor tutuyordum. Bana dokunmamalıydı lakin sarılışı şu anda beni rahatsız ettiği kadar rahatlatıyordu da.

"Kuzey, çığlık atmam yakındır." Daha fazla kendime hâkim olamayıp titremeye başladığımda gülerek benden uzaklaştı.

"Geçmiş olsun, Sakar." Hakan, sanki söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. "Seni yeniden görmek güzel." İç çekerek başımı salladım. "Seni de görmemek güzel." Samimiyetsiz sesim beni ele verince homurdandığını duymuştum. *Ne? Buraya gelsem de hâlâ onlardan nefret ediyorum.*

"Arkadaşın için üzgünüm. Tanımıyorum ama o da bizden biriydi." Yiğit'in sesi gerçekten çok üzgün çıkıyordu.

"Ya-Yankı..." Eğer kör olmasaydım Ecrin'in şu anda ağlamak üzere olduğunu görebilirdim. "Hoş geldin," dediğinde sadece başımı salladım fakat bana sarılmasını beklemiyordum.

"Ecrin? Bir gün ayrılırsak..."

"Yine bulurum seni, aptal. Belki geç olur ama ben seni her yerde bulurum, Sarmaşık."

Geçmişte yırtık kıyafetleriyle, yurdun biraz uzağındaki gölün yanında oturan iki çocuk geldi gözümün önüne. Hava

karanlıktı ve onlar etraftaki tehlikelerden uzak, saçmalayıp gülüşüyordu. Yedi yaşındaki kızları uzaktan izliyordum ama aralarındaki o bağı hissetmemek saçma olurdu. Ansızın zihnime dolusan o küçük sahneyle kollarımdaki kıza farkında olmadan sarıldım. "Özür dilerim Ecrin, o gün bahçede sana söylediklerim için çok özür dilerim." Onu hatırladığımı söylemedim çünkü sadece küçük bir anıyı hatırlıyordum. Ancak Ecrin ona sarılmamdan bazı şeyleri hatırladığımı anlamıştı. Şöyle bir düşündüğümde aslında onun da ilk zamanlarda beni hatırlamadığını fark ettim. Okçuluk dersinde üzerine gittiğim günden sonra değişmeye başlamıştı. Belki de o gün farkında olmadan ona geçmişte bir anımızı hatırlatmıştım ve tıpkı şu anda olduğu gibi o da kim olduğumu sonradan hatırlamıştı. Aynı yurttaydık ve hiç konuşmadığımızı düşünmek aptallık olurdu. Peki, Ecrin ile ne kadar yakındık? İşte, bunu tam olarak hatırlamıyordum.

Mutlu'ya olanlardan sonra duygusallaştığım için ağlayarak ondan özür dilediğimde daha sıkı sarıldı. "Sorun değil, sen böyle ağlama. Ben o çirkef haline alıştım ama ağlama." O da ağlıyordu. Bana ağlama derken en çok o ağlıyordu.

"Yalnız siz iki düşman ne sarıldınız öyle ya!" Naz'ın sesiyle hafif öksürerek kendimizi toparladıktan sonra birbirimizden ayrıldık. "Âdet yerini bulsun bari, Arıza." Süslü bana sarıldığında yoğun parfüm kokusu beni rahatsız etti. "Parfüm az geldi, şişeyi kafana mı döktün?" Burnumu sesli bir şekilde çekip onu azarladığımda çocukların gülüşünü duyan Süslü kızarak benden ayrılmıştı.

Buraya, onların arasına yeniden döndüğüme inanamıyordum.

Scanned with CamScanner

14. BÖLÜM

Pencerenin yanında durmuş, nereye baktığımı bile bilmiyordum. Daha doğrusu baktığım yeri görmüyordum. Karanlık bir boşluğa ev sahipliği yapan benliğim daha ne kadar düşecekti, bilmiyordum. Bakıma muhtaç bir zavallı gibi hissediyordum. Yosun'un özel ilgisi olmasa koca bir hiçten farkım yoktu. Evet, bana bakan Yosun'du. Dün geldiğimden bu yana beni hiç yalnız bırakmayan kadının ilgisi şaşırtıcıydı. Önce güzel bir banyo yapmama yardım etmiş, sonra da giyeceğim kıyafetleri seçmişti. Kahvaltımı bile o yaptırmıştı. Kadın, sevgi pıtırcığı gibi bir türlü bıkmak, yorulmak bilmiyordu. Böyle bir ilgiye alışık olmadığım için beni fazlasıyla şımartan kadının bu yaklaşımını yadırgıyordum. Bu, sokaklardaki birini bir saraya götürerek ona prenses muamelesi yapmak gibiydi. O saraya ait olmadığınız için size gösterilen her samimi ilgiyi sorguluyor, yabancılık çekiyordunuz. Öte yandan odamdan çıkmak istemiyordum. Kimsenin daha fazla bu acınası halimi görmesini istemiyordum lakin burada tek başıma çok sıkıldığım da bir gerçekti.

Pes edip elimdeki değneği kullanarak kapıyı bulmaya çalıştım. Bunu dün gece Yosun getirmişti. Kapıyı bulduğumda, bana geri verdikleri kart ile kapımı açarak tekrar boynuma taktım. Dışarı çıktığımda şu anda sabah mı yoksa akşam mı, bilmiyordum. Benim için hep karanlıktı. Bir gece ansızın be-

Scanned with CamScanner

nim dünyam güneşini yitirmiş, bir kıyamet başlatarak karanlığa boyun eğmişti. Değneği yerlerde gezdirerek yönümü bulmaya çalışmak yeterince berbat olan sinirlerimi daha da bozuyordu. "İşkence bu!" Evet, yine isyanlardaydım. Ama bu kez haklı bir isyandı.

Odam giriş katındaydı ve dışarı çıkmak için herhangi bir asansör aramak zorunda olmamama seviniyordum. Uzun uğraşlar sonucu tesisten çıktığımda yağan yağmuru umursamadan amaçsızca gezinmeye başladım. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Başımı kaldırarak yağmur damlacıklarının yüzümden süzülmesine izin verdiğimde gülümsedim. "Sen de yeterince güzel değilsin." Bu dünyada, güzel olan hiçbir şey yoktu.

Bahçenin ortasında öylece başım yukarıda, yağmurun altında dururken arkamdaki adım seslerini duydum. Yağmur yağması işime gelmişti çünkü ıslak yerlere bastıkça ses çıkartıyordu. Başımı yere eğerek elimdeki değneği sıkıp seslere odaklandım. Arkamdaki kişiyle tahminen yedi adım mesafemiz vardı ancak sorun şu ki önümde bana yaklaşan biri daha vardı. Rüzgâr ondan yana estiği için parfümünün kokusunu alabiliyordum. Ya bu gelen öcüyse? Bu ihtimal kanımı damarlarımda kuruturken, nefesimi hangi ara tutmaya başladığımı bilmiyordum. Mutlu'ya olanlar geliyordu aklıma, kalbim korkuyla çırpınmaya başlayınca körlüğümü avantaja çevirmeye çalıştım. Kör insanların yön duygularının çok gelişmiş olduğunu duymuştum. Onlar zamanla karanlığa alışır, etrafındaki tehlikelerden içgüdüleri sayesinde kurtulurdu. Onlar, aslında karanlığı bizden daha iyi kontrol ederdi çünkü bizim hükmümüz ışıklar kapanana kadardı. Normal biri ile kör birini içi tehlikelerle dolu bir odaya koysanız ve ışıkları kapatsanız, o odadan çıkabilecek tek kişi bence kör olandır.

Kural basit, ışık yoksa karanlığı kullan.

Mutlu'yu zihnimin rafına kaldırdım, ona olanları da öyle. Korkularımdan arınmadıkça sonum ölen Yarasalardan farklı olmayacaktı. Ben yaşamalıydım, yaşamalı ve Mutlu başta olmak üzere biz çocuklara yaşattığı bu ölümlerin hesabını, ölen her çocuk adına ondan sormalıydım. O ölecekti, ölmeliydi. Bizim yaşamamız için onun ölmesi gerekiyordu ve bunu bizden biri yapmalıydı. Hayır, polisler veya ajanların elinden olmamalıydı ölümü. Yaptığı her şey için damgaladığı çocuklardan biri almalıydı hepimizin intikamını. Ben olacaktım o kişi, ödemem gereken tüm bedelleri ödeyerek onun sonunu ben getirecektim. Yıllar boyunca kolumdaki damgaya her baktığımda, bir gün çıkıp gelecek diye korku içinde yaşamıştım. O bizi öyle bir oyunun içine çekmişti ki bize dokunmadan yıllarca korku içinde yaşamamıza neden olmuştu. Tam biz bir şeyleri başarmış, ipin ucunu bir yerden tutmuştuk ki o, ansızın ortaya çıkarak kesmişti ipi. Hepimizi tekrar kimsesizler matemine düşürmüştü. O yüzden bir başkası değil, ben olmalıydım onu durduracak olan Yarasa. Bu yüzden geri dönmüştüm tesise. Tüm eğitimleri alacak, en iyisi olarak beni Mutlu'nun kanına boğduğu gibi onu kendi kanında boğacaktım. Bu uğurda kaç kişiyi feda etmem gerekirse gereksin, bunu yapacak ama benden başka kimsenin onu öldürmesine izin vermeyecektim. *Ölüm mü istiyor? Ona istediğini vereceğim, hem de kendi ölümünü. Daha sonra gider, teslim olurum. Ha iki yıl, ha ölene kadar hapis... Artık fark etmez.*

Kafamdaki düşünceleri bir kenara iterek tüm duyularımı açmaya çalıştım ve seslere odaklandım. Yağmurda çıkardıkları sesler sayesinde aramızdaki adım mesafesini hesaplayabiliyordum. Bana ilk yaklaşan öndeki kişi olmuştu, ilk atak ondan gelmişti. İki adım kala korkumu görmezden gelerek ona doğru hızla bir adım attım ve ayağımı kaldırıp boşluğa doğru savurduğumda bir inleme sesi duydum. Tam o esnada arkaya dönerek elimdeki değneği tıpkı kılıç kullanır gibi boşluğa doğru sertçe ittiğimde sanırım arkadaki kişinin karın bölgesinde küçük bir hasar aç-

Scanned with CamScanner

mış olmalıydım ki ettiği küfürleri duymuştum. Tam kulağımın yakınında bir ses duyunca başımı sağa eğerek elimdeki değneği yere attım ve elimi kaldırarak tahminen onun yumruk yaptığı elini bileğinden yakaladım. Bileğini öne çekerek başımı sertçe geriye attığımda, kafamın arkasındaki hışırtı kesinlikle onun hasar görmüş burnundan geliyordu. İlk izlenim; boyu benimle aynı uzunluktaydı. *Hep söylüyorum, duyularım karanlıkta çok daha iyi çalışıyor.*

Bileğini bırakmadan dirseğimi karın boşluğuna geçirdiğimde küfür savuran kişinin yere yığıldığını duydum. Başımı kaldırdığım anda göğsüme yediğim yumrukla diğer adamın geride kaldığını anlamıştım. Acıyla inlerken bana doğru bir adım attığını hissettim ve kaşlarımı çatarak ayağımı kaldırıp öne doğru savurdum. Sanırım tekmem onun bacak arasına gelmişti çünkü yüz kızartıcı şeyler söyledikten sonra dizlerinin üzerine düştüğünü hissettim. Geriye çekilerek nefes nefese kalmış bir şekilde elimi sızlayan göğsüme koyduğumda Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın afallayan sesini duydum. "Bunu siz de gördünüz mü?" diyordu birilerine. Sesi hem şaşkın hem afallamış çıkıyordu.

"Bunu yapacağını nasıl bildin?" Bu afallayan ses Yosun'a aitti. "İkisini de kör haliyle yere serdi, üstelik henüz savunma dersleri almadı."

"Bilmiyordum." Alaz'ın sesi gurur duyar gibiydi. "Sadece küçük bir testti." O adamları lanet Buzdağı göndermişti, öyle mi? Daha dün bir bugün iki, ben bu adamdan bıktım.

"Allah'ın belası adam!" diye bağırarak bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Burada ben korkudan ölürken siz bayım, çok eğlendiniz mi?" Yumruklarımı sıktığımda öfkeden yerimde zor duruyordum. O kim olduğunu sanıyordu? Ben üzerinde test yapabileceği bir denek değildim.

"Körken normalden daha iyisin." Tam arkamda sesini duyduğumda çığlık atarak ona doğru döndüm. Odaklanmayı bıraktığım için bana yaklaştığını fark etmemiştim. "Bu aralar odandan çıkma." Sesinden anladığım kadarıyla canını sıkan bir şeyler vardı.

"Neden?" Bir süre kimseden ses çıkmamıştı fakat daha sonra Afrodit'in huzursuz sesini duydum. "Eğitmenini dinlemeni tavsiye ederim." Onun sesi de sıkıntılı çıkınca fazla irdelemeden başımı sallayıp buradan uzaklaşmak istedim ama sadece istemekle kaldım.

"Psikoloğun odanda seni bekliyor." Alaz'ın söylediklerine tepki vermeden yürümeye başladım. "Sana eşlik edeyim." Yosun koluma girdiğinde bile tek kelime etmek içimden gelmiyordu. Karanlığa bir türlü alışamıyordum. *Başımda onca şey varken bir psikoloğum eksikti.*

"Sağında bir taş var, sol tarafta iki ağaç var ama senden uzak. Ah, bir çiçeğe basmak üzereydin! Bu arada ayağının altındakiler küçük çakıl taşları. Yanımızdan geçen biri sana baktı. Ay yok, bana bakıyormuş. Şu anda şimşekler çakıyor, şimdi çakmıyor." *Ben şimdi bu kadının ağzına bir tane çakacağım, o olacak! Bu kadar ayrıntıya girmek zorunda değil.*

"Bayan Kırmızı Dudak, lütfen sadece önümde olan engellerden bahseder..." dedim ve bir şeye çarpıp ıslak yere düşünce acıyla inledim. Allah aşkına, bu kadın gerekli gereksiz her şeyi anlatacağına, düşmeme neden olacak şeyi söylemeyi akıl edemiyor muydu?

"Ah, üzgünüm!" dedi beni yerden kaldırırken. "Önündeki saksıyı görmemişim."

"Hava durumu kontrolü yaptığınız için normaldir." Homurdanarak değneğimi açtım, bu kadına güvenmek hata olurdu.

Nihayet beni odama getirdiğinde üzerimi değiştirmem için kuru kıyafetler çıkarmıştı. Tamamen hazır olduğumda kapım

Scanned with CamScanner

çaldı ve Yosun, gelen kişiyi içeri aldı. "Psikoloğun geldi Yankı, ben sizi yalnız bırakayım." Odanın bir köşesinde duran çalışma masamda otururken Yosun'un gittiğini kapanan kapının sesinden anlamıştım.

Karşımdaki sandalyeden gelen seslerle doktorun yerini aldığını fark ettim. "Nasılsın, Yankı?" Süslü'nün eğitmeninin sesini duyunca afalladım. *Nasıl ya? Doktor, o sarışın eğitmen mi?* "Psikolog siz misiniz?" Bu kadın ajan değil miydi? Üstelik ilk gün sorularım yüzünden kriz geçirmek üzere olduğunu unutmadım. Evet, grubun sözcüsü olan şu sarışın eğitmen.

"Dört yıl psikoloji eğitimi aldım. Diplomam olmasa da evet, benim." Anladım dercesine başımı salladım. "Şimdi çocukluğuma inmeden önce eğer adınızı söylerseniz ben de size karşı daha dürüst olurum." *Ben kendi hakkımda bir şeyler anlatacaksam o da bir zahmet adını söylesin, değil mi?*

Sarışın kadının, yani Naz'ın eğitmeninin bana cevap vermesini beklemiyordum ama "Simay," diyerek bana adını söylemişti. Birinin adını daha öğrendiğimde gülümsedim. "Şey Ecrin'in eğitmeninin ismini de söylerseniz, valla sohbetimiz boyunca hiç yalan söylemem." Şansımı zorlayınca gülüşü kulaklarımda yankılandı. "O da Atalay fakat isimlerimizi eğitmenin izin verene kadar sesli söyleme." Yeşil gözlü yakışıklının adını da öğrendiğimde gülerek başımı salladım. En çok diyalog kurduğum kişiler bunlardı ve diğerlerini şimdilik öğrenmesem de olurdu.

"Artık başlayalım mı?" Başka şansım varmış gibi soruyordu bir de!

"Nasıl hissediyorsun, Yankı?" Anladım, girişi hal hatır sorarak yapacak ve gevşememi sağlayacaktı. Tipik deli doktoru.

"Şu kısımları geçelim mi? Nasıl olduğum ortada, bir an önce konuya gelelim." Dobra biriydim, karşımdaki psikolog bile olsa dolaylı yoldan benimle konuşarak ruh halimi çözmek yerine

her şeyi açıkça söylesin isterdim. Ben nasıl ki konuşurken lafımı esirgemiyorsam o da öyle yapmalıydı.

"Mutlu'nun öldüğünü görünce neler hissettin?" Sonunda gereksiz sohbeti bırakması mutlu etti ancak o zamana tekrar dönmek iyi gelmedi. "Kötü." Nefes aldım. "Sanki ayaklarım yere değmiyor, ruhum yukarıda bitik bedenimin çırpınışlarını izliyordu. Ağlamak, şoka girmek ve şoktan çıkıp tekrar ağlamak. Bilirsiniz işte, milyonlarca karıncanın ağzınızdan midenize ulaştığını düşünün. Karıncalar bedeninizin içinde yaşıyor, onlar iç organlarınızın arasında hareket ettikçe karnınıza kramp giriyor, onları kusarak çıkarmaya çalışıyorsunuz. Mutlu yerde yatarken ve klozetin başında çökmüş öğürürken hissettiklerim bunlardı." Sanırım çok da aydınlatıcı bir benzetme olmamıştı lakin bunu doğru şekilde anlatacak sözcükleri bulamıyordum.

"Peki, korku? Mutlu'yu öldüren kişinin orada olduğunu hiç düşünmedin mi?" Bunu gerçekten merak ediyor gibiydi ve merak etmesinin bir nedeni var gibi geldi. Öylesine sorulmuş bir soru veya merak değildi bu.

"O an için hayır." Ona karşı dürüst oldum. "Korkum Mutlu'nun ölmesiydi, korkum onu öldüren kişi olmam ihtimaliydi. Orada telefona ulaşana kadar bir kere bile karşıma çıkıp beni de öldürecek diye korkmadım." Elimdeki kanlı bıçak ve iş arkadaşımın cesedi güzel bir manzara sunmuyordu. "Şoktaydım, bu hissettiğim üçüncü çaresizliğimdi."

"Üçüncü dedin, peki diğer ikisi neydi?" Buna cevap vermek istemiyordum ancak o bana güvenerek isimlerini söylemişti. "Dilan..." Bu isim kapanmayan bir yaraydı. "On dört yaşımdayken kurtaramadığım, onun ölümüyle suçlandığım küçük kız." Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum ama beni rahat bırakmayacağının da farkındaydım.

"Onu öldürmediğini mi söylüyorsun?" Sesinde herhangi bir suçlama yoktu ama yine de rahatsız ediyordu. "Öyleyse ona ne

Scanned with CamScanner

oldu?" İşte, bu sorunun cevabını hâlâ kâbuslarımda yaşıyordum. "O gece bir adam vardı." Masanın üstündeki ellerimle tedirginlik içinde oynarken bir an için odada yalnız olmadığımızı hissettim. Sanki bir kişi daha vardı ve konuşmaları dinliyordu. Garipti ama böyle hissediyordum.

"O bana saldırdı." Bunları anlatmak istemiyordum lakin mecburdum. Alaz, bu şartı özellikle koşmuştu. Tedavi görürsem erkeklere karşı olan tutumumda gelişme olacağını sanıyordu. Ben böyle düşünmüyordum ama sadece denemiş olmak için bunu yapıyordum. "Benden büyüktü." Titremeye başladığımda o gecenin anıları tekrar canlanmıştı. "Daha çocuk sayılırdım, Dilan kaybolmuştu, onu evine götüreceğime söz vermiştim. O karşımıza çıktığında kaçmayı başardık ama Dilan hastaydı, ilacını düşürmüştü. Kriz geçirince geri döndüm, Dilan için geri döndüm, öldürmekle suçlandığım çocuğu yaşatmak için geri döndüm." Başarsaydım, o gece onu kurtarmayı başarsaydım, Allah şahidim olsun ki yattığım altı yıla hiç üzülmezdim, en azından Dilan yaşıyor olurdu. "Çok kötüydü! Elleri üzerimdeydi, çaresizdim!" Kendimi savunmak için yediğim tokatları hatırladım, yanağım sızladı. Onu kendimden uzak tutmak için direndiğimi hatırladım. Kafam kanadı, içim acıdı. "O şişe yerde olmasaydı, onu bayıltmasaydım bana yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum..." Bir süre ben sakinleşene kadar hiç konuşmamıştı ancak şu anda hiç olmadığım kadar sakindim. Üzerime ölü toprağı serpiştirilmiş olmalı ki içim kan ağlarken ona yaralarımı sakince anlatıyordum. "İlacı götürdüğümde Dilan artık yaşamıyordu. Başaramadım, sözümde duramadım." Bitirdiğimde ben de bitmiştim. Kötü anılarımdan kurtulmaya çalışıyorum ve bu, hiçbir zaman olmayacaktı. Benimki boş bir uğraştı.

"Bu yüzden biri sana dokununca rahatsız oluyorsun, aslında hepsi sana geçmişi hatırlatıyor." Yorgunca başımı salladığımda masanın üstündeki ellerimi tuttu. "Herkes onun gibi değil." Sesi sıcak ve anlayışlı çıkıyordu. "Bunu atlatman için önce iki şeyi anlaman lazım. Birincisi sen artık oradaki küçük, savunmasız kız değilsin. İkincisi tüm erkekler kötü değildir. Örneğin Efe... Onun dokunuşu seni rahatsız etmiyor çünkü zayıf olduğu için kendini ondan koruyacağını biliyorsun. Bu da aslında senin kendinden güçlü gördüğün erkeklerden korktuğunu gösteriyor. Kuzey? Gruptaki en güçlü erkek o ve sen aslında içten içe ona güveniyorsun. Bu, güvenle alakalı. Önce güçlü olduğuna dair kendine güvenmen, sonra senden daha güçlülerin sana o maksatla yaklaşmadığına dair onlara güvenmen gerekiyor. Unutma Yankı, tüm korkuların senin düşüncelerinde. Onları bastırıp güven sorununun üstesinden gelmek senin elinde." Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama bir şekilde beni rahatlatmayı başarıyordu. Belki de haklıydı, belki de önce bunu kendi içimde halletmem gerekiyordu. Deneyecektim, artık korkup kaçmak yerine bunu deneyecektim. Bir gün benim için geldiğinde ona karşı güçlü olmak için deneyecektim.

O günden sonra Simay, sık sık beni ziyarete gelerek benimle sohbet etmişti. Başlarda çekingen tavrım onunla zaman geçirdikçe yerini rahatlığa bırakmıştı. Artık ona sorunlarımdan bahsederken daha rahattım.

Yeme, içme, kıyafet ve banyo gibi konularda Yosun bana yardım ediyordu. Bir yandan Efe'yi eğitirken diğer yandan hiç üşenmeden benimle ilgileniyordu. O kadının hakkını ödeyemezdim. O gerçekten sevgi dolu bir kadındı, çoğu konuda fazla utangaç olabiliyordu. Ona bir seferinde Atalay'ın ismini öğrendiğimi söylemiştim. Onu göremesem de yanaklarının kızardığını hissettim. Duygularını gizleyemiyordu. Yosun, diğer ajanlara nazaran açık bir kitap gibiydi, böyle olması ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. O kadını sevmeye başladığımı inkâr edecek değildim.

Scanned with CamScanner

Öte yandan altı gündür karanlıktaydım ve ne zaman düzeleceğimi bilmiyordum. Dahası uyurgezerliğim de devam ediyordu. Akşamları Yosun boynumdaki anahtarı tedbir amaçlı aldığı için uykumda odamdan çıkamıyordum. Ancak ne zaman uyansam kendimi yatak dışında her yerde buluyordum. Banyo veya çalışma masasındaki sandalyede ya da yerde, halının üstünde. Dahası odamdaki cam kapıdan geçerek küçük bahçede uyandığım bile oluyordu. Özellikle bahçede uyandığımda odama geri dönmek için yaralamadığım yerim kalmıyordu. Çünkü bahçeyi daha önce hiç gezmediğim için kafamda canlandıramıyordum. Bahçede bir çardak olduğunu ve o çardağın merdivenleri olduğunu, düşene kadar hiç anlamamıştım.

Bu geçen altı günde odamdan hiç çıkmadığım için buradaki kimseyi görmedim. Sadece Simay ve Yosun vardı, onları da zaten odama geldikleri için görüyordum, daha doğrusu görmüyordum, duyuyordum. Bu sabah bir değişiklik vardı, sanki karanlık daha az karanlık gibiydi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama siyahın lacivert rengini alması gibi bir şeydi bu. Etrafımdaki her şey günlerdir zifiri karanlıkken bugün şafak rengine bürünmüştü. Gece yarısından öncesi gibiydi.

Ve genel izlenimim, Simay ve Yosun'da bir şeyler vardı; günler önce Alaz ve Buket'te hissettiğim gariplik bu ikisinde de vardı. Belli etmiyorlardı fakat canlarını sıkan bir şeyler olduğunu seziyordum. Benimle ilgili bir şey ise yakında ne olduğunu zaten anlardım. Koridorda dalgınca yürürken kendi düşüncelerime o kadar yoğunlaşmıştım ki günler sonra odamdan çıkmanın heyecanını yaşayamıyordum. "Hey çocuklar, buraya gelin!" Tam karşımda yabancısı olduğum bir kızın sesiyle durdum, bu sesi ilk kez duyuyordum. "Bakın, günlerdir tanışma fırsatı bulamadığım diğer Yarasa'yı buldum." Kızın gülerek söylediklerine karşın tepkisiz kalmakla yetindim. Bu da kimdi şimdi?

Kısa süre sonra etrafımda birden fazla ayak sesi duydum. "Bu hangisinin çaylağı?" dedi bir erkek sesi. "Onun olabilir

mi?" Anladığım kadarıyla ajanlardan değillerdi çünkü sesleri fazla genç geliyordu.

"Sanmıyorum." Farklı bir kız sesi daha duydum. "Onun gibi birinin eğitmek için kör bir kızdan daha iyisini bulacağını düşünüyordum, adam benim gibi birini bile eğitmek istemedi. Şu sevimli kadının çaylağı diyeceğim ama o da şu sürekli ağlayan çocuğu eğitiyor." Ve tam şu anda fark ettiğim şeylerle afalladım. Tesise yeni Yarasalar gelmişti! Alaz, o yüzden odamdan çıkmamı istemiyordu çünkü onlarla henüz tanıştırılmamıştım. Mutlu'dan sonra eğitilmeyi isteyen yeni Yarasalar çıkmıştı. Hastanedeyken Alaz bana, kalan Yarasalarla konuşacağını, bir kez daha onları ikna etmeye çalışacağını söylemişti. Mutlu'nun ölüm haberini almak, fazla direnmeden ikna olmalarını sağlamış olmalıydı.

"Adın ne senin, engelli?" Bir çocuğun kolumu dürtmesiyle kaşlarımı çatmıştım ki hemen arkamdan Kuzey'in gürleyen sesini duydum. "O kolunu kırıp engellinin kim olduğunu göstermemi istemiyorsan, geri bas!" *Bu çocuğun sesini duyunca mutlu olmak da varmış kaderde.*

"Sakin ol, dostum!" diyen çocuğun güldüğünü duydum. "Kör kızlar ilgimi çekmiyor."

"Salla gitsin Tunç, bu takımın kızları berbat ötesi." Bu, büyük ihtimalle Alaz onu eğitmediği için beni küçümseyen kızın sesiydi. Evet, büyük ihtimalle o bahsettikleri kişi Alaz'dı.

"Ah tatlım, sen konuşmayı biliyor muydun?" Naz'ın alay dolu sesini duyduktan kısa süre sonra yanıma gelip kolumu tuttuğunu, gülü anımsatan kokusundan anladım. "Bize daha çok erkek eğitmenleri kesen biri gibi gelmiştin." Kolumu sahiplenircesine tutan Süslü'den beklemediğim bir hamleydi bu. "Bu arada tanıştırayım, bu Yankı. Evet, onun çaylağı."

"O kısa boyunla bana laf yetiştirmek zor olmuyor mu?" Kızın Süslü'nün boyuyla alay etmesine güldüm. "Devede de boy

Scanned with CamScanner

var ama akıl olmadıktan sonra ne yapsa boş." Süslü'yü savunduğuma inanamıyordum ama onun boyuyla sadece ben dalga geçebilirdim, sanırım bende de hafif psikopatlık vardı.

"Vay be, kör kız konuşmayı biliyormuş." Bu kız her kimse kelimeleri yuvarlayarak telaffuz ediyordu. Dilinin altında sakız veya şeker olmalıydı yoksa bir insan neden her kelimeyi uzatarak konuşsun ki?

"Sen ona kör mü dedin? Biraz daha devam edersen sen de konuşma yetini kaybedeceksin, haberin olsun." Ecrin'i diğer yanımda hissetmeyi kesinlikle beklemiyordum. Anladığım kadarıyla yeni gelen Yarasalarla şu kısacık zamanda kanlı bıçaklı olmayı başarmışlardı. Başka türlü Naz ve Ecrin'in beni savunmasının bir açıklaması olamazdı.

Bu iki aptal beni mi koruyordu?

"Hakaret etmeye devam ederseniz güzel şeyler olmayacak!" diyen başka bir erkeğin sesindeki kin ve nefreti çok net hissettim. *Pekâlâ, burada neler oluyor?*

Şimdi ise Hakan'ın gülen sesini duydum. "Kızlar, Sakar'ı alıp geride durun. Görelim bakalım, neler olacakmış." Hakan'ın aynı şekilde meydan okuması beni afallatmıştı. Bu çocuk ceza almamak için benim kavga etmeme bile izin vermezken şimdi doğrudan kendisi kavga edecekti. Sanırım Yarasalar ve yeni gelenler, yokluğumda birbirlerine savaş açmıştı.

"Dalıyoruz o zaman." Yiğit'in sesini duyduğumda dayanamayıp güldüm. *Yok artık, daha neler!* "Onları boş verin, sessiz bir yere gidelim. Burada neler olduğunu merak ediyorum." Kimseden onaylayan sesler çıkmayınca kollarımı göğsümde birleştirdim. "Görmüyorum oğlum ben! Azıcık insan olun da dediğimi yapın. Zaten günlerdir odada tıkılıp kaldım." Neyse ki daha fazla uzatmak yerine her birinden onaylayan mırıltılar geldi. "Hadi ekip, bahçeye çıkalım." Süslü, az önce ekip mi

demişti? Bunlar en son birbirinden nefret ediyordu, hangi ara ekip oldular?

Lacivert karanlık, yerini gri sise bıraktığında dışarı çıkmıştık. Gözlerimi kırpıştırıp başımı gökyüzüne doğru kaldırınca içeçektim. Güneşin yakıcı kızıllığına dayanamayan gözlerim yanmaya başlamıştı. Soluğumu tutarak gözlerimi kırpıştırınca gri sis gittikçe dağılıyordu ve renkleri seçebiliyordum. Kalbim heyecan ve sevinç içinde hızlanınca başımı eğip etrafımdaki ağaçları, nöbet tutan ajanları, karşımda konuşan çocukları bir sis bulutunun arkasından izlemeye başladım. Görüyordum, evet gözlüklerim olmadığı için şu anda iyi göremiyordum, her şey bulanıktı ama onları takınca eskisi gibi iyi görecektim. Sanki ben ve diğer herkes arasında kocaman bir cam vardı. Bu cam buğulu olduğu için onları bulanık görsem de görüyordum işte! "Allah'ım, sana şükürler olsun." Bir ara hiç umudum kalmamıştı. Ben şu iki haftayı karanlıkta sürünerek tamamladım. Peki, ya hiç görmeyenler? Onlar nasıl dayanıyor karanlık bir dünyaya?

O kadar kötü ve dayanılmaz bir şeydi ki yaşamayan bilemezdi. Bir düşünün, etrafınızdaki tüm renkler karanlık, şekiller yok. Sadece karanlık, çok karanlık...

"Eee?" Gözlerimi sabit bir boşlukta tutarken puslu gözlerim onları iyi seçemiyordu. Bu, tıpkı suyun altında gözünü açmak gibiydi, her şey bulanıktı. "Ne ara ekip oldunuz? Yeni Yarasalar kaç kişi? Neden sizden nefret ediyorlar? Ve Süslü ile Kibirli niye beni savundu? Sonra Bağımlı ve Egoist ne zamandan beri kavga etmeyi seviyor? Efe Can'ın niye sesini duymuyorum? Kuzey, burada ne işler dönüyor?" Hızlı bir şekilde sorularımı sıraladığımda hepsinin bana bakarak sessiz gülüşünü bozuk gözlerle bile görebiliyordum.

"Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmemiş." Bu Hakan'dı. "Hâlâ çok fazla soru soruyor." Bundan şikâyetçi olmadığını sesi ele veriyordu.

Scanned with CamScanner

"Bu kızın gevezeliğini özlemem tuhaf." Yiğit, sanki bunu içinden düşünür gibiydi ve bence de çok tuhaftı.

"Ben bir şey fark ettim, Kedicik. Sen olmayınca hiç kavga edecek bir şey bulamıyoruz. Demek ki ortalığı hep sen karıştırıyormuşsun." Kuzey pisliğinin söylediğine herkes güldü. Eğer bu bulanık gözlerle ıskalamayacağımdan emin olsaydım, ağzının ortasına bir tane geçirebilirdim.

"Ne güzel işte, siz grup olarak takılın. Ben tek başıma iyiyim. Hem ortalığı da karıştırmamış olurum." *Alındım mı ya ben?*

"Biz hiç ekip olmadık, Arıza." Konuşan kişi Süslü'ydü ancak onu bile iyi göremiyordum. "Birbirimize güvenmeye karar verdik ve sen, istemesen de bizimlesin. Zaten yeni gelen sekiz Yarasa, gördüğün gibi bizden beterler." *Gördüğün gibi diyor ama az önce onları görmediğimi unutuyor.*

"İlk günden hepsi saçma bir şekilde bizi rakip olarak görmeye başladı. Biz kavga etsek de aslında birbirimizi hiç rakip olarak görmedik hatta sen bile görmedin ama onlar öyle değil. Eğitimleri hayatta kalmak için öğrenmiyorlar, sanki bizden iyi olmak için çalışıyorlar. Daha kötü olansa eğitmenleri onları bu yönde etkiliyor." Onlarla vakit geçirmedim, ayrıca onların eğitmenlerini de tanımıyordum ama az önce bana davranış şekillerini göz önünde bulundurursam Naz haklı olabilirdi.

"İki grup ajan, bugüne kadar hep rekabet halindeymiş ve en kötüsü çaylaklarını, bizim eğitmenlerimizden daha iyi olduklarını göstermek için eğitiyorlar. Adamlar resmen gövde gösterisi yaparak bizim eğitmenlere meydan okuyunca çaylakları da aynı şeyi bize yapıyor. Ya çocuk Efe'yi geçiyor diye hava atıyor, bir düşün! Sanki Ağlak çok güçlü bir rakipmiş gibi gereksiz pozlara bürünmeleri iğrenç. Onlar geldiğinden beri burası cehennem oldu." Süslü'nün anlattıklarını ağzım açık dinliyordum. Şimdi eğitmenlerin neden garip davrandıklarını anladım. Yeni gelen Yarasalar için bir grup eğitmen gelmişti ve her iki grup arasında sorunlar vardı.

İki rakip takım? Onlardan beter düşman eğitmenler? Bittin kızım Yankı, artık sana nefes aldırmaz o buzdağı!

"Bir bu eksikti! Keşke bir süre daha kör kalsaydım." Farkında olmadan homurdandığımda herkesin susmasıyla kendime kızdım. *Niye bunu sesli söyledim ki? Numara yaparak bir süre daha yan gelip yatardım, yemeğim bile önüme geliyordu. Ah şu çenem!*

"Görüyor musun lan sen?" İnkâr etmek faydasız olduğu için Kuzey'e başımı salladım. "Dışarı çıktığımızda görme yetim tamamen geri geldi." Yiğit'in pis gülüşünü duydum. "Ve Kuzey'in sakar kedisi sahalara döner." Hepsinin gülmesi yüzünden çıldırmak üzereydim. Pislikler, eğitimde işkence görmemi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ayrıca ben niye o serseri Kuzey'in kedisi oluyordum? Bu çocuk kedi diye diye adımı hayvana çıkardı.

"Neyse ki gözlükler olmadan lanet yüzünüzü göremiyorum." Homurdanarak arkamı döndüm ancak yerdeki sarmaşık olduğunu düşündüğüm şeye takılıp dizlerimin üzerine düşmüştüm. "Kızım sen bakar körsün, gözlüğün olsa da değişen bir şey yok." Ecrin dalga geçerek kalkmama yardım edince bugün iyi günümde olduğum için ona kırıcı bir söz söylemeden tesise doğru yürüdüm. Gözlüklerim olmadan gerçekten bakar kördüm.

Bu yeni eğitmenler ve Yarasalar çok ses getirecek gibi görünüyor.

"Yankı Hanım, sadece üç dakikanız kaldı ve eğitmeniniz sizi bekliyor!" Bana kuralları hatırlatan o kadın, bu sabah odama gelerek derslere yetişmem gerektiğini hatırlatıp duruyordu.

O aptal çocuklar, hemen gidip görmeye başladığımı söylemişler!

Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra kadına cevap vermeden onu odamda bırakıp koşarak dışarı çıktım.

Scanned with CamScanner

Canım gözlüklerim sayesinde her şeyi çok daha iyi görüyordum. Tesisten çıktığımda yine beni bekleyen o ajanı görünce ona doğru koşmaya başladım. Daha önce de bana eşlik ettiği olmuştu. "Koşarak bana yolu gösterin, lütfen. Çok geç kaldım." Bağırdığımda gülmeye başlayan adamı takip ettim.

Adama koş dedim, o uçuyor. Gel de yetiş şimdi!

Eğitim sahalarının arasından geçerek labirent gibi olan girintili çıkıntılı sahanın yanında durduğumuzda gözlerimi kocaman açtım. *Ah hayır ya, burası olmasın!* Üstelik sıraya dizilmiş Yarasalar ve karşılarında duran eğitmenlerden oluşan kalabalık gözümü korkutmuştu. Bu parkurdan canlı çıkacağımı sanmıyordum. Hemen nefes nefese yanımdaki esmer ajana döndüm. "Çaktırmadan geriye doğru koşuyoruz, Ahmetçiğim," diyerek bir adım geriye gittiğimde kaşlarını sorgularcasına hareket ettirdi. "İsmim, Ahmet değil."

"İsmini sorunca bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"O zaman bana gerçek adını söyleyene kadar Ahmet ol. Sonuçta sürekli içimden esmer ajan diyemem ya." Güldüğünde ela gözleri kısılıyordu. Öyle abartılı bir görünüşü yoktu ama çirkin de diyemezdim. Küt kesimli saçları vardı ama siyahlarının içindeki tek tük beyaz, onu yaşlı göstermek yerine karizmatik yapıyordu. Yaş olarak Alaz'dan büyük gösteriyordu, otuzlu yaşlarının ortasında olabilirdi. Her gün tıraş olmayı ihmal etmiyor olmalı ki sakallarından eser olmadığı için uzun çenesi daha belirgindi. Aslında yüz hatları da öyle yuvarlak değildi, elmacık kemikleri çöküktü ve çenesinde gamzeyi andıran bir çukur vardı. Öyle sert bakmıyordu, son derece anlayışlı ve sıcaktı bakışları. Konum olarak bizden üstün olsalar da kibirli bakmıyordu. Siyah takım elbisenin içinde bir *bodyguard*ı andıran dik bir duruşu vardı. Zayıf veya aşırı kilolu değildi, fiziği

tam yerindeydi. Çok sık spor yapıyor olmalı ki yaşından daha genç gösteriyordu. Belki de öyledir, ben yanılıyorumdur. Henüz otuz bile değildir belki, bilemiyorum.

Onu böyle uzun uzun süzmek yanlış anlaşılır diye buna bir son verdim. "İsim konusunda anlaştığımıza göre..." Elimle eğitmenlerin olduğu tarafı göstererek onlara sırtımı döndüm. "Beni hiç görmedin, ajan." Gitmek için tam bir adım atmıştım ki Buzdağı'nın sesini duyunca bir küfür savurdum. Lanet adam, bana verici takmış gibi her yerde varlığımı hissediyordu. "Geceyi hücrede geçirmek istemiyorsan buraya gel." *Harika!*

Anında U dönüşü yaparak, yüzüme sahte bir tebessüm kondurup onlara doğru yürüdüm. Meraklı gözler eşliğinde o kalabalıkta kendi eğitmenim resmen göz kamaştırıyordu. Kahverengi tutamları, bana muzip bakışlar atan gözlerine dökülüyor ve harika bir görüntü sunuyordu. O yaramaz bakışları bir mıknatıs gibi beni kendisine çekerken *gel de etkilenme*, diye geçirdim içimden. Siyah tişörtünden belli olan kol kasları, uzun boyu ve o güçlü duruşu yok mu? Lanet giresice yakışıklılığını günler sonra ilk kez görmek hiç iyi gelmedi. Onunla olan göz kontağını bozmadan tam karşısında durdum. "Sevgili eğitmenim." Başımla küçük bir selam verdim. "Lütfen beni özlemediğinizi söyleyin, böylelikle bir süre daha inzivaya çekilebilirim."

Gözlerimin içine bakarken dudakları, keyfi yerine gelmiş gibi kıvrıldı. "Özledim," dediğinde bir küfür savurdum. "Ben hiç özlemedim, o yüzden görüşmemek dileğiyle," deyip arkamı döndüğümde tişörtümün ensesinden tutarak beni durdurdu. "Kaçmayı unut çaylak, bugün senin için güzel planlarım var." Eğlendiğini belli eden bir sesle söyledikleriyle tişörtümü ondan kurtarıp oflayarak tıpkı diğer Yarasalar gibi ben de kendi eğitmenimin karşısında durdum. *Neden çocuk gibi her defasında ensemden tutup çekiyor ki!*

Scanned with CamScanner

"Çaylağın bu mu?" Başımı kaldırdığımda sarışın, uzun boylu bir kızın karşısında duran adamın bana attığı küçümseyen bakışları gördüm. Saçlarını kazıtan adamın gözlerinin mavisi o kadar açıktı ki sanki göz bebekleri yokmuş gibi ürkütücüydü. Dahası sağ kulağından çenesinin hizasına kadar gelen derin bir kesik yarası vardı. Sanki biri onun yanağını ikiye bölmüş gibiydi. Yara kapanmıştı ama derin izi duruyordu. Yanağının o kısımları iç içe girmiş, büzülerek korkunç bir iz bırakmıştı. Sakalının olmadığı tek yer, yara izinin olduğu kısımdı. En az eğitmenim kadar uzun boylu ve güçlüydü ancak görsel olarak eğitmenim açık ara öndeydi. Gözlerimiz birleştiğinde bana öyle bir baktı ki ürkerek yanımdaki Kuzey'in kolunu tuttum. "Canavar!" *Ah hayır, lütfen bunu sesli söylemiş olmayayım! Abartısız söylüyorum, adam gerçekten çok korkunçtu!*

Birkaç kıkırtı çıktığında Kuzey gülmemek için kendisini zor tutarken kulağıma doğru eğildi. "Geri zekâlı, o şu Fulya denen kızın eğitmeni. Üstelik senin Buzdağı'nın ezeli düşmanıymış. Eğitmenini utandırmayı bırak da normal davran." Kuzey'in uyarısıyla yutkunarak ona döndüm. "Adam çok korkunç, bunu sadece ben mi görüyorum?" Konuştuğumda Yosun'un yalandan öksürdüğünü duydum. *İkinci bir uyarı daha!*

"Yankı? Tatlım, iyi misin sen?" Kuzey'den ayrıldığımda Yosun mahcup bir şekilde o korkunç adama gülümsedi. "Yankı biraz hastaydı, genelde ateşi çıkınca böyle garip davranır." O adam dişlerini sıktığı için vampir gibi olan azı dişlerinin uzunluğu beni daha çok korkuttu.

Kaşlarını çatarak Alaz'a döndü. "Bu hadsiz kızın ceza almasını istiyorum." Dişlerinin arasından söylendiğinde onun yanında duran tanımadığım eğitmenler benzer homurtular çıkarmıştı.

"Buna gerek yok bence." Afrodit, siyah dar atleti ve mini şortunun içinde beni savundu. "Kız senden korktu diye ceza

alamaz, gerçi haksız da sayılmaz ama konumuz bu değil." Gayet ciddi bir tavır takınıp başını onlara doğru çevirdi. "Yarasalar teşkilatın bir parçası değil. Eğer öyle olsaydı amirlerine saygısızlık yaptıkları için ceza alır, sıkı bir disiplinden geçerdi ama bu çocuklar, korunmak için buradalar. Şöyle düşünün; onlar öğrenci, bizler öğretmeniz ve her çocuk kendi öğretmenine saygısızlık yaparsa ceza alır. Ona ceza verip vermemek de sadece o çocuğun öğretmenine bağlıdır." *Vay canına! Bayan Afrodit, seks dışında bir şeyler biliyormuş. Ah tamam, itiraf ediyorum. Şu anda onunla gurur duydum, çok güzel konuştu.*

"Onlar konusunda haklısın ama senin de dediğin gibi onlar hata yapabilir. Ancak buradaki ajanlar üstlerine saygısızlık yapamaz." Afrodit'in söylediklerini ona iade ederek, aklınca kadına gözdağı verip haddini bildirdi. Dahası doğrudan Buket'e bakması zavallı kadını rahatsız etmiş gibi bakışlarını hemen kaçırmıştı. Bana bir çeşit psikolojik baskı uyguluyor gibi geldi.

"Kuzey?" Elimle ağzımı kapatıp kimse duymasın diye yanımdaki çocuğa yaklaştım. "Kendimi kaybedip Bay Kont Drakula'yı kızdırmak gibi bir hata yaparsam geçir ağzıma bir tane. Adam sadece bakarak insanı döver." Sessizce söylediklerim yeterince sessiz çıkmamış olmalı ki Yosun Hanım'ın ikinci uyarı dolu öksürüğüyle bir daha konuşmamaya karar verdim. Sesimin tonu o kadar yüksekti ki kısık sesle söylediklerim bile yeterince kısık çıkmıyordu.

"Ne söyledin sen?" Drakula'nın yanındaki kızıl kadın her şeyi duymuş olmalı ki benden hesap sorunca neyse ki bu sefer de Atalay imdadıma yetişti. "Yankı'nın isim bulma konusunda inanılmaz bir yaratıcılığı var." Gömleğinin yakasını düzelterek ellerini havalı bir şekilde saçlarından geçirirken sırıttı. "Bana da Yeşil Gözlü Yakışıklı diyor." Burada beni mi yoksa kendisini mi övdü, anlamadım ama onun bu çocuksu kibri Yosun Hanım'ın kıkırdamasını sağlamıştı.

Scanned with CamScanner

"Hepsiyle kısaca tanış, sonra başlayalım." Eğitmenimin doğrudan bana söylediklerine itiraz etmedim. Geçici körlük yaşadığım için yeni gelenlerle tanışmayan bir tek ben kalmıştım. "Efe Can, hepsinin isimlerini hızlıca söyle, kuzum." *Her biriyle tek tek el sıkışacak değilim herhalde.*

Efe korkuyla yutkunup Yiğit'e bakınca, böyle bir şeyden bile korkan çocuğa yüzünü ekşiten Yiğit, onun yerine bu görevi üstlendi. "En başta olan kız, Fulya." Güneş gibi sapsarı, uzun saçları olan kızın mavi gözlerindeki nefreti yersiz buldum. Hadi ama, daha tanışmamıştık bile. Üstelik en az Ecrin kadar soğuk bakıyordu. Hepsi bu kadar da değildi, ona baktıkça benim de içimde kötü hisler oluşuyordu. İçimden bir ses, bu kızın beni uğraştıracağını söylüyordu. *Hiç sorun değil, uğraşırsa uğraşırım.*

"Yanındaki Esad." Boynunda kuru kafa dövmesi olan çocuğun goril gibi şişkin kasları vardı. "Tunç." Yiğit gibi sarışın olan çocuğun dudağındaki küstah gülüş fazla çapkın gelmişti. "Feride." Bu kızın benim gibi uzun, siyah saçları vardı fakat bir tarafını kazıttığı için ortaya farklı bir görüntü çıkmıştı. "Şafak." Bu kızın ise omuzlarına kadar gelen karamel rengi saçları vardı. Diğerlerinin aksine kehribar rengi gözleri çekingen bakıyordu. Üstelik kıyafetleri de oldukça eskiydi. Zayıf, çelimsiz bir vücudu vardı. "Me-merhaba." *İçlerinden sadece onun selam vermesine ne demeli?*

"Merhaba."

"Halil." Yiğit devam edince gözlüklü esmer çocuğu gördüm. "İbrahim." Bu çocuk başını kaldırma zahmetinde bile bulunmamıştı. "Ve?" diyen Yiğit duraksadı. "Neydi oğlum senin adın?" deyince gülmeden duramadım. İsimler konusunda gerçekten sorunu vardı bu çocuğun.

"Araf." Kendini kısaca tanıtan esmer çocuğun sesi buz gibiydi. Ona doğru döndüğümde gördüklerimle afalladım. "Kuzey,

aradaki benzerliği sadece ben mi görüyorum?" Afallayarak tekrar Araf denilen çocuğa döndüm ama hayır, yanılmıyordum. Çocuk Kuzey'e çok benziyordu. Onun gibi belirgin sert yüz hatları vardı, dahası fiziki özellikleri bile tıpatıp aynıydı. Koyu siyah saçlardaki o hırçın dalga, asilik akan aynı renkte gözler, hatta birebir boylarının uzunluğu bile çok benziyor. Hadi ama, bu çocuk da en az Kuzey gibi agresif bakıyordu. Kardeş gibiydiler. "Saçmalama lan, benzemiyoruz!" Onun rahatsız olmuş sesini duysam da ben gözlerimi çocuktan alamıyordum. Yok, valla çok benziyordu. Aynı Kuzey gibi yakışıklı ve güçlü görünüyordu.

"Kuzey, bir kardeşin olma olasılığı yüzde kaç?" Yine boşbo-ğazlığım tutunca ikisi de bana ters ters bakmaya başladı. "Kardeşim yok!" Kararlı bir sesle aynı anda konuştuklarında yalan söylemiyorlardı. Belki de birbirlerinden haberleri yoktur, bu benzerlik normal değildi.

"Valla ben bana bu kadar benzeyen birini görsem ilk işim, bir DNA testi yaptırmak olurdu. Beni dinleyin, bir DNA testi yaptırın çünkü siz kesinlikle kardeşsiniz ya da akrabasınız." Kuzey'in, "Yanki!" diye ismimi söyleyip kızmasıyla sustum. Anlaşılan rakip takımdan biri ile kardeş benzetmesi yapmam hoşuna gitmemişti.

"Evet, arkadaşlar." Bu konuşan, Bağımlı'nın genelde hep sessiz olan eğitmeniydi. "Artık başlayalım." Çocukların hepsi eğitmenlerini takip ederek tesise doğru yürüyünce ben ve yeni gelenler kalmıştık. "Ben niye onlarla gitmiyorum?" Alaz, kalan diğer Yarasaları gösterdi. "Sen ve diğerleri henüz temel dersleri almadınız. Onlar içerideki salonda savunma sanatları üzerinde çalışacaklar. Onlara yetişmek istiyorsan parkurlarda daha başarılı olmalısın." İki haftaya yakın zamandır dışarıdaydım, son bir haftadır da odamda. Yani çok geri kalmıştım.

Scanned with CamScanner

Ne yani, tanımadığım ve bana düşman gözüyle bakan şu çocuklarla mı ders alacağım?

Hadi ama, onlar grup olmuş. Beni diğer gruptan saydıkları için üzerime geleceklerdir!

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Drakula'nın sorusu üzerine Fulya denilen kız sırıtarak kısacık bir an bana bakmıştı sanki. "Merak etmeyin, efendim." Anlaşıldı, adam Alaz'a olan nefreti yüzünden çaylağını bana karşı doldurmuştu. "Yarasaların en iyisi olacağım." Kızın özgüven dolu sesiyle Drakula'nın dudakları kıvrıldı. Bu adam rastgele seçim yapacak biri gibi görünmüyordu, bu kızda bir şeyler görmüş olmalı ki onu Alaz'dan daha iyi olduğunu göstermek için kullanıyordu.

Kısacası benim çaylağım senin çaylağını döver hesabı.

Kendi düşüncelerime kahkaha attığımda herkesin garip bakışlarının esiri olmuştum. "Küçük bir bahse var mısın?" Drakula'nın söyledikleriyle Alaz boş gözlerle ona döndü. "Parkuru kimin çaylağı önde bitirirse elindeki son görevi diğerine verecek?" *Al işte, söylemek istediğim tam olarak buydu.*

Drakula'nın avukatı olan kızıl saçlı kadın, ortalığı kızıştırmak ister gibi güldü. "Bir ajanın elindeki görevi diğerine vermesi onun yetersizliğini gösterir. Bu çok onur kırıcı olur tatlım, bu kadar acımasız olmamalısın." Tahrik eden sözlerine eğitmenim tepkisiz kalarak karşılık verirken, benim için aynı durum söz konusu değildi.

"Hayır." Alaz soğukkanlı birisiydi. Böyle çocukça kışkırtıcı olayların gazıyla hareket eden bir adam olmadığını, onu gördüğüm ilk andan beri biliyordum.

"Hayır mı?" Drakula güldü. "Hangisi? Bana karşı yenilmekten korkuyor olman mı? Yoksa çaylağına güvenmemen mi?" Bilerek onun üzerine gidip onu tahrik etmesi beni gerçekten

kızdırmaya başlamıştı. Artık bana ne oluyorsa! Ama ipin ucu bana da dokunuyordu.

Eğitmenimin dudakları usulca kıvrıldı. O kadar sakin görünüyordu ki ikimizin adına sinirden deliye dönmeyi ben üstlendim. "Korkmak? Senden korkmadığımı aynaya her baktığında gördüğüne eminim." Alaz'ın sakinliğini koruyarak söyledikleri sonra adamın çenesindeki kasları seğirdi. Alaz, ne kadar ustaca duygularını gizliyorsa bu adam, ona olan kinini çok fazla belli ediyordu. *Anlaşılan yüzünün bu hale gelmesinin altında eğitmenimin imzası var.*

Kont Drakula ağzının payını alınca bir köşeye sinecek biri değilmiş ki öfkesini zar zor gizleyip zoraki bir şekilde güldü. "Hayır demen korktuğunu gösteriyor." Bu kadar ısrarcı olması sinir bozucuydu. Mızmız bir çocuk gibi illa benim dediğim olsun diyordu.

"Hayır dememin sebebi çaylağımın üzerine bahis oynamayacak kadar benim için değerli olması." Yaptığı açıklamayla Fulya'nın yüzü düşerken ben tebessüm etmeden duramadım. En azından bana sormadan benim adıma kararlar vererek küçük düşmeme neden olmamıştı. *Demek ki neymiş Fulya Hanım, benim eğitmenim senin eğitmenini dövmiş.*

"Kabul edin." Bir sessizlik oluşunca herkesin bana döndü. *Evet, doğru tahmin.* Bunu diyen bendim. *Bu kışkırtmalara Alaz tepkisiz kalıyor olabilir ama ben çok kolay gaza gelen biriyim.*

Bana çıldırmışım gibi bakan adama içtenlikle gülümsedim. "Kendimi denemem için iyi bir fırsat, kabul edin." Gözlerim Fulya denilen kızı bulunca farkında olmadan sırıttım. "Hem bakalım, en iyisi kimmiş, onu öğrenelim." Bilhassa az önceki sözlerine bir gönderme yapmıştım, bakalım söylediği kadar iyi miydi?

Bu cesaret bana nereden geldi, bilmiyorum fakat garip bir şekilde eğitmenimi onlara karşı savunmak istemiştim. Adamın ağzı var dili yok, öyle sessiz kalınca sanırım insanlık namına ona acıdım.

Scanned with CamScanner

Alaz düşünceli gözlerle bana bakarken ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. Eğer kaybedersem görev teslimi yapacaktı. Anladığım kadarıyla bu, ajanlar arasında onur kırıcı bir şeydi. Üstelik bana bir seferinde iki yıldır üzerinde çalıştığı görevini bitirmek üzereyken Yarasalar için buraya gelmek zorunda kaldığını söylemişti. Kaybettiğim an hem onuru alay konusu olacaktı hem de iki yıldır emek harcadığı görevinden çekilecekti. Durumun ciddiyetini yeni fark etmiş gibi sertçe yutkunduğum esnada tam vazgeçmek için dudaklarımı aralamıştım ki aksilik bu ya, bu sefer de onun kabul edesi tuttu. "Kabul ediyorum." *İyi halt etti!* İki dakika daha dursa ben bitirecektim bu işi ama yok, tıpkı o gece fuhuş evinin bahçesinde de olduğu gibi illa her şeyi benden önce yapacaktı. *Allah kahretsin, bu bahisten vazgeçebiliyor muyuz?*

Yavaşça arkamı dönerek parkuru inceleyince soluğum kesildi. Başlangıç çizgisinden sonrası on dakika boyunca düz koşu gerektiriyordu. Daha sonra içine sadece bir kişinin sığabileceği taş borular karşınıza çıkıyordu. Tüneli andıran boruların içinde emekleyerek hareket edebilirdik. Tünelden çıkınca her birkaç dakikada üzerinden atlayacağımız engeller vardı. Engeller bitince yan yana dizilmiş asma merdivenler geliyordu. Ahşaptan yaptıkları kulelere tırmanmak için bu merdivenler işimizi görürdü. Kuleye çıkınca diğer kuleye geçmek için halatları kullanacaktık. Her iki kule arasında gergin halatlar vardı, sanırım o halatlara asılarak diğer kuleye geçecektik. Bitiş çizgisi ikinci kuledeydi, yani ilk kim ikinci kuleye geçmeyi başarırsa kazanan olacaktı. Kabul etmesi için eğitmenimi ikna ederken aklımda ne vardı, bilmiyordum. Parkuru geçmek çok zor görünüyordu. Benim gibi sakar biri için daha da zordu.

Zaten sen hiç rahat durma, Yankı!

"Hadi, gidelim o zaman." Korkudan eğitmenimin yüzüne bakamıyordum. Hep beraber parkura doğru yürüdük.

"Bekle." Eğitmenim yanıma gelip tam karşımda durunca gerginliğimi gördüğünü anlamıştım. "Korkuyor musun?" Başımı suçluluk içinde salladığımda tebessüm ederek üzerime eğildi. "Kazanmak istiyorsan kaybetmekten korkma," dedi. Bunun üzerine ona "Gel de sen korkma!" dememek için kendimi zor tuttum.

"Kaybedersem ceza alacak mıyım?" Sonuçta kendi çıkarlarımı da gözetmeliydim.

Güldü ve o lanet olası gülüşü çok güzeldi. "Cezayı bölüşürüz." Muzip çıkan sesi beni mutlu etmiyordu. O, onca zaman uğraştığı görevi teslim edecekti, ben de rezil olacaktım. Haklıydı, cezayı bölüşecektik.

Başımı çevirince şu Fulya denen kızın bana attığı kıskanç ve yersiz bakışları gördüm. Anlaşılan, eğitmenim şu altı günde onun ilgisini üzerine çekmeyi başarmıştı ama beni tehdit olarak algılaması saçma olurdu. Tamam, adam olağanüstü yakışıklı lakin benim ilgimi çekmiyordu. Hatta ilk kuralı çiğneyip Fulya ile olabilirdi. Bu umurumda değildi, sadece beni olayın dışında tutmaları yeterliydi. O kız yalnızca eğitmeninin gözüne girmeye çalışmıyordu, aklınca Alaz'a benden daha iyi olduğunu gösterme niyetindeydi, onun çaylağı olmak istediğini görebiliyorum. Aslında bu değişim bana uyardı ama onun eğitmeninin Kont Drakula olması vazgeçmeme neden oluyordu. Burada Alaz ve Drakula dışında her eğitmenin çaylağı olmayı zevkle kabul edeceğim su götürmez bir gerçekti.

Burada kimsenin gereksiz kıskançlıklarını çekemem valla, herkes benden uzak durup ötede oynasın.

"Ya başaramazsam?"

Çenemi hafif sıkarak başımı yukarı kaldırdı. Önce gözlerime baktı, hemen sonrasında beni rahatlatmak için gülümsedi. "Başar, Sedef." Kaburgalarımdan soğuk bir ürperti geçtiğinde bu hissi anlayamadım. "Seni cezalandırmak istemiyorum."

Scanned with CamScanner

Rahatsızlık hissi beni istila edince bir adım geriye gittim. "Cezayı dört gözle bekliyorum." Homurdanarak ona sırtımı dönüp parkurun içine girdiğimde daha şimdiden yenilgiyi kabul etmiştim. Kendi başımı durduk yere belaya soktuğuma inanamıyordum!

Başlangıç çizgisinde durduğumuzda bir yanımda Şafak, diğer yanımda bana sırıtarak meydan okuyan Fulya vardı. "Hazır mısınız?" Drakula'nın keyifli sesine karşılık, *"Ben hazır falan değilim!"* diye bağırmak istiyordum. *Alaz canıma okuyacak çünkü bu sakarlıkla sonuncu olmaya adayım!*

15. BÖLÜM

Bazen neyi, neden yaptığımı hiç sorgulamadan yapıyordum. Tabii, sonra etraflıca düşününce ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark edip onun pişmanlığını çekiyordum. Herkes buna hata diyordu, ben ise insan olmak. Hatalarımız bizi biz yapan değerlerdi, tıpkı bugün olan şeyler gibi. Öncelikle belirtmeliyim ki diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değildi, ben sadece kendi çıkarlarımı gözettiğim için her iki gruba da girmeyi düşünmüyordum. Tamam, tesiste Süslü'yü savunmuş olabilirdim ama o da beni savunduğu için bunu yapmıştım. Bu bahsi kabul etmemin sebebi Alaz ile uğraştıkları için onlara hadlerini bildirmek değildi. Rahatlık batmıştı bana, azıcık sürüneyim demiştim. Buraya kadar tamam mı? Evet, çok şükür. İnsanları umursamak benlik bir şey değildi, o yüzden yine tek tabanca devam edecektim. Kendimi motive ettiğimde omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı ancak kafamı karıştıran başka bir şey vardı.

Buzdağı benim için hiçbir halt yapmamışken, ben neyin kahramanlığını yaparak bu saçma bahse girmiştim?

Gevezeliğimin bedelini neredeyse bir saat sürecek bir parkuru bitirerek çekecektim. Birazdan komut gelecek ve kendimi kıyasıya bir yarışın içinde bulacaktım. Bundan daha kötüsü olamaz derken Yosun, Alaz'ın yanına elinde bir dosyayla gel-

Scanned with CamScanner

mişti. Buradan ne konuştuklarını bilmesem de Alaz ona yediğim haltı anlatmış olmalı ki kadın gözlerini kocaman açarak bana bakmıştı. Peki, daha sonra ne mi yaptı? Koşarak tesise gitti, kısa süre sonra kalan eğitmenler ve savunma dersi alacak olan Yarasalarla birlikte çıkıp geldi. Eğitmenler tereddüt içinde Alaz'a, "Ne yaptın sen?" diyerek bakarken Yarasalar, özellikle Efe ve Naz, korkarak bana bakıyordu. Bu parkuru daha önce görmüştüm fakat o zaman parkurdaki engellerden biri olan borudan hiç geçmemiş, üstelik tek başıma olduğum için yaklaşık dört saat sonra çıkmayı başarmıştım. Ancak şimdi ortada bana sırıtarak meydan okuyan bir kız ve büyük bir bahis varken işim hiç kolay değildi. Kendime hiç güvenim yokken kalp atışım hızlandı. *Şeytan diyor ki Alaz'ı boş ver, geri çekilerek bu saçmalığa son ver. Allah aşkına, benim burada ne işim var?*

"Ah tamam, geri çekiliyo..." demiştim ki Şafak, kimse duymadan kolumu tutarak beni susturdu. "Gerekirse kaybet." Sessizce fısıldayarak diğerleri bakıyor mu diye korkuyla etrafını kontrol etti. "Ama sakın bırakma çünkü sana güvenen birini yarı yolda bırakmak büyük bir ihanet." En az benim kadar gergin olduğu ve korktuğu için ürkekçe konuşmuştu. Hızla elini çekip önüne döndü. Kendi grubu, kızın üzerinde nasıl bir baskı uygulamıştı, bilmiyorum ama aynı gemide yol alırken düşman gruplar gibi davranıyorlardı.

Alaz eğer bana güveniyorsa en büyük zevkim onu yanıltmak olurdu ama lanet olsun, işte bu amadan sonrası beni verem ediyordu!

Aması, nefret ettiğim adamı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum!

"Pozisyon alın!" Kızıl saçlı iblisin bağırmasıyla diz çökerek ellerimi toprağa bastırdım, komut için herkes gibi beklemeye başladım.

"Başlayın!" *Başlamak istemiyorum!*

Diğerleri hızla öne atıldığında ben normal hızda koşuyordum. Bunu yapmamın iki mantıklı sebebi vardı: İlki, başlar başlamaz düşmek istemiyordum, ikincisi ise nefes kontrolümü yapmam için yavaş yavaş açılmam gerekiyordu. Çünkü Alaz onunla yarıştığımda beni bu konuda uyarmıştı. Evet, ondan nefret etsem de benden daha deneyimli olduğu için söylediklerini aklıma not ediyordum. Rüzgâr saçlarımı savururken, Fulya denilen kız sırıtarak beni geçmişti ama şu an için en önde Araf denilen çocuk vardı. Onun hemen arkasında da Esad. Fulya üçüncü sıradaydı. Ben sanırım dördüncüydüm. İlk kimin bitireceği önemli değildi, önemli olan Fulya'yı yenmemdi. Daha odaklanmaya çalıştığım ilk dakikada kendi ayağıma takılıp düşmemle sağ dizimde keskin bir ağrı hissetmiştim. Herkesin beni geçtiğini görünce, başımı eğip sağ dizimdeki hafif kızarıklığa baktım. Yerdeki sivri taşı gördüğümde iç çekerek yüzümü buruşturdum. Bu sakarlıkla asla bitiremezdim!

Diğerlerinin taş borulara yaklaştığını görünce ayağa kalktım fakat daha ilk adımımda sağ dizim sızladığı için kendimi yine yerde bulmuştum. Umutsuzluk içinde başımı çevirip parkurun dışındakilere baktığımda yeni gelen eğitmenlerin gülerek bana baktıklarını gördüm. Bizimkiler ise nefeslerini tutmuş, beni izliyordu. "Kalk!" diye bağırdı Ecrin öfkeyle. "Kalk, devam et, Sarmaşık!" diye bağırdığında homurdanarak ayağa kalktım. Devam etmemi söylüyordu ama edemiyordum. Sanki çok kolaydı! *Lanet olsun, Ecrin'in beni motive ettiğine inanamıyorum!*

Onlar borulara yetiştiğinde adımlarımı hızlandırdım. Gittikçe nefes alışım kısılırken hâlâ pes etmemiştim. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkarken onlar çoktan tünel gibi olan taş boruların içine girmişlerdi. Bunun cesaretimi kırmasına izin vermedim, daha hızlı koştum. Yaklaşık beş dakika sonra ben de kendi tünelime yetişmiştim. Diz çökerek karanlık tünelin içine girince,

Scanned with CamScanner

ellerimi yere bastırıp dizlerimin üzerinde emekleyerek hareket ediyordum. Soğuk taş zemin beni ürpertiyordu. Tünelin ucundaki ışık çok uzaktaydı. Üstelik sağ dizimin üzerinde hareket ettikçe diz kapağım yere sürtüyor ve canım daha çok yanıyordu. Bu, bir işkence olmaya başlamıştı. "Pes etme, Sedef." Kaybetsem bile en azından oyunu bırakmadan sonuna kadar direnerek bunu yapacaktım.

O lanet tünelden çıktığımda dizlerim, ayakta duramayacak kadar sızlıyordu. İşin garip yanı tüneli geçen sadece üç kişi vardı. En önde Fulya, hemen arkasında Araf ve onu takip eden Esad vardı. "Yok artık!" Sinirden gülünce engellere doğru koştum. Tünelden diğerlerinden önce çıktığıma inanamıyordum. Artık emin olmuştum, ben sürünmek için doğmuşum yoksa nasıl bu kadar hızlı çıkardım?

Tunç hemen arkamdan bana yetiştiğinde, ilk engelin üzerinden atladım. İkinci engel sadece beş adım sonra karşıma çıkmıştı. Hemen eğilerek onun altından geçtim. Engeller her beş adımda bir yükselip alçaldığı için *üzerinden atla ve eğilip arasından geç* derken nefes nefese kalıyordum ama Tunç'u geride bırakıp Esad'a yetiştim. İşte, tam o esnada hiç beklemediğim bir şey oldu. Öndeki engelin üzerinden atlamaya hazırlandığım esnada Esad benim engelime yaklaştı. Ayağını bana doğru uzatmasıyla ben daha ne olduğunu anlamadan engelin üzerine düşerek çok kötü takla attım. Kolumun üzerine sertçe düştüğümde hissettiğim yoğun acıdan dolayı çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Düştüğüm yerden başımı kaldırarak baktığımda Esad'ın çoktan beni geçtiğini gördüm. Bu çocuk az önce gerçekten beni sakatlamaya mı çalışmıştı? *Kahretsin, sağ kolumu hissetmiyorum bile!*

"Zavallı." Feride denilen kızın alay ederek beni geride bırakmasını umursamadan dudaklarımdaki kanı silerek ayağa kalktım. O düzenbaz pislik, sanki bedenimdeki yaralar beni durdurabilirmiş gibi alacağım yarayı umursamadan hile yapmıştı.

Sağ kolumu tuttuğumda parkurun dışındakilerin Esad'ın yaptığı şeyi görmediğini yüz ifadelerinden anladım. Sadece Kuzey ve eğitmenim kaşlarını çatarak Esad'a bakıyordu. Yeniden koşmaya hazırlanmıştım ki dizlerim büküldü, kendimi yerde buldum. Düşündüğümden daha kötü düşmüştüm. Sağ kolumdaki ve dizimdeki acı dehşetti. Birkaç defa kalkmaya çalıştım ama bir türlü başarılı olamadığım için yine herkes beni geçmişti. Başımı çevirdiğimde eğitmenimin arkasını dönerek tesise doğru yürüdüğünü görünce hayal kırıklığı içinde kalakaldım. "Gitme!" Sinirden bağırarak resmiyeti sadece bir seferliğine kenara attım. *Ben onun çaylağıyım, bu yarış bitmeden sıkıysa gitsin! Bak ona neler yapıyorum!*

Zorlukla ayağa kalktığımda sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. "Daha bitmedi, Allah'ın cezası adam! Eğer geri dönmez ve giderseniz hemen şimdi bu lanet yerden giderim." *Yenileceğimi bu kadar erken kabul ettiğine inanamıyorum. Kaybetsem bile sonuna kadar kalmalı ve izlemeli. O biliyor mu ki benim tüm hayatımın yaralarla geçtiğini ama buna rağmen hâlâ bir hayatım olduğunu?*

Geriye dönerek gözlerime baktığında bedenimdeki yaralara baktı. Bu canını sıkmış gibi iç çekerek tesisi gösterdi. "Yeterli bu kadar Sedef, yarışı bırak ve odana git, dinlen." *Neden biri benim yerime şunun ağzını burnunu kırmıyor?*

"Şimdi bırakırsam hep bırakırım, hâlâ bırakmamı istiyor musunuz?"

Bir şey söylesin diye bekledim ama o, bana iyi gelecek birkaç cümleyi çok görerek sustu. Geri dönsün diye bekledim ama o, beni ilk kez burada yüzüstü bırakıp, bana sırtını dönüp gitti. Ve ben anladım ki bu adam ile yola çıkılmaz, ben kendi yolumu tek başıma bitireceğim.

Canım yansa da acımı göz ardı ederek o engelleri nasıl geçtim, bilmiyorum. Bedenimdeki yoğun öfke, yaşadığım hayal

Scanned with CamScanner

kırıklığından kaynaklanıyordu. Bu öfke, devam etmem için bana güç veriyordu. Nihayet engelleri bitirerek kuledeki asma merdivenlerin yanına gelmiştim. Sağ kolumdaki keskin yanmaya rağmen ben de asma merdivenlerden birine tırmanmaya başladım. Ancak sol tarafımdaki merdivene tırmanan şu Feride denen kız önde olduğu için iki hamleyle benim merdivenime geçmişti. Üstelik bilerek ağırdan alıyor, geride kalmama neden oluyordu. Çünkü aynı merdivende olduğumuz için o çıkmadan çıkamıyordum. Sanırım artık olanları çözmüştüm Esad, Feride hatta diğerleri önde gitmek istemiyordu. Hepsi beni geride bırakarak Fulya'nın kazanmasına yardım ediyordu. Ne grup ama!

Allah'ım, ben burada kaç kişiye karşı savaş veriyorum? Alayına Yankı Sarmaşık kimmiş göstereceğim, oğlum!

Diğer merdivene atlayarak bu lanet kızı geride bıraktığım gibi tırmanmaya başladım. Ter içinde kalmıştım. Islak saçlarım enseme yapışıp beni deli ederken, yaralı halimle nefes nefese uzun kuleye çıktım. Ellerimi dizlerime koyup nefesimi düzene sokmaya çalıştığımda başımı çevirince Alaz'ı gördüm. Gitmemişti, Drakula'nın yanında beni izlediğini gördüm. "Allah belanı versin, caydırıcı hayvan!" Neyse ki bu uzaklıktan beni duymuyordu ama az önce gittiğini sandığım için beni kızdırarak bunları hak etti.

Ciğerlerimi yeterince havayla doldurduktan sonra birkaç adımda düz zemini geçtiğimde parkurun son aşamasına gelmiştim. Bu halatı geçip karşıdaki kuleye ulaştığımız an yarış bitiyordu. Araf, halatı yarılamıştı lakin kolları, ağır bedenini taşımakta çok zorlanıyordu. İkincilik Fulya'daydı. Bu kızdaki azmi görünce Drakula'nın neden onu seçtiğini anlayabiliyordum. Onun hemen arkasında Esad, Tunç ve Şafak vardı ancak Şafak daha fazla dayanamadı ki elleri kayınca çığlık atarak yerdeki minderlerin üzerine yuvarlandı. Feride ile aynı anda halatlara eğildiğimizde bu kızdan en uzakta duran halatı seçtim. Ne de

olsa hile yapıp beni yarış dışı bırakabilirlerdi. Bu yüzden onlar an itibarıyla benim için Çakallar grubuydu!

Halatı sıkıca kavrayıp diz çöktüğüm yerde kendimi boşluğa bıraktım. Sağ kolumda yanma hissetsem de dişlerimi sıkarak bir elimi çekip ileriye attım. Böylece kol kaslarıma yüklenerek boşlukta sallanırken sürekli kulaç atar gibi elimi daha ileriye atarak hareket ediyordum. Tepemde kızgın güneş vardı ve ben nefes nefese kalmış bir şekilde güçsüz kollarıma yüklenip duruyordum. "Hadi be Sakar!" diyen Bağımlı'nın sesini duydum. "Kızım, ben Beşiktaş maçında bile böyle heyecanlanmadım!" Tuhaftır ki Hakan'ın sesi daha hızlı ipe asılıp hareket etmemi sağlamıştı.

"Bu eziklere karşı sakın kaybetme be kızım!" Evet, bu bağıran ise Süslü'den başkası değildi. Çok kolay gaza geldiğimi hiç inkâr etmedim, onların parkurun dışında bana destek olmaları garip bir şekilde bana güç veriyor ve beni motive ediyordu.

"Yankı, o adını unuttuğum kızı yenersen üç gün boyunca tüm bencilliklerine hiç ses çıkarmam lan! Kızım bak, büyük konuştum, ona göre davran, ne olur." Yiğit'in sesi bu haldeyken bile kıkırdamamı sağladı. Hepsini çıldırttığım düşünülürse bu, onun için gerçekten büyük bir söz olmalıydı. *Esad pisliğine yetişmiştim.*

"Yankı, kolun çok ağrıyor mu?" Efe Can'ın içli sesini duymak bile beni gerçekten motive ediyor, kolumun acısını unutturuyordu.

"Sarmaşık, hazır yetişmişken o hileci piçin malum yerine bir tekme at!" Ecrin'in öfkeli sesini duyduğumda aslında hepsinin Esad'ın yaptığı şeyi gördüğünü anladım. Belki de Kuzey söylemişti çünkü o olay esnasında sadece Kuzey ve Alaz'ın kaşlarını çattığını görmüştüm.

"Sen onu bana bırak, Kedicik; sadece devam et, güzelim." Kuzey'in sıcacık sesi sanki üzerimdeki ölü toprağını atmamı

Scanned with CamScanner

sağladı. Öyle ki onları dinleyeceğim diye Esad'ı geride bırakıp Fulya'ya yetiştiğimi bile fark etmemiştim. Şimdi sadece ikimiz ikinci konumunda yarışarak Araf'ın gerisindeydik.

Başımı yukarı kaldırıp halata baktıkça güneş gözlerimi yakıyordu ve boynum ağrıyordu. Üstelik kollarım ağırlığımı daha fazla kaldıramayacak durumda olduğu için halatı tutan terli ellerim kayıyordu. "Başar, Sedef." Buzdağı'nın lanet sesi zihnimde yankılandığında bir küfür savurdum. "Ya senin kafamın içinde ne işin var, Allah'ın pes et diyen dengesizi!"

Bir elimi yine ileri atmak için halata doğru uzattığım an karnıma yediğim tekmeyle acı içinde inledim. Dengemi kaybettiğim için halatı sadece bir elimle tuttum. Bana doğru gelen ikinci tekmeyi gördüğümde boştaki elimle Fulya'nın havadaki ayak bileğini kavradım. "Yeter lan artık!" Bağırarak ayağını sertçe ittiğim gibi iki elimle halatı kavradım. "Allah'ın cezası bir bahis yüzünden sizden aldığım kaçıncı darbe bu!" Parkurdan daha fazla beni yoran bir şey varsa o da bunlardan aldığım darbelerdi. Eğitmeninin onuru üzerine oynayan biri nasıl böyle onursuz olur, anlamıyordum. *Kuleye vardığımda hepsinin canına okuyacağım!*

"Tatlım, kazanmak istiyorsan kuralsız oynayacaksın!" Benim gibi ter içinde kalmıştı ve her an düşmek üzereydi fakat yine de pes etmeyecek kadar dirençliydi.

"Bu tavsiyeni bir gün hatırlayacağıma emin olabilirsin, tatlım," dedikten sonra dişlerimi birbirine bastırıp acıyan kaslarım yüzünden çığlık atmamı engelledim.

Halatın bitmesine az kala Fulya ile aynı hızda hareket ediyorduk. Araf iri yarı, kaslı bir çocuk olduğu için finale dört beş kulaç kala pes ederek kendisini aşağıya bırakmıştı. Şimdi Fulya ile ikimiz birincilik için savaşıyorduk. Kendi takımımın soluğunu tutarak beni izlediğine emindim. Evet, onlardan hoşlanmıyor olabilirdim fakat Çakalların yanında bence Yarasalar daha iyiydi. Fulya elini ileri attığı an halatı tuttuğu eli gevşeyince bir küfür savurarak boştaki eliyle halatı tekrar tutmaya çalıştı fakat başaramadı. O halat ve kendi küfürleri arasında savaş verirken ben derin bir nefes aldım. Sadece iki kulaç hareketiyle öne geçmeyi başarmıştım. Elimi çekerek halatı daha ileriden tutup bedenimi öne doğru çektim. Ve son bir gayretten sonra halat bitmişti, ben ikinci kulenin pütürlü tahta zeminini kavramıştım. Dengesini bulan Fulya bir nefes kadar yakınıma gelmişken ipi bırakıp tahta zeminin arasındaki boşluklara parmaklarımı geçirdim. Nasıl yaptım bilmiyorum ama incinen sağ koluma rağmen dudaklarımı birbirine bastırıp ağırlığımı yukarı çektim. Kol kaslarıma tüm gücümle yüklendiğimde yukarıdaki düz zemine çıkmıştım. Yorgunluktan yere yığılmak üzereyken kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda sadece Fulya'yı değil, yeni gelenlerin hepsini geçmiştim. Evet, kazanan bendim. *İşte, bu Yankı Sarmaşık'ın kim olduğunu hepsine gösteriyordu!*

"İşte bu be!" Kuzey'in coşkulu sesiyle Yarasalar tezahüratlar yaparak ıslık çalmaya başlamışlardı. Onlar böyle yapınca kendimi azıcık değerli hissettiğim maalesef doğruydu.

Ben bitirince diğerleri pes ederek ipi bırakmış ve kendilerini yere atmışlardı ancak Fulya inat ederek yukarı çıktığında gözlerinden ateşler çıkartıyordu. "Bugün beni aşağılamak neymiş, sana yakında göstereceğim." Öyle büyük bir nefretle bağırdı ki bir yarış için bu öfkenin yersiz olduğunu düşündüm. İçimden bir ses, bu kızın bana olan nefretinin altında farklı bir sebep olduğunu söylüyordu. Bir zamanlar aynı yurtta kaldığımızı hatırlayınca o yıllarda aramızda nasıl bir ilişki olduğunu merak etmedim desem yalan olur.

Belki de bir zamanlar çok yakın arkadaştık.

Onu daha fazla kızdırmak için görmezden gelerek kulenin zeminine oturdum. "O günü bekliyor olacağım ve şimdi defol."

Scanned with CamScanner

Bitkin bir sesle konuşup sırtüstü uzanarak gözlerimi yorgunluk içinde yumdum. Daha fazla ayakta duracak halim yoktu. Tabii, bu kız benim gibi darbe almadığı için rahattı.

Kollarımı iki yana açarak nefesimi düzene koymaya çalıştığımda sinirden güldüm. "Burada uyuyabilirim." Neredeyse bir saatten fazla süren yarış hepimizi bitirmişti ama en çok da beni.

Bir daha kendimi böyle şeylerin içine sokarsam iki olsun!

Nihayet daha iyi hissedince yattığım yerden kalkarak aşağıya baktım ve yere doğru uzanan asma merdiveni görüp sinirlendim. "İnmek için merdivenleri tekrar kullanmayı reddediyorum!" Çakal sürüsünün çoktan parkurun dışına çıktıklarını gördüm. Parkurun dışındaki seyirciler dağılmak için beni bekliyor olamazdı, değil mi?

İnsanların rahatsız bakışları eşliğinde onlara sırtımı dönerek kuleden kendimi sırtüstü yere bıraktım. Tırmanmaktansa yere düşmeyi tercih ederim çünkü bir basamak daha inecek gücüm kalmamıştı. Sert minderlerin üzerine sırtüstü düştüğümde acıyan omzum yüzünden bir küfür savurarak ayağa kalktım. Parkurun dışına çıktığımda hepsinin gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini iyi biliyordum. Yarasalar, gözlerinin içi güle-rek Çakallara bakıp sırıtıyorlardı. Tabii, karşı takımın öfkeden kıpkırmızı olduğuna değinmek bile istemiyorum. Bizim eğitmenlerin gözlerindeki zaferi görmek iyi gelmişti. Usul adımlar atarak Drakula'nın tam karşısında durduğumda buz mavisi gözlerindeki kızgınlığın yanında farklı bir şeyler daha vardı. "Derslerden önce çaylağınıza karakter sahibi olmasını öğretmenizi tavsiye ederim." Fulya'nın beni düşürmek için attığı o tekmeyi görmemiş olamazdı.

"İyiydin." İşte, bunu duymayı beklemiyordum. "Sakarlığına rağmen gerçekten iyiydin." *Vay canına, Kont Drakula'dan beklemediğim övgüler.* "Çünkü eğitmenim çok iyiydi." Yüzünün

aldığı ifadeyi görünce istediğimi almış oldum. İyi olmamın o kahrolası adam ile bir ilgisi yoktu, ne yaptıysam kendim yaptım ancak Drakula'nın kışkırtmaları yüzünden o yarışa katıldığım için o da payına düşen öfkeyi almalıydı.

Alaz'a karşı zayıflığını yakalamışken bunu kullanmadan duramazdım.

İki adımda kendi eğitmenimin karşısında durduğumda o lanet olası yakışıklı yüzünü dağıtmak için her şeyimi verirdim. Kahvenin koyu tonuna sahip gözleri bana öyle bir bakıyordu ki bir an, bu bakışları tüm yorgunluğumu alıp götürmüştü. Gurur ve hayranlık, evet, gözlerinde gördüğüm kesinlikle bunlardı. Yine de bana sırtını döndüğü o anı hatırlamam bakışlarını yok saymama sebep oldu. "Tek bir kelime; Allah belanızı versin!"

Güldü. "Altı kelime etti."

Söylediği şeylerle iyice çıldırarak kaşlarımı çatıp ona sırtımı döndüm. "Adamın takıldığı şeye bak! Ha bir kelime, ha altı kelime, ne önemi var? Harfleri de say, tam olsun!" diye homurdanarak bir adım atmıştım ki "İlk cümlende 31, son cümlende ise 76 harf var," dedi. Bunun üzerine bir küfür savurdum ve hepsi gülmüştü. Yemin ederim, hesap makinesi gibi hafızası vardı. *Daha ben cümlemi bitirir bitirmez içindeki harfleri hesaplamak nedir, Allah aşkına?*

Yarasaların hepsi bana neşeyle sevinçlerini sunarken karşımızda duran Çakallara baktım çünkü Fulya yılanı sırıtarak bir adım öne çıkmıştı. "Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın." Bu kız harbi sorunluydu.

Başını eğerek alay dolu bir ifade takınıp yine güldü. Acaba gülmekten başka bir halt bilmiyor muydu? "Bu halinle seni liderleri olarak seçtiklerine inanamıyorum." Arkamdaki Yarasalara aklınca laf sokmuştu ama bilmediği bir şey vardı, o da bir liderimizin olmadığıydı.

Scanned with CamScanner

Hiç etkilenmeden ter içinde kalmış yüzüne ve kızarmış tenine bakarak hak etmemiş olsa da küçük bir hatırlatma yaptım. "Onların lideri değilim ve onların içinde de liderim olarak göreceğim kimse henüz yok." İyice ona yaklaşarak bazı şeyleri anlamasını sağlamak için gözlerine baktım. "Eğer lider olacaksam bana sonsuz bir sadakat göstermeleri için her konuda onlardan daha iyi olmalıyım. Ve birine itaat edeceksem benden daha iyi olduğunu bana kanıtlamalı. Liderlik dedikleri para, güzellik ya da oylamayla olmuyor. O kişinin kendini kanıtlamasıyla oluyor ve içlerinde öyle biri varsa ona zevkle itaat ederim. Ne demişler, bükemediğin bileği öpeceksin." Diğerleri neden bu kızı liderleri yapmış, anlamıyordum. Sonuçta bir haftada onlara neyi kanıtlamış olabilirdi ki?

"Ka-katılıyorum." Bu ürkek ses Şafak'tan çıkmıştı. Hepsi kıza öldürecekmiş gibi bakmaya başlamıştı. Zavallı kız hemen susarak onların bakışlarından kurtulmak için gökyüzünü incelemeye başlayınca, bunu gören Araf dudaklarına bir gülümseme yerleştirip önüne döndü.

Fulya ile tekrar meydan okurcasına birbirimize baktığımızda Atalay'ın gülüşünü duydum. "Size bakınca bir an geçmişe gittim çünkü eğitmenleriniz de öyleydi." Aniden düşünür gibi elini çenesini koydu. "Hoş, hâlâ öyleler." Kendi söylediğine kendisi gülmüştü. "Arkanızda duran şu ekipte bir zamanlar sizin yerinize biz vardık." Yine sustu, bu sefer daha yüksek sesle güldü. "Sanırım biz de hâlâ öyleyiz." Bu sefer Afrodit ve Yosun da gülerek ona katılmıştı.

"Kimseye benzemiyorum, eşim benzerim yoktur benim." Elimle yeni gelen damgalıları gösterdim. "Odama giderek biraz dinleneceğim çünkü bu Çakallar gerçekten çok adi mücadele verdikleri için kırılmadık yerim kalmadı." Yarış adı altında beni dövmekten beter etmişlerdi.

Odamda en güzel şekilde zaman geçirerek sıcak bir banyo yapmıştım. Banyodan sonra üzerime beyaz, yazlık bir elbise geçirdikten sonra dizlerime pansuman yapmayı da ihmal etmedim. Halatı tutmak için sıktığım avuçlarımın içi şimdiden kabarıp su toplamıştı. Ellerimin içi berbat durumdaydı. Krem bile etki etmemişti. Dahası karnım açtı ama yemek saatini kaçırdığım için artık kısmet akşam yemeğineydi. Uyumaya hazırlanıyordum ki kapım açıldığında elinde bir tepsi yemek ile içeri giren adamı kesinlikle beklemiyordum. Kapıyı arkasından kapatan Alaz, yatağımın üzerine oturup tepsiyi önüme koydu. Afallamış halimi gizleyemeden hayretler içinde ona baktım. "Bana yemek getirerek kendi koyduğunuz kuralları çiğnediğinizin farkında mısınız?" Vişne suyunun yanında köfte ve patates kızartması vardı, hepsi de sevdiğim şeylerdi. *Acaba yanlış odaya falan mı girdi?*

Ellerime kısaca göz gezdirdi, çatala geçirdiği patatesi dudaklarıma doğru uzatınca şaşırdım. "İçinde zehir olma ihtimali var mı?" *Bu adam durduk yere bana iyilik yapıyorsa ben bunun altında bir şey ararım, arkadaş!*

"Karnını doyur." Söylediği tek şey bu olduğu için tereddüt ederek uzattığı patatesi yedim. Böylece bu şaşkın halimden faydalanarak yaklaşık yarım saat içinde tüm yiyecekleri bana yedirmişti. "On yaşımdan beri ona karşı hiçbir konuda yenilmedim." Ansızın söyledikleriyle Drakula'dan bahsettiğini anlamış oldum. Sanırım bana yemek yedirerek bir şekilde teşekkür etmeye çalışıyordu yoksa yemek saatleri dışında odaya yemek getirmek yasaktı.

"Çocuk yaşta neden bu sıkıcı eğitime başladınız?" Meyve suyunu bana uzatınca eğilerek onun yardımıyla hepsini içtim. Birinin benimle ilgilenmesi farklı hissettiriyordu, farklı ve güzel.

Scanned with CamScanner

Her zamanki gibi duygularını ustaca gizlerken zırhında küçük bir çatlak oluşmuş olmalı ki kısacık bir an için acı çektiğini hissettim. "Bazılarımızın seçim şansı yoktu." Bu sözleri çok fazla şey anlatıyordu. "Ona karşı hiç yenilmediğinizi söylüyorsunuz ama bugün oradan gitmek isteyerek yenilgiyi kabul ettiniz." Aralarındaki rekabet çocukluğa dayanıyorsa bugün niye rakibine karşı pes etmişti? "Bana hiç güvenmediniz, değil mi?" Gitmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Güvenmeseydim bahsi kabul etmezdim." Eliyle yüzüne düşen tutamları çekerek sıkıntı içinde soluğunu koyuverdi. "Kaybetmen için gitmek istedim." Beni şoka uğratan bu sözler yüzünden afallayarak ona baktım. Küçük düşme pahasına kaybetmemi neden istemişti?

Allah aşkına, bu adamın aklından ne geçiyor yine?

"Orada yaralandığım halde devam etmemin tek sebebi sizin onurunuzdu." *Ben orada resmen süründüm ama bu adamın dediklerine bak.*

Öfkeli yüzüme bakarak güldü. "Onurum veya ona karşı küçük düşmem umurumda değil." Ayağa kalkarak cam kapıyı açtı ve bahçeye çıktı. Kafam karışmış bir şekilde ben de peşinden çıplak ayaklarla bahçeye çıktım. "Sakarsın ve yaralanmıştın, devam etmen daha fazla acı çekmenden başka bir işe yaramazdı." Cebindeki sigara paketini çıkartıp bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra onu yakışını izledim.

"Sıradan bir çaylak için ona karşı rezil olmayı göze mi aldınız?" Sorduğum sorunun şaşkınlığını yaşıyordum.

Sigarasından büyük bir nefes alarak başını gökyüzüne doğru çevirince bana sunduğu manzaranın muazzamlığıyla gözlerim kamaşmıştı. "Ben, sıradan bir çaylak seçmedim." Başını eğerek omzunun üzerinde bana baktı. "İşime yaraman için yara almaman gerekiyor." Sertçe yutkunduğumda sonunda bazı şeyleri

kavramıştım. Herkes gibi o da beni kendi çıkarları için kullanmak istiyordu, tek farkı o bunu doğrudan yüzüme söyleyecek kadar cesaretliydi. *Vay canına, ne hayal kırıklığı ama! Her sözüyle ona karşı içimdeki nefretin büyümesi normal mi?*

"Bir teşekkür bekliyorum." Tek düşündüğü şeyin davası olduğunu duymak beni sadece kızdırmamış, aynı zamanda üzmüştü. Orada onun yüzünden canım çıkmıştı ve bana hâlâ teşekkür etmemişti. En azından bu kadarını yapmalıydı.

Tek kaşını kaldırarak beni baştan ayağa süzdüğünde bedenimdeki yaraları görmek hoşuna gitmiyordu. "Daha fazla yara almadığın için teşekkür ederim, Sedef." Alayla sarf ettiği sözlerin altındaki derin manayı fark ettiğimde güldüm. "Rica ederim, Allah korusun, bana bir şey olsaydı sonra kendi çıkarlarınız için kimi kullanacaktınız"

Ansızın, "Ondan uzak dur!" dediğinde kimden bahsettiğini hemen anladım.

"Ona bulaşamayacağım kadar korkunç." *Kont Drakula'yı kendime düşman etmek gibi bir niyetim yok.*

"Benimle bağlantılı olan herkes onun dikkatini çeker." Sigarasından büyük bir nefes çekerek arkasını döndü. "Bana karşı hastalık derecesinde saplantılı, onun dikkatini çekmemeye çalış. İlkeleri olmayan biri." Bunları söyledikten sonra bahçeden çıkıp odama girdi, sonra da dışarı çıkarak gözden kayboldu.

O adama bakmaya korkarken neden bilerek dikkatini çekeyim ki?

Sabah saat beş gibi uyandım ve yeniden uykuya dalamadım. Bu canımı sıktığı için kalktım, üzerime eşofmanlarımı geçirdikten sonra dolaptaki siyah fuları saç tokası gibi saçlarıma bağlayarak odamdan çıktım. Genelde tesiste ışıklar hep açık olduğu için koridor yine fazla aydınlıktı. Hızlı adımlarla bahçeye çıktığımda gün henüz ağarmamıştı ama bir saat sonra güneş

Scanned with CamScanner

doğacağı için hava karanlık sayılmazdı. Sabah sporunun fena olmayacağını düşünüp, ağaçlara doğru koşmaya başladığımda rüzgârı tenimde hissettim. "Senden de nefret ediyorum." Zamansız esen rüzgâra da sitem ederek onu daha çok hissetmek için hızımı artırdım. Aslında düşmedikten sonra bu koşu işinde gerçekten çok iyiydim.

Ağaçların arasına daldım. Etrafı ring gibi siyah halatlarla çevrili kare platform dikkatimi çekti. "Dövüş ha?" Gülerek oraya doğru koşarken tekrar bir düşme vakası yaşayınca sinirden kahkaha attım. "Ben de neden hâlâ yeri boylamadım diyordum." Bu sefer canım çok yanmadığı için tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlamam uzun sürmedi.

Ringin yanına gelince siyah halatların altından geçerek sahanın ortasına doğru yürüdüm. Saçlarımdaki siyah ince tül fuları çıkartarak gözlüklerimin üzerine bağladım. Şimdi her yer karanlık olduğu için hiçbir şey görmüyordum. Peşimizdeki katil, ortaya çıkmak için karanlığı seçiyordu. Karanlıkta alıştırma yaparsam ileride benim için geldiğinde ona karşı bir şansım olurdu. "Odaklan." Kendimi teskin ederek etrafımdaki seslere odaklanmaya çalışmak benim için zevkli bir oyuna dönüştü. Karanlığı hissetmeyi seviyordum. Bu, garip bir şekilde bana iyi geliyordu.

Rüzgârın yüzüme bıraktığı küçük dokunuşların uğultusunu duyuyordum. Ağaçların yapraklarından gelen hışırtılar sanki bir müziğin ahengini taşıyordu. Duyularımı daha fazla açmaya başladığımda cırcır böceklerinin zil sesini andıran çağrısını, yaklaşık otuz adım ilerideki bir yılana ait olduğunu düşündüğüm tıslama sesini ve ağaç tepelerinde konaklayan kargaların kalın, uğursuz sesini bile duymuştum. Sonra bir şey oldu, tüm duyularımı alarma geçirecek kadar korkmama neden olan bir şey oldu. Yerdeki küçük dallara basarak bana yaklaşan bir adım sesi duydum. Biri buraya geliyordu, belki de o katil... Kalbim

korkuyla hızlandığında ellerim bir an gözlerimi örten fulara gitti, gözlerimi açmak istedim. Lakin yabancısı olduğum bir dürtüyle elimi indirdim ve gözlerim kapalı bana yaklaşmakta olan kişiyi bekledim.

Öylece hiç kıpırdamadan gelmesini bekledim ancak tahminimce halatların yanında durmuş, orada beni izliyordu, platforma girmiyordu. "Eğer niyetin beni öldürmekse söyle, ben de gözlerimdeki şu şeyi çıkararak katilimin yüzünü göreyim. Değilse o zaman yaklaş ve bana saldır çünkü kendimi geliştirmem için tehdit altında olmam gerekiyor." Nasıl böyle korkusuzca bunları söyledim, bilmiyorum fakat üzerimde beni afallatan bir soğukluk vardı.

Ne cevap vereceğini bekledim çünkü fuları çıkarmam buna bağlıydı. Ve o platforma girdi.

Savunma pozisyonu alarak darbenin nereden geleceğini beklemeye başladım. İlk başlarda bana yaklaşan adım seslerini duyuyordum ancak daha sonra hiç ses duymadım. Buradaydı çünkü hislerim yalnız olmadığımı söylüyordu ama çok sessiz hareket ediyordu. Adım seslerini gizleyerek bir gölge gibi hareket ettiğinde ilk tespitim onun Yarasalardan biri olmadığıydı. Yarasalar bu kadar sessiz hareket etmeyi henüz öğrenmemişti. Geriye sadece tesisteki ajanlar kalıyordu. Adım seslerini duyamayınca kokusuna odaklandım. Yağmur yağsaydı adımları ses çıkartırdı ve bu da işimi kolaylaştırırdı fakat yağmur yoksa rüzgâr vardı. Bunu kullanarak usulca kendi etrafımda dönüp kokusunu solumaya çalıştım. Önce bir şey hissedemedim ama daha sonra burnuma gelen ıslak odun kokusu gibi uyuşturan kokuyu duyumsadım. Kokunun kaynağı tam arkamdan geliyordu çünkü rüzgâr o taraftan esiyordu.

Hemen arkamdaydı, üzerindeki elbiselerin hışırtısı sayesinde bana saldıracağını anladım. O kadar hızlı bir şekilde diz çök-

Scanned with CamScanner

tüm ki elimi arkaya doğru uzatınca ayak bileğini kavradığım gibi kolumu süratle kendime doğru çekip onu yere düşürdüm. Hemen ayağa kalkarak ona doğru dönüp birkaç adım geriye gitti. Onu düşürmem hoşuna gitmiş gibi güldüğünü duydum. "Hey, ayağa kalk ve bana saldır, tabii mümkünse! Yüzüme vurmamaya çalış." Homurdandığımda keyifli bir mırıltı çıkararak tahminimce ayağa kalkmıştı. Bu iş eğlenceli olmaya başladı, sanırım eğlenen sadece ben değildim.

Yarım saat! Evet, tahminimce onunla gözlerim kapalı yarım saat mücadele etmiştim. Karnıma beş yumruk yemiştim, kolum kırılma tehlikesi atlatmış ve dizim bence çoktan morarmaya başlamıştı. Ancak bütün bunlara rağmen beni dinlemiş olmalı ki yüzüme vurmaktan kaçınmıştı. İşin garip tarafı, aldığım darbelere rağmen bu küçük oyun tuhaf bir şekilde hoşuma gittiği için gözlerimi açmayı hiç düşünmedim. Sanki her geçen dakika kendimi daha çok geliştiriyordum. Eğlenen kişi sadece ben değildim, ara ara güldüğüne göre rakibim de oldukça keyif alıyordu. Kulağımın yakınında hissettiğim uğultuyla başımı çekerek bileğini havada kavradım ve hızla ona doğru dönüp yumruğumu yüzüne geçirdim. Kızgın bir homurtu duyunca gülerek geriye çekildim. "Ne?" dedim kahkaha atarak. "Ben bir kadınım, o yüzden yüzüme darbe alamam fakat sen uzun boylu, kaslı birisin. Yani senin için sorun yok." Evet, bu süre zarfında fiziksel görünüşü hakkında edindiğim bilgiler bunlardı.

"Sanırım bu kadar yeterli." Her ikimiz de yeterince yorulduğumuz için gözlerimdeki fuları çözmeye başladım. "Kahvaltıya geç kalmak istemiyorum."

Fuları çıkardım. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda gördüğüm kişi yüzünden az kalsın avazım çıktığı kadar bağıracaktım. "Bay Kont Drakula?" Gözlerimi kocaman açarak korkuyla ona bakıyordum çünkü bu adamın görünüşü beni gerçekten korkutuyordu. Evet, belki onu görünüşü ile yargıladığımı düşünüyor

olabilirdi ama bu, yargılamaktan öte korkuydu. Yok denilecek kadar belirsiz gözbebekleri yüzünden gözleri beyaz görünürken korkmamak elde değildi. Özellikle yüzünün yarısını kaplayan çirkin yarası ve sivri azı dişleri bana mezarından uyanmış bir hortlağı veya vampiri anımsatıyordu. Kahretsin, ben bu adamın dudağını kanatmıştım. *Bunun için şuracıkta kanımı emse hakkı var.*

Dudağındaki kanı silerek kibirli bir şekilde gülünce hâlâ onunla olan küçük oyunumuzun etkisinde olduğu için bana kızgın görünmüyordu. "Oysaki gözlerin kapalıyken benden korkmuyordun." Bana doğru yürüdüğünde korkudan titreyerek adımlarımı geriye attım. *Allah aşkına, nereye geliyor o? Ben vampir sevmem.*

"İlkeleri olmayan takıntılı biri, onun dikkatini çekmemeye çalış."

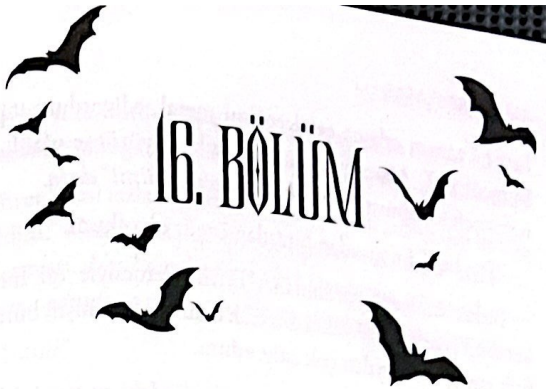
Alaz'ın söylediklerini hatırlayınca soluğumu tuttum ve hemen dizlerimi büküp küçük bir reverans yaptım. "Az önceki kabalığımdan dolayı affınıza sığınıyorum, lordum ve şimdi izninizi istiyorum." Hızlıca konuştuktan sonra cevap bile vermesini beklemeden koşarak halatların altından geçtiğim gibi platformdan çıktım. *Allah'ım, resmen o vampire vurmuşum!*

Hızlı adımlarla koşarken peşimden geliyor mu diye bir an arkaya döndüğümde olduğu yerde beni izlediğini gördüm. Üstelik siyah tül fularımı elinde sıkıca tutuyordu. Yutkunarak önüme döndüğümde etraftaki kameraları görünce bir küfür savurdum. Eğitmenler umarım az önce olanları izlememişlerdir. Alaz, bana onun dikkatini çekmememi söylemişti ama ben gidip adamla gözlerim kapalı dövüşmüştüm. "Umarım Buzdağı bunu görmemiştir!" Koşmaya başladım. Başımı kaldırınca bizim eğitmenlerin hepsini karşımda gördüm. *Harika, yine çok iyi gidiyorum.*

Scanned with CamScanner

"Sözlü uyarımı bu şekilde mi değerlendiriyorsun?" Sertçe yutkunmama neden olan adam, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Kızgın mıydı o?

Bunun için bana ceza verirse cidden büyük olay çıkartırım. Sonuçta gözlerim kapalıydı, kiminle dövüştüğümü nereden bilebilirim?

16. BÖLÜM

İp atlamak mı? Bildiğim kadarıyla bu, daha çok oyun oynamak için çocukken yapılan bir eylemdi. Ancak bir haftadır tüm Yarasalar hatta diğer grup yani Çakallar bile savunma dersleri alırken Alaz sayesinde benim rutinim hep aynıydı. Sabah kahvaltıdan sonra hepsi tesiste savunma dersleri alırken biz bahçeye çıkıp şu gereksiz şeyleri yapıyorduk. Onlar ne mi? Hemen anlatayım: On tur koşu, otuz şınav, fazla konuşursam yirmiden kırka çıkan mekikler, ok atma dersleri, hatta o meşhur taş tünelli sahada kuleye varana kadar bir tur eğitim. Geç tamamladığım her seferde ise yorulan kaslarımı linç etmek adına elli kere ip atlama cezası. Elimdeki ipin üzerinden atladıkça sinirlerim daha fazla bozuluyordu çünkü bu işkenceyi bir haftadır çekiyordum. Saydıklarımın hepsini sabah kalkıp akşama kadar ancak bitiriyordum. Drakula ile olanlardan sonra Alaz, bana karşı daha acımasız olmuştu sanki ve bu şekilde beni cezalandırıyordu. Diğerlerinin yüzünü sadece yemek saatlerinde görüyordum. Kahretsin, bu işkence bitecek gibi değildi.

Bu adam bana neyin cezasını çektiriyor, anlamıyorum!

Elimdeki ipi kaldırarak tekrar atladım ve tekrar kaldırıp aynı işlemi tekrarladım. Sayma işini ona bıraktığım için ben nefes nefese sızlayan kol kaslarımla kendimi süründürmekle meşguldüm. Halattan sonra o kuleye tırmanmak zaten beni tüketmiş-

Scanned with CamScanner

ken ne zaman odama çekileceğimi merak ediyordum. "Daha bitmedi mi?" Alnımdaki ter damlacıkları yüzüme süzülürken nefes nefese kalmıştım. *Allah'ım, ne olur, "Bitti!" desin.*

"Son beş." En azından birazdan özgür olacaktım.

Birkaç saniyenin ardından, "Bitti," demesiyle ipi bırakıp kendimi yere attım. Ayakta duracak halim kalmamıştı, buradan firar etmeyi her şeyden çok istiyordum.

Yanıma, çimlerin üzerine oturarak elindeki su şişesini bana uzatınca hemen alarak şişedeki tüm suyu içtim. "Bu-bu..." Konuşmak için nefes almaya çalıştım ama çok zordu. "Saçma! Herkes yumruk atmayı öğrenirken ben niye hâlâ bu gereksiz şeyleri yapıyorum?" Son bir haftadır olduğu gibi yine isyan etmekten çekinmedim. Allah aşkına öcü karşıma çıksa ona *hadi, ip atlayalım* mı diyeceğim? *Bu ne saçma bir eğitimdir, Ya Rabbim?*

Yanımda sigarasını içerek büyük bir kayıtsızlıkla karşıdaki engelli koşu sahasına bakıyordu. "Senin yaşlarındayken buna benzer bir soruyu kendi eğitmenime sormuştum." Kendisi hakkında çok az konuştuğu için ona doğru dönerek ilgiyle dinlemeye başladım.

"Bana ne dedi, biliyor musun?" *Bunu gerçekten bana sordu mu?* "Müneccim miyim ben, nereden bileyim?" Bana doğru dönünce dudağının kenarı çok az kıvrılmıştı. "Hiç ciddi olamıyorsun, değil mi?" Bu, sorudan çok benim hakkımda yaptığı bir tespitti ancak sesinde, kınamadan çok bu huyumun hoşuna gittiğini gösteren bir tını vardı.

"Siz zaten fazla ciddisiniz, bence birimizin umursamaz olması iyi bir şey." Ona istediğini vererek biraz ciddileştim ve merak ettiğim şeyi sordum: "Eğitmeniniz size ne söyledi?" Sigarasından bir nefes daha çekerek yeniden önüne döndü. Bu, onu mutlu eden bir sohbet konusu değildi. "Beni durdurman için en iyisi olman gerekiyor, dedi."

"Peki, onu durdurdunuz mu?" Eğitmeninin durdurmaktan kastının ne olduğunu bilmesem de yine de sormuş bulundum.

"Evet." Sesi fazla soğuktu. "Bu tesiste onu sadece ben durdurabildim." Gittikçe ilginç bir hale gelen sohbetimiz merakımı cezbetmişti. *Nasıl durdurdu acaba? Durdurma teknikleri içinde kafasına odunla vurmak gibi bir şey olduğunu sanmıyorum.*

"Nasıl?"

Başını çevirip gözlerimin içine baktı. Öyle karanlık ve duygusuz bakıyordu ki biraz daha böyle bakarsa ben bir odun arayışına girecektim. "Onu öldürdüm." Pekâlâ, beklediğim durdurma teknikleri içinde kesinlikle bu yoktu. *Öldürdüm mü dedi? Neyle, odunla mı? Bırak şimdi odunu Yankı, adam birini öldürmüş hem de eğitmenini! Eğitmenini öldüren, çaylağını hayli hayli öldürür. Acaba çaktırmadan tüysem mi buradan?*

"Oldu o zaman, başımız sağ olsun. Aaa, Kuzey bana mı sesleniyor?" Kaçmak için ayağa kalkacağım esnada omzumdan tutarak beni yere yapıştırdı. "İlk görevim eğitmenimi öldürmekti." *Bana niye anlatıyorsun be adam! Bir insan olarak korkuyoruz burada. Onu teselli etmemi bekliyor olamaz, değil mi? Tamam, yapayım da ne diyeceğim? Oh iyi halt yemişsin, ellerin dert görmesin mi?*

"Bir şey söylemeyecek misin?" Ah bir bilseydi şu anda neler söylemek istediğimi...

Çocukluğundan bu yana onu her konuda eğiten kişiyi öldürmüştü ve bunu ruhsuzca bana anlatırken zerre pişmanlık duymuyordu. "Siz düşündüğümden daha kötü birisi..." Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşınca devamını getiremedim çünkü gözlerinin derinlerinde gizlediği o özlem ve hüznü görebiliyordum. Eğitmenini özlüyordu, ilk görevinin ağırlığını hâlâ üzerinde taşıyordu. Ah, hayır! Asansörde bahsettiği buydu, değil mi? Ondan uykularını çalan, yıllardır işkence eden o gö-

Scanned with CamScanner

rev buydu. Çocuk yaşta gelmişlerdi buraya. Demek istediğim, o yaşlarda bir çocuk en çok kiminle zaman geçirirse ona bağlanır, onu severdi. O da sevmişti. Belki de o yaşlarda eğitmenini herkesten daha çok sevmiş, onu kendisine örnek alarak büyümüştü. Belki de büyüyünce en büyük arzusu onun gibi olmaktı, onu gururlandırmaktı. Bu hayallerle büyümüşken sonra ona bir dosya ulaşmıştı, eğitmeninin dosyası. Olmak istediği tek kişinin dosyasını ellerinde tutmuş ve infaz emrini okumuştu. O, olmak istediği kişiyi öldürecek kişi olarak seçilmişti. Dayanılmaz bir durumdu bu. O da dayanamıyordu. Yıllardır uyumaya korkacak kadar dayanamıyordu. Onu gördü, belki de göz göze geldiler. Hatta son kez konuşmuş bile olabilirdi. Sonra da bastı o tetiğe. Hangisi için daha zordu? Kendi eliyle katilini büyüten eğitmeni için mi yoksa o olaydan sonra psikolojik sorunlar yaşayan çaylağı için mi?

"Zor olmalı sizin için." İlk görevi, yıllarca tanıdığı birinin infazıydı ve bu, gerçekten bir insanın kaldırabileceğinden daha zor olmalıydı.

Güldü. "Yargılamak yerine beni teselli mi ediyorsun?" Sanki başka bir şansım vardı, gitmeme izin mi veriyordu?

Yıllarca eğitim aldığı kişiyi öldürüyorsa bunun gerçekten önemli bir sebebi olmalıydı ancak bunu kurcalamak istemiyordum. İnsanların dertlerini dinleyip onları rahatlatacak, teselli edecek sözcükleri bulmak benim yapacağım bir şey değildi. Ben yaraya tuz basan türdendim. Bu yüzden mümkünse kimse bana derdini anlatmamalıydı. "Duyduklarımla insanları yargılamayacak kadar iyi biriyim. Herkesin hakkında hep iyi düşünürüm, biri bana yapmadığı kötülük bırakmasa bile ben onun iyi yönlerini mutlaka arayacak kadar iyimserim. O yüzden sizi yargılamam." *Külliyen yalan! Her şeyin en kötüsünü düşünen bir zihnim, taş kesilmiş bir kalbim, dişe diş kana kan bir karakterim var. Ve evet, onu yargılıyorum. Adam eğitmenini öldürmüş bir katil, gel de yargılama.*

"Sen mi?" Başını geriye atıp sesli bir şekilde güldü. Bu gülüşü diğerleri gibi değildi, fazla sıcak ve içtendi. "Sen bu saydıklarının hiçbiri değilsin, felaket bir şeysin."

"İyi anlamda felaket bir şey olduğumu biliyorum." Başını iki yana sallarken gülüşü hâlâ dudaklarındaki yerini koruyordu. "Kötü anlamda felaket bir şeysin." Kalbim tertemiz olduğu için iyimserliği bırakamıyordum, o yüzden bu sözlerde art niyet arayıp üzerime alınmıyordum.

"Ama..." Sigarasını diğer eline aldı, uzanıp yüzüme yapışan saçlarımı çekti. Bu bakışları daha önce hiç görmemiştim. Gözlerindeki o soğukluk çatlamıştı ve arkasında sakladığı kişi bana sımsıcak bakıyordu. "Farklı bir şeyler var sende." Parmak uçları yüzümde oyalanırken Simay ile hâlâ terapiye devam ettiğim için çığlık atmadım ama yine de dokunuşu, içimdeki karanlık düşünceleri ortaya çıkartarak beni rahatsız ediyordu. "Çözemediğim farklı bir şeyler." Fısıldayarak elini çektiğinde omuzlarım aldığım nefesler yüzünden hareket etmişti.

Bunu anlamıştı. "Hâlâ dokunulmak seni korkutuyor." İnkâr etmek yerine başımı salladım. Yıllardır süren bir korku, iki haftalık terapiyle hemen sonlanmazdı.

"Ailenin kim olduğunu biliyorum." Ansızın söyledikleri beni gafil avladığı için nefes alamadığımı hissettim. Ne bir tepki verebiliyor ne de konuşabiliyordum. Sanki şu zamanda tutuklu kalmıştım. Onları buldu mu? Bedenimden bir ürperti geçince göğsüm sıkışıyor, her şey etrafımda dönerek bu uğursuz haberi bana tekrar ve tekrar hatırlatıyordu. Hayır, mutlu olmadım. Öyle heyecandan ağzım kulaklarıma da ulaşmadı çünkü hissettiğim tek şey nefretti. Bana verdiği bu uğursuz haber için mutlu olacak değildim. Onları bulmak isteseydim kendim düşerdim peşlerine ama bunu yapmayı aklımdan bile geçirmedim. Beni zehirleyip bir çöp poşetiyle atan birilerini bulmak beni mutlu

Scanned with CamScanner

etmezdi. Ne garip, değil mi? Onlar tıpkı bir çöp gibi beni poşete koyup attılar ve benim tüm hayatım çöplerde eski kıyafet ve yemek aramakla geçti. Gerçekten de çocukların kaderini aileleri belirliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin? Eğer istersen seni onlara götürebili..." demişti ki devamını dinlemek istemediğim için hızla ayağa kalkarak kaşlarımı çattım. "Hayır!" Bana sormadan böyle bir şey yapmamalıydı. "Onları görmek istemiyorum ve onlar da burada olduğumu bilmeyecek yoksa kimse beni burada tutamaz." Bunca zaman varlığımı yok sayan insanlar, bu saatten sonra benim hiçbir şeyim değildi. Bu yaşıma kadar kendimin hem annesi hem de babası olmayı bilmiştim. Ben tek başıma kendimi koruyup büyütmeyi başarmıştım. Şimdi onlara ailem demek, benim çektiklerime haksızlıktı.

Ben yurtta çocukluğumu geçirirken yanımda bir ailem yoktu.

Ben soğukkanlı bir katil tarafından damgalanırken beni koruyan bir ailem yoktu.

Ben tecavüze uğramak üzereyken sesimi duyan bir ailem yoktu.

Ben altı yıl hapis yatarken benim için üzülen bir ailem yoktu.

Ben sokaklarda aç, susuz, soğuktan donarken beni ilgisiyle ısıtan bir ailem yoktu.

Benim ailem yoktu, hiç olmamış bir şeyin özlemini çekmiyorum.

Onu bırakıp tesise doğru yürürken arkamdan seslendiğini duydum. "Onlarla yüzleşmedikçe içindeki bu nefret bitmeyecek." Yanılıyordu, beni hayatta tutan onlara olan nefretimdi. Nefretten beslenmeye başladığımda, yedi yaşında çöpleri karıştırıp karnımı doyurmak için yemek artıklarını topluyordum. Hâlâ yaşıyorsam bunun tek sebebi herkesten, her şeyden nefret ediyor olmamdı. *Yaşadıklarımı anlatmıyorsam bir sebebi var.*

Onu arkamda bırakıp, koşarak ağaçların arasından geçtikten sonra tesise girdim. Gözyaşlarımı odama kadar tutmaya çalışırken karşıdan gelen kişiyi göremediğim için doğrudan ona çarptım. Başım göğsüne geldiği için usulca ondan uzaklaşarak geriye çekilince rakip takımdan biri olduğunu gördüm. "Yürürken önüne bak, geri zekâlı!" dedim. Araf'ın siyah gözleri sadece boş boş bana bakıyordu.

"Aynısını tavsiye ediyorum." Fazla uzatmadan ikimiz de gitmek için sağ tarafa yöneldiğimizde az kalsın yine çarpışıyorduk. Pes ederek sola yönelmemiz ile sinirden çığlık atmak üzereydim. "Geç artık!" diye bağırdığımda sesimden rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturması bile bana Kuzey'i hatırlatıyordu.

"İzin verirsen yapmak istediğim bu. Sen geç diye bekliyorum!" Yaptığı açıklamaya güldüm. "Artık emin oldum, Kuzey ve sen çift yumurta ikizisiniz" diyerek, gayet rahat bir şekilde yanından geçip odama doğru yürüdüm.

Eğer bunlar ikiz değilse ben de bir şey bilmiyorum.

Odama girip hızlıca duş aldım. Üzerime rahat, siyah, uzun bir elbise giydim. Eğitim esnasında kot ve tişört giysem de akşam bu güzel elbiselerin tadını çıkarıyordum. Kısa kollu yazlık elbise hem çok hafif hem de rahattı. Odamdan çıkarak yemekhaneye gittim. Tıpkı Yarasalar gibi eğitmenler de iki ayrı grup olarak masalarda oturuyorlardı. Gümüş tepsiyi alarak büyük yemek kazanlarını açıp tepsimi bol bol içli pilav, tavuklu makarna ve salatayla doldurdum. Raflardaki turşulardan bir kavanoz dolusu biber turşusu aldım. Herkesin meraklı bakışları eşliğinde kendi tek kişilik küçük masama oturdum. "Onların hepsini yiyecek misin?" Süslü, gözlerini kocaman açarak kendi masasından bana bakıyordu. "Şişedeki o şey de ne?" dediğinde buradaki herkes ağzına kadar dolu olan tepsime bakıyordu.

"Yemeyeceğim şeyi neden alayım?" *Daha turşunun ne olduğunu bilmiyor, kalkmış bana soru soruyor.*

Scanned with CamScanner

Yarım saat sonra tepsideki her şeyi afiyetle bitirdiğimde doyan karnım rahat bir nefes almamı sağladı. Birkaç kişinin bakışları altında karnımı doyurmuştum. Onlara göre yarım saatte iki kişilik yemek yemiştim ama bana göre olması gerektiği kadarıyla karnımı doyurmuştum. Özellikle Drakula'nın bakışları dehşet içindeydi. *Nerene yedin o kadar şeyi*, der gibi bakıyordu. Alaz ise beni izlerken keyifle kahvesini yudumlamıştı. Vişne suyumu içerken bir kısmını üzerime döktüm ve "Sorun değil, nasılsa odamda daha bunlardan çok var," dedim kendi kendime.

Esad salağının sesini duydum. "Ben de diyorum ki bu kız niye hep yalnız başına takılıyor. Baksanıza, kendi konuşup kendi gülüyor deli gibi. Başkasına ne gerek var." Tüm yemekhanenin garip bakışlarını üzerimde hissettiğim için deli diye anılmak açıkçası pek umurumda olmadı. Bilerek yüksek sesle konuşup dikkatleri üzerime çekti.

"He geri zekâlı, çok biliyorsun sen." Vişne suyumu bitirene kadar başka bir şey söylemedim. Son yudumu da içince nihayet başımı usulca kaldırdım. "Eğitmenin kim senin?"

Gülerek diğer masadaki kızıl iblisi gösterdi. "Ne yapacaksın, beni ona mı şikâyet edeceksin?" Esad'ı duymazdan gelerek doğallıkla alakası olmayan sahte kızıla baktım. "Katile gerek kalmadan çaylağınızın ölmesini istemiyorsanız, size tavsiyem kas yapmak için kullandığı o ilaçları kesin." Çocuğun kasları kesinlikle sporla ya da eğitimle ortaya çıkmayacak kadar şişkin ve iğrençti.

Bu tespitime Esad bozulmuştu fakat bunu belli etmemeye çalıştı. "İlaç kullandığımı da nereden çıkardın? Bunlar zamanla oluşan şeyler." *Doğru benim de zaten alnımda aptal yazıyor, ben görmüyorum.*

"İki tür kas vardır, ahmak. İlki Kuzey ve şu sol tarafında Şafak'ı kesen çocuk, yani Araf'ta olanlar gibi ilgi çekici ve doğal

olanlar. İkincisi senin ve eğitmeninin kafam kadar olan silikonlu göğüsleri gibi sahte olanlar." Sözlerim yemekhanede büyük bir kargaşa yaratmıştı, malum eğitmenlere laf yoktu.

Şafak kulaklıkla müzik dinleyerek yemek yediği için söylediklerimi duymamıştı fakat Araf'ın bana attığı ölümcül bakışlar görülmeye değerdi. Kuzey egosuna övgüler aldığı için sırıtırken Esad burnundan soluyordu. Aslında bence en güzel ve dikkat çekici kaslar eğitmenimdeydi ama ona iltifat etmeye hiç niyetim yoktu. Yine gevezeliğim tutmuştu. İnsanlar kızıl iblisin her an dışarıya fırlayacak büyük göğüslerine baktıkça kadın beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Hadsiz sefil!" Bu bir uyarıydı. "Uydurduğun yalanlar için derhal benden özür dile." *Küçücük bir söz için yemekhaneyi öfkesiyle inletti, manyak.*

İşaret parmağımı havaya kaldırdım. "Üç dakika içinde size geri döneceğim." İnadına tabağımda kalan şeyleri çok yavaş bir şekilde yemeye başladım. Normalde otuz saniyede yiyeceğim son birkaç kaşığı gıcıklığına yemin etmiş gibi beş dakika boyunca oyalanarak yedim. *Karnım doymadıkça insanlıktan çıkarım. Gerçi doyunca da insanlıktan çıkarım. Bana yeter ki bir bahane olsun.*

Üç dakika doldu mu, bilmem ama ben son olarak turşu kavanozunu elime alıp katır kutur sesler çıkartarak turşumu yerken kimseden çıt çıkmıyordu. Sanırım hepsi sinir bozucu sesler eşliğinde yediğimi gördükçe bana gıcık olmakla meşguldü. Son turşumu da yiyip ayağa kalkarak tezgâhtaki su dolu sürahiyi aldım. Bardak kullanmadan sürahiyi kafama dikip hepsini son yudumuna kadar içtim. Sürahiyi indirip elimin tersiyle dudaklarımı silerken kızıl eğitmene döndüm. "Nerede kalmıştık?" dediğimde hepsi masadaki her şeyi kafama fırlatıp beni dünya üzerinden yok etmek ister gibi bakıyordu.

"Yemek canavarı, o şeyleri bu kadar iğrenç bir şekilde yediğine inanamıyorum." Süslü'nün ağzı açık bir şekilde söyledikle-

Scanned with CamScanner

rinden sonra omuz silkerek esnedim. "Ben uyumaya gidiyorum ve biriniz o kadına yalan söylemediğimi çünkü herkesin, göğüslerinin silikon olduğunu zaten anladığını söylesin." Kadınla muhatap olmak istemediğim için sözlerim bitince yemekhaneden çıkmıştım. Şimdi bir şey söyleyecekti, haliyle ben de ona cevap verecektim, sonra al başına belayı. *Bir gün bu çenem yüzünden başım ciddi anlamda belaya girecek.*

Sabah ılık bir duşun ardından siyah, salaş bir tişört ve kargo pantolonumu giydikten sonra saçlarımı atkuyruğu yapıp odadaki işimi bitirdim. Çıkmak üzereyken masanın üzerinde duran bir bardak vişne suyunun hepsini içtim. Bardağı indirdiğim an aklıma gelenler yüzünden sertçe yutkundum. "Vişne suyu mu? İyi ama gece yoktu ki bu?" Belki de Alaz koymuştur, sonuçta daha önce bir kere bana yemek getirmişti, değil mi?

Asansöre ulaştığımda başım döndü. Bir küfür savurunca, duvara tutunarak dengemi korumaya çalıştım. "Allah kahretsin!" Ne vardı o vişne suyunun içinde? İlaç olabilir miydi? Bu kadar hızlı etki ettiğine göre çok güçlü veya çok fazlaydı. Asansöre bindiğimde duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştım. Birkaç tane ilaç bana etki etmezdi, özellikle hafif ilaçlardan bir paket bile alsam hiç etkilenmezdim. Çok ama çok güçlü bir ilaçtı bu. Bir insanı anında öldüreceğine emindim. Sinirden elim ayağım titrerken ne içtiğimi bilmemek beni deli ediyordu. Biri odama kadar girerek başucuma ilaçlı bir meyve suyu koymuştu!

Bu şeyler beni öldürmez ama çok güzel süründürür.

Asansörden indiğimde tüm gözeneklerim açılmıştı ve bedenim aldığım ilacı dışarıya atmaya çalışıyordu. İlk kez bu kadar yüksek dozda almış olmalıydım ki komaya girmek yerine hafif bir baş dönmesi dışında herhangi bir etki oluşmamıştı. Yemekhaneye girdiğimde sanırım geç kalmıştım çünkü herkes ayaklanmıştı. "Beni takip et." Eğitmenimi sisli duvarların arasından duyarken sadece başımı salladım. *Ben iyi değilim, bu haldeyken nasıl ders alacağım, bilmiyorum.*

Bir grup insanla asansöre bindiğimizde kimsenin yüzünü seçemeyecek kadar başım dönüyordu. Sanırım beşinci kata çıktığımızda asansörden indik. Koridorda ilerledikten sonra büyük bir kapıdan geçtiğimizde içerideki şeyleri görünce ağzım açık kaldı. Her yerde kum torbaları, ağırlık kaldırmak için gerekli aletler, yan yana dizilmiş koşu bantları, kısacası bir spor salonunda olması gereken her şey vardı. Sanırım sonunda savunma derslerine geçecektik. Devasa salona diğer eğitmenler ve çaylaklar girince birkaç kişi gözlerini kısarak beni incelediğinde gözlerimi kaçırdım. "Sedef?" Çok yakınımdan gelen sese başımı çevirerek tıpkı benim gibi siyahlara bürünmüş eğitmenime baktım. Kahvenin en güzel rengine bürünmüş gözleri bana bakıyordu. "Bir sorun mu var, tuhaf davranıyorsun?" Bedenim hâlâ ilacın etkisiyle mücadele ettiği için bu normaldi.

"İyiyim." Öyle olmasam da söylediğim tek şey bu olmuştu.

"Başlayalım o zaman." Herkes salonun bir köşesinde eğitmeniyle dövüşürken biz, bir kum torbasının yanında durduk. "Hadi." Neden herkes dövüşürken ben kum torbasına yumruk atıyordum, anlamadım. Fulya eğitmeninin yumruğunu geçiştirirken, Kuzey'in yumruğu neredeyse Afrodit'in çenesini parçalıyordu ancak onu engelleyen Afrodit değil, Kuzey olmuştu çünkü eğitmeninin o yumruktan kurtulamayacağını bildiği için durmuştu. Karşılığında ise Afrodit gülerek onun dudağının kenarına bir öpücük kondurmuştu. Ecrin bunu görünce kaşlarını çatarak önüne dönüp Atalay'a doğru sert bir tekme savurdu. Naz karnına aldığı darbeyle yere düşmüşken, Efe parmağını tutarak yine ağlıyordu. Yosun ise korkuyla Efe'nin parmağına bakarak ondan özür diliyordu. Yiğit dudağına ge-

Scanned with CamScanner

len darbe yüzünden küfürler ederken, Hakan gülerek kendisine doğru gelen tekmeden kurtulmuştu. Şafak'ın erkek eğitmeni kızın yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki yere düşerek yuvarlandı. Araf ise kaşlarını çatarak Şafak'ın eğitmenine bakıyordu. Hatta o öfkeyle kendisinden daha cüsseli olan eğitmeninin karnına yumruk attı. Adamın eğilmesini fırsat bilip omuzlarından tuttuğu gibi yüzüne dizini geçirmişti. Kendi eğitmenine bunu yaparken aslında Şafak'ın eğitmenine gözdağı vermişti. Kuzey ve Araf'ın kesinlikle eğitime ihtiyacı yoktu çünkü ikisi de dövüş konusunda çok iyiydi. *Araf sanırım gerçekten Şafak'tan hoşlanıyordu. Ve yeni haber şu ki Ecrin de Kuzey'den etkileniyor gibi görünüyordu.*

Eğitmenim, elinde iki tane beyaz sargıyla yanıma gelip ellerimi sarmaya başlayınca bunun niye gerekli olduğunu anlamadım. "Ellerinin hasar almasını önler." Kenara çekilerek kum torbasını gösterdi. "Başlayacak mısın artık?" Alaz'a tebessüm ederek yumruğumu sıkıp kum torbasına doğru bir hamle yapmıştım ki bileğimi havada tuttu. "Başparmağını yumruğunun içinde tutarsan attığın sert bir yumrukta parmağını kırabilirsin." Elimi açarak parmağımı dışarı çıkartıp diğer parmaklarımın üzerine koydu. "Şimdi dene." Elimi hızla çekerek onun temasından kurtuldum, bundan hâlâ hoşlanmıyordum.

Birkaç tane yumruk attım ve bedenimdeki enerjiden kurtulmak için daha fazla hızlandım. "Sadece sol elini değil, sağ elini de geliştirmelisin." Aldığım komutla iki elimi kullanarak kum torbasına ardı ardına yumruklar geçirmeye başladım. İçimde başlayan acı silsilesi beni gittikçe tüketirken o ilaçlardan arınmak için tüm gücümle yumruk atarak acımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

"Dik dur ve omuzlarından güç al." Alaz sürekli bir kusur bulurken yeterince odaklanamıyordum. Sıkıntıyla bir nefes aldığımda omzumu tuttu ve kendimi geriye çektim. Alaz bana

ters ters baktı. "Doğru pozisyonu alman için sana dokunma..." demişti ki aklına bir şey gelmiş gibi sustu. Etrafına bakındı ve Simay'ın yanına gitti. Daha sonra yeşil saç bandını alarak yanıma geldi.

"Arkanı dön." Zorluk çıkarmadan ona itaat ettim. Bandajı gözlüklerimin üzerinden bağladı. "Karanlıkta sana dokunan kişileri göremediğin için korku hissetmiyorsun." Elini karnıma bastırdığında nefesimi tuttum. Omuzlarımı dikleştirdikten sonra bacağımı hafif geriye çekti. "Nefesini tut ve kolundan güç alarak yumruğunu geri çek. Nefesini verdiğin an yumruğun hedefini bulsun." Söylediği şeylerle sırıtarak başımı salladım. Böyle daha iyiydi.

Nefesimi tutarak hızla ona doğru dönüp yumruk yaptığım elimi geriye çektim ve yüzüne yumruğumu geçirdiğimde nefesimi vermiştim. Parmak boğumlarımda hissettiğim acıyla beklediğimden daha sert vurduğumu anladım. Bana kızmasını beklerken güldüğünü duydum. "Bir meydan okuma mı bu?" Üzerindeki ceketi çıkardığını hissettim, kum torbasına vurmamı bekliyordu.

"Dövüşmeyi en iyi hareket halindeyken öğrenirim." Bir adımımı geriye attığımda bana karşılık vereceğini biliyordum. Kum torbası bana saldırmazdı ama o yapardı. Bu da kendimi daha iyi geliştirmemi sağlardı.

Etrafımdaki seslere odaklandığımda neredeyse tüm çaylakların ve eğitmenlerin nefes alışlarını duyuyordum. Hepsi dövüştüğü için çok fazla ses vardı. Daha yeterince odaklanamamıştım ki karnıma sert bir yumruk yedim. Dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım ve tüm sesler bir anda kesildi. Artık kimse dövüşmüyordu çünkü büyük ihtimalle gözlerimin neden kapalı olduğunu sorguluyorlardı. "Doğrul ve karşı atağa geç." Tam arkamdaki sesini duyunca belimi geriye doğru yay gibi bükerek

Scanned with CamScanner

yüzüme gelen yumruktan kurtulmuştum. Geriye doğru büküldüğüm için sanırım başım şu anda onun karın hizasındaydı. "Sen gerçekten bir yarasasın." Afalladığını açık eden fısıltısını duyduğumda sırıtarak doğrulduğum gibi ona doğru dönerek tekmemi hızla boşluğa doğru savurup dizine vurdum. "O hayvanlar çok çirkin!"

Alaz etrafımda dönerken yerimden hiç kıpırdamadan hamlenin nereden geleceğini bekledim. Yumruğunu beklerken dizlerime gelen tekmesiyle yere yığıldım. "Tekmelerin gelişigüzel olduğu için rakibine pek etki etmiyor." Pislik herif, aynı şekilde intikamını almıştı. Ayağa kalkarak sesin geldiği tarafa doğru tekme attığımda ayağımı havada yakalamıştı. Dahası elini kaydırarak baldırıma kadar getirip sıkarak beni kendisine doğru çektiğinde kendimi onun göğsünde bulmuştum. Tek ayağımın üzerinde dururken diğer bacağımı tuttuğu için bacağım onun belindeydi. Bana çok yakındı, öyle ki verdiği sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hissediyorum. Ve lanet çikolata kokusu yine tatlı aşermeme neden olmuştu. "Yeterince odaklanamıyorsun." Fısıldadığında üzerime eğildiği için bu yakınlıkta istesem de odaklanamazdım.

Damarlarımda uyuşturucu etkisi yaratan birçok ilaç varken ayakta durmak için kendimi nasıl zorladığımı bir bilse.

"Haklısınız." Hızlı bir şekilde ellerimle omuzlarını kavrayıp onu kendime doğru çektim ve alnımı yüzüne gömdüğümde bir küfür savurarak beni bıraktı. Gülerek geriye çekildim. "Bu nasıldı?" Kızmasını beklerken keyifli homurtusunu duydum. "Burnumu kanattın." *İşte, duymak istediğim sihirli cümle.*

1 saat sonra...

Karın boşluğuma aldığım darbeyle geri çekilerek ağzımdaki kanı tükürdüm. "Durmamı ister misin?" Sol tarafımdan gelen sesle bana doğru gelen yumruğunu havada yakalayıp, bileğini

bırakmadan bacak arasına tüm gücümle sert bir tekme attım. Hırıltıyla karışık inlemesini duyduğumda nefes nefese kalmış bir şekilde sırıttım. "Durmamı ister misiniz?"

Şu geçen zamanda darbe almadığım yerim kalmamıştı fakat benim aldığım yaralar kadar olmasa da ben de onun canını yakmayı başarmıştım. Sanki geride bıraktığım her dakika daha iyi performans sergiliyordum. Kan ter içinde kalmıştım ancak aldığım ilaçlar yüzünden yorulmak bilmiyordum. Üstelik her geçen saniye bedenimdeki enerji artıyordu. Bu korkutucuydu aslında. Enerji seviyemi doruklara çıkarmasının sebebi bir anda tüm gücümü kesecek olmasıydı. Vücudum hâlâ ilaçlarla mücadele ederken ben yerimde duramayacak hale gelmiştim. Bunu bana kimin yaptığını bilmiyordum ancak Yarasalar ve Çaylaklar olamazdı. Onların anahtarı kapımı açamazdı. Geriye sadece ajanlar kalıyordu. Belimde hissettiğim acıyla ileriye doğru sendeleyip hızla arkama döndüğüm gibi yumruğumu savurdum. Ancak bileğimi tutarak hafif kıvırınca elimi belimde kenetledi. Diğer elimi kaldırdığım an aynı işlemi ona da yaparak ellerimi belimin arkasında hapsedip tek eliyle ikisini sıkıca tutmuştu. Beni göğsüne çekince yüzümdeki bandajı aniden çıkardı. Gözlerimi istila eden ışığın yakıcı gücünden kurtulmak için yüzümü onun göğsüne gömdüm. Onun göğsünde nefesimi düzene sokarken saçlarımın üzerinde ılık nefesini hissediyorum. "Karanlıkta sakarlık yapmıyorsun." Sesi fazla düşünceli çıkmıştı. Bu, yeni fark ettiği bir şey olmalıydı.

"Gündüzleri güvende olduğunu düşündüğün için gardını indiriyorsun. Bu yüzden sürekli sakarlık yaparak başarısız oluyorsun ancak karanlıkta göremediğin için refleks olarak tehlikeye karşı duyularını açıyor ve içgüdülerinle hareket ediyorsun. Üstelik bu sende doğuştan gelen bir yetenek. En iyi ajanlarımız bile senin şu kısacık zamanda geldiğin seviyeye ulaşamıyorlar. Ben bile karanlığı kontrol etmek için iki yıl boyunca sıkı bir

Scanned with CamScanner

eğitim almak zorunda kaldım." Sesindeki gurur dolu ifadeyle başımı usulca kaldırarak yüzüne baktım. Gözlerindeki hayranlık içimi ısıtmıştı. "Sen gerçekten bir yarasanın özelliklerini taşıyorsun." Bana bakarken bu hoşuna gitmiş gibi güldü. "Gündüzün ışıkları seni savunmasız bırakırken gecenin karanlığı seni yenilmez kılıyor." Ondan övgü almaya alışık olmadığım için yanaklarımın ısındığını hissediyordum. *Vay canına, ben utandım mı?*

Dağınık saçları ter içindeki alnına yapışmışken muntazam bir görüntü oluşturuyordu. Burnundaki kanı silmiş olabilirdi ama dudağındaki o küçük yaranın sebebi bendim. Yoğun bakışları, içimde bir kıpırtı oluştururken tek eliyle her iki bileğimi belimden kenetlediği için onun göğsündeydim. Kafamı omzumun üzerinde taşımaya zorlanacak kadar ilaçların saldırısı altındaydım. Bu yüzden çenem onun göğsündeydi. Başımı kaldırmış, üzerime eğilen adama bakıyordum. Dakikalar süren eğitim bizi çok yorduğu için her ikimiz de nefes nefeseydik. Hızlı verdiğimiz soluklar birbirine karışırken bana bakan gözleri gittikçe yoğunlaşıyordu. Gözleri büyük bir titizlikle yüzümü keşfe çıktığı için kahvelerinin değdiği her yeri ateşe veriyordu. Bakışlarının son durağı hafif aralıklı dudaklarım olunca sesli bir şekilde içime çektiğim nefes ile göğsüm göğsüne sürtününce sertçe yutkunan adam, gözlerini dudaklarımdan ayıramadı. "Sedef..." İsmim dudaklarından kavurucu bir tutkuyla çıkınca sanki tam şu anda bir konuda kendisiyle savaşır gibiydi. "Aklımı delice şeylerle dolduruyorsun." Gözbebekleri değişirken biraz daha üzerime eğilince ılık nefesi dudaklarımda tatlı bir esinti oluşturdu. Gergin bedenini hissediyordum. "Yapmak için deli olduğum ama yapmamam gereken her şeyin sebebi sensin." Alnını alnıma yaslayınca ürpererek onun kollarında titredim. Bu onu tahrik etmiş gibi bileklerimi daha sert sıktı. "Sence bunu yapmalı mıyım?" Gözlerime baktığında vereceğim tek bir cevapla tüm gemileri yakacakmış gibi görünüyordu. Ve

ben tam bu esnada neden bahsettiğini anlayarak şoka girdim. *Allah'ın belası adam, beni öpmeyi mi düşünüyor? Hem de bu kadar insanın içinde! Ne yani, evet dersem kimseyi umursamadan bunu yapacak mı? Ama ben bu adamı var ya!*

"Derhal bırak beni, sapık!" Kanımda dolaşan ilaçların etkisinde olduğum için bana dokunduğunu geç fark ediyordum ama bunu anladığım an kurtulmak için çırpındığımda beni bırakmadı. Sakalları yanaklarıma sürtünürken dudakları kulağımın çok yakınında durdu. "Başka sefere artık." Beni bırakıp geriye çekilince yüzündeki o pis gülümsemenin sebebini anlamadım. Başka sefere ne? Başka sefere dövüşürüz, başka sefere devam ederiz, bunlardan hangisi? Aklıma son bir şey daha geliyordu ama fesat düşünmek istemiyordum çünkü eğer öyleyse çok kötü şeyler olabilirdi.

"Bu kız bir saat boyunca gözleri kapalı mı dövüştü yoksa bana mı öyle geliyor?" Süslü'nün sesiyle başımı kaldırınca herkesin afallayarak bana baktığını gördüm. Üstelik Fulya'nın attığı kıskanç bakışları görmemek mümkün değildi. Sanırım herkes gözleri kapalı dövüş kısmında takılı kaldığı için kimse az önceki yakınlığımıza dikkat etmemişti. Tabii, bu çocuklar için geçerli bir durumdu çünkü aynı şeyleri eğitmenler için söyleyemezdim.

"Bana da öyle geliyor, Nazan." Yiğit'in yanlış ismi söylemesiyle Süslü, içinde bulunduğu dalgınlıktan çıkmıştı. "Naz! Benim adım Naz!" Onun kulağının dibinde bağırınca Yiğit gülerek başını salladı. Bu çocuğun isimler konusunda bir sorunu olmalıydı ama en çok Naz'ın adını yanlış söylüyordu.

"Kedicik?" Kuzey yaratık görmüş gibi bana bakıyordu. "Kızım, ne çeşit bir hastasın lan sen? Karanlıkta dövüşmek nereden çıktı?" *Üstün meziyetlerimden biri ama o ne anlasın!*

"Oğlum, kız dünyaya ters olarak gelmiş belli." Bağımlı'nın gülerek söyledikleri çocukları güldürdü. Bir nevi haklıydı. Doğ-

Scanned with CamScanner

ru olan şeyleri doğru şekilde yapamadığım gibi yapmamam gereken şeyleri fazla doğru yaptığım oluyordu.

"Yankıcığım, dudağın kanıyor." Efe'nin sanki ölecekmişim gibi korkuyla söyledikleri yüzünden Ecrin, gülerek kafasına bir tane geçirdi. "Emin ol, senin az önce tırnağın kırıldığında çektiğin kadar acı çekmiyordur." Ayakta zor durduğumu düşünürsek şu anda çektiğim acıyı kimse çekmiyordur.

Efe tırnağı kırılmış olan parmağını gösterince yine gözleri dolmuştu. "Ama çok acıdı." Herkes bir küfür savururken kıkırdayarak yanına gittim. "Dur, bir bakayım." Elini tutarak işaret parmağının tırnağının kırılmış olduğunu gördüm. Efe'nin çektiği acıya kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Kıyamam Bonuscuğuma." Parmağının ucuna küçük bir öpücük kondurdum. "Şimdi geçti mi?" Efe tebessüm ederek bana sarılınca içimdeki merhamet duygusuyla kollarımı ona sardım. Bu çocuğun böylesine çıtkırıldım olması onu göğsümde saklamamı sağlıyordu.

"Kedicik, yüz verme şuna. Kızım, alt tarafı bir tırnak lan, gören de bizim gibi yumruk yedi sanır." Kuzey'in öfkeli sesiyle birlikte gülerek Efe Can'dan ayrıldım. Haklıydı ama Efe de böyleydi işte.

"Ne o, kıskandın mı?" Ecrin'in söylediklerine Kuzey güldü. "Nesini kıskanacağım? İstersem buradaki her kız beni öper." Kendisiyle övünmekte haklıydı bence çünkü her kızı kendisine hayran bırakacak kadar yakışıklıydı, pislik.

"Hiç sanmıyorum." Ecrin itiraz ettiğinde Kuzey'in gülüşü büyüdü. "Kedicik, gel beni öp." Ben afallarken gruptaki herkes gülmeye başladı.

"Ben niye öpüyorum ya? Süslü yanında, o öpsün!"

"Iyy, bu mağara adamı şu anda ter kokuyor. Onu öpeceğime gider Yiğit'i öperim!"

"Valla bana uyar Nalan, gel öp beni."

"Naz ismim, geri zekâlı! Nazan değil, Nalan hiç değil, Naz!"

"Madem herkes birini öpüyor, Ecrin sen de gel beni öp."

"Kimse kimseyi öpmüyor, susun artık. Lanet kedi yine ortalığı karıştırdı!" Bu öpücük konusuna nasıl geldik, anlamamıştım. Üstelik kabak yine benim başıma patlamıştı.

"Yankı, burnun kanıyor" Ecrin koşarak yanıma geldiğinde önemsiz dercesine başımı salladım. "Az önce aldığım darbeden dolayı olabi..." Cümlemi tamamlayamadım. Başım daha şiddetle dönmeye başladığında sendeledim. *İşte, yine başlıyoruz!*

"Odana git." Düşmeyi beklerken Alaz'ın belimden tutmasıyla dengemi korumuştum. Cebinden çıkardığı beyaz mendili alarak burnuma bastırdım. "İyiyim." Yeniden kum torbasına yöneldiğimde kolumu tuttu. "Odana git ve dinlen." Bana izin vermeyeceğini bildiğim için sorun çıkarmadan, herkesi geride bırakarak dövüş salonundan çıktım.

Ahmet ismini verdiğim ajan bana refakat edip kendi kartıyla asansörü çalıştırdıktan sonra benimle birlikte asansöre binmişti. Alaz onu nasıl tembihlediyse ortalığı karıştırmayayım diye ben odamdan çıkınca gittiğim her yerde bana eşlik ediyor, işim bitince yeniden beni odama bırakıyordu. "İyi görünmüyorsun, neyin var?" Burnuma bastırdığım kanlı mendili çekince nefes almakta zorlandığımı fark ettim. "Kötüyüm." Boştaki elimi göğsüme bastırarak eğilip nefes almaya çalıştım. "Dövüş esnasında yorulduğum için olmalı." Ter içinde kalmış bir halde başımı kaldırdığımda öksürmeye başladım "Seni revire götürmemi ister misin?" Gözlerindeki endişeyi görünce güçlükle öksürmeyi durdurup tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Beni odama götürmen, yapacağın en büyük iyilik olur." Gittikçe dengemi kaybediyordum ve birinin desteğine ihtiyacım vardı. *İlacı sadece terleyerek bedenimden atabilirdim, hareket etmeyi bı-*

Scanned with CamScanner

raktığım an beni zehirliyordu. Lanet olsun, vücut fonksiyonlarım değişik çalışıyordu!

Kapılar açıldığı an Ahmet'e iyi olduğumu göstermek için duruşumu dikleştirdim. "Şimdi daha iyiyim, teşekkür ederim." Elimle dış kapıyı gösterdim. "Odama gitmeden önce biraz yürüyüş yapacağım, görüşürüz." Benim için endişeleniyor olsa da tek işi beni korumak olmadığı için ben asansörden inince o, yeniden yukarı çıktı.

Aceleyle tesisten çıktım. İlacın etkisinden kurtulmam için hareket halinde olmalıydım. Henüz öğlen olmamıştı. Şiddetli bir yağmur vardı ve hava karanlık gibiydi. Yağmurun altında sarsakça yürürken ıslanan gözlüklerim yüzünden yine her şeyi puslu görüyordum. "Bunu yapanı bulacağım." İlaçlara karşı dirençliydim. Bu ne tür bir ilaç ki beni sanki içten kanatıyordu? Hâlâ komaya girmediysem bu, bedenimin garip bir şekilde tehlikeyi en aza düşürdüğünü gösteriyordu.

Saatler geçmişti ve ben, yoruldukça dinleniyor, sonra yeniden yürüyor ya da eğitim sahasında kendimi oyalayacak bir şeyler buluyordum. Arka bahçeye gelmiştim ve bulduğum en kuytu yerde sersem adımlarla yürümek için kendimi zorluyordum. Önümdeki duvara gelişigüzel bir yumruk attığımda, yağmur damlaları parmaklarımdan sızan kanı akıtıp götürmüştü. "Bunu yapanın Allah belasını versin, inşallah!" Bağırarak yere yığılınca ağlamaya başladım. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki ölüyor gibiydim.

"Bu normal bir ilaç değil, belki de zehirdir." Fısıldadığım şeyler bir gerçeği fark etmemi sağlayınca acı içinde kıvranan bedenim ürpertiyle kasıldı. Bugüne kadar hiçbir ilaç beni böyle etkilememişti, bu bir ilaç değildi. Biri bana zehir içirdi. Bunun hareket etmekle alakası yok. Zehir yavaş yavaş beni öldürüyor. Nasıl oldu da zehirlendiğimi düşünemedim? Bu öyle bir zehir

ki etkisini saatler sonra sinsice gösteriyordu ve ben sabahtan beri ilaç aldığımı düşünecek kadar aptaldım. Aslında aptallık değildi bu. Burada kim, biri tarafından zehirlendiğini düşünürdü ki? *Biri veya birileri beni öldürmeye çalışıyor.*

"Tesiste odama sadece ajanlar ve eğitmenler girebilir." Öksürmeye başladığımda dudaklarımdan sızan kanın çoğunu yutmak zorunda kalmıştım. Ajanlar dışında biri daha odama girmiş olmalıydı çünkü ajanların işi beni korumaktı. Bunu onlar yapmış olamazdı.

Yere diz çöküp yağmurun altında sırılsıklam olurken, ellerimi karnıma bastırarak iki büklüm ağlamaya başladım. "Çok acıtıyor." Sanki ciğerlerim sökülüyor, kaburgalarım kırılarak kalbime batıyordu. Neden bu kadar acıyordu? Bunu bana yapan her kimse, çekeceğim acıyı yok sayacak kadar benden nefret ediyor olmalıydı.

Belki de saniyeler içinde bahçenin bu ıssız yerinde öleceğim. Tek başıma...

Hıçkırıklar içinde ellerimi yere bastırıp kan kusmaya başladım. Burada yalnız ölecek olmak bedenimdeki acıdan daha çok korkutuyordu beni. Öğürerek dudaklarımdaki kanı sildiğim esnada hemen arkamda duyduğum çıtırtılarla başımı usulca kaldırdım. Nerede olduğuma baktığımda tesisten çok uzaktaki bahçenin tenha bir yerindeydim. Kameraların olmadığı, kimsenin kolayca beni bulamayacağı tek yerdeydim. Arkamdaki adım sesleri yaklaşırken yanımdaki ağaçtan destek alarak ayağa kalktım. Kriz geçirir gibi titrerken arkama dönecek gücüm yoktu. "Ba-bana neden Yankı ismini verdin?" Tırnaklarımı ağaca geçirirken tuhaf bir şekilde gelenin o olduğunu ve belki de bunların son sözlerim olduğunu biliyordum.

"Yarasalar yönlerini karanlıkta nasıl bulurlar, biliyor musun?" Gırtlaktan çıkan hırıltılı sesi iliklerime kadar ürpermeme

Scanned with CamScanner

neden olurken bunun normalde kullandığı sesi olduğunu sanmıyordum.

Derin bir nefes aldığımda korkmadığımı fark ettim. Bu hep böyle olmuştu. Normalde çok korkak biri olsam da herhangi bir tehlikede soğukkanlı oluyordum. Tıpkı şu anda damarlarımda dolaşan zehrin beni ondan önce öldürecek olmasından aldığım cesaret gibi. "Attıkları çığlıkların frekansı etrafta yankılandıkça yönlerini bulurlar." Kısık bir sesle ona cevap verdiğimde o gece avazım çıktığı kadar çığlık attığımı hatırladım. Sanırım çığlığım ona Yarasaları anımsattığı için bana Yankı ismini vermişti.

Herkesin dışarıda aradığı seri katil bu tesiste, burnumuzun dibindeydi.

Öksürmem artınca elimi göğsüme bastırıp acıyla inledim. "Benim için seçtiğin ölüm şekli zehir mi?" Gözyaşlarım hızla süzülürken itiraz edercesine başımı her iki yana salladım. "Canım yanıyor, bana bir iyilik yap, lütfen." Evet, ona yalvardım çünkü dayanabileceğim bir acı değildi bu. Beynim uyuşuyordu. Ağzımın içinde kendi kanımın tadı vardı ve gittikçe daha bulanık görüyordum. "Bu bitene kadar..." Hıçkırdığımda ağız dolusu kan kusmaya başlayınca haykırarak tırnaklarımı destek aldığım ağaca geçirdim. Bu yaşadığım acıyı anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordum. "Ya-yanımda kal." Bilincim gittikçe kapanırken ağlayarak hemen arkamda duran katilime yalvardım. "Lütfen gitme, bu son bulana kadar yanımda kal çünkü ben yalnız ölmekten çok korkuyorum..." O kadar zavallıydım ki sırf yalnız ölmekten korktuğum için hayatımın ırzına geçen birine yalvaracak kadar sefil durumdayım.

Bu nasıl hissettiriyor, kimse bilemez çünkü ben, ona yaşamak için yalvarmıyordum.

"Gözlerini kapat ve arkanı dönme." Yalnız ölmenin korkusu tüm benliğimi ele geçirirken ağlayarak istediği şeyi yaptım.

Bir an önce bu işin bitmesini istediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kendi hıçkırık seslerimden başka bir şey duymazken sol elimi tuttuğunda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Avuçlarıma bir şey koydu, hemen sonrasında parmaklarımı kapatarak uzaklaştı. Usulca gözlerimi açtım. Elimi kaldırıp baktığımda gördüğüm küçük, kahverengi şişeye acıyla tebessüm ettim. "Fa-farklı bir zehir mi?" Gözyaşlarım yağmura karışırken kendi kaderime isyan ettim. "Sen benden vazgeçemezsin!" Bedenimdeki dehşet verici acı, bana bir türlü beklediğim ölümü yaşatmadığı için elimdeki şişeyi öfkeyle sıktım. "Bugüne kadar beni hep izlediğini bilmiyorum mu sanıyorsun? Kimliğimi bile sen değiştirdin, lanet olası! Hapse girmeden önce küçük bir çocuğun bana uzattığı o kimlik senin işindi! Bunu içmeyeceğim çünkü içtiğim o lanet şey yeterince acı veriyor ve sen de beni kurtaracaksın!" Tehdit altındayken aklım normalden daha hızlı çalışırdı. "Ben tüm Yarasaların içinde vazgeçemeyeceğin tek Yarasa'yım çünkü o lanet hayvanların tüm özelliklerine sahibim!" Çıldırmış gibi kalan son gücümle ona bağırdığımda benden bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyordum.

"Bunu fark etmen güzel çünkü buraya seni öldürmek için değil, kurtarmak için geldim." Duyduklarım yüzünden gözlerimi kocaman açarak elimdeki şişeye baktım. Panzehir miydi? Aman Allah'ım, beni zehirleyen o değildi. Onun ortaya çıkmasının sebebi beni ölümden korumaktı. Kahretsin, burada ne haltlar dönüyordu?

Lanet olsun, katilim hayatımı kurtarıyordu. Pekâlâ, şu anda ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Titreyen ellerimi hareket ettirerek şişenin kapağını açtım ve tereddüt bile etmeden içindeki acı sıvının hepsini içtim. Beni öldürmek istese zaten şu ana kadar bunu çoktan yapardı. O

Scanned with CamScanner

yüzden şişedeki şeyi içerken korkmadım. "Kim?" Derin bir nefes alırken daha fazla dayanamayıp yere düştüm. "Beni zehirleyen kimdi?" Beni önce zehirleyip sonra da hayatımı kurtarmış olabilir miydi? Belki de bunu tam olarak kafamı karıştırmak için yapmıştı. Bu, ona güvenmemi sağlamak için bana oynadığı bir oyun olabilirdi.

Bir süre hiç konuşmadı ancak daha sonra verdiği isimle beynimden vurulmuşa döndüm. "Alaz Altuğ Sipahi."

Duyduğum isim durma noktasına gelmiş beynimin içinde dönüp dururken buna ihtimal dahi vermiyordum. Hayır, aklımı karıştırarak eğitmenlere ihanet etmemi sağlayacaktı. Alaz beni koruyordu, o asla beni öldürmeye çalışmazdı. Neden böyle bir şey yapacaktı ki? Bunun için bir sebep yoktu. Tam o esnada aklıma gelenlerle afallayarak yere yığıldım. Vişne suyunu sevdiğimi biliyordu. Tamam, çoğu kişi bunu biliyordu ama sorun bu değildi. Eğitim esnasında zehirden dolayı ten rengimin sararmasını, sık sık aldığım nefesleri, arada kendini gösteren baş dönmelerimi ve aşırı terlememi nasıl fark etmemişti? Onun gibi uzman bir ajan zehirlendiğimi nasıl anlamamıştı? Üstelik burnum kanadığında bile en küçük bir endişe belirtisi göstermeden beni nasıl böyle rahatça odama göndermişti? "Bu-bunu yapmış olamaz..." Hıçkırıklar içinde ağlarken ihanetin acısını iliklerime kadar hissediyordum ama inkâr ediyor, kabul etmek istemiyordum. Bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Bu, onun için bile fazlaydı.

"Neden ona sormuyorsun? Ona güvenmemen gerektiğini bilmeliydin." Adım sesleri gittikçe uzaklaşırken, başımı çevirip ona bakamayacak kadar halsiz ve şoktaydım.

"Soracağım." Dişlerimi sıkarak yerdeki toprağa tırnaklarımı geçirirken sakinlik denilen şeyden çok uzaktım. "Bana bunu o yaptıysa hayatının hatasını yaptı demektir." Ben bana yapılanı

ne unuturdum ne de unuttururdum. Eğer bu onun işiyse elbet bir gün daha fazlasını yaparak sorardım hesabını.

Alaz Altuğ Sipahi, eğer bunu gerçekten yaptıysan kendine yeni bir düşman kazandın.

Scanned with CamScanner

17. BÖLÜM

Aslında neden bu kadar üzülüyorum, anlamıyordum. Sonuçta bana zehir veren o olsa da buna şaşırmamalıydım. Kendi çıkarları için beni yanında tuttuğunu zaten ima etmişti. O halde neden bunu bu kadar kafama takıyordum? Ona zaten güvenmiyordum. Peki, beni hayal kırıklığına uğratan sebep neydi? Ah cidden mi? Burada yağmurun altında sırılsıklam olmuşken kendi kendimi yiyip bitireceğime en iyisi gidip ona sormaktı. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydım. Ayağa kalktığımda panzehir çoktan etkisini göstermeye başlamıştı ancak bedenimde hâlâ zehir olduğu için başım dönüyordu. Yorgun adımlar atarken üzerimde bir boş vermişlik vardı. Nedensizce bir yanım hâlâ bana Alaz'ı savunuyor, *eğitmeninden şüphe ettiğin için kendinden utanmalısın*, diyordu. *Umarım utanmak zorunda kalan taraf ben olurum.*

Tesise girdim. Soğuktan dolayı hapşırıyordum. Asansöre yönelerek üçüncü katın düğmesine bastım ve anahtarımı yeniden boynuma taktım. Akşam yemeği saati olduğu için onu yemekhanede bulacağıma emindim. Asansörün kapıları açıldığında ağır adımlarla koridor boyunca ilerledim. Sanki alacağım cevaptan korkar gibi ayaklarım geri geri gidiyordu. Hiç istemesem de yemekhaneye girmiştim. Sırılsıklam olduğum için buradaki herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştım. Gözlerim

Scanned with CamScanner

doğrudan kendi masasında oturup rahatça kahvesini içen adamı buldu. "Yankı?" Efe'nin endişeli sesini duyup başını yavaşça kaldırınca sonunda göz göze geldik.

Titremelerim devam ederken göz temasımızı kesmeden ona doğru yürüdüm. Herkes susmuş, yine ne sorun çıkaracağımı merak ediyordu. O sırada merak ettiğim cevabı onun gözlerinden almıştım. Yaşadığımı gördüğü için şaşkındı çünkü o zehirden sağ kurtulacağımı sanmıyordu. Belki de şaşkınlığının sebebi bu perişan halimdi. Şu an için hiçbir şeyden emin olamıyordum. Öte yandan yaşayacağımı, ölmeyeceğimi bilir gibi bir hali vardı. Bu adam zehirlendiğimi biliyordu, evet, gözleri her şeyi açıklıyordu. Eğitmenlerin masasına yaklaştığımda duraksamış ve tam karşısındaki yerimi almıştım. "Beni zehirleyen siz miydiniz?" Ayakta durmakta güçlük çekerken söylediklerim buradaki herkesi susturmuştu. Kimse böyle bir soru beklemediği için haliyle şaşkındı.

Sadece beni izlemekle yetinen adam kaşlarımı çatmama sebep oldu. Bana cevap vermeliydi. "Beni zehirleyen siz miydiniz?" Bu sefer avazım çıktığı kadar bağırdım. Tüm arkadaşları afallayarak ona bakıyordu. Bu kez duymayanlar da bağırdığım için duymuştu.

İnkâr et, inanırım. Ya da inanmam, aptal değilim sonuçta!

Kahve kupasını usulca masaya bırakarak başını salladı. "Evet." Tek bir kelime… Bu uğursuz kelime kulaklarımda çınlarken zihnim bu gerçeği reddetmek için üstün bir çaba sarf ediyordu.

"E-evet?" Onaylatmak için fısıldadığımda yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden sendeledim. "Beni öldürmeye mi çalıştınız?" Sertçe yutkunduğumda gerçekleri sonunda kavramıştım. "Beni öldürmek istediniz!" Öfkemi kusmak istercesine haykırmak yeterli değildi. Ona yapacağım hiçbir şey bana yaptıkları için

yeterli olamazdı. "Siz benim meyve suyuma zehir kattınız. Şu anda ölmüş olabilirdim." Herkes dehşete düşmüş gibi bize bakıyordu. Bu tepkisizliği beni daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ayağa kalkarak yanıma geldi. Etrafımızdaki meraklı gözlerden rahatsız olmuştu. "Bunu odanda konuşalım." Kolumu tutacağı vakit buna izin vermeden geri çekildim. "Konuşmak mı?" Kaşlarımı büyük bir alayla yukarı kaldırdım. "Beni öldürmek isteyen biriyle konuşmamı gerektiren bir şey yok." Geri çekilerek aramızdaki mesafeyi iyice açtım. "Gitmek istiyorum buradan! Hemen, şimdi!" Bu olanlardan sonra kalıp ölmeyi beklemek aptallık olurdu. Bu adamın yanında can güvenliğim yoktu. Katilim beni korurken, asıl koruyucum beni öldürmeye çalışmıştı. Artık kimseye güvenim kalmamıştı. Burada istesem de kalamazdım.

Derin bir nefes aldığında bu sakinliğinin beni daha fazla öfkelendirdiğini bilmiyordu. "Sorun çıkarmayacağına söz vermiştin," dediğinde sinirlerime daha fazla hâkim olamayacağımı fark ettim.

"Ben sözümde durdum!" Masadaki bıçağı aldığım gibi önümde otururak olanları anlamaya çalışan Yosun'un boğazına bastırdım. İşte, şimdi o sakinliğinden eser kalmamıştı. "Ya-Yankı…" Adımı fısıldayarak yutkunan kadını umursamadan eğitmenim olacak pisliğe döndüm. "Ben tüm gün kan kusarken belki de arkadaşınızın kanını akıtarak aynısını size de izletmeliyim çünkü sözünde durmayan sizsiniz!" Yapamam mı sanıyordu? Canım gerçek anlamda yandığında harcamayacağım kimse olmazdı, hiçbirini gözüm görmezdi.

Diğer ajanlar olaya müdahale edecekleri vakit Yarasaların hepsi hiç vakit kaybetmeden hemen arkamda durdular. "Bir açıklama bekliyoruz!" Ecrin kolunu Yosun'un boğazından geçi-

Scanned with CamScanner

rerek elimdeki bıçağı aldığı gibi Yosun'un nefes borusuna bastırdı. "Seçim yapacaksam Sarmaşık'ı seçerim. Derhal bir açıklama yapın!" Ecrin tarafını seçmişti. Üstelik benim yerime ajanları şimdi o tehdit ediyordu. Asıl garip olansa Ecrin elimdeki bıçağı alıp ikinci kez Yosun'un boğazına yaslarken zavallı kadın, Alaz'ın bana yaptığı şeyin şokunda olduğu için fırsatı olmasına rağmen kendisini korumak için bir şey yapmamıştı.

Asıl şaşırtıcı olanı Ecrin yapmıştı çünkü bu, beklemediğim bir hareketti.

Atalay, Ecrin'a doğru bir hareket yaptığı an Kuzey, sol tarafında duran ajanın yüzüne aniden yumruğunu geçirerek belindeki silahı alıp Atalay'a doğrulttu. "Ekibimden biri zarar görürse burayı kana bulamaktan çekinmem. Şimdi Yankı'nın söylediklerini açıklayın, doğru mu?" diyerek âdeta kükrediğinde herkes dehşete düşmüştü. Alaz ise sadece izliyordu.

Bağımlı'nın eğitmeni kaşlarını çatarak öne doğru bir adım attığında Hakan cebinden çıkardığı bıçağı gösterdi. "Asla ıskalamam, yerinizde olsam tek bir adım dahi atmazdım." Kendi eğitmenine gözdağı verince eğitmeni onun yeteneğini bildiği için durmak zorunda kalmıştı. Bu çocuklar ne yaptığını sanıyordu?

"Yiğit, dök şunu!" Kapıda Naz'ın sesini duyduğumuzda Yiğit elindeki benzin bidonuyla içeri giriyordu. Bu ikisi hangi ara dışarı çıkmıştı? Yiğit tüm benzini yemekhaneye boca ederken Çakalların üzerine de döktü ve hepsi çığlık atmıştı. Gülerek boş bidonu yere atarak yanımızda durdu. "Plan hazır, hepsini yakıp camdan atlıyoruz!" Üçüncü katın camından atlamaktan bahseden çocuğa ağzım bir karış açık bakıyorum. *Yok artık, daha neler!*

"Nagehan, ateşi çak, güzelim." Yiğit'in verdiği komutla Naz, "Naz benim adım!" diye bağırdı. Sonra da Yiğit'in cebine elini sokup çakmağı alarak ateşi yaktı. Kuzey gibi Yiğit de sigara içtiği için bu ikisinde mutlaka çakmak olurdu. Naz iyice aklını kaçırmış olmalı ki sırıtarak yerdeki benzini ve elinde yanan çakmağı gösterdi. "Evet, psikopata bağlayıp herkesi yakmamı istemiyorsanız dökülün. Valla şakam yok, yakarım!" Bu kız küçücük boyuyla çok cesur görünüyordu ve bu, şaşırtıcı şekilde iyiydi. Ve ben tam şu anda, yaşadığım her şeye rağmen içimden tek bir şey söylüyordum. *İşte, benim ekibim!*

Yarasaların desteğiyle yalnız olmadığımı hissederek omuzlarımı dikleştirip eğitmenime meydan okudum. "Şimdi bize bir açıklama yapıyor musunuz yoksa ben ve ekibim burayı başınıza yıkalım mı?" "Ekibim" kısmını gurur duyarak vurgulamıştım çünkü bu çocukların her biri şu anda benim için hayatını tehlikeye atarken bundan sonra onları asla yarı yolda bırakmamaya karar vermiştim.

Alaz her birimize sırasıyla baktıktan sonra bakışları bende durdu. "Böyle birlik içinde olmanız güzel." Ses tonundan anladığım kadarıyla bu durumdan rahatsız olmamıştı. Gerçi bu dünya üzerinde onu rahatsız edecek bir şey var mı, tartışılırdı.

"Evet, sana zehir içirdim." Nihayet bir açıklama yapmaya başladı. "Sadece oynadığım tehlikeli bir oyundu. Hâlâ yaşıyorsan bu benim kazandığımı gösterir." Gittikçe sinirlenmeye başlamıştım. Bilmece gibi konuşması beni delirtiyordu. Kendince bir oyun başlatmıştı, üstelik o oyunu kazanmıştı ama ben o esnada kan kusarak sürünüyordum.

Duygusuzca gözlerimin içine bakıyordu. Bana yaşattığı şeyler zerre kadar umurumda değildi. "Seni seçmemin tek sebebi kimliğini değiştirip sana yeni bir isim bulması. Bunu yapıyorsa onun için sıradan bir Yarasa olamazsın. Mutlu'yu öldürüp senin saçının teline dahi dokunmaması da bunu doğruluyor. Sen, nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı onun için özel-

Scanned with CamScanner

sin. Senden uzak duracağını sanmıyorum. Peki, sen buradaysan o neden olmasın?" Sertçe yutkunduğumda ortama ağır bir sessizlik çökmüştü. Kahretsin, ne yapmak istediğini anlamıştım.

Bana doğru bir adım yaklaşarak üzerime eğildi. "Tüm Yarasalar burada. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Kuzuları kurdun olduğu bir yere topladığımızı düşün. Onları korumaya çalışırken aslında Azrail'in inine getirdiğimizi... İşte, bu şüphelerimden kurtulmam için sana o zehri içirdim. Eğer buradaysa seni gözden çıkarmayacağını biliyordum. Seni kurtarmak için bir şekilde panzehri sana ulaştıracaktı çünkü zehir şişesini kameraların görüş alanında olan bir çöp kutusuna özellikle attım. Yanılmadım! Sadece burada değil, aynı zamanda kamera sistemine sızacak kadar içimizde. Özellikle beni takip ediyor çünkü boş durmayacağımı biliyor! Geriye kalan Yarasaların hayatını kurtarmak için içlerinden birini gözden çıkarmaktan çekinmem! Benim işim onu yakalamak ve bu uğurda ölen kişileri düşünmeyi en sona saklarım!" Kalbimde ansızın keskin bir sızı oluşurken etrafımdaki her şey dönmeye başlamıştı. Bu sözlerinin ne denli ağır olduğunu, nasıl acıttığını hayal bile edemezdi.

Gözden çıkardığı bendim. Görevi, benim hayatımdan daha değerliydi.

Yerimde sendelediğimde gözlerim dolmuştu. "Pe-peki, o gelmeseydi panzehri bana verecek miydiniz?" Bunun cevabı birazcık olsun içimdeki acıyı azaltabilirdi, beni gerçekten ölüme terk ettiğini düşünmek istemiyordum. İyi bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. Benim hayatım bu kadar önemsiz olmamalıydı.

Hemen cevap vermekte tereddüt etti, bu cevabı vermek onun için kolay değilmiş gibi bakıyordu. Dişlerini sıkınca yine bir konuda kendisiyle karşı karşıyaydı. Nasıl incindiğimi görünce, "Sedef..." dedi. Islak gözlerim canını yakıyormuş gibi

adımı fısıldadığı esnada, gözleri etrafındaki kalabalığı bulunca omuzları yenilgi içinde çöktü ve başını salladı. "Hayır, son ana kadar geleceğini bildiğim için sana panzehri vermeyi hiç düşünmedim." Dudaklarımda acı dolu bir tebessüm oluştuğunda tek kelime etmedim. Sanki bu itirafı ona da acı vermiş gibi bakışlarını benden çeken adama tek kelime söylemedim. Bana söyleyecek bir şey bırakmamıştı ki. Bu yaptığı, aramızda oluşan o küçücük bağı da koparıp atmıştı.

Benim bir beklentim olmadığı için kaybettiklerim çok canımı yakmıyordu ama o, oynadığı oyunu kazansa da kaybetmiş gibi duruyordu.

Az önceki öfkeli halime nazaran soğukkanlılıkla arkamı dönerek çocuklara baktım. "Bırakın." Hiçbiri itiraz etmedi hatta Kuzey, birazdan başımıza gelecekleri biliyormuş gibi güldü. "Öyle olsun, Kedicik." Silahı, kendisine öfkeyle bakan, yumruk attığı adama geri uzattı. "Sana da zarar verdim, hakkını helal et artık," diye alay etti. Ecrin, Yosun'u bırakmış ve Naz da çakmağı söndürmüştü. Hakan bıçağını kapatıp yeniden cebine koyunca hepimiz geri çekildik.

"Cezalısınız!" Beklediğimiz ilk hamle Yiğit'in eğitmeninden geldi. "Üç gün hücre cezası." Kurallara karşı geldiğimiz için hepimiz sessiz kalarak bu cezayı kabul etmiş bulunduk.

Hepimiz boynumuzdaki kartı çıkartıp masanın üzerine koyduğumuzda bana bakan adama bir kere bile tenezzül edip bakmadım. Kapıdaki ajanlar bizi hücremize götürmek için beklerken Fulya keyifle güldü. "Aptallar, bir hiç uğruna ceza aldınız." *Bu kız az önce bana hiç mi dedi?*

Alayla gülerek ona döndüm. "Hepsi benim için gözünü kararacak kadar bana değer veriyor. Aynı durumda sen olsaydın, kim senin peşinden gelirdi? Bence burada hangimizin 'hiç' olduğu tartışılır." Bozulan suratına zevkle bakmak, bugün beni mutlu eden nadir şeylerden biriydi.

Scanned with CamScanner

Gitmeye hazırlanırken Alaz'ın sesini duydum. "Seninle nasıl iletişime geçti? Yüzünü gördün mü veya onun hakkında bana söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?" İnadına öfkemi içime saklayıp sakince sırıtarak yüzüne baktım. "Cezam bittiğinde bildiklerimi eğitmenime zaten anlatacağım." Elimle Drakula'yı gösterdim. "Size değil, ona çünkü artık eğitmenim siz değilsiniz. Beni öldürmek isteyen bir adamla bundan sonra tek kelime konuşmam. Eğer onunla çaylakları değiştirmeye yanaşmazsanız..." diyerek gözlerinin içine baktım. "Safımı değiştirir ve bugün beni kurtaran kişiyle işbirliği yaparım! Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bunu yapacak potansiyelim var!" dediğimde kaşlarını çattı. Ona seçme hakkı bırakmadığımı anlayan Drakula, keyifle gülerek Alaz'a bakıyordu. Fulya ise sanırım bu işten mutlu olan tek kişiydi.

Beni zehirlemek neymiş, ona göstermeden bu lanet yerden ayrılmayacağım!

Nasıl olsa katil burada, en son beni öldürecek, yani sıra bana gelene kadar daha ölmesi gereken çok fazla Yarasa var.

Ve ölenlerin içinde kesinlikle benim ekibim olmayacak. Bugünden sonra elimden geldiğince onları koruyacağım.

Oradan çıkarak en alt kata indiğimizde kapılar bizim için yeniden açıldı. Hepimiz daha önce kaldığım hücreye girince kapıyı üzerimize kilitlemişlerdi. "Efe Can nerede?" Hepimiz buradaydık ama o yoktu. Şimdi düşündüm de tesiste olay çıkardığımızda da yanımızda yoktu.

Hakan yüzünü buruşturarak bir köşeye oturdu. "En son gördüğümde Yiğit elinde benzinle içeri girerken masanın altına girmiş, ağlayarak dua ediyordu." Hepimiz gülmeye başladık. Efe yine yapmıştı yapacağını. Neyse, en azından bu olaya karışmadığı için ceza almamıştı.

"Benzini nereden buldunuz lan?" Kuzey'in sorusuyla Naz kıkırdadı. "Karşı odada vardı. Daha önce tesadüfen görmüştüm.

Hep filmlerde izlediğim bir sahneyi gerçekleştirmek istemiştim ama olmadı. Hani kız havalı bir şekilde yıkılmak üzere olan bir binadan çıkarken elindeki çakmağı arkasına atar ve büyük bir patlamayla her şey havaya uçarken o, ağır çekimde ateşin içinde çıkar ya. İşte, bu sahneyi hep yaşamak istemişimdir ama siz ezikler, binayı havaya uçurmama izin vermediniz!" Süslü'nün isyanıyla önce afallayarak birbirimize baktık, daha sonra ise olayın trajikomikliği karşısında hepimiz gülmeye başladık. Kızın "havalı" anlayışı gerçekten çok garipti.

"Lan!" Duyduklarının ardından gözlerini kocaman açan Yiğit, ürkerek bağırdı: "Kızım hani blöf yapıyorduk? Ne ara binayı uçurmayı düşündün sen, Naciye!"

"Naz! Allah'ın kıt beyinlisi, adım Naz diyorum." Onun isyanı hepimizin keyfini yerine getirdi çünkü şu anda sadece gülüyorduk. Az önce olanlara inat ilk kez aynı tarafta olmak, olanları şimdilik hepimize unutturmuştu.

Aradan sadece bir gün geçmişti. Aslında hiçbirimiz ceza aldık diye dert yanmıyorduk. Aksine bir arada olduğumuz için sürekli şakalaşıp gülüyorduk. Tuhaftır ki konuştukça birbirimizi daha yakından tanıyarak önyargılarımızdan kurtuluyorduk. Özellikle ben, onlarla gülüp eğlendikçe hayatımda ilk kez sevginin sıcaklığını hissediyordum. Açlığı bile şu anda hissetmiyordum çünkü arkadaşlığı ilk kez tadıyordum. Orada benim için yaptıklarıyla kalbimdeki buzları eritmeyi bir şekilde başarmışlardı. İlk kez birileri, karşılık beklemeden yanımda olmuştu. Daha ne isterdim ki... Bu, başkaları için basit bir şey olabilirdi ama benim yabancısı olduğum bu duygu farklı hissetmemi sağlıyordu. Alaz, yaptığı o kötülüğün sonucunda farkında olmadan bana yeni dostlar verdi. Hepimiz bir kenarda otururken tüm gözler duvarın dibinde kıvrılarak cenin pozisyonu alıp uyuyan

Scanned with CamScanner

Ecrin'deydi. Şu anda hiçbirimiz gülmüyorduk çünkü tıpkı dün gece olduğu gibi Ecrin yine uykusunda ağlayarak sayıklıyordu.

"Ba-ba vurma..." Hıçkırdığında içimden bir şeyler koptu. Herkes sertçe yutkunmuştu. Uyuyunca hep böyle sayıklıyordu.

"Dün de aynısını söyledi!" Kuzey yumruklarını sıktı. Ecrin'i böyle savunmasız görmek onu rahatsız ediyordu. Buzlar kraliçesini oynayan kız, uykusunda küçük bir çocuk gibi savunmasızdı.

"Baba, lütfen!" Bağırarak uyanınca hepimiz onun duygularını incitmemek için başka yerlere bakmaya başladık. Hiçbir şey duymamış gibi rol yapmak çok zordu.

Ecrin kendisini toparlayınca çember şeklinde oturduğumuz için yanıma oturdu. Başını omzuma yaslayıp iç çekince başta ben olmak üzere herkes, bu yaptığı hareket karşısında çok şaşkındı. "İyi misin?" Konuşmakta zorlanıyordum çünkü Ecrin, şu anda kâbuslarından çıkıp bana sığınmıştı.

"Olamıyorum." Neden yaptım, bilmiyordum ama içgüdüsel olarak elimi omzuna koyup ona sarıldım. Benim hoşuma gitmiyordu ama sarılmak çoğu insana iyi geliyordu.

"Anlatırsan rahatlarsın." Üzüntüsünü gizlemeye çalışan Yiğit, onu konuşturmak için sıcak bir şekilde güldü. "Duyduklarımızı sana karşı kullanacağımızdan korkuyorsan herkes, konuştuğumuz her şeyin burada kalacağına yemin etsin." Aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. "İlk yemini ben ediyorum, biyolojik annem ve babam ölsün ki kimseye söylemem." Ecrin gülünce yaptığı yeminin iç kararan güzelliği karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Ölsün, oğlum." Evet, Kuzey de onu destekledi. "Hatta benimkiler de ölsün. Hiç tanımadığım insanların bana ne faydası var?" Bu, onların suçu veya benim suçum değildi. Böyle düşünmemizi sağlayan şey, geride bıraktığımız ama izlerini hâlâ taşıdığımız hayatımızdı.

"Benimkiler ölmesin, sürünsün." Bir beddua da benden geldi. Sanki varlıkları çok işe yarıyordu.

"Benimkiler zaten öldüğü için bir zahmet mezarlarında ters dönsünler." Süslü de lanetler yağdırmadan duramayınca Hakan güldü. "Benimkiler ne halleri varsa görsün." Sesi sonlara doğru hüzünlü çıkınca Hakan'ın hikâyesini merak ettim.

"Ben..." Ecrin derin bir nefes alarak omzumdan ayrılıp bize döndü. "Annemi hiç tanımadım, sadece fotoğraflarını görmüştüm. Annem Güney Koreli ve babam Türk." Fiziksel özellikleri zaten Türk olmaktan uzak olduğu için hiçbirimiz buna şaşırmadık. Siyah ve düz saçları, beyaz teni ve kömür gibi olan çekik gözleriyle aslında Korelilere benzediği en başından belliydi ama doğrudan onlardan biriyle kan bağı olduğunu duymak sürpriz olmuştu.

"Annem turistmiş. Çok iyi Türkçe konuşuyormuş. Türkiye'ye geldiğinde babamla tanışıp birbirlerine âşık olmuşlar ve annem, burada kalmaya karar vermiş. Bana bıraktığı mektupta başta her şeyin çok iyi olduğunu anlatmış ama daha sonra maddi sorunlar yaşamaya başlamışlar ve bir süre sonra da babam içkiye başlamış. Annemin mektubuna göre babam adım adım değişmiş. Âşık olduğu adamın parasızlıktan nasıl bir canavara dönüştüğünü izlemiş." Önce alkol, hemen sonra ise diğer kötü alışkanlıklar ve ne yazık ki devamında olanları az çok tahmin ediyorum.

"Babam işinden kovulunca birkaç yere başvurmuş fakat verdikleri maaşı beğenmeyince gözünü hırs bürümüş. Hep daha fazlasını isteyerek parayı sorun haline getirip durmuş. Oysaki annem, ondan hiçbir zaman lüks bir hayat istememiş." Paranın insana yaptırmayacağı şey yoktu. *Kabul edelim, ben de parayı*

Scanned with CamScanner

çok seviyorum ama para için kötü yollara başvuracak kadar da değil.

"İçkiden sonra kumar gelmiş ve kaybettikçe elindekinden de olmuş. Sonra ise hiçbir şeyden memnun olmayan, kavgacı biri olup çıkmış. Bu kavgalara annem daha fazla dayanamamış. Ben beş yaşıma geldiğimde pasaportunu alarak evden kaçtı." Sadece kendisini kurtaracağına keşke kızını da yanında götürmeyi akıl edebilseydi. Ancak ne yazık ki çoğu kişi önceliği hep kendi hayatına veriyordu.

"Gitmeden önce bana her şeyi anlattığı bir mektup yazarak komşumuza bırakmayı da ihmal etmemiş. Babam, annemden sonra iyice delirip beni yurda bırakınca sekiz yaşına kadar orada kaldım. Orada hatırladığım, yani arkadaşım bildiğim tek kişi Sedef, şimdiki adıyla Yankı. Yurttaki şeyleri yeni yeni hatırlıyorum. Yakında daha çok şeyi hatırlayacağıma eminim." Herkes afallayarak bana bakınca bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Tabii, Ecrin ve ben şimdilerde sürekli kavga ediyorduk ama geçmişte arkadaş olduğumuzu duymayı beklemiyorlardı.

"Damgalandıktan bir yıl sonra babam gelip beni aldı. O gün çok mutlu olmuştum." Gözlerinin içi gülüyordu. "Ama annemin geri dönmesi için beni eve götürdüğünü o sıralarda bilmiyordum. Annem hiç dönmedi ve o, öfkesini her defasında benden çıkarmaktan hiç vazgeçmedi. Babam üç ay önce sokakta çok fazla içtiği için bir kavgaya karışıp öldü." En azından ölmüş de zavallı kıza uyguladığı şiddet son bulmuş.

"Ölümünden sonra da hiçbir şey güzel olmadı. Alacaklılar evi basıp ne var ne yoksa aldı. Evi de zaten kumar borcuna karşılık sattığı için ev sahibi beni evden attı. Komşularda kaldığım sıralarda eğitmenim geldi. Tesiste eğitilmeyi kabul edersem burada kaldığım süre boyunca rahat edeceğimi söyledi. Daha fazla kimseye yük olmak istemediğim için kabul etmekten başka çarem yoktu." Ecrin sustuğunda ona ok attığımız sahada söylediklerimi hatırlayınca kendimden utandım. Tesise gelmeyi can korkusu yüzünden kabul etmemişti. Kısa süre için de olsa kalacak bir yer bulduğu için kabul etmişti.

"Evet, Kuzey'in kediciği Sedef!" Yiğit, tek kaşını kaldırarak neşeli bir sesle her birimize baktı. "Siz hatırlamıyorsunuz ama ben hepiniz hakkında az çok bir şeyler hatırlıyorum. Ben de bu sakar kızın küçük Sedef'i neden bana hatırlattığını düşünüyordum. Demek o Sedef sensin. Kızım, yurttayken seni ağlattım diye Kuzey bir seferinde canıma okumuştu. O zaman da seni yanından ayırmazdı." Şaşkın bir şekilde Kuzey'e döndüğümde Yiğit'in söylediklerini gülerek kabul etti. Çocukken beni hiç yanından ayırmadığı doğru muydu?

"Kim olduğumu biliyor muydun yani?" Sorduğum soruya karşılık ellerini yanaklarıma bastırdı. Alnımdan öperek iç çekti. "Sen kaçtıktan sonra ben de yurttan kaçtım. Çok aradım seni ama bir türlü bulamadım. Asıl garip olansa kardeşim dediğim kızı yıllar sonra bir gece, karanlık bir sokakta bulmamdı." Aman Allah'ım, o gece beni tanımıştı, değil mi? O yüzden yiyecek bir şeyler bırakmıştı. Vişne suyu tesadüf değildi, onu çok sevdiğimi biliyordu.

"Nasıl tanıdın?" Gülerek saçlarımı karıştırdı. "Attığın çığlıktan çünkü sadece Sedef'in çığlığı her yerde yankılanırdı. Ancak asıl seni tanımamı sağlayan şey, yolun ortasında bana bakan mavi gözlerindeki tanıdık duyguydu. Aslında kimlik bahaneydi, iyi olduğunu görmek için seni takip ettim. Beni tanımamıştın, seni korkutmamak için kim olduğumu söylemedim. Sabah uyanıp kaçtığında da seni takip etmeyi bırakmamıştım ama sen izini kaybettirdin. Ben gidecek yerin olmadığını anladığımda seni ürkütmeden benimle yaşamaya nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum ama sen yine gittin." Sonlara doğru tüm neşesi kaybolmuştu, yüzü hüzünle gölgelendi. Belki onu hatırlamıyor-

Scanned with CamScanner

dum ama başından beri ona yakın hissetmemin sebebini şimdi anlıyordum. Kuzey ne geçmişte ne de şimdi beni korumayı hiç bırakmıştı.

"Peki, sana nasıl sesleneceğiz? Sedef veya Yankı? Hangisi?" Bağımlı'nın sorusuna karşılık omuz silktim. "Kimlikte Yankı yazıyor, Sedef yok." Hepsinin yüzünün asılmasının sebebi tıpkı benim gibi yurttaki bazı anılarımızı hatırlamaktı ve şimdi Sedef diye bildikleri kıza Yankı demek istemiyorlardı. "Tamam oğlum, yalnız kaldığımızda isterseniz Sedef diyebilirsiniz ama diğerlerinin yanında Yankı'yım." Bu, onları yeniden neşelendirmeye yetti. Bugün onları üzmek istemiyordum.

Bağlanmak yok, Sedef yok! Onları koru ama alışma çünkü sadece Yankı Sarmaşık var.

"Açım!"

"Açım!"

"Açım!"

Kuzey, "Kedicik bir daha bağırırsan alırım ayağımın altına!" diye beni terslediğinde somurtarak susmak zorunda kaldım. Üç gün oldu ama günde bir öğün yemek getirmek dışında kimse gelmedi. Bugün cezamızın bittiği gündü. O vakit niye hâlâ hücredeydik?

"Ama ben çok acıktım," dediğimde kapıdan gelen seslerle hemen ayağa kalktık.

Kapıyı açan Buzdağı'nı görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak hemen yanımda duran Ecrin'in omzuna yüzümü gömdüm. "Şu ölüm taciri gidince haber et."

"Evet, asiler." Atalay'ın gülen sesini duyup başımı usulca kaldırınca tüm eğitmenlerin içeri girdiğini gördüm. "Nasıl geçti

şu üç gününüz?" Bu lanet Yeşil Gözlü Yakışıklı, aklınca bizimle dalga mı geçiyordu?

"Size ne?" Çocukça olabilir ama bunu söyledikten sonra küçümseyen bakışlarımı tüm eğitmenlerin üzerinde gezdirdim "Pardon da bizim derdimiz sizi mi gerdi?" Yarasalar gülmemek için başını başka tarafa çevirirken, eğitmenler böyle düşmanca bir cevap beklemiyor olacaktı ki hepsi şaşkındı.

Gözlerini benden ayırmayan o ruhsuza bilerek bakmıyorum.

"O nasıl söz, Yankı?" Yosun, hüzünlü gözleriyle bana baktı. "Bu cezayı vermek zorundaydık. Diğerlerinin de aynı şeye kalkışma ihtimalini göze alamayız. Ayrıca şu üç günde emin olun, hiçbirimizin keyfi yoktu." Duygusallıkta çığır açan kadının dolan gözlerine kanmaya niyetim yoktu. Efe Can gibi olmadığım için bu duygusallık bende işe yaramıyordu.

"Ceza umurumda mı sanıyorsunuz? Beni öldürmeye çalışan bir adam ve ekibinin ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Artık Drakula'nın çaylağı olduğuma göre farklı saflardayız. Yeni eğitmenim sizden hoşlanmıyor ve nedenini artık çok iyi anladığım için mümkünse bundan sonra benim hakkımda karar vermeyin." Ansızın kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Hoş, artık bana ceza verme yetkisi de onda olduğuna göre bana bir şey yapamazsınız." Cezamız bittiği için son noktayı koyarak Afrodit'in yanında hızla geçip dışarı çıktım. Bu saatten sonra onların çaylağı olmadığım için bu, bana verdikleri son cezaydı.

Kendimi rakip takıma transfer ettiğime inanamıyorum.

Koridorda yürürken arkamdan, "Bekle!" diyen kızgın sesini duyunca hemen asansörün yanına giderek düğmeye bastım. "Konuşmamız gerekiyor." *Bulursan konuşursun tabii.*

"Artık söyleyeceklerinizle ilgilenmiyorum." Kapılar açıldığında tam içeri girecektim ki aklıma gelenlerle bir küfür savurdum. *Hay lanet şeytan! Şimdi olacak iş mi bu?*

Scanned with CamScanner

"Bunu mu arıyorsun?" Hemen arkamda duyduğum sesi yüzünden boş bulunup çığlık atarak ona doğru döndüm. Elinde, üzerinde ismimin yazdığı kartım vardı. O olmadan asansörü kullanamazdım.

Meydan okuyan bakışları üzerimde oyalanırken ondaki değişikliği hemen fark etmiştim. Saçları hiç tarak görmemiş gibi darmadağındı ve kahretsin ki dağınık saç ona çok yakışıyordu. Kahvenin lanet tonuna sahip büyüleyici gözleri günlerdir uyku yüzü görmemiş gibi yorgun bakıyordu. Normalde de çok az uyuduğunu söylemişti ama şu üç günde hiç uyumamış gibi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Tıraş etmediği hafif kirli sakalı köşeli çenesine muazzam bir güzellik katarken, belirgin sert hatlara sahip yüzü bir rahibeyi bile baştan çıkarabilirdi. Ancak ben kesinlikle bir istisna olmalıydım ki bu adamın bende uyandırdığı tek duygu nefrete dayalı karanlıktı. "Konuşalım, Sedef." *Sesi neredeyse yalvarır gibi mi çıktı yoksa bana mı öyle geldi?*

Elindeki kartı ona dokunmamaya çalışarak uzanıp aldım. "Hani size *eğitmeninizi öldürmenizin mutlaka mantıklı bir sebebi vardır*, demiştim ya. İşte, o sözümü geri alıyorum çünkü siz kendi çıkarlarınız uğruna sebepsizce birini öldürecek kadar duygusuzsunuz." Onu, bana anlattığı yarasıyla vurmak çok adice olabilirdi ama daha önce de dediğim gibi bir yerde açık yara varsa ben sargı bezi yerine elime bir avuç tuz alarak koşardım o kişinin imdadına. Rahat durduğu sürece sıkıntı yoktu ama az bir canımı yaksın, hiç acımadan bir avuç tuzu basardım kanayan yarasına.

Ben aslında kendi içimde çok iyi biriyim azizim; tek sıkıntı, kendi içimde olması.

Ruhsuzca sarf ettiğim sözler yüzünden sertçe yutkunan adamın bana olan bakışlarının ne anlama geldiğini bilmek istemi-

yordum. Arkamı döndüğüm esnada kolumu tuttu. "Panzehri vermek için odana geldim, yoktun. Durumun ciddileştiğinde eğer o vermezse sana ilacı vermeyi düşünüyordum." Bana bir açıklama yapmasını beklemiyordum. Hoş, zaten yemekhanede gereken açıklamayı herkesin içinde yapmıştı.

Diğerleri için benim hayatımı gözden çıkardığını söylemişti.

Kolumu sertçe kurtarıp kaşlarımı çattım. "Orada bana panzehri vermeyi düşünüp düşünmediğinizi sorduğumda hayır dediniz! Şimdi bu yalana inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?" Gerçekten beni kandıracağını düşünüyorsa yanılıyordu. Bu adama güvenmemem gerektiğini çok iyi öğrenmiştim.

Öcü haklıydı, Alaz Altuğ Sipahi'ye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

Başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarken beni nasıl ikna edeceğini bilmiyor gibiydi. "Yemekhanede öyle söylemem gerekiyordu. Bir kez olsun sorgulamayı bırakıp bana inanmayı seçemez misin?"

"Ben ilk kez sorgulamadan bir halt yedim ve odama koyduğunuz zehri içtim! Onda da az kalsın ölüyordum. Size bu saatten sonra ne inanırım ne de güvenirim!" Hemen asansöre binerek kapıların kapanmasını sağladım. Aynı hatayı ikinci kez yapmaya niyetim yoktu.

İnadım tuttu bir kere, bundan sonra ne yapsa geri adım atmam.

Yemekhaneye girdiğimde kimseye bakmadan tepsiyi alarak içini rastgele kek, poğaça gibi şeylerle doldurduğumda diğer Yarasalar da içeri girmişti. Ben hâlâ bir şeyler alırken onlar yiyeceklerini almış, hep oturdukları masaya yerleşmişlerdi. Fulya oturduğu yerden tepsisini alıp onların masasına yönelttiği es-

Scanned with CamScanner

nada Naz ve Ecrin kaşlarını çatarak ayağa kalktılar. "Aklından bile geçirme." Öyle bir bağırdılar ki zavallı kız ürkerek geri çekilmişti.

"Eğitmenim değiştiği için artık sizin liderinizim, canım." *Ben az önce buna zavallı mı dedim? Evet, bir nevi zavallı olduğu doğru. Özellikle söylediklerinden sonra. Bu kızın saçını başını yolasım var. Şaka değil, gerçekten döverim ben bunu.*

"Eğitmenin değişti, grubun değil, yılan." Ecrin'in son söylediği şey beni güldürdü. Fulya için doğru isim yılandan başka bir şey olamazdı zaten. Bu ismi ilk ben koymuştum. "Bizim bir liderimiz yok. Şimdi git, kendi evcil hayvanlarına liderlik tasla." Hızını alamayan Koreli, başını çevirip bana kızgınlıkla baktı. "Sarmaşık, gel şuraya sen de." *Şimdi beni niye azarlıyor? Kim birilerine sinirlense hırsını benden çıkarıyor.*

Çocukların masasına oturduğumda Fulya, söylenerek kendi masasına dönmüştü. "Bendeki kredi kartı takıntısı bile ondaki liderlik takıntısı kadar değil."

"Bence kendi takıntını da hafife alma Nafile, ilk gün alışveriş yapamadın diye az kriz geçirmedin."

"Nafile nereden çıktı? Naz! Naz! Naz! Adımı aklında tutman bu kadar zor olamaz." Bu isim sorunu kızı delirtiyordu. Bence Yiğit, bilerek onun ismini söylemiyordu. Geri zekâlı değilse üç harfli bir ismi hatırlamak o kadar zor olmamalıydı.

"Olamaz ama ya!" Ecrin homurdanarak elindeki poğaçayı küskün bir tavırla masaya bırakınca Hakan ile konuşan Kuzey hemen ona döndü. Neden üzüldüğünü anlamak ister gibi onu süzdü. Ecrin'in çay bardağının içinde gördüğü poğaça kırıntısıyla yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Yeni bir çay almaya üşendiği için çayına düşen kırıntıya üzülmüş olmalıydı. Kuzey henüz hiç içmediği çayını Koreli kızın önüne koyduktan sonra onun çayını alarak geri çekildi. Ecrin şaşkın gözlerle ona bakarken onun çayından büyük bir yudum alarak yeniden Hakan ile olan sohbetine döndü. Yanımdaki kızın büyülenmiş bakışlarından habersizdi.

Ben bunu Kuzey'e söylerim arkadaş, öyle insanların mahremiyetine asla karışmam olayı yok bende. Aksine bunu söyleyip bir güzel ortalığı karıştırırım.

Kahvaltıdan sonra hemen odama giderek hızlı bir şekilde duş aldıktan sonra giyinip odamdan çıktım. Beni bekleyen adamı görünce gülerek koridorda koşmaya başladım. "Koş Ahmet, yine geç kaldık." Ahmet ile aceleyle asansöre bindiğimizde kendi kartıyla beşinci katın düğmesine bastı. "Cezanın bitmesine sevindim."

"Benim refakatçim sen misin? Genelde hep yakınımda oluyorsun." Beni eğitim yerine getirip götüren hep o oluyordu.

"Öyleyim ama diğerlerinin senin deyiminle bir refakatçisi yok. Genelde hep geç kaldığın için eski eğitmenin tarafından bu iş için görevlendirildim."

"Laf arasında geç kalmam ile ilgili bana laf soktuğun dikkatimden kaçmadı, ajan." Gülmek dışında herhangi bir şey yapmamıştı. Zaten asansör açılınca yeniden koşmaya başladık.

Yanımda koşan Ahmet'i görünce kendimi tutamayıp kıkırdadım. Sayemde spor yapıyordu ama bir teşekkür etmek yoktu. "Salona kadar yarışalım mı?" dediğim anda beni sollamasıyla, "Başla demedim ki!" diye bağırarak ona yetişmek için peşinden koştum.

İki koridoru koşarak geçtikten sonra büyük salonun kapısını görünce içeriye bodoslama daldım. Çok hızlı koştuğum için kendi ayağıma takılınca çok sert bir düşüş bekliyordum ki zaten öyle de oldu. Dizlerimin üzerine gürültüyle düştüğümde sızlayan diz kapaklarım yüzünden ağlayabilirdim. "Bu kızın düştü-

Scanned with CamScanner

günü görmediğim tek bir gün bile yok." Alaz'ın hemen yanında duran Fulya'yı insan yerine koyup ciddiye almamam ne kadar da iyiydi.

Herkes salonun bir köşesinde kendi eğitmeninin yanında dururken Alaz'ın delici bakışları altında gidip Drakula'nın tam karşısında durdum. "İyi görünüyorsun." Gözleri beni süzerken omuz silkerek elimle korkunç yüzünü gösterdim. "Keşke ben de sizin için aynı şeyleri söyleyebilsem," dediğimde kaşlarını çattı. Böylece ilk günden yeni eğitmenimi kızdırdığımı anladım.

Olmuyor, deniyorum ama ben aklımdan geçen şeyleri hemen oracıkta söylemeden duramıyorum.

Dişlerinin arasından, "Başlayalım," dediğinde canımı çıkaracağını anlamış oldum. Keşke güne, ona iltifatlar yağdırarak başlasaydım.

Üzerimdeki hırkayı çıkardım. Ona bakıp dizlerimin üzerinde hafif eğilerek reverans yaptım. "Öncelik sizin, lordum. İlk atağı yaparak Kont Drakula'ya kabalık etmek istemem." Biliyorum, sinir bozucu bir karakterim vardı ama eğitmenim kim olursa olsun onu kızdırmadan rahat edemiyordum. Ya ben sorun çıkarmadan duramıyordum ya da herkes fazla alıngandı.

Ben kızmasını beklerken söylediklerim hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle gülünce tüm gözler merakla bize döndü. Özellikle Alaz onu güldürmemden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatarak bu tarafa bakıyordu. "Seninle çok eğleneceğiz." *Hayır, Yankı, "Ben kesinlikle eğlenmiyorum," demek yok! Daha fazla şansımı zorlayıp da bu vampirin elinde can vermek istemiyorum.*

18. BÖLÜM

Dudağımdan akan kanı silmek yerine emdiğimde bu hareketim yeni eğitmenimin gözünden kaçmamıştı. İkinci yumruğu yüzümle buluşmak üzereyken aceleyle yere diz çöktüm. Başını eğip ne yaptığımı anlamaya çalışırken, kafamı kaldırıp sırıttım ve ayak bileklerini tuttuğum gibi kendime doğru çektiğimde sırtüstü yere düştü. Hemen ayağa kalktığımda ellerini yere bastırıp doğrulacağı esnada dizimi kaldırarak tam yüzüne bir tekme savurdum. Ancak onu hafife almamam gerektiğini göstermek için ayağım yüzüyle buluşmak üzereyken bileğimden tutmayı başarmıştı. Başını kaldırıp tıpkı az önce benim yaptığım gibi sırıttı. Birazdan olacakları bildiğim için son duamı etmeye başlamam gerektiğini düşündüm. Ayak bileğimi sıkarak kendisine doğru çektiği an sırtüstü yere yapıştım. Başımı taş zemine çarpınca acıyla attığım çığlığa engel olamadım. Burada kimsenin acıması yoktu. Eğitim adı altında her gün düzenli olarak dayak yiyordum.

"Bu kadar mısın?" Ayağa kalkarak alayla güldü. Bundan daha fazlası olduğumu birazdan anlayacaktı.

Yenilgiyi kabul etmeyen benliğim ayağa kalkmamı sağlamıştı. Boynumdaki beyaz tül fuları çıkardım. "Beni hafife almayın, lordum." Fuları gözlerime bağladım çünkü rahatsızlığımdan dolayı o bana dokundukça gardımı düşürüyordum fakat rakibimi görmeyince korkumu unutabiliyorum.

Scanned with CamScanner

"Bunu tekrar yapmak eğlenceli olacak." Her yer zifiri karanlıkken avıyla oynayan bir yırtıcı gibi etrafımda dönüyordu.

Tüm hayatım karanlık sokaklarda geçtiği için duyularımı açmam uzun sürmedi. Öyle ki karnıma gelen yumruğunu tuttuğum an bacak arasına dizimi geçirmiştim. Bir küfür savurarak inlediğinde güldüm. "Acıtmış olmalı."

"Edepsiz kız!" Sesi kızgın gelse de eğlendiğini biliyordum.

Bir anda hamlelerini hızlandırarak bana saldırmaya başladı. Birkaçından kurtulsam da göğsüme gelen yumruğuyla çığlık atarak elimle sağ göğsümü tuttum. "Bu acıtmış olmalı," dediğinde kaşlarımı çatarak bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Edepsiz adam!" İntikam almakla yetinmedi, sözlerimi de iade etti. Neyse ki insafa geldi de geriye çekilerek kendimi toparlamama izin verdi.

Onu görmeyince o kadar da korkutucu değil.

Ter içinde kalana dek karanlıkta dövüşmeye devam ettik. İşin garip yanı bana vurdukça ona kızmam hoşuna gidiyor gibiydi. Ben ona vurduğumdaysa daha çok gülüyordu. Arada bana neyi, nasıl yapacağımla ilgili taktikler veriyor ve ben güçsüz düştükçe kendimi toparlamama müsaade ediyordu. Keyifli, evet kesinlikle Drakula ile başladığımız küçük oyun çok keyifliydi. Onu iğnelediğimde aynı şekilde bana karşılık vermesi bile hoşuma gitmişti çünkü az konuşan erkeklerden nefret ediyordum. Alaz, çok az konuşuyordu. Dizime yediğim tekmeden sonra arkamı dönerek ona bir yumruk savuracakken bileğimi havada tutmuştu. Kendimi ondan kurtarmak için dizimi kaldırdığım an bacağımı tutmasıyla geriye çekilmeye çalıştım. Buna izin vermeyince daha çok direndim lakin ikimiz de dengemizi kaybedince ben sırtüstü yere düşerken o da üzerime düşmüştü. "Ah!" *Allah'ım, ezdi beni!* "Kaç kilosunuz acaba? Kaburgalarım kırıldı." Uzanıp gözlerimdeki fuları çıkardı. Keşke bunu yapmasaydı çünkü onu görmek beni korkutuyordu.

O ağırlığını kollarına verdiğinde ben, gözlerim ışığa alışsın diye biraz bekledikten sonra usulca gözlerimi açtım. "Sen de fazla zayıf değilsin, gece kuşu." Kendimin farkındaydım, buna alınmadım çünkü değil altmış altı, yüz kilo olsam da ben yine kendimi severdim.

Nefes nefese gözlerimi kırpıştırıp başımı çevirince herkesin bakışlarını üzerimizde hissettim. Hepsi eğitimi bırakmış, bizi izliyordu. Üstelik Alaz'ın bakışları insanı ürpertiyordu. Kaşlarını çatan adamın şakağında nabız gibi atan damarlar ondan korkmama yetiyordu. Gözleri benimle Drakula'nın üzerinde oyalanırken onu üzerimden çekip öldüresiye yumruklamak istercesine gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Tabii, ben hâlâ Drakula'yı iterek uzaklaştırmadığım için elleri yumruk oluyor, sıktığı parmaklarının boğumları geriliyordu.

Eğitmenim üzerimden kalkınca ben de hemen ayağa kalkarak kendime çekidüzen verdim. "Ne bakıyorsunuz? Düştük herhalde, kör müsünüz?" Daha fazla dayanamayıp sitem edince nihayet hepsi kendi işine döndü. Tabii, Alaz hariç çünkü o, delici gözlerini bizden ayırmıyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter."

"Henüz yorulmadım." Alaz'ın akşama kadar canımı çıkarmasına alıştığım için bu mola hiç hoşuma gitmedi.

"İlk günden seni fazla zorlamayacağım, odana gidip dinlen." Eğitmenim bunları söyledikten sonra çıkıp gitmişti. Bu adam ciddi miydi? Böyle ağırdan alırsa hiçbir şey öğrenemezdim ki!

Odama gitmek istemediğim için bir köşeye çekilerek etrafımdaki kişileri izlemeye başladım. Bağımlı'nın yumrukları iyi gibiydi ancak eğitmenine karşı mesafeli olduğunu fark ettim. Ecrin dizine yediği tekme ile yere düştüğü için Atalay'ın uzattığı eli tutmadan kendisi ayağa kalkmıştı. Kuzey, Afrodit'in baştan çıkaran kışkırtıcı hareketlerini görmezden gelerek, ona karşı

Scanned with CamScanner

tavrını açıkça ortaya koymuş, işine odaklanmıştı. Hatta Afrodit onun ensesine dokununca kadından uzaklaşarak kum torbasına yönelip öfkeyle yumruk atmaya başladı. Ecrin bunu görünce hoşuna gitmiş gibi Afrodit'e küçümseyen gözlerle bakınca, Kuzey onun yaptığı şeyi fark edip sırıtarak önüne döndü. Naz, Simay'ın ona verdiği taktikleri umursamaz bir edayla dinliyor ve uyguluyordu. Ancak kadına verdiği *umurumda değilsin* mesajı çok açıktı. Yiğit ise ağzındaki kanı tükürerek eğitmenine öfkeyle baktığında adam neye uğradığını şaşırmıştı. Alaz'ın beni zehirlemesiyle Yarasalar onlara karşı tavır almıştı. Bu hoşuma gidiyordu çünkü bence hepsi güvenilmez insanlardı. Burada birbirimizden başka kimseye güvenemezdik yoksa yine bizi zehirlemeye kalkışırlardı.

Başımı çevirdiğimde bir köşede somurtarak oturan Efe'yi gördüm. Yosun onun önünde diz çökmüş, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. "Efe, lütfen. Üç gündür odandan hiç çıkmadın. Şimdi de benimle konuşmuyorsun." Anlaşılan, Efe bile biz hücredeyken kendisini odaya kapatarak onları protesto etmişti.

Efe kollarını göğsünde birleştirdiğinde *hıh* dercesine başını başka tarafa çevirdi. "Siz Yankı'yı öldürmeye çalıştınız, ben hepinize küstüm." Sanki on dokuz yaşında değil de beş yaşında gibi davranıyordu.

Yosun'un da gözleri doldu. "Be-ben çok üzgünüm." Aniden ağlamaya başladığında Efe de ağladı ve ben bu tuhaf ikiliyi ağzım açık izledim. *Yemin ederim tencere-kapak gibiler! Kadın gitmiş, kendisine benzeyen birini çaylağı olarak seçmiş.*

"Lütfen, yeter." Fulya'nın acı çeken sesiyle başımı çevirip ona baktım. Yerde iki büklüm karnını tutuyor ve Alaz'a yalvarıyordu.

Kahverengi tutamları her zamanki gibi dağınık duran adamın keskin yüz hatları huzursuzdu. Üstelik hiç yorulmamış

gibi en küçük bir terleme belirtisi bile yoktu. "Tüm gün yalvarmaktan başka bir şey yapmadın." Ben Fulya'nın yerine olsam darbe aldıkça yalvaracağıma hırslanıp ona daha çok saldırırdım. Alaz, şu anda sızlanan çaylağından bunu bekliyordu. Ben ise giden eğitmenimden Alaz'ın yaptığı gibi beni zorlamasını beklemiştim.

"Zayıflığı bırak ve bana karşılık ver." Alaz'ın söylediklerine bir an gülecek gibi oldum. O, güçlü bir çaylak yetiştirmek istiyordu lakin Fulya, onun istediği gibi onu zorlamıyordu.

Sarı yılan, nihayet düştüğü yerden kalkarken sırıttı. "Senin hiç zayıf olduğun bir şey yok mu?" Kirpiklerinin altından ona bakan kız, şimdi niye dudaklarını ısırıyordu? Ayrıca ne ara senli benli konuşacak kadar samimi oldular? Şu yarım günde Fulya'daki tek değişiklik, artık Alaz'a yiyeceği akşam yemeği gibi bakıyor olmasıydı.

Onun bu sorusuyla Alaz uyarıcı bakışlarını ona doğrultunca onu kızdıran bir şeyler olduğunu anladım. "Zayıflıklar insanı dibe çeker. Şimdi mesafeni koru ve kendine çekidüzen ver." Adam ciddi ciddi Fulya'ya *seni istemiyorum* mesajı verince Fulya'nın değişen yüzünü görüp kıkırdadım. *Kahretsin, yakalandım!*

İkisi de başını çevirip beni görünce gülüşümü dudaklarımdan zor sildim. "Komik mi?" Bu kız Alaz'a olan hislerini kimseden saklamıyordu. Arsızlığın kaçıncı boyutuna ulaşmıştı acaba?

"Değil." *Bana ne* der gibi omuz silktim. "Sadece fazla belli ediyorsun, bunu sana karşı ilk fırsatta kullanabilirim." Yerdeki hırkamı alarak Kuzey'e doğru yürürken onun sözleri yüzünden durmak zorunda kaldım. "Aşk hakkında ne düşünüyorsun?" Ona doğru döndüğümde aslında bu soruyu bana değil de Alaz'a sorar gibiydi. Kızda kesinlikle utanma diye bir şey yoktu. Beni öldürseniz, bir erkeğin yanında böyle şeyler söyleyemezdim.

Scanned with CamScanner

Ya da daha beterini söylerim çünkü çenem açıldığında durdurabilene aşk olsun.

"Bilmem ama bence aşk, karşılıklı olduğunda güzeldir." Ona bakıp gözlerimle beni izleyen Alaz'ı işaret ettim. "Platonik aşkları saçma buluyorum. Sonuçta beni istemeyeni ben niye isteyeyim? Onun kalbi beni sevmiyorsa benim kalbim geri zekâlı mı da gidip onu sevsin?" Fulya böyle bir cevap beklemiyormuş gibi kaşlarını çatınca Alaz için aynı şeyleri söyleyemeyeceğimi anladım.

"Sen ne anlarsın be!" *Aptal,* hem sordu hem de bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Senin gibi bir zavallının bildiği tek aşk, yemekler."

"Kızım, mal mısın sen?" Ciddi anlamda birkaç tahtası eksikti. "Bir erkeğin aşkı karın doyurmuyor. Önemsiz kıldığın o yemekleri üç gün yemediğinde geberip gidersin. Ama âşık olduğunu sandığın kişiyi üç gün görme, sağlığından bir şey kaybetmezsin. Bir erkek ile yemekleri kıyasladığında bence yemekler açık ara alır maçı." Onun için nasıl işliyordu bu durum, bilmiyorum ama benim en büyük aşkım mideme giren lezzetli şeylerdi.

Tam konuşacaktı ki daha fazla onunla muhatap olmak istemediğim için elimi kaldırarak onu susturdum. "Hem aşk diyorsunuz da aşk dozunda iyi. Yeter ki onursuz olmasın." Gözlerim Alaz ile buluşunca ne o bakışlarını çekti ne de ben. "Onursuz insanın aşkı da oyunsuz olmaz. Kime gönül verdiğine dikkat etmeli insan." Onlara sırtımı dönerek uzaklaştım. Burada çok bile kalmıştım. Kendisini Alaz'a kanıtlayacak diye onunla zaman kaybetmek istemiyordum.

Her haltı yedik de bir tek aşk eksik kaldı sanki.

"Efe'yi gören var mı?" Kaşığımı patates püresine daldırdığımda Efe'nin öğle yemeğine gelmemesi dikkatimden kaçmamıştı.

Ecrin ayranını içmeyi bırakıp masaya koydu. "Yarım saat önce bahçede gördüm. Eğitmenini ağlattığı için üzgün hissediyormuş ve yemek yemeyecekmiş." Buna hiç şaşırmamıştım çünkü Efe, mutlaka üzgün hissedecek bir şeyler bulurdu.

"Hey, Sakar!" Bağımlı'nın sesiyle kapının yanında duran çocuğa döndüm. Ah hayır, özellikle bana bakarak pis pis gülüyorsa mutlaka altından bir şey çıkacaktır. "Gel bak, sana ne getirdim." Ellerini arkasında tutarken bu bakışlarının hayra alamet olmadığını anladım.

Ayağa kalkarak ona doğru yürürken güldüm. "Ne o, bana uyuşturucu mu getirdin?"

"Uzat ellerini." Ne vereceğini merak ettiğim için aptal gibi ellerimi uzattım. Avuçlarıma bıraktığı şeyi görünce Naz ve Ecrin çığlık atarak masanın üzerine çıktı. Erkeklerse küfürler savurarak ellerime bakıyordu. *Allah belasını versin, avucumun içinde bir şey hareket ediyor!*

Soluğumu tutarak başımı usulca eğdim ve koluma doğru sürünen şeyi görünce deli gibi bağırırken aklımı kaçıracağımı sandım. "Yılan!" Evet, bu geri zekâlı, gerçekten bana bir yılan getirmişti. Simsiyah pulları olan bir yılandı bu. Üstelik bileğime dolanıp gözlerini bana diktiği için kımıldayamıyordum. *Ağlamak serbest mi?*

Başımı usulca çevirdiğimde Çakalların korkuyla bileğimdeki şeye baktığını, eğitmenlerinse sanki her zaman bileğime bir yılan dolanıyormuş gibi eğlenen gözlerle beni izlediğini gördüm. *Allah aşkına, bunlar ciddi mi? Yılan bu, yılan!* "Ha-Hakan." Yutkunarak ağlamaklı gözlerimi ona doğrulttum. "Bana anakonda mı getirdin, Allah'ın belası!" diye tısladığımda yılan da tıslayınca bir küfür savurdum. *Tıslamak yok!*

Scanned with CamScanner

Ben burada ecel terleri dökerken bu pislik çocuk, gülerek cebinden çıkardığı telefon ile beni videoya çekiyordu. "Korkma, Sakar; zehirli değil o." Tüh ya, keşke bunu önceden söyleseydi çünkü ben çoktan korkudan titremeye başlamıştım. "Kuzey, gel şunu al benden." Neredeyse korkudan ağlayacaktım. Bence bu şey zehirliydi ve beni ısırmak ister gibi bakıyordu.

"Ben aranıza girmeyeyim, Kedicik." *Kedisini bir yılanın insafına bırakan düşünceli insan.*

"Yiğit?" Yutkunarak kocaman açtığı gözleriyle bileğimdeki şeye bakıyordu. "Kızım, yılan o! Eğer kızlarla birlikte masanın üzerine çıkmadıysam erkeklik gururundan." Korkuyla konuştuğunu duyunca eğer koluma dolanan bu şey olmasaydı ona gülebilirdim ama bunu yapamıyordum çünkü şu zehirli şeyle bakışarak aşk yaşadığımızdan gözlerimi sevdiceğimden ayırıp ona ayıp etmek istemiyordum.

Yağlı ve soğuk derisi koluma dolanarak gittikçe yukarı çıkınca, "Fulya! Gel al şu akrabanı benden!" diye seslendim. *Sülalesinden biri bizi ziyarete gelmiş, kalkıp bir hoş geldin demiyor. Yok azizim, atalarımızdan kalan misafirperverlik ölmüş.*

Kimseden yardım gelmeyeceğini anlayınca gözlerim tekrar Hakan'ı buldu. "Al şunu, pis bağımlı."

"Bence seni çok sevdi, Sakar."

"Allah seni kahretsin, Hakan! Sadece kahretmesin, aynı zamanda belanı da versin. Yılanlara gel inşallah."

Kolumdaki yılanla öylece kalakalmıştım ki Efe içeri girdi. "Yankı!" Kız gibi tiz bir ses çıkartıp çığlık atarak beni videoya çeken aptalın arkasına saklandı. "Kolunda siyah bir yılan var!" *Nasıl da hemen bildi? Valla büyük başarı. Sanırım bayılacağım.*

"Ya-Yankı, o seni ısıracak mı?" Efe'nin ağlamaya başlamasıyla hem korkudan hem de sinirlerim bozulduğu için ben de

ağlamak üzereydim. "Amacı yılanlıktan terfi ederek bir prense dönüşmek ise öpebilir de."

"Yankıcığım, prense dönüşen kurbağaydı." Bu şey omzuma kadar çıktı ama o buna mı takıldı?

"Efe, sen gel, tut şunu. Bakalım adını hatırlayabiliyor musun?" Yardımıma hiç ummadığım biri yetişmişti. Alaz, gülüşünü saklamaya çalışarak ayağa kalktı ve yanıma gelerek bileğimdeki hayvanı hiç korkmadan aldı. "Bahçede bunlardan çok var, zararsızlar." Küçük bir hatırlatmadan sonra yılanı Ahmet'e uzattı. Ahmet o hayvanı alarak yemekhaneden çıkınca daha önce hiç bu kadar rahatladığımı sanmıyorum. Yılan gitmişti ama sanki hâlâ kolumdaymış gibi hissediyordum.

Gözlerim Hakan'ı bulunca aceleyle telefonu cebine koyduğunu görüp ona tehlikeli bir şekilde sırıttım. "Efe Can, kapıyı kilitle, oğlum." Efe hemen arkasındaki kapıyı kilitleyince Hakan bir küfür savurup koşarak masaların arasına daldı. "Buraya gel!" Peşinden koştum. Bu yaptığının hesabını vermeden benden kurtuluşu yoktu.

Geri zekâlı, bana yılan getirmiş!

Yağmurun altında sırılsıklam olduğumda yanımdaki çocukla birbirimize ters ters baktık. "Allah belanı versin, pis bağımlı." Hep yaptığım gibi yine ona bela okuyordum.

Bana bakıp sırıtınca dudağı patladığı için canı yanmış olmalı ki inleyerek sustu. "Bana yumruk atmasaydın, şimdi sıcak yatağımızda olacaktık." Sitem etmesi beni daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Evet, yemekhanede onu yakalayıp yumruk attığım için kural ihlali yapmıştım ve o da beni kışkırttığı için ikimiz de ceza almıştık. Tüm öğleden sonrasını bahçede geçirdiğimiz yetmemiş gibi sabaha kadar da burada kalacaktık.

Scanned with CamScanner

Dondum lan burada!

Hakan ile yan yana ayakta durmuş, sabah olmasını bekliyorduk. Bu çok komikti çünkü daha sabah olmasına saatler vardı. Üstelik balkonda bizi gözetleyen bir nöbetçi olduğu için oturmamız yasaktı ve bacaklarım uyuşmuştu. Hava karanlıktı, yağmur yağdığı için ikimiz de soğuktan titriyorduk. Diğerleri bir ara gelip bizimle dalga geçerek tesise döndüler. Saat muhtemelen on iki olmuştu ve hepsi çoktan uyumuştu. Karşıdaki ağaçların arasında bir gölge fark ettiğimde ürkerek soluğumu tuttum. Kalbim hızlanmıştı. Tesisin kapıları kapandığı için bizi içeri almazlardı. Tam bağırmak üzereydim ki saatlerdir beni içeri alsınlar diye sürekli bağırdığım aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi bağırsam da yine numara yaptığımı düşünecekleri için eminim ki kimse gelmeyecekti. Başımı kaldırarak bir umut balkondaki nöbetçiye baktım lakin adamın yerinde yeller esiyordu. Alaz olası bir tehlikeye karşı bizi koruması için onu özellikle görevlendirmişti ama adam yerinde yoktu. Gölgenin biraz daha yaklaştığını fark edince Hakan'ın elini sıkıca tuttum. "Tek kelime etme ve benimle gel." Karanlık hissi beni yeniden ele geçirince elini bırakmak zorunda kalmıştım.

Hakan için gelmişti.

"Buradan ayrılmamız yasak, kızım." Durumun ciddiyetinden habersiz, gülerek konuşan çocuğa kaşlarımı çattım. "Tam karşındaki ağaçların arasında bize yaklaşmakta olan bir gölge var ve yaşamak istiyorsan dediğimi yap." Başını çevireceği esnada kolunu sıkıca tuttum. Yalandan gülerek, "Üşüdüm," diyerek ona sıkıca sarılıp dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. "Eğer onun farkında olduğumuzu anlarsa bir kurşun ile işini bitirir. Bana güven, hiçbir şey olmamış gibi davran." Kulağına fısıldadığımda yerinde kaskatı kesildi ama sonunda anladı.

"Eğer bu şakaysa..." Tırnaklarımı ensesine geçirdim. "Benim için değil, senin için burada. Belki de seni öldürmesini beklediktен sonra sen geberirken şaka olmadığını sana kanıtlarım." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup ondan ayrıldım. "Benim sıkıldım böyle durmaktan. Hazır nöbetçi yokken biraz gezelim." Sanki her şey yolundaymış gibi hiç paniklemeden soğukkanlılığımı koruduğuma inanamıyordum. Tehlike esnasında kolay panikleyen biri değildim.

"Olur." Hakan benim aksime ağaçların oraya bakmamak için kendisini zor tutuyordu. Ne olursa olsun, bu gece onu hayatta tutmalıydım. Aklıma bana yaptığı yılan şakası gelince onu koruma fikrinden vazgeçer gibi oluyordum.

Gölgeye sırtımızı dönerek yürümeye başlayınca Hakan yanlış bir şey yapmasın diye korkuma rağmen onun elini sıkıca tutuyordum. "Tesisten uzaklaşıyoruz, bu daha tehlikeli." Ağaçların arasına girdiğimizde onu ok attığımız sahaya doğru çektim. "Silah bulmalıyız." Ona küçük bir açıklama yaptıktan yaklaşık beş dakika sonra ok attığımız alana girmiştik. Hemen tahta masaların üzerinde duran sadaklardan birini alarak, içini oklarla doldurup tek koluma taktım. Yayıma oku geçirdiğimde Hakan da benim gibi gereken şeyleri almıştı. Bir seferinde bize ok atmayı öğrettikleri için dalga geçerek, "O öcü karşımıza çıkınca ne yapacağız? Ona ok mu fırlatacağız?" dediğimi hatırlayınca bu durumdayken bile güldüm. Söylediğim her şey dönüp dolaşıp yine beni buluyordu, daha az beddua etmeliydim.

Ağaçların arasında bir çıtırtı duyduğumuzda Hakan ile sırtımızı birbirine yaslayıp yayı gerdik. "Kahretsin, burada ama karanlıkta onu göremiyorum!" Kızan çocuğa sinirle başımı sallayarak gözlerimi etrafımda gezdirdim. "Karanlıkta seslere odaklanıp onu bulabilirim ama ben senin gibi ok atmakta iyi değilim." Eğer Hakan'ın becerisi bende olsaydı, karanlıkta bile onu bulup vurabilirdim. Bende duyular vardı, onda ise yetenek.

Scanned with CamScanner

Yağmur? Hakan'ın yeteneği? Ve benim karanlıkta görüş yeteneğim? İşte bu!

Sırtımı iyice Hakan'a yasladığımda birbirimizin arkasını kolluyorduk. "Ben sana nerede olduğunu söyleyeceğim, sen de vuracaksın." Gözlerimi kapattığımda yayını iyice gerdiğini duydum. "Sadece yerini söyle, gerisini bana bırak." Karanlıkta ortaya çıkan duyularımı bildiği için beni sorgulamadan bana itaat etmişti.

Sanki etrafımızda bir cani yokmuş gibi gözlerim kapalı, soğukkanlılığımı koruyarak seslere odaklandım. Etrafımız ağaçlarla çevrili olsa da yağmur yağması benim için büyük şanstı. Yağmurda adım seslerini daha iyi duyuyordum. Rüzgârın uğultusu kulaklarıma geldiğinde ağaçlara tüneyen baykuşların rahatsız edici sesini duydum lakin bir ses vardı ki diğer tüm sesleri geride bırakıyordu. Yarasalar! Evet, üzerimizde uçuşan bir yarasa sürüsü vardı. Lanet olası hayvanlar sanki onun gelişini haber veriyordu. Ağaçların arasındaki küçük adım seslerini duyduğumda sessizce, "Saat üç yönünde," diye fısıldadığım anda Hakan hemen dönerek oraya doğru bir ok atmıştı ki hemen arkasından yine adım sesleri duydum. "Arkanda!" Gözlerim kapalı bağırınca Hakan oraya doğru okunu attı ve bir inilti duyduk.

"Onu vurdum." Yayını bırakarak öne doğru yürüdüğü esnada oku ilk attığı yerde sanki bir silahın emniyetini açan o cılız sesi duymuştum. Allah kahretsin, iki kişilerdi! "Eğil!" Bağırarak elimdeki yayı yere atıp Hakan'ın üzerine atladığım an bir silah sesi ile ikimiz de yere düşmüştük.

"Yankı!" Hakan adımı fısıldadığında usulca başımı kaldırarak altımdaki çocuğa baktım. "İyi misin?" dediğimde başını salladı. "Sen?" Herhangi bir acı hissetmediğim için ben de başımı salladım. "Kaçmalıyız!" Üzerinden kalkarak koşmaya başladığımızda ayağım bir dala takılınca kendimi yerdeki çamurun içinde buldum.

Başımı kaldırdığımda Hakan'ın tesise doğru koştuğunu gördüm. Büyük ihtimalle hemen arkasında olduğumu düşündüğü için düştüğümün farkında değildi. Hakan'a zaman kazandırmak için ben de ayağa kalkarak onun aksi yönüne doğru koşmaya başladım. Eğer Hakan'ı bırakıp benim peşimden gelirse Hakan tesise varabilirdi. Zaten silah sesinden dolayı tüm tetikçilerin kuledeki yerlerini aldıklarını gördüm. Karanlık olduğu için burada kim olduğundan emin olamadıklarından ateş etmekte tereddüt ediyorlardı. Bahçenin tenha bir noktasına gittiğimde nefes nefese durmak zorunda kaldım. Arkamdaki adım seslerini duyunca Hakan'ı bıraktığı için derin bir nefes alarak rahatladım. Ona doğru döneceğim esnada, "Öyle kal!" diye uyarınca korkudan hiç kıpırdamadım. Resmen ona itaat ediyordum.

"Bu gece canımı sıktın, küçük Yarasa'm." Gırtlağından çıkan boğuk, korkutucu ve kalın sesiyle ürperdim. Hakan'ı kurtardığım için bana kızmıştı ama umurumda değildi. Beni bu gece öldürmeyeceğini biliyordum.

"Telafi etmeliyim, değil mi?" Yüzüme yapışan ıslak saçlarımı çekerken rüzgâr iliklerime kadar işliyordu.

"Edeceksin." Bana yaklaştığını hissettiğimde gözlerim doldu. Ona olan korkumdan kurtulmak imkânsızdı. "Altuğ'un kartını bana getireceksin, sonra da onu öldüreceksin." Benden istediği şeyi duyunca gözlerimi kocaman açtım. Alaz'ın kartı tesisteki tüm kapıları açıyordu. Onu almam imkânsızdı. Üstelik birini öldürmeyi aklımdan bile geçiremezdim.

O kartla tesisteki her yere sızabilir. Alaz peşini bıraksın diye onun ölmesini istiyor olabilir ama bunu neden kendisi yapmıyor?

"Bu... Bu mümkün değil. Bunu yapamam..." Belime bastırdığı şey yüzünden nefes alamadım. "Senin yapamayacağın bir şey yok, Yankı." İsmime bilerek vurgu yapmıştı. "Arkadaşının hayatına karşılık, sana ihanet eden adamın anahtarı ve ha-

Scanned with CamScanner

yatı!" Gözyaşlarım yaşadığım korkudan dolayı akarken başımı salladım. "Güzel," deyip dudaklarını boynuma değdirdiğinde boğazından çıkan hırıltılı sesi yüzünden çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Boynumu mu öptü bu aşağılık?

Elini uzatarak pantolonumun cebine bir şey koydu. "Odası onuncu katta. Bu kart seni o kata çıkarır. Yarın gece bu işi bitireceksin." Boynumda nefesini ve belimde de bıçağı hissederken *hayır* demek aptallık olurdu.

Dövüş konusundaki yeteneğini bilmediğim için ona saldırmak da aptallık olurdu.

Gözlerimi kapatarak deli gibi titrerken kokusuna yoğunlaştım. Burnuma gelen çikolata ve kakao kokusuyla gözlerimi kocaman açtığımda o çoktan gitmişti. Dizlerimin üzerine yığılarak kokusunun Alaz'ın kokusuna ne kadar çok benzediğini düşündüm. Alaz olamazdı, değil mi? O olsa neden kendi kartını çalmamı istesin ki? Ya da neden onu öldürmemi istesin? Yarın gece odasına gitmem için olabilir mi? İyi ama bundan çıkarı ne ki? Kafam karışmıştı ve ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Kokusunun Alaz'a çok benzemesi hatta neredeyse aynısı olması beni altüst etmişti. Peki, katil Alaz ise? Ya beni zehirlemesi aslında sadece şüpheleri üzerinden atmak içinse? Sonuçta aradığımız katil nüfuzlu ve güçlü biriydi. Üstelik benimle oynamayı seviyordu. Alaz güçlü ve soğukkanlı biriydi. Neden katil o olmasın? Üzerinde hiçbir şüphe bırakmamak için beni zehirleyip sözde katile tuzak kurmuş gibi görünebilir. Benden onu öldürmemi isteyerek belki de ne kadar ileri gideceğimi test ediyordur. *Lanet olsun, kendi düşüncelerimde boğulmak üzereyim. Peki, ben şimdi ne yapacağım?*

"Alaz, yirmi yedi yaşında, Sedef." Sessizce fısıldadım. "On iki yıl önce damgalandığında yedi yaşındaydın, o ise on beş yaşında oluyor. On beş yaşında bir çocuk, otuz kişiyi damgalayabilir mi?" Hayır! Bu saçma ama mantığım *neden olmasın* diyordu? Sonuçta öldürme hissi çoğu katilde çocuk yaşta başlıyordu. Peki, Alaz neden bunlardan biri olmasın? Kurbanını öldürecek kadar soğukkanlı ve arkasında iz bırakmayacak kadar zekiydi. Her şeyi hızlıca hesaplayan bir beyni vardı. Onun zekâsını hafife almak aptallık olurdu.

Hadi ama, on beş yaşında seri katil mi olur? İyice saçmaladın, Yankı!

Bunu araştırmadan içim rahat etmeyecek.

"Sedef." Omzuma dokunan eli hissettiğimde çığlık atarak hemen ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. "İyi misin?" Karanlıkta yüzünü iyi göremesem de içimdeki şüphe ondan korkmama neden oluyordu. Evet, gelen Alaz'dı. Belki de bu gelen az önce boynumu öpen kişiydi.

"Uzak durun benden!" İçime bir şüphe düştüğü için bağırarak tesise doğru koşmaya başladım. "Bekle." Arkamdan kızgın sesini duysam da durmak yerine daha fazla hızlandım. Bu adamdan korkuyordum. O, artık benim için bir şüpheliydi.

Ağaçların arasından hızla geçerken ayağım taşa takıldı. Tam öne doğru düşmek üzereyken belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çektiğinde avazım çıktığı kadar çığlık attım. "Kes şunu!" Beni azarlayınca korkudan hemen sustuğuma inanamıyordum. Adam, ajan görünümlü bir katil olabilirdi ve sırtım onun göğsündeydi. Beni burada öldürse kimse ondan şüphelenmezdi.

Ona doğru dönmemi sağlarken kaçmamam için kolumu sıkıca tutuyordu. "Neden benden kaçıyorsun?" Tam bu esnada korkudan mı bilmem, zihnimde bir ses yankılandı.

"Adı ne?"

"Artık onun ismi, Yankı."

Scanned with CamScanner

"Yankı!"

"Yankı!"

"Uzak durun, dedim!" Boğazım kanarcasına çığlık attığımda kendimi ondan kurtardığım gibi kaçmaya başladım. O gece katilin yüzünü gördüm lakin zihnimden tamamen silinmişti. Yani onu görsem bile tanıyacağımı sanmıyordum. Gerçekleri öğrenmenin tek yolu müdire anneyi bulmaktı.

Tesise girdiğimde tüm Yarasalar ve eğitmenler Hakan'a sorular soruyordu. Hatta Çakallar bile buradaydı. Hakan beni görünce rahatlayıp bana doğru koştu. "Sakar, korkuttun beni be kızım." Beni aceleyle kollarının arasına almasını beklemiyordum.

"Kulağının dibinde çığlık atmamı istemiyorsan dokunma bana, Bağımlı." Huysuzlaştığımda iyi olduğumu anladığı için gülerek benden ayrıldı.

"İyi misin?" Kuzey'in yüzümü ellerinin arasına alıp endişeyle sorduğu soruya güldüm. "Hâlâ çığlık atabilirim."

Neşeli bir sesle, "Salak kedi," diyerek ellerini çekti.

"Toplantı odasına geçelim." Drakula'nın sözleriyle hepimiz asansörlere yöneldik.

İkinci kata çıktığımızda bu sefer daha büyük bir ofise girmiştik. Öyle ki kocaman, uzun masanın etrafında hepimize yetecek kadar sandalye vardı. Biz masanın sağ tarafına oturduğumuzda eğitmenlerin hepsi kendi çaylağının karşısına oturdu. Yaşlı adamla içeri giren Alaz'a hiç bakmadım ama onun kızgın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yaşlı adam masanın en başına oturunca o, Fulya'nın karşısına oturmak yerine yaşlı adamın sağ tarafındaki yerini aldı. Kaloriferler açık olduğu için ısınmıştım ama üzerime yapışan ıslak kıyafetlerim beni kaşındırıyordu. "Biriniz neler olduğunu açıklasın." Yaşlı adamın sözlerine karşılık sadece gözlerimi devirdim. Bence benim açıklama yapmamı istemezdi.

"Ben açıklarım." Hadi bakalım, başlıyorum. "Ajanlarınızdan olan eski eğitmenim olacak kişi, katilin burada olduğundan şüphelendiği için beni zehirledi. Ancak ne hikmetse yeni eğitmenim yani Drakula, beni cezalandırarak bir gece dışarıda bıraktı. Sizce de burada bir gariplik yok mu?" Masadakilere soru soran gözlerle bakarak bir cevap bekledim. "Her ikisi de özellikle ölmemi ister gibi hareket ediyor, bu fazla garip." Şimdiki hedefim yaşlı adamdı. "Elinizde gerçek anlamda beni koruyacak bir eğitmen varsa alırım bir tutam." Şu ana kadar bana verdikleri her iki eğitmen de bu koruma işini pek iyi yapamıyordu.

"Pardon ya, o öcü bana bir şey yapmaz, değil mi? Ne de olsa adam benim beşik kertmem. Ah, evet, sizin için cinsiyetini de ben buldum. Gözümüz aydın, nur topu gibi bir öcü oğlumuz oldu," dedim. Tüm eğitmenlerin kaşlarını çatarak bana bakmasını umursamadım. Özellikle Drakula ve Buzdağı'nı görmezden gelmek benim için kolay bir şeydi. *Sayemde kadınları şüpheli listesinden silecekler ama bunlar hâlâ bana kızıyor.*

"Saygısızlığı bırak ve üslubuna dikkat et!" Açıkçası yaşlı adamın yumruğunu masaya vurup bana bağırmasından hiç etkilenmedim.

Islak saçlarımı yüzümden çekerek ona döndüm. "Bağırarak beni sindireceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Sizin ve ekibinizin yetersizliği yüzünden ben bugün kendi ekibimden birini kaybedebilirdim."

"O burada, Yarasaları başka bir yere götürmeliyiz." Simay, yaşlı adama bakarak bulduğu çözümü dile getirdi. "Burada güvende değiller."

"Valla ben gayet güvendeyim, malum bana dokunmuyor. Öcüden çok eğitmenlerin gazabına uğruyorum," dediğimde hepsi bana *sus artık* dercesine bakınca somurtarak sustum.

Scanned with CamScanner

"Bu, iyi bir fikir değil." Drakula itiraz etmekte gecikmedi. "Evet, burada da tehlikedeler ama aynı zamanda güvende olacakları tek yer de burası. Kameralar, tetikçiler ve kıdemli ajanların olduğu bu yerde istediğine kolay ulaşamaz."

"Yanlış hatırlamıyorsam yarım saat önce gayet de ulaşmak üzereydi." Yine konuştuğumda Yarasalar kıkırdarken diğerleri sinir krizi geçirmek üzereydi.

"Güvenlik önlemlerini artıralım."

"Çok zekisiniz, Bayan Afrodit ama o bunu düşünmedi, değil mi?" Evet, yine konuştum.

Atalay, "Tesiste kapsamlı bir araştırma yaparsak onun kim olduğunu bulabiliriz," dediğinde çıldırmak üzereydim.

"Burada kimse beni insan yerine koymuyor mu?" En sonunda dayanamayıp isyan ettim. "Öcü içinizden biri. Önce birbirinizi araştırmayı deneyin bence." Burada kimse beni ciddiye almıyordu.

"Farkında mısın, senden başka konuşan kimse yok!" *Bu sarı yılan, sebepsiz yere benimle uğraşmayı bırakmalı. O gitsin, Alaz'ı nasıl ayartacağını düşünsün. Ben burada ciddi bir şey konuşuyorum.*

"Evet, konuşuyorum çünkü tüm Yarasaların kurbanlık koyun gibi kaderine razı gelen birer geri zekâlı olması benim suçum değil. Güzel haber şu ki ben onlardan biri değilim, kendimi savunuyorum." Ona cevap verdiğimde Yarasalar da dahil artık masadaki herkes beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Haklı davamda beni susturmaya çalışıyorlar. Ama Yankı Sarmaşık susar mı? Asla!

"Maalesef kızla aynı fikirdeyim." Bu kadar insanın içinde benimle aynı fikirde olan tek kişinin Alaz olmasının bedbahtlığını yaşıyordum.

Masadaki eğitmenlere tek tek baktı. "Araştırmaya önce tesisteki ajanları sorguya çekmekle başlayacağız. Bahçede, geçen sene tesise gelen Samet'in cesedini gördüm. Şu anda odası aranıyor. O bizden biriydi. Onunla çalışıyor olmalı ki bu gece oradaydı." *Hislerimde yanılmamışım, demek ki gerçekten iki kişilermiş.*

İçlerinden birinin ihanet etmesi, hepsini üzdüğü kadar kızdırmıştı da. "Madem ona çalışıyor, neden ortağını öldürdü?" Bunu diyen kişi Esad'ın silikonlu eğitmeniydi.

"Onu ben öldürdüm." Hakan bu itirafı yaparken oldukça sarsılmıştı. "Sen mi?" Kadın kaşlarını çattı. "Belki de sesleri duyup size yardım etmek için gelmişti! Bu yaptığın cezasız kalamaz. Tutuklanıp emniyete teslim edileceksin." Anlayıp dinlemeden tehditler savuran kadın yüzünden Hakan'ın rengi atmıştı.

"Ve bu sözlerinizden sonra zekâ sorununuz olduğunu düşünüyorum." Yine araya girmiştim. "Madem hain değil, o zaman neden hiç ses çıkarmadı? Hakan ile elimizde oklarla orada öylece korkuyla beklerken ses verebilirdi ama o, sinsice bize yaklaşmayı seçti." Kızıl şeytan bana öyle bir baktı ki korkudan sindim.

Korktuğumu gören Hakan kaşlarını çatarak kadına döndü. "Sakar haklı, orada karanlıkta etrafımızı kuşattılar. Eğer hâlâ yaşıyorsam Yankı'nın karanlıktaki yeteneği sayesinde. Evet, katil ona dokunmuyor ama Yankı benim üzerime atladığında kurşun ona da gelebilirdi." Hakan sustuğunda tüm gözlerin bana dönmesi beni rahatsız etti çünkü benden böyle bir şey beklemiyorlardı. Neden mi? Hepsinin gözünde kendi menfaatlerini düşünen, işe yaramaz bencilin tekiydim.

"Bakmayın şöyle, Bağımlı'nın üzerine atlarken aklımdan ne geçiyordu, ben de bilmiyorum. Emin olun, ikinci kez böyle re-

Scanned with CamScanner

zil bir hareket yapmayacağım. Benim için kendi hayatım herkesinkinden daha değerli." Böylece onlara görmek istedikleri kişiyi verdim. Hepsi ilk günden notumu vermişti. Kimseye iyi görünmek gibi bir niyetim yoktu ve zaten iyi biri de değildim.

Orada sanırım şoktaydım, yoksa kendimden beklemediğim bir performanstı.

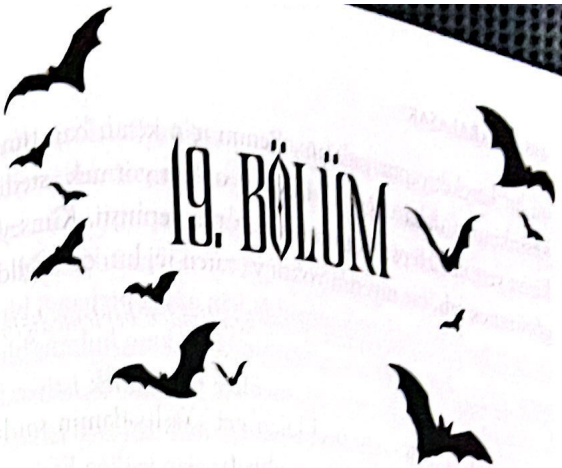
"Peki, seni onun için özel kılan ne?" Yaşlı adamın sorduğu bu soruyu herkes merak ediyor gibiydi.

Güldüm. "Zekiyim, güzelim, sevimliyim, yetenekliyim, siz anlamasanız da espri yeteneğim var. Kısacası bir katilin aradığı her şeye sahibim. Daha ne olsun, değil mi?" Yosun ve Afrodit kıkırdarken diğerleri, kendimi övdüğüm için homurdanarak önüne dönmüştü.

"Sakarsın, gevezesin, boşboğaz ve patavatsızsın. Hakikaten daha ne olsun, Kedicik?" Kuzey'in gülerek söylediklerinden sonra homurdandım. Ne var yani, o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

Alaz kahverengi harelerini bana çevirince kafasını kurcalayan birçok şey olduğunu anlamıştım. "Bu gece seninle konuştu mu? Onun hakkında elle tutulur bir bilgi vermelisin bize." Alaz'ın bu sözlerinden sonra orada bana yapmamı söylediği şeyleri hatırlayınca sertçe yutkundum. Kimseye belli etmeden masanın altında cebimi kontrol ettiğimde kartın orada olduğunu fark ettim. Korkak yüz ifadem beni ele vermiş olmalı ki gözlerini kıstı. "Sana ne söyledi?" Bence bunu bilmek istemezdi.

"Seni öldürmemi" desem tepkisi ne olurdu acaba?

19. BÖLÜM

Bugün bir durgunluk vardı üzerimde. Belki de o gece boynumu öpen adamın dudaklarını hatırladıkça ürpermemden kaynaklanıyordu. Zaten günlerdir o lanet dokunuşu yüzünden uyumaya korkuyordum. Benden Alaz'ı öldürmemi istediği günden beri bir hafta geçmişti. İstediğini yapmadığım için tekrar karşıma çıkmasından korkuyordum. Evet, Alaz'ı öldürmek şöyle dursun, odasına bile girememiştim. Ben bir katil değildim, kimseyi de öldürmeyi düşünmüyordum. O an kendimi kurtarmak için ona istediği cevabı vermiştim, kabul ediyorum ama hiçbir güç beni, birini öldürmem için ikna edemezdi. Bir hafta boyunca hiç sesi çıkmadığı için tam bu konuyu unuttu diye rahat bir nefes almıştım ki dün gece yatağımın üzerinde bulduğum not kâbusum olmuştu. Sözümde durmadığım için beni, Efe'nin hayatıyla tehdit ediyordu. Benim yüzümden Efe'ye bir şey olursa yaşayacağım vicdan azabını düşünmek bile istemiyordum. Elimde sıkıca tuttuğum küçük not parçasına dolan gözlerle tekrar tekrar bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Eğer sözünde durmazsan bugün kızıl arkadaşına veda et, küçük Yarasa'm."

Yatağımda oturdum ve sabaha kadar düşünüp durdum. En kötüsüyse ne düşündüğümü bilmemekti. Tesisin her yerinde güvenlik kameraları varken odama doğrudan giremezdi. Göz-

Scanned with CamScanner

lerim bahçe kapısını bulduğunda sertçe yutkundum. Kurşun geçirmez çift katlı cam bile güvende olmamı sağlamıyordu. Bahçeye bakan duvarın tamamı camlarla kaplıydı. Alaz o bahçeye açılan tek kapının odamdan geçtiğini söylemişti. O bahçe, diğer bahçelerle bağlantılı olmadığı için orada herhangi bir kamera yoktu. Fakat bahçeye girmenin bir yolunu bulmuş olmalı ki odama girmişti. Nottan eğitmenlere bahsetmek istiyordum ama onlara, verdiğim sözden bahsetmek istemediğim için sessiz kalmam en iyisiydi. Hem etrafta o kadar ajan varken Efe'ye ulaşamazdı. Üstelik güvenlik önlemlerini artırmışlardı. Saat beşti, güneşin doğmasına daha bir saat vardı. Üzerimde sadece beyaz bir atlet ve yeşil bir eşofman altı vardı ve giyinmek içimden gelmiyordu. Yataktan çıkarak spor ayakkabılarımı giydikten sonra üzerime bir hırka geçirdim. Dolaptan yeşil, tül bir fular alıp boynuma sardım. Dolabımı düzenleyen kadını sırf bu fularlar için sevebilirdim çünkü her renkten vardı. Siyah olan fularımı nerede düşürdüğümü bilmiyordum ama odamda değildi.

Odamdan çıkarak nöbetçilerin yanından geçip tesisten çıktım. Soğuk hava yine rüzgârdan nefret etmeme neden olurken düşmek istemediğim için yavaş adımlarla gezinmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Hafif karanlık olan hava, tebessüm etmemi sağlamıştı. Karanlık korkutucuydu lakin yine de seviyordum. Yaz mevsiminin en sevdiğim yönü ağaçların obez gibi şişmanlamasıydı. Sonbahar gelince ağaçlar depresyona giriyor ve kışın zayıflayıp yapraklarını dökerek çırpı gibi kalıyordu. "Ağaçlar bile formunu koruyor."

Acaba depresyona giren ben miyim?

Açık havada yürüyüş yapmak iyi gelmişti. Biraz daha ilerlediğimde kocaman bir ceviz ağacının dallarına asılı duran kum torbasını görüp durdum. Ama beni durduran şey kum torbası değil, üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmadığı halde o kum torbasını yumruklayan kişiydi. Güneş doğmasa da sabah

olmasına az kaldığı için onu çok iyi görebiliyordum. Sırtı bana dönük şekilde kum torbasını yumruklayan kişi Alaz'dan başkası değildi. Her yumruk attığında gerilen sırt kasları yutkunmamı sağlamıştı. Kolunu geriye çekip yumruğunu savurdukça uzun saçları dalgalanıyordu. Ses çıkarmadan birkaç adım daha attım. Çıplak, kusursuz teni ve üzerinde kot pantolondan başka hiçbir şey olmaması nefesimi kesiyordu. Sanki kitaplardaki şu efsanevi yaratıklar gibiydi. Ben sabahın soğuğunda titrerken o üşümüyor muydu?

Potansiyel katil adayına Fulya'nın baktığı gibi bakman çok utanç verici, Yankı.

İkisinin arasında çok fark var! Ben ona yiyecekmiş gibi bakmıyorum, sadece bu soğukta hangi aklı başında insanın yarı çıplak gezeceğini düşünüyorum.

Bu adamdan uzak durmaya kararlı olduğum için burada olduğumu anlamasın diye sessizce gitmeye karar verdim. Ancak ben geriye doğru bir adım atmıştım ki hiç arkasına dönmeden, "Buraya gel, Sedef," dedi. Şaşırdım. Neden şaşırıyorum ki? Adam askeri eğitim almıştı, geldiğimi tabii ki anlayacaktı.

"Benim olduğumu nasıl bildiniz?" Ben de göremesem bile arkamda biri olduğunu anlıyordum ama o kişinin kim olduğunu ayırt etmek hiç kolay değildi.

Bir yumruk daha attıktan sonra durdu. "Nasıl koktuğunu biliyor musun?" Rüzgâr kokumu ona götürmüş olmalı.

Sanki beni görecekmiş gibi başımı salladım. "Zeytin, değil mi? Banyodaki şampuanım ve losyonum yeşil zeytin özlü." Güldüğünü duydum. Kokum bile bana yemeği hatırlatıyordu.

"Demek zeytin!" Sesi eğlenir gibi çıkmıştı ve evet, zeytin çünkü ben insanların koku salgıladığına inanmıyorum. Kullandığımız şeyler öyle kokmamızı sağlıyordu. Örneğin hangi insan

Scanned with CamScanner

çikolata kokar ki? Ama o çikolata kokuyordu. Çikolatadan yaratılmadığına göre bu onun parfümünün çikolata aromalı bir kokusu olduğunu gösteriyordu. Hangi kokuyu kendinize sıkarsanız öyle kokarsınız. Bugüne kadar hiç parfüm kullanmadığım için ben en fazla kullandığım şampuan gibi kokardım.

Usulca bana doğru döndüğünde gözlerim, yüzüne yapışan ıslak saçlarından, nemli yüz hatlarını ve oradan da köşeli çenesini buldu. Boynundan kaslarına süzülen ter damlacıkları dudak ısırtan türdendi. Güçlü omuzları ve yapılı fiziği *yok artık* dedirtiyordu. Şu herkesin baklava terimini kullandığı sıkı kasları onda sekizliydi. Pek anlamam bu işlerden ama dört çarpı dört işte. Pantolonunun kemerinin olduğu yerdeki kasları nefesimi kesmeye yetti. Tamam, kabul ediyorum, adam pisliğin tekiydi fakat yakışıklı ve mükemmel bir fiziğe sahip olduğunu maalesef inkâr edemezdim. Ağacın dalına astığı tişörtünü aldığında onu incelediğimi bildiği için güldü. "Böyle kalmamı mı istersin?" Bakışlarımı yakalamış olabilirdi ama utanıp kızarmadım.

"Evet dersem böyle mi kalacaksınız?" Eğer karşısında görünüşü yüzünden iç çekip renkten renge girecek bir kız görmeyi bekliyorsa yanılıyordu.

Dudakları usulca kıvrıldığında sanki bana meydan okur gibiydi. "Neden olmasın?" Kışkırtıcı bir sesle konuşmasıyla benim de dudaklarım kıvrıldı. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz, bayım?" Şu anda yaptığı kesinlikle buydu.

Bana doğru yürürken gözlerinde oluşan yaramaz parıltıları görebiliyordum. "İhtiyacım var mı?" Kendi gücünün farkında olduğu için istediği herkesi kolayca etkileyeceğini biliyordu.

Gözlerimle bariz bir şekilde açık açık onu süzdüm. "Hayır yok. Herkesi kolayca etkiniz altına alabileceğinizin farkındayım." Gelip, tam karşımda durup üzerime eğilmesini beklemiyordum. Gözlerimin içine baktığında yüzü çok ama çok yakınımdaydı. "Peki ya seni?" Vay canına, bunu sormasını hiç beklemiyordum.

Aklınca benimle oyun mu oynuyor?

Başımı kaldırarak bana olan yakınlığını görmezden geldim. "Hiç şansınız yok, daha önce de söylediğim gibi erkek cinsinden kimse dikkatimi çekmiyor." Gözlerinin içine bakarken güldüm. "Ayrıca ben de sizin dikkatinizi çekmiyorum. Sizin tek istediğiniz beni kendi oyununuzda kullanmak." O katili bulmak için en çok bana ihtiyacı vardı ve bunun için benim işbirliğime mecburdu.

Tek kaşını kaldırdığında, "Bazen çok zeki olabiliyorsun," dedi. Bu sözlerinden sonra sadece katil için beni yakınında istediğini kabul etmiş oldu. O profesyonel bir ajandı. Ne benim gibi ne de Fulya gibi kızlar onu etkilerdi. Böyle adamlar işini önde tutardı, onları zayıf kılacak kadınlardan uzak dururlardı.

"Ama?" diyerek sırıttım. "Beni ilgi çekici bulduğunuzun da farkındayım. Farkında değilsiniz ama bana çekiliyorsunuz. Bu konuyu açmamın nedeni de bu zaten. Henüz yolun başındayken uzak durun benden. Yaşlı adamlar ilgimi çekmiyor." Eğlenen yüz ifadesi anında silinmişti. Böyle bir itiraf beklemediği açıktı lakin hiçbir zaman aptal ve kör biri olmadım. Drakula ile düşman olabilirlerdi ancak ikisinin ortak yönleri çoktu. Bunlardan biri de katili bulmaktı. Aslında Drakula'nın çaylağı olmamı sorun etmemesi gerekiyordu. Sonuçta o beni eğitirken bile Alaz, uzaktan beni koruyup katili bulmak için hayatta kalmamı sağlayabilirdi. Ama Alaz bunu sindiremiyordu çünkü kıskanıyordu. Drakula'nın beni eğitmesini değil, benim başka bir erkekle olan yakınlığımı kıskanıyordu. Kendisi bile bunun farkında değildi ama bu lanet buzdağı beni kıskanıyordu. Ve bu da küçük de olsa onu etkilediğimi gösteriyordu.

Ama o kıskanacağım biri değil, benim için herhangi birinden farkı yok.

Scanned with CamScanner

O gece bana zorla dokunan ellerden sonra erkeklerin hepsi kara listemde, hiçbirine güvenmiyorum. Efe Can ve Kuzey pisliği buna dahil değil.

Söylediklerimden sonra buzdan duvarlarını çeken adam alayla güldü. "Belki de göründüğün kadar aptalsın." Tişörtünü hızla başından geçirerek giyinip benden uzaklaştı. "Siz kadınlar fazla hayalperest olabiliyorsunuz. Benim için küçük bir çocuktan farkın yok. Küçük ve şımarık bir kız çocuğuna ilgi duyacak bir adam değilim. Ben genelde ne yaptığını bilen, olgun kadınları tercih ederim." Sözlerinde yalan yoktu. Beni kandırmak için bunları söylemiyor, aksine inanarak söylüyordu. Açıkçası bu sözlerle yanıldığımı düşündüğüm için rahatlayıp gülümsedim. İstediğim en son şey, onun gibi tehlikeli ve zeki birinin ilgisini çekmekti. Sanırım benim tipim olan erkekler, zekâmla hava atacağım aptal erkeklerdi.

Mümkünse yaşadığım sürece tüm erkekler tarafından görünmez olayım.

"Bunları duyduğuma sevindim."

"Sevindiğini görebiliyorum." Benden hoşlanmadığını söyleyince üzülme gibi birkaç duygu belirtisi göstermemi beklemiş gibiydi.

Beni Fulya salağıyla karıştırıyor olmalı.

"Bu konuyu da hallettiğimize göre..." Eliyle bahçenin arka tarafını gösterdi. "Biraz yürüyelim mi? Gerçekten seninle konuşmam gerekiyor." Alayla gülme sırası bendeydi. "Sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok. Beni öldürmeye çalıştığınızı hâlâ unutmadım." Neden işine bakmak yerine ısrarla konuşmak istiyordu, anlamıyorum.

Sıkıntıyla karışık bir nefes aldığında sakin olmak için kendisini teskin ettiğini görebiliyordum. "Seni korumaya çalışıyorum ancak sen çocukluk yapmayı bırakmadıkça bu çok zor!"

"Zehirleyerek mi?" Beni böyle kandıracağını sanıyorsa yanılıyordu. Ona güvenmek gibi bir hata yapmayacaktım.

Başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak bana ters ters baktı. Bu, çok sık yaptığı bir hareketti. "Şu kahrolası inadını kırmak için ne yapmalıyım?" Bunu öyle büyük bir öfkeyle söylemişti ki her an ağzıma bir tane çakacak gibi görünüyordu.

Onu umursamadan arkamı dönerek tesise doğru yürüdüm. "Benden uzak durabilirsiniz mesela." Bir adım atmıştım ki "Sana tecavüz etmeye kalkıştığında ne demek istediğimi çok iyi anlayacaksın!" diye gürleyince tüm bedenim korkuyla ürperirken adım atmayı bırakmıştım. Tecavüz kelimesi bile on dört yaşıma geri dönmeme neden olacak kadar beni korkutuyordu.

"Sana saplantılı!" Kızgınlıkla bağırdı arkamdan. "Seni neden hayatta bırakıyor sanıyorsun? Seni kendisine istiyor, bunu göremeyecek kadar aptal olamazsın! Burada seni koruyacak tek kişi benim. Bunu bildiği için ilk işi benden kurtulmak olacaktır. Doğrudan karşıma çıkamaz, buna cesaret edemez. Seni yenilmez kılacak tek kişinin ben olduğumu bildiği için seni benden uzak tutmaya çalışıyor. Sen böyle davrandıkça ona istediğini veriyorsun. Anlamıyor musun, ona direnemeyecek kadar zayıf olmanı istiyor." Öfkeyle bağırarak söylediklerinde ne yazık ki haklıydı, Alaz gerçekten güçlü biriydi. O öcünün bana saplantılı olduğu düşüncesi bile korkudan ağlamama neden olacak türden kötü bir histi.

Yavaşça ona doğru döndüğümde cebinden çıkardığı paketten bir dal sigara çıkartıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağının ateşine eliyle gölge yaparak eğilip sigarasını yaktıktan sonra başını kaldırıp büyük bir nefes çekti ciğerlerine. "Pars, işiyle özel hayatını birbirine karıştıran biri. Şu bir haftada yaptığı şey dikkatini çekmedi mi? Eğitmenin günde sadece bir

Scanned with CamScanner

saat sana ders veriyor, bunlar da basit temel hareketler. Seni eğitmiyor, onun gözünde sen hâlâ benim çaylağımsın." Beni, Drakula'nın adının Pars olduğunu öğrenmekten daha çok şaşırtan bir şey varsa o da Alaz'ın haklı olduğunu fark etmemdi. Gerçekten Drakula beni çok az çalıştırıyordu. Diğerleri eğitimdeyken yorulduğumu söyleyip beni odama gönderiyordu. Onun çaylağı olalı bir hafta olmuştu. Bu bir haftada toplasam yedi saat çalıştığımız bile söylenemezdi. Üstelik Fulya'yı eğitirken akşama kadar kızın canını çıkartıyordu. O zamanlar Alaz'ın çaylağıydım. Fulya, beni geçerek Alaz'a en iyisi olduğunu göstermeye çalışıyordu. Ben onun çaylağı olunca sanki Alaz'a karşı çoktan kazanmış gibi beni hiç eğitmiyordu. Drakula için Alaz'ı yenmenin yolu benden geçiyorsa o zaman neden güçlenmemi istemiyordu? Ah, tabii ya, er ya da geç Alaz'ın beni ondan alacağını düşündüğü için geride kalmama neden oluyordu. İkisinin arasında nasıl bir düşmanlık vardı, bilmiyorum ama bu düşmanlığın beni etkilemesinden korkuyordum.

"Kuzey, o sandviçi yemiyorsan bana verir misin?" Benimki çoktan bitmişti. Doymadığım için bir tane daha yiyebilirdim. "Obur." Sandviçi bana uzatınca hemen aldım. İki saat boyunca bahçede başıboş bir şekilde gezince haliyle acıkmıştım. Hem birazdan eğitim başlayacağı için kahvaltıda yediklerim beni öğlene kadar idare etmeliydi.

Zaten Alaz, birkaç saat önce söyledikleriyle yeterince canımı sıkmıştı.

"Benim hâlâ çok uykum var." Efe esneyerek çayını yudumlarken ona sadece tebessüm etmekle yetindim. Ben bugün çok erken kalkmıştım.

"Saçmalık!" Ecrin bağırarak gözlerini duvardaki büyük ekran televizyona diktiğinde yemekhanede birkaç kişi kınayan bakışlarını bizim masaya çevirdi.

"Siz kızlar, bağırmadan konuşmayı bilmiyorsunuz." Kuzey homurdanarak onu uyarınca Ecrin eliyle televizyonu gösterdi. "Ama baksana şuraya, kadın ne diyor. Yıllar önce kızını bir yurda bırakmış, sanki iyi bir şey yapmış gibi mağduru oynayarak insanları kandırıyor." Ecrin'in öfkeyle söylediklerinden sonra hepimiz yemeği bırakarak başımızı kaldırıp büyük ekrana baktık. Gündüz kuşağı programları fazla sıkıcıydı.

Çok popüler bir programa çıkan bir kadın vardı. Sarışın, genç sunucu ona bir şeyler soruyor, kadın da oturduğu tekli koltukta üzgün bir şekilde soruları cevaplıyordu. Mavi, kısa kollu bir elbise giyen kadın bana bir yerlerden tanıdık gelince gözlerimi kısarak ekrana baktım. Kahverengi saçlarını dağınık topuz yapan kırklı yaşlarındaki güzel kadının mavi gözleri kesinlikle çok tanıdıktı. Gözlüklerimi çıkartıp boynumdaki fular ile silerek tekrar taktığımda kim olduğunu bulmak için zihnimi zorladım. Tüm eğitmenlerin bana bakmasını garip bulduğum esnada Alaz, kahvesini indirip masasındaki kumandayı alarak televizyonun sesini sonuna kadar açtı. "Kızınızı yurda bıraktığınızda kaç yaşındaydı, Songül Hanım?" Sunucunun söylediklerine karşılık gözlerimi kocaman açarak kadına baktım. Songül mü?

"Bu o!" Heyecanlanarak oturduğum yerde bağırdım. "Çalıştığım restorana gelen o tuhaf kadın!" Herkes dönüp bana baktı ama neden bahsettiğimi kimse anlamamıştı.

"Onu tanıyor musun?" Başımı salladım. "Sizin olduğunuz gece o da gelmişti ama siz benimle uğraşmaktan dikkat etmediniz sanırım." Kadın gerçekten kızını bulmayı kafaya koymuş olmalıydı ki televizyona bile çıkmıştı.

"Abartma." Fulya kendi masasından bağırdı. "Kadını dergi ve gazetelerden tanıyorum. Koskoca iş insanı Volkan Sarmaşık'ın kızı, senin çalıştığın o harabelere gelmeyecek kadar seçkin

Scanned with CamScanner

biri." Benimle alay etmesini umursamadım. Kadın çalıştığım yere gelmişti ve Misk, kesinlikle harabe denilecek bir mekân değildi.

"Be-ben onu bırakmadım." Kadının ağlayan sesiyle Fulya'yı boş verip yeniden ekrana odaklandım. "Kızımı benden aldılar." Hıçkırdığında elindeki beyaz mendille zarifçe gözyaşlarını sildi.

"Belki de kızınız şu anda sizi izliyor," dedi sunucu. "Ona buradan ne söylemek isterseniz?" Yemekhanedeki ben de dahil herkesin saçma bir gündüz kuşağını izlediğimize inanamıyordum. Üstelik eğitmenlerin hepsinin bana attığı tuhaf bakışlar beni rahatsız ediyordu.

Yemeği bırakıp ayağa kalkarak güldüm. "Gerçekten şu saçma şeyi izlediğinize inanamıyorum." Onlarla dalga geçerek bardağımı alıp yürümeye başladım. Onlar bu aptal programı izlerken biraz antrenman yapsam iyi olacaktı.

"Sedef..." Duyduğum sesle elimdekini yere düşürdüm. Yutkunarak başımı çevirip ekrana baktım. *Sedef mi dedi?*

"Sedef, kızım! Lütfen, beni duyuyorsan bana ulaş. Dedenin senin için tuttuğu dedektiflerin söylediğine göre Menekşe Çocuk Yurdunda, şu damgalanan çocukların kaldığı koğuşta sen de varmışsın. Sedef, yaşadığını bilmem gerekiyor..." Gözyaşları içinde hıçkıran kadının söyledikleri ile Yarasalar ve Çakallar şoka girmişti çünkü hepimiz o yurtta kalan damgalılardık. Ve şu anda en büyük şoku yaşayan bendim.

Allah'ım, bu gerçek olamaz!

"Yankı!" İlk tepki gösteren Yiğit olmuştu. "Senin gerçek ismin Sedef Sarmaşık değil mi? Eee, bu kadının da soyadı Sarmaşık ve kızı bizimle aynı yurtta kalmış. Üstelik damgalıların arasında. Bizim koğuşta senden başka Sedef yoktu. Olsaydı hatırlardım, değil mi Kuzey?" Yiğit'in söylediklerinden sonra

herkes bana bakınca yutkunarak Kuzey'e döndüm ve o da en az benim kadar şoka girmiş halde başını salladı. "Yoktu Kedicik, sadece koğuşta değil koskoca yurtta tek Sedef sendin." Yerimde sendelediğimde her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Bu kadın beni öldürmeye çalışan kişi miydi? Restoranda beni azarlayıp vurmaya çalışan kadın, beni doğuran kişi miydi? *Bu, gerçek olamayacak kadar korkunçtu.*

Ayakta zor dururken Alaz'a baktım. "Doğru mu?" Hayır demesini istercesine yalvararak ona bakıyordum. Daha önce ailemi bulduğunu söylemişti, o bilirdi doğru olup olmadığını. "Senin annen." İşte, bu sözler herkesi susturmuştu ama en çok da beni. Şimdi neden o gece onunla konuşurken öyle üzgün ve kötü hissettiğimi anlıyordum. O, beni doğuran kadındı.

Ben onu hissettim, orada içim burkuldu, acıdı lakin o beni hissetmedi. Bana vurmak için elini kaldırdı.

Fulya'nın bakışları ekrandaki kadınla benim üzerimde gidip gelirken benden çok o bunu kabul etmek istemiyordu. "Bu paçavra, Volkan Sarmaşık'ın torunu mu?" Şu anda onunla uğraşamayacak kadar kendimi kaybetmiştim. Kimin torunu olduğum, ilgilendiğim son şeydi. Ben kim tarafından sokağa atıldığımı öğrenmenin şokundaydım.

Durduğum yerde deli gibi titrerken ekrana, annem olacak kadına baktım. Ne kadar da güzeldi ve benim aksime bakımlıydı. Buradan bakınca bir meleğin asaleti ve masumluğu vardı üzerinde fakat o, şeytanın ta kendisiydi! Timsah gözyaşlarıyla herkesi kandırabilirdi ama ben onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu iyi biliyordum. Tüm bedenimi saran öfke dalgasıyla yumruklarımı sıkarak kapının yanında duran Ahmet'e baktım. "Numaranı gizle ve yayına bağlanıp telefonu bana ver." Herkes soluğunu tutmuş, ne yapacağımı merakla bekliyordu. Tabii, onlara da yeni bir eğlence çıktı, izlerler.

Scanned with CamScanner

O yalancıya haddini bildireceğim.

Ahmet tereddüt ederek Alaz'a bakınca eski eğitmenim başını sallayarak ona izin vermişti. Telefonunu çıkaran adam ekranın altındaki numarayı aradıktan sonra birkaç konuşma yapıp telefonu bana uzattı. Titreyen ellerimle telefonu alarak kulağıma götürdüm. Ekrana bakarken ayakta zor duruyordum. Sunucu kadın elini kulağına koyup gülümsedi. "Bu harika bir haber," dedi ve annem olacak kadına baktı. "Az önce aldığımız bilgiye göre kızınız şu anda hatta, Songül Hanım." Annem olacak kadının ıslak gözlerle mutluluktan gülümsediğini gördüm. "Şükürler olsun."

"Sedef'i bağlayın, lütfen." Sunucu biraz bekledikten sonra, "Alo, bizi duyuyor musun, Sedef?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Maalesef." Homurdandığımda kendi sesimi televizyonda duymuştum.

"Merhaba Sedef. Yayınımıza bağlandığın için çok sevindik..." Bu yapmacık kadına daha fazla dayanamayıp araya girdim. "Üzerimden reyting yapmayı bırakıp yanındaki kadın ile konuşmama izin vermezsen kapatacağım. Şimdi çeneni kapat ve bırak, onunla konuşayım." Sunucunun bozulan yüz ifadesine zevkle baktığım doğruydu. Tamam, o da işini yapıyordu ama bu tür şeyleri duymak da yaptığı işin bir parçası olmalıydı.

Süslü, "Allah'ın görgüsüz arızası, canlı yayına bağlandın. Tüm ülke seni duyuyor olabilir. Hanımefendi ol biraz!" diye beni uyardığında yüzümü buruşturdum. Şu anda tüm ülke kimin umurundaydı? Ben kendi işime bakıyordum.

"Kızım." Ayağa kalktığında her an düşecek gibi görünüyordu. "Yaşıyorsun, Sedef. Şükürler olsun ki yaşıyorsun. Sana yalvarıyorum, nerede olduğunu söyle." Açıkçası onun yalvarması beni zerre kadar etkilemiyordu.

"Kızın mı?" Kendimi tutamayıp güldüm. "Bırak bu mağdur anne rolünü ve beni neden aradığını söyle?" Bunca yıl sonra ortaya çıkıyorsa ben bunun altında bir şey arardım.

"O nasıl söz, Sedef?" Ağlayarak koltuğa yığıldı. "Biliyorum, bana kızgınsın ama buluştuğumuzda sana her şeyi anlatacağım. İnanmasan da seni çok seviyorum, ben senin annenim." Oscarlık performansı için ödül almalıydı. İnsanları nasıl kandıracağını iyi biliyordu.

"Benim annem yok, hiç olmadı, Songül Hanım. Aramakla değerli zamanını boşuna harcama, beni bulmana izin vermeyeceğim." Telefonu kapattıktan sonra yeniden Ahmet'e uzattım. "Anne ha? Saçmalık." Çoğu kişinin bana attığı *kalpsizsin ve bencilsin* diyen bakışları görmezden gelerek yemekhaneden çıktım.

Yanlış veya doğru, fark etmez; benim bir annem yok. Olmasını çok istediğim zamanlar oldu ama nasipte payıma düşen bir anne yokmuş.

Yüzüme yediğim yumrukla ağzımdaki kanı yere tükürüp ona saldırmak üzereyken, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi eğitmenim. Çıldırmak üzereydim. "Sadece bir saat çalıştık." Bu adamın amacını anlamakta güçlük çekiyordum. Daha yeni başlamışken yine aynısını yapıyordu.

Askıdaki ceketine yönelirken neyse ki bana cevap verme zahmetinde bulundu. "Aklın hâlâ yemekhanede olanlarda olduğu için odaklanamıyorsun. Odana git ve dinlen." Yine bir bahane uydurması sabrımı taşırdı. Sürekli bir şeyler buluyor ve beni geçiştiriyordu.

"Eski eğitmenimi istiyorum!" Farkında olmadan yüksek sesle konuştuğumda Alaz'ın bakışları anında beni bulmuştu ve Fulya kaşlarını çatmıştı. Bunu kabul etmek istemesem de bana

Scanned with CamScanner

tarafsız yaklaşıp beni doğru düzgün eğitecek tek kişi Alaz'dı. Buraya kendimi korumayı öğrenmek için gelmiştim. Kimse bana doğru düzgün ders vermeyecekse neden bu işkenceye katlanacaktım ki? Eğer bir şey öğrenemeyeceksem kalmamın bir sebebi yoktu.

Kaşlarını çatan adam bana öyle bir baktı ki korkuyla bir adım geriye gittim. "Bu, artık mümkün değil." O öyle sanıyordu.

"Ben hiç sizin çaylağınız olmadım çünkü asla Fulya'yı eğittiğiniz gibi beni eğitmediniz." Sesimi sakin çıkarmaya çalışarak onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. Şu an bakışları, son bir haftada tanıdığım adamdan çok uzaktı.

Yeniden Alaz'ın çaylağı olmayı istemem ona bir nevi yenilgi hissi yaşatmış olmalı ki kolayca kabul edecek gibi görünmüyordu. Ancak tam itiraz edecekti ki Alaz'ın sesi son noktayı koydu. "Fulya, eğitmeninin yanına git. Sen de buraya gel, Sedef." Ona doğru yürürken Fulya'nın öfkeden deliye dönmüş yüzüne sırıttım, yeniden eski düzene dönmüştük. *Bir daha Pars'a gitmek mi, tövbeler olsun. Şimdi gerçek çaylağını eğitiyor mu yoksa dinlendiriyor mu ona kalmış.*

Eğitmenimin karşısında durdum. Gözlerindeki şu *dediğime geldin* ifadesi beni sinirlendiriyordu. Gülmek istiyordu ama ben sinirlenirim diye bunu yapmıyordu. "Hele bir gülün, çok pis dağıtırım burayı." Somurttuğumda o alaycı ifadesi, yerini iç çeken düşünceli gözlere bırakmıştı. "Özür dilerim, Sedef." Hiç beklemediğim bir anda gelen özür beni şaşırttı ancak küçük bir özür orada çektiğim acıların telafisi olamazdı. Ben öleceğimi düşündüm. İki büklüm acılar içinde kıvrandığımı unutup kolay kolay affedeceğimi sanmıyordum. Yeniden ondan eğitim almam her şeyi geride bıraktığımı göstermiyordu. Ben kendimi geliştirmek için Pars'ın derslerini bırakmıştım.

"Zamanı gelecek, aynısını size yaptıktan sonra ben de özür dileyeceğim. O gün gelince siz affederseniz, ben de edeceğim." Yapmam sanıyordu çünkü daha önce kimse ona haddini bildirmemiş, onu yere düşürmemişti ama ben yapacaktım. Bu adama öyle şeyler yapacaktım ki ne o intikamını almadan duracak ne de ben uslanacaktım. Hissediyordum, çok kanatacaktık ama ben daha çok kanatacaktım. Aklı olan bana bulaşmazdı, yani ben olsam böyle yapardım.

Aramızda o zehir olayından kalan bir gerginlik olduğu için eğitimimiz sessizlik içinde geçmişti. O konuşmak istiyordu, bu sessizliği bitirmek istiyordu ancak özür dilemesi bile bende etki yaratmadığı için bu, ona geri adım attırıyor, cesaretini kırıyordu. Ben ise verdiği komutları harfiyen yerine getiriyor, ona hiç karşı çıkmıyordum. Bu bile canını sıkmak için yeterliydi. Bir süre sonra öğle yemeği saati geldiği için tüm eğitmenler paydos ederek yemeğe gitmişti. Hemen peşlerinden yeni gelen Yarasalar da çıkınca ben ve ekibim yorgunluktan mahvolmuş bir halde salonun ortasında kendimize gelmeyi bekliyorduk. Nihayet az da olsa kendimizi toparlayınca ekipçe ayağa kalkarak dövüş sahasından çıkmayı başardık. Beşinci katın koridorunda bizden başka kimse yoktu. Biz de sızlanarak asansöre doğru yol alıyorduk. Ta ki koridoru dönene kadar. Karşımızda bize doğru gelen kapüşonlu birini görünce duraksadım çünkü fazla garip davranıyordu. Yüzünün yarısını şapkası kapatıyor, etrafını kolaçan ederek bu tarafa doğru geliyordu. "Sizce de çok şüpheli davranmıyor mu?" Çocuklar durunca bize yaklaşan kişiyi gösterdim. "Sanki birilerine yakalanmaktan korkuyor."

Gözlerini kısarak gelen kişiye bakan çocukların içine şüphe düşürdüğümden habersiz sarf ettiğim cümleler, bugün içinde yaptığım en büyük hataydı çünkü devamında olanlar beklediğim şeyler değildi. "Bu o katil olmasın?" Aslında her şey, Süslü'nün bu sözleriyle başlamıştı ama yarım saat sonra sorsanız herkes tüm suçlu Yankı derdi.

Scanned with CamScanner

"Olabilir, sağına soluna bakarak yürüyor." İkinci atak Ecrin'den geldi.

Efe, "Ka-kameraları mı kontrol ediyor?" dedi.

Ve felaket üçlü işleri çıkmaza sokmasa olmazdı. Yiğit öne çıkarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorunca Kuzey sırıttı. "Bitirelim işini." Hakan ise, "Hadi o zaman," deyince üçünün adama doğru bir koşuşu vardı ki zavallı adam şoke olmuş bir biçimde kalakaldı.

Keşke önce onun öcü olduğundan emin olsaydık.

Adam bizimkileri görünce başına gelecekleri anlamış gibi hemen arkasını dönüp koşmaya başladı. O önde, bizim çocuklar arkada, bir kovalamaca başladı. "Sakın bırakma Yiğit, tenhada kıstırın o damgacıyı!" Naz bağırarak geldiğimiz tarafa döndü. Umarım yine benzin almaya gitmiyordur.

Adamın ensesinden yakalayan Kuzey, soru bile sormadan yumruğunu yüzüne geçirince adam yere düştü. Üçü hiç vakit kaybetmeden adama saldırdı. "Beni de bekleyin!" Ecrin de onlara doğru koşunca ben ve Efe de yanlarına gittik ama ona vurmak yerine biz kenarda duruyorduk. Kuzey, yakasından tuttuğu adamı yerden kaldırırken çıldırmış gibiydi. "Sen misin bizi damgalayan!" Adamın burnuna kafayı geçirince burnundan kanlar fışkıran kişi Hakan'a doğru savruldu. "Hadi, şimdi de yapsana aynı şeyi!" Aralarına aldıkları kişinin karnına dizini gömdükten sonra o da Yiğit'e fırlattı. "Çocuk halimizden faydalanarak damgaladın bizi, namussuz!" Az kalsın Yiğit'e gülecektim. Bunu öyle bir söylemişti ki fazla sevimli geldi.

"Ben de ona vurmak istiyorum." Yiğit'ten sonra sıra tekrar Kuzey'e gelince Ecrin'in söyledikleriyle ona döndü. "Ben senin yerine de vururum, şimdi kirlenmesin ellerin." Dönüp gerçekten de adamın çenesine yumruğunu geçirince dediğini yapmış oldu.

"Oğlum, bir durun, belki de o değildir." Adamı öldürecek-lerini anlayıp müdahale ettiğim sırada yerde karnını tutarak inleyen adam, "Be-ben burada çalışıyorum," deyince çocuklar, anında kenara çekildi. *Evet, yanlış alarm.*

"O değilmiş, Kuzey."

"Anladık, Hakan."

"Ama ben dedim o değil diye." Yiğit eğilip yerdeki yüzü gözü morarmış adamı güçlükle ayağa kaldırdı. "Sen arkadaşların kusuruna bakma, birader." En çok yumruğu o atmamış mıydı?

Yiğit şoka giren adamı düşmesin diye tutarken, koridorda elinde beyzbol sopasıyla beliren Naz'ı gördük. "Sakın bırakma, Yiğit!" Hepimiz *hayır* diye bağırırken Naz elindeki sopayı kılıç gibi havada sallayıp naralar atarak ona doğru koşuyordu. "Tutun şu bacaksızı!" Yiğit telaşla bağırdı. Adamı tuttuğu için o yapamıyordu fakat Hakan ve Kuzey engel olamadan Naz hızla geldi ve elindeki sopayı tüm gücüyle adamın kafasına geçirip adamı yere serdi.

Hepimiz yerde kafası kanlar içinde yatan adama korku içinde bakarken bakışlarımızdan anlamış olacak ki Süslü ürkerek kenara çekildi. "Aslında o değildi, değil mi?" Keşke adamın kafasını kırmadan önce bunu anlasaydı.

Koridorda bir sessizlik oluştu, hiçbirimiz konuşacak durumda değildik. Öylece yerdeki adama bakıyorduk. Yüzüstü yere düşmüş, hiç kıpırdamıyordu. Yiğit rengi atmış bir şekilde Süslü'ye bakarken en çok da o korkmuştu. "Şu katili benden uzak tutun, sağı solu belli olmuyor."

Naz'ı uyandıran bu sözler olmuştu. Şoka girmiş gibi başını iki yana sallarken yerdeki sopayı alınca hepimiz aynı anda geriye çekildik. "Kesin şunu, size vurmayacağım!" Orası hiç belli olmazdı. Tedbir bizim, takdir Allah'ın.

Scanned with CamScanner

Sırasıyla her birimize baktıktan sonra gözleri Efe'yi bulunca psikopatça sırıttı. "Ben vurmadım, Ağlak vurdu." Sopayı Efe'nin eline tutuştururken Efe'nin itiraz etmesine bile fırsat vermedi. "Sen yaptın, hele bir yapmadım de, o kafanı kırarım!" Bu saatten sonra kimse Efe'ye *ben yapmadım* dedirtemezdi. Ağlayarak sıkıca sarıldığı sopayı göğsüne bastırarak kabul etti.

"Burada neler oluyor?" Naz'ın eğitmeni Simay Hanım bize bakarken yerdeki baygın kişiyi görünce küçük bir çığlık attı. Ona doğru koşunca gülerek çocuklara döndüm. "Bittiniz oğlum siz, çok kötü bir ceza sizi bekliyor." Keyifle kenara çekildim. "Benim bir şey yapmadığımı düşünürsek siz sürünürken rahatıma bakacağım." Allah'tan akıllılık yaparak hiçbir şeye karışmamıştım, şimdi onlarla dalga geçerek gülme sırası bendeydi.

İnşallah çok kötü bir ceza verirler de bir süre hepsinden kurtulurum.

5 saat sonra...

"Adaletiniz batsın oğlum sizin!" Elimdeki baltayı yerinde durmayan oduna doğru savurduğumda kafayı sıyırmak üzereydim. "Ben niye sizinle ceza alıyorum ki!" Pislikler sesli gülerken bu baltayı her birinin üzerinde kullanmayı istiyordum. O adam ajan bile değilmiş, yemekhanede çalışıyormuş. Neyse ki hâlâ yaşıyordu ama aldığımız cezayı düşünürsek biz fazla uzun yaşamayacaktık. Olanları anlattık, ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu onlar da biliyordu lakin çocuklar birini yok yere çok kötü yaraladıkları için bu cezasız kalamazdı. Buraya kadar tamamdı ama kameralardaki görüntüleri izledikleri halde bana niye ceza verdiler? Eğitmenim olacak buzdağı, o rezalete engel olmak yerine seyirci kaldığım için beni de cezalandırmayı ihmal etmedi. *Vicdansız! Tamam, odun kıralım, sorun değil ama bu odunlar kırmakla bitmiyor ki!*

"Ben bir şeyi anlamadım, Ahmetçiğim." Elimdeki baltayı yerdeki oduna geçirerek başımı kaldırıp refakatçime baktım. "Tesis kaloriferle ısınıyor. Yazın ortasında biz niye odun kırıyoruz?" Saatlerdir odun kırmaktan kollarım kopmuştu. Böyle ceza mı olurmuş?

Tepemde keyif kahvesini içen adi adam güldü. "Cezalı olduğunuz için olabilir mi?" Bu adamın her fırsatta bana laf soktuğunu şimdi fark ettim.

Baltayı kaldırıp bir türlü kırılmayan koca oduna tekrar geçirdim. "Bari şuradaki dağ gibi yığının hepsini kırmayacağımı söyle?" Tam karşımda yarım kamyon odun vardı ya da yorgunluktan bana öyle geliyordu, emin değilim.

"Bitti!" Kuzey son odununu kırıp elindeki baltayı yere atarak oturdu. Hepimizi otuz adım mesafeyle arka bahçeye dikmişlerdi. Daha sonra ise hiç üşenmeden önümüze üç yüz tane odun koydular. Bunlar bitmeden hiçbir yere gidemeyeceğimizi hatırlattıktan sonra bizi cezamızla baş başa bıraktılar. Beş saatin sonunda aramızda kendi odununu ilk bitiren Kuzey olmuştu. Yiğit ve Hakan'ınki de az kalmıştı. Ecrin yarılamış, Süslü ise sürekli ellerinin nasır tuttuğunu söylemesine rağmen epey kırmıştı. Efe de hemen hemen Süslü kadar kırabilmişti ancak ben, sürekli çene çalıp Ahmet'e isyan ettiğim için tahminen yüz tane falan kırmayı becermiştim. Üçte birini kırdım sayılırdı ama önemli olan kalan kısımdı.

"Lan!" Kuzey kaşlarını çatarak eliyle hâlâ duran odunlarımı gösterdi. "Kedicik, senin kırdıkların nerede?" Hepsi bana bakınca arkamdaki küçük yığını gösterdim. "Orada işte." Aynı anda önce kendi kırdıkları dağ gibi odun yığınına, sonra da benim arkamda duran küçük tepeciğe bakıyorlardı.

"Sakar, sen saatlerdir orada ne halt yiyorsun? Kızım, neredeyse hepsi duruyor."

Scanned with CamScanner

"Ben görmüyorum değil mi durduklarını, Allah'ın bağımlısı!"

"Çocuğa bağırma da kır onları, lanet geveze!"

"Asıl sen bana bağırma, ego yığını. Bağırmakla yiğitlik olmuyor, Yiğit!"

"Sarmaşık sus, zaten senin yüzünden yine ceza aldık."

"Ha, ben söyledim değil mi adamı bayıltmanızı? Ben sadece şüpheli davranıyor dedim, nereden bilebilirdim insanlıktan çıkacağınızı."

"Şu baltayı kafana geçiresim var, Arıza! Senin yüzünden manikürüm heba oldu, sus artık."

"Sanki dünyanın sonu, geri zekâlı! İki saattir çizilen ojelerinden bahseden sensin ama herkes bana geveze diyor. Adaletiniz batsın sizin!" *Allah'tan bir halt yiyip şüpheli dedik ama her şeyi yapan onlar, suçlu olan yine ben.*

Efe, "Yankıcığım, rica etsem daha az bağırır mısın? Sonra ses tellerin tahriş olacak," dediğinde hepsi ters ters ona bakınca gülmeden duramadım. "Seviyorum oğlum seni." Avucuma bir öpücük kondurup ona doğru üfledim. Bu çocuk çok tatlıydı.

"Bakın, burada kimler varmış?" Feride'nin sesini duyunca yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. "Ezikler takımı." Evet, Fulya ve tayfası bizi ziyarete gelmişti.

"Baltayı kafana fırlatmadan toz ol!" Ben ne kadar Fulya'dan nefret ediyorsam Ecrin de bu kızdan nefret ediyor olmalıydı ki elindeki baltayı gösteriyordu.

"Sizin de işiniz çok zor, bazen size gerçekten acıyorum." Sigarasını içen Tunç konuştuğunda Yiğit güldü. "Oğlum bak, adını sürekli unutuyorum zaten. Suratını dağıtmadan defol git, turunçgil!" *Aslında bayağı bir yaklaştı, biraz daha zorlarsa doğru ismi bulabilir.*

Şu şişirme kasları olan çocuk, neydi adı? Ah, tamam, Esad! O özellikle Kuzey'e baktığına göre onu kendisine rakip görüyor olmalı.

"Siz böyle konuşunca iyi niyetimiz kayboluyor." *İyi niyet ne arasın bunlarda? Laf işte, konuşuyor öyle boş boş.* "Buraya size yardım etmeye gelmiştik, tabii yalvarırsanız." Esad'ın fazla halkadar aciz olduğumuzu mu düşünüyorlardı? yalperest olduğunu düşündüm. Gerçekten onlara yalvaracak

"Yalvarmak mı?" Kuzey oturduğu yerden ayaklarını rahatça öne doğru uzattı. Aslında göründüğü kadar sakin olmadığına yemin edebilirdim. "Seni dayak manyağı yaparak eşek sudan gelene kadar yumruklarım. Ortada bir eşek de olmadığına göre durmam için ben yorulana kadar yalvarmak neymiş, görürsün." Kuzey'in verdiği eşek örneğine hepimiz gülerken, onlar bunu sindirmekle meşguldü.

"İstediğin oldu, eğitmenleri değiştirdin ya, bakıyorum hiç konuşmuyorsun." Fulya'ya gülerek omuz silktim. "Aslında üşenmesem hepinize verecek bir cevabım var ama artık kısmet yarına." Kısaca kestirip attıktan sonra baltayı elime alarak yeniden işime döndüm. *Allah'ım, bu odunların biteceğini hiç sanmıyorum.*

Sonunda odunları yarıladığımda güneş batmak üzereydi. Birbirimize yardım etmek yasak olduğundan herkes işini bitirip gitmişti ama ben burada tek başıma kalmıştım. "Ahmet, insaf et, el at şuraya!" Evet, Alaz yüzünden Ahmet, bekçi gibi benden hiç ayrılmıyordu.

Kafasını telefonundan kaldırıp güldü. "Sen bana insaf et, bitiremediğin için sayende öğle yemeğini kaçırdım." Bu adam acıkan kişinin sadece kendisi olduğunu mu sanıyordu? O oturduğu yerde acıkıyordu ama ben odun kırarak! *Allah Ahmet'in de belasını versin!*

Scanned with CamScanner

Daha fazla dayanamadığım için elimdeki baltayı yere atarak tesisin yolunu tuttum. "Nereye?"

"Altıma işemek üzereyim, dönünce devam ederim artık." Homurdandığımda sinir bozucu sesini duydum. "Özel ihtiyaç desen anlardım, bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin." *İkisi aynı anlama geliyorken bunu neden yapayım?* "Özel ihtiyaç deyince işemeye gittiğimi anlamayacaksın sanki." Bağırdığımda daha çok gülmüştü. *İşemek işemektir, kelimeyi süslemeye ne gerek var?*

Ağaçların arasına girdiğimde Ahmet her zamanki gibi yanımda yürüyordu. Biraz ilerlediğimizde bir ağacın altında otururak kitap okuyan Şafak'ı gördüm. Bu kızı ne zaman görsem ya kitap okuyor ya da müzik dinliyordu. Kız kendini herkesten soyutladığı için biraz ileride ağaca sırtını dayamış bir şekilde onu izleyen Araf'tan haberi yoktu. Aklıma Özgün'ün, *Sadece Arkadaşız* şarkısı gelince gülerek sesli bir şekilde söylemeye başladım.

"Gizli saklı buluşmalar ama şimdi saklamalıyız.

Soran olursa neyse ne, ya gören olursa sadece arkadaşız.

Kalplerimiz patlayacak ama şimdi susmalıyız.

Sorana biz yalanlarız gören olursa sadece arkadaşız."

Yüksek sesle söylediğim şarkıyı duyan Araf mesajı almış gibi kaşlarını çatarken Şafak afallayarak bana bakıyordu.

"Gidip şu kıza takipçisinin aşkından bahsedeyim mi, Ahmet?" Danışmanlık görevimi üstelenen adam gülerek tesisi gösterdi. "Sen en son işemeye gitmiyor muydun?"

"Çok kabasın ajan, özel ihtiyaç onun adı." İkimiz de gülerek tesise yöneldik. *Biraz daha durursam gerçekten altıma yapabilirim.*

"Bu arada kaç yaşındasın sen?"

"Otuz beş." Ben de öyle tahmin etmiştim. "Karıma göre ben hiç yaşlanmıyorum." Karısından bahsederken gözlerinin içi gülüyordu.

"Karın haklı dostum, sen kesinlikle yaşlanmamışsın." Aslında beş yaş daha genç gösterdiği doğruydu. "Aileden gelen genetik bir şey, genelde yaşımızı pek göstermeyiz." *Neden böyle mucizevi genlere sahip değilim diye isyan edesim var.*

"Eşin de mi ajan?" Tebessüm ederek başını iki yana salladı. "O anaokulu öğretmeni. Derya, çocukları çok seviyor." Sesindeki o sevgiyi hissettiğimde gülümsedim. Eğer âşık bir adam nasıl olur diye sorsalar, sanırım onlara Ahmet'i gösterirdim. Derya'nın konusu geçtiği an gözleri aşkla ışıldamış, sesinde büyük bir özlem ve sevgi belirmişti. İşi gereği onu çok az görüyor olmalıydı ki çok özlediği bu kadar belli oluyordu.

Tesise yaklaştığımızda aniden siren sesi gibi yüksek bir ses yankılanmıştı. Daha sonra ise üst üste silah sesleri duyduk. Belindeki silahı çıkaran adam, "Tesis kırmızı alarm verdiğine göre kötü bir şey olmalı!" deyip koşunca korkuyla ona yetişmeye çalıştım. *Allah bilir, yine ne oldu?*

Nefes nefese tesise girdiğimiz an herkes silahıyla bir yerlere koşuşturuyordu. "O burada!" diye bağırdı bir adam elindeki telsize. "Üst katta! Az önce Yarasalardan birini öldürdü!" Son duyduğum şeyden sonra yerimden kaskatı kesildim. "Efe..." Korkuyla yutkunduğumda gözlerim dolmuştu çünkü bana bıraktığı not gelmişti aklıma.

"Eğer sözünde durmazsan, bugün kızıl arkadaşına veda et, küçük Yarasa'm."

Benim yüzümden Efe'yi öldürmüş olabilir mi?

Scanned with CamScanner

20. BÖLÜM

Anlayamıyordum, yüzlerce kişinin içine nasıl böyle kolaylıkla girip içimizden birini öldürebilirdi? Dışarıdan biri olduğunu sanmıyordum. Bu her kimse, içeri girip birini öldürecek kadar iyi biliyordu bu tesisi. Dün akşamüzeri ölen Yarasa yüzünden kimse uyuyamamıştı. Ajanlar ve eğitmenler sabaha kadar toplantı yapıp durmuştu. Bizi odamıza göndermişlerdi ancak korkudan hiçbirimizin gözüne uyku girmediğine emindim. Bugün tüm eğitmenler güvenlik kamerasından sorumlu olanları sorguya çektikleri için bize ders vermeyeceklerdi. Nöbetçilerin sayısı artırılmıştı ve Alaz, burnundan soluyarak herkese emirler yağdırıyordu. Ölen kişi Efe değildi, bu beni mutlu etse de Çakallardan İbrahim'in ölmesine de üzülmüştüm. Evet, o takımdakileri sevmiyordum ama hiçbirinin gerçek anlamda ölmesini isteyecek kadar da kalpsiz değildim.

Dün gece ölen Efe veya benim takımımdan herhangi biri de olabilirdi. O yüzden korkaklığı bırakıp bir savunma hazırlamalıydım. Sabaha kadar düşündükten sonra kendi ekibime bildiğim her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Hiçbirimizin yemek yiyecek iştahı olmadığı için hepsini bahçeye çıkarmıştım. Şimdi hepimiz engelli koşu sahasındaki büyük kulenin üzerine tırmanarak oturmuştuk. Kimsenin bizi duyamayacağı tek yer burasıydı. Hepimiz bağdaş kurarak daire şeklinde oturduk. Böylece herkes bir diğerini kolayca görebilirdi. Hepsini buraya

Scanned with CamScanner

çağıran ben olduğum için kimse tek kelime etmeden konuşmamı bekliyordu fakat gözleriyle bana verdikleri *konuş artık* mesajı çok açıktı.

"Sonumuzun İbrahim gibi olmasını istemiyorsak ortak bir strateji geliştirmeliyiz." En sonunda konuya bir yerden girebilmiştim.

"Bu nasıl olacak?" Ecrin kızaran gözlerini saklamaya çalışsa da sabaha kadar ağladığı çok belliydi. "İbrahim'i asansörün içinde öldürmüş ama ne hikmetse o asansördeki kamera o esnada arızalanmış." İç çekerek başımı salladım. Alaz bu yüzden sabaha kadar uyumamış ve güvenlik kamerasından sorumlu olanların hepsini sorguya çekmişti.

"Öcünün, ajanlardan biri olduğundan şüpheleniyorum." Hepsine sırasıyla baktım. "Belki de eğitmenlerimiz." Bu düşünce onları tedirgin etmişti, bunu görebiliyordum ama bu ihtimali göz ardı edemezdik

"Böyle düşünmene sebep olan ne?" Kuzey'in meraklı bakışlarına karşılık omuz silktim. "Hakan ile saldırıya uğradığımız gece belime bir bıçak dayayıp beni tehdit etti. Sesini gırtlağından çıkardığı için kim olduğunu anlamam imkânsızdı ama tıpkı Buzdağı gibi kokuyordu." Hepsi düşünceli bir ifadeyle söylediklerimi kafasında tartarken Alaz'ı şüphelilerimin arasında çıkaramıyordum. Ancak belki de yanılıyordum, belki de eğitmenim haklıydı. Onun istediği Alaz'dan şüphelenip ondan uzak durmamdı. Alaz beni zehirlediği için ona kızgın olsam da şu anda duygularımı bir kenara bırakıp mantığımla hareket etmem gerekiyordu.

"Sence neden eğitmeninden şüphelenmeni istiyor?" Bağımlı'nın sorduğu sorunun cevabını ben de kısa zaman önce öğrenmiştim. "Eğitmenim onun sonunu getirecek kadar akıllı ve soğukkanlı. Öcü, kendimi geliştirmemi istemediği için beni

eğitmenimden uzak tutuyor, böylece zayıf biri olursam beni kolayca sindirebilir." Maalesef ki Alaz haklıydı, bana hükmetmek istiyorsa onun için zayıf olmam gerekiyordu.

"Dahası var." Devam ettim her birine bakarak. "Benden Alaz'ı öldürüp kartını ona götürmemi istedi. Hatta yapmazsam Efe'nin öleceğini söyleyen bir not bırakmış." Efe korkuyla yutkunurken, hepsi afallayarak bana bakıyordu.

"Kartı ona veremezsin, Kedicik. Tesisin yönetimini ele geçirirse bize daha kolay ulaşır. Buket, bana bu tesiste sadece iki kişinin tam yetkiye sahip olduğunu ve onlardan birinin Altuğ olduğunu söylemişti." Kuzey ile aynı fikirde olduğum için başımı sallamıştım ki fark ettiğim şey ile gözlerimi kocaman açtım. "Eğitmenlerin isimlerini biliyor musun?" Şaşkınlıkla sorduğum soruya sırıtarak karşılık verdi. "Buket'i nasıl ikna edeceğimi biliyorum, diyelim." Bu lanet bakıştan da anlamış oldum ki Afrodit ve Kuzey, kesinlikle ilk kuralı çoktan çiğnemişti.

"Oğlum, bizimkileri de söyle." Homurdanan Yiğit kaşlarını çatarak devam etti: "Kendi eğitmenime içimden sürekli farklı isimler bulup duruyorum." Hepimiz güldük ama o isyanında haklıydı çünkü eğitmeninin adını bilmiyordu.

"Seninkinin adı Michael, Hakan'ınki Yavuz, Süslü'nünki Simay, Koreli kızınki Atalay, Efe'ninki Yosun, Sedef'inki Alaz Altuğ ve benim hatununki Buket." Afrodit'ten hatunu olarak bahsetmesi bizi güldürürken sadece Ecrin somurtmuştu. Artık Yiğit'in ve Bağımlı'nın eğitmenlerinin isimlerini de biliyordum.

"Drakula'nın ismi de Pars'mış fakat onların isimlerini diğerlerinin yanında söylemek yok." Küçük bir uyarıda bulunmuştum, ne olur ne olmaz, yine ceza almak istemiyordum. "Bundan sonra buluşma yerimiz burası. Kimseye güvenemeyiz. O yüzden herhangi bir şeyden şüphelenirsek, herhangi bir şey duyar ya da görürsek ilk iş olarak grubu toplayıp buraya geleceğiz." Çakallar

Scanned with CamScanner

gibi olmayacaktık. Birimiz zayıf kalırsa güçlü olanımız onun zayıflığını örtecekti. Birimizin aptal kaldığı yerde zeki olanımız devreye girmeliydi. İlk gün birbirinden nefret eden biz, şimdi birbirimizi nasıl koruyacağımızı düşünüyorduk.

"Şşş, Arıza." Konunun ciddiyeti dağılınca Süslü'nün gülerek söyledikleri yeterince komik gelmedi. "Annenle olan meseleyi ne yapmayı düşünüyorsun?" *Düşünmeme değmeyecek biriyle ilgili bir şeyler yapacak değilim.*

"O kadın umurumda değil. Bu konuda konuşmak istemiyorum." *Onun hakkında konuşarak harcayacağım zamana yazık. Bugüne kadar bensiz nasıl yaşadıysa yine öyle yaşamaya devam etsin.*

"Yapma be, Kedicik." Kuzey'in hüzünlü sesi bu konudan onun da mustarip olmasından kaynaklanıyordu. "Kadın pişman görünüyordu. Biz annemizin kim olduğunu bile unuttuk." Hepsinin yüzünde oluşan bu üzüntüyü çok iyi biliyordum. Bizler bu dünyanın karanlığında kimsesiz kalmış bir avuç çocuktuk.

"Anlamıyorsunuz." Gözlerim dolduğunda bunu onlardan saklamadım. "Benim bir annem yok çünkü o kadın, daha bana hamile kaldığında beni öldürmeye çalışmış." Hepsi afallarken yanaklarımdan bir damla gözyaşım süzüldü. "Dokuz ay boyunca benden kurtulmak için yüksek dozda ilaçlar kullanmış. Sakat kalabilirdim, zihinsel engelli doğabilirdim ama doktorları bile hayrete düşüren bir mucize olmuş ve ben gayet sağlıklı doğmuşum. Üstelik bu da yetmezmiş gibi annem ben altı aylık olana kadar yediğime, içtiğime sürekli ilaç katarak beni öldürmeye çalışmış. Bir türlü başaramayınca bir çöp poşetinin içine koyup değersiz bir atık gibi beni çöpe atmış. Onun yüzünden ilaçlar ağrılarımı dindirmiyor, o kendi kızını lanetleyen bir canavar." Anlattıklarım hepsini dehşete düşürmüştü. Kimse böyle bir şey duymayı beklemiyordu. O kadın anne olmayı hak etmiyordu.

Bu konuyu sonsuza kadar kapatmaları için bilmeleri gerekiyor.

Kuzey bir küfür savurduğunda söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. "Bu nasıl insan lan!" Yiğit yumruklarını sıkarken teselli etmek ister gibi elini omzuma doğru uzattı lakin rahatsızlığımı hatırlayınca elini geri çekti. "İstemiyorsanız, o haltı yiyip dünyaya getirmeyin. Bizim ne suçumuz var, kimin günahının bedelini çekiyoruz, anlamıyorum." Hepimizin yarası aynı olduğu için empati yapmayı ne yazık ki iyi biliyorduk.

Süslü ve Efe duyduklarından sonra ağlamaya başladıklarında, Ecrin dolan gözlerini saklamak için başını çevirmişti. "Yani şimdi ilaçlar sana fayda etmiyor mu?" Hakan'ın sorusuna gözyaşlarımı silerek güldüm. "Daha doğmadan kullanmaya başladığım için hepsinin aşinası olmuşum. Bir seferinde test etmek için iki kutu ilaç içtim ama başım bile dönmedi." Gülerek söylediklerim onları güldürmemişti çünkü hepsi hâlâ duyduklarını sindirememişti.

"Peki, baban?" Bunu soran, yanımda oturan Kuzey'di. "Annen sana bütün bunları yaparken baban olacak adam hangi cehennemdeymiş?" *Babam mı? Ah, tabii ya babam. Yoksa artık babalarım mı demeliyim?*

O gece restorandaki iki adamı hatırlayınca âdeta şoka girmiştim. *Benim iki baba adayım mı var? Yok daha neler! Dalga geçtiğim ve imrenip kıskandığım o meçhul kız ben miyim? Kahretsin, şaka mı bu?* Ben aslında babamla tanışmıştım! Hangisi olduğunu bilmiyordum ama onunla dalga geçmiştim. Yaşadığım şokun etkisiyle sinirden kahkaha attığımda hepsi endişeyle bana bakıyordu. "Babam beni seviyor!" Gülerek bağırdım. Şu an deli gibi göründüğümü biliyordum ama elimde değildi. Mutlu olmadan duramıyordum. Her ikisi de hiç görmediği kızını seviyordu. Ansızın bir baba, özellikle beni seven bir baba fikri içimi sıcacık edip kalbimi ısıttığı için mutlulukla gülümse-

Scanned with CamScanner

dim. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ikisi de beni sevdiği için babam kim çıkarsa çıksın onu severim." Neşeyle şakıdığımda hepsi yaratık görmüş gibi bana bakıyordu. Babam vardı, düşündüğüm gibi beni bırakmayan bir babam vardı. *Aslan veya Fırat, ikisinden biri benim babam ve onların bana olan özlemini farkında olmadan dinledim. Allah'ım, babam beni seviyor! O beni bilerek bırakmamış çünkü bir kızı olduğunu bile bilmiyormuş.*

"Bu arıza az önce, 'Babam kim, bilmiyorum ama ikisi de beni seviyor,' mu dedi yoksa bana mı öyle geldi?"

"İnanır mısın, ben de o kısımda kaldım, Neriman."

"Yankı'nın hep dediği gibi Allah belanı versin, Yiğit! Neriman nedir lan? A'lardan hangi ara E'lere geçtin? A'lara dön çünkü Naz benim adım. Hani N'den sonra gelen A ve Z." Tepkisine gülmeden duramadık. Yiğit, resmen kıza harfleri ezberletmişti.

"Babamın kim olduğu belli değil ama ikisini de tanıyorum. Songül Hanım, Aslan Bey ile sevgiliymiş ancak yanlış hatırlamıyorsam ayrıldıkları gece ayrılık acısından barda tanıştığı biriyle daha beraber olmuş. Kısa süre sonra gazetede eski sevgilisi Aslan Bey'in yanında gördüğü kişinin o gece barda olan adam olduğunu görmüş. Asıl tuhaf olan ise o gizemli adam, yani Fırat Bey, aynı zamanda Aslan Bey'in en yakın arkadaşı çıkmış. Üstelik Songül Hanım, o ayrılık haftasında her iki arkadaşla birlikte olduğu için karnındaki bebeğin babasını hiç bilmemiş. Evet, babası belli olmayan o bebek ben oluyorum." Kıkırdayarak söylediklerimi ağzı açık bir şekilde dinlediler. Daha sonra ise hepsi olayın trajikomik yönünü yeni fark etmiş gibi kahkaha atmaya başladı.

"Bu ne lan, küfür gibi." Ne yazık ki bu konuda pis bağımlı ile aynı fikirdeyim.

Ecrin gülerek onu başıyla onayladı. "Biz bir tane doğru düzgün baba bulamıyoruz. Onda iki tane var." Ağlamamız gerekirken hepimiz bu içler acısı duruma gülmeden duramıyorduk.

"Ben anlamam, oğlum!" Kuzey kaşlarını çattı. "Eski sevgilim gidip arkadaşımla birlikte olacak, öyle mi? İkisini de gebertirim." Ben olsam ben de yapardım ama Fırat Bey'in burada bir suçu yoktu. O günlerde Songül Hanım'ın kimin eski sevgilisi olduğunu bilmiyordu.

Bir süre hepimiz her şeyi unutup, bol bol dalga geçerek eğlenip gülmüştük. Artık tesise gitmemizin zamanı gelince Efe sıkıntıyla bize baktı. "Şey, ben tesisin çıkış kapısını buldum." Hiç olmadık bir anda gelen itirafla afallayarak çocuğa döndük. "Ciddi misin?" Kuzey'e başını salladı. "Üçüncü asansörün içinde gizli bir bölme var. Sol taraftaki duvarı kontrol ettiğinizde dikkatli bakınca görürsünüz. Orayı kaydırdığınızda küçük bir tuş var, tuşa bastığınızda sizi doğrudan zemin kata indiriyor. Asansör bir sürü arabanın olduğu bir otoparka iniyor. O katta kocaman bir tünel var. Doğrudan yürüdüğünüzde ise önünüze kocaman bir kapı çıkıyor. Bizim kartlarımız bile kapıyı açabiliyor. Kapıdan geçtiğiniz an, yer altından çıkarak kendinizi tesisin dışında buluyorsunuz. Üstelik kapıya dışarıdan baktığınızda bir duvardan farkı yok. Kimse o duvarın kapı görevi gördüğünü anlayamaz. Tesisin etrafını saran kalın duvarların bir parçası." Efe'nin bir gün sözleriyle beni şoke edeceğini söyleseler onlara gülüp geçerdim lakin bu korkak *hacker*, şu anda beni büyük bir bozguna uğratmıştı.

Hangi ara çıkışı buldu bu Bonuscuk?

"Dışarı çıktın mı yani?" Ecrin'e utangaç bir şekilde başını sallayarak tebessüm etti. "Evet, şey, ben bir hackerim. Uzun zamandır ortalıktan kaybolduğumu fark etmişsinizdir. Gizlice tesisin planını ele geçirerek sisteme sızdım ama tesisin planına ulaştığım an buradaki hackerler bunu yapan kişinin yerini anında tespit ettiler. Ben daha bilgisayarı kapatmadan içeri girip beni yakaladılar. Neyse ki Yosun tam vaktinde içeri girerek beni kurtardı. Bunu dışarıdan birine söylersem veya buna

Scanned with CamScanner

tekrar kalkışırsam infaz edileceğimi söyledi. Bilgisayardaki tüm verileri silip güvenlik ağlarını güçlendirdiler. Merak edip tekrar denediğimde şifrelerinin hiçbirini kıramadım. Gerçekten güçlü bir güvenlik sistemi kurmuşlar." Yutkunarak Efe Can'a bakıyordum. Şimdi neden sürekli ortadan kaybolduğunu anlıyorduk. Bonuscuk ceza alma pahasına bile olsa çıkışı bulmuştu. Allah'tan eğitmeni Yosun'du, yoksa başı ciddi anlamda tehlikeye girerdi.

"Aferin lan, Ağlak." Hakan, gülümseyerek elini onun omzuna koydu. "Kedi olalı bir fare tuttun." Gülerek Bağımlı'yı onayladık, Efe gerçekten büyük bir iş başarmıştı.

Gittikçe hepimiz takım ruhunu daha fazla hissediyoruz.

Hava karardığı için odamda volta atarak gece yarısı olmasını bekliyordum. Alaz'a her şeyi anlatacaktım ama tüm gün onu göremediğim için herkesin odasına çekilmesini bekliyordum. Bir şekilde kimseye görünmeden odasına girmeliydim. Yarına kadar bekleyemezdim. İbrahim'e olanlardan sonra Efe'ye bir şey olmadan her şeyi bilmeliydi. Aniden odamın kapısı açılınca korkuyla arkamı döndüm. İçeriye girenlerin Simay, Afrodit ve Yosun olduğunu görünce rahat bir nefes almıştım. Afrodit'in üzerinde göbeğini açıkta bırakan siyah bir yarım atlet ve mini şort vardı. Harika kıvrımlarını gözler önüne seren güzel tanrıça, elinde iki şarap şişesi tutuyordu. Ağlamaktan gözleri kızaran Yosun, salaş bir tişört ve pantolon giymişti. Simay, elinde tuttuğu dört kristal kadeh ile gülerek ona bakıyordu.

"Bahçeni kullanmamızda sorun var mı?" Simay gülerek Yosun'u gösterdi. "Bu çocuk ruhlu kadın, ne zaman depresyona girse buradaki bahçede kafayı buluruz. Uzun zamandır bu oda boş olduğu için alışkanlıkla dalmış olduk, kusura bakma." *Sorun yok,* der gibi bir hareket yaparak bahçeyi gösterdim. Bu bahçe gözden uzaktı.

Onlar bahçeye yönelirken Afrodit durup bana baktı. "Bize katılmak istersen senin için de iki kutu vişne suyumuz var." Başımı çevirip Yosun'un kucağındaki büyük kutuları görünce güldüm. "Fena fikir değil." Gece yarısı olana kadar onlarla kendimi oyalayabilirdim.

Üzerime hırkamı aldığımda hep birlikte bahçeye çıktık. Taş merdivenleri geçerek ağaçların arasındaki tahta çardağa oturduk. Çardağın kolonlarını saran beyaz sarmaşık gülleri onlara göre güzel, bana göre rahatsız ediciydi. İçecekleri masaya koyduklarında onlar kendilerine kırmızı şarap doldururken ben kadehimi vişne suyuyla doldurdum. "Evet, neye içiyoruz?" Afrodit gülerek somurtan Bayan Kırmızı Dudak'ı gösterdi. "Yosun'un aptallığına, salaklığına, geri zekâlılığına, saflığına..." diye devam ediyordu ki Yosun kaşlarını çatınca kahkaha attı. "Kısacası Yosun'un bitmek bilmeyen Atalay aşkına içiyoruz." Kadehini bana doğru uzatınca, gülerek kadehimi onunla tokuşturup büyük bir yudum içtim.

"Buraya beni gömmek için getirdiğinizi bildiğim iyi oldu." Alınganlık yaparak ayağa kalktı. "Gidiyorum ben." Simay, gülerek onun kolunu tutup yerine oturttu. "Sen bakma Buket'e, ben seni anlıyorum." Onu teselli etmeye çalıştı çünkü Yosun, gerçekten kolay kırılan biriydi.

"Nesini anlıyorsun, doktor." Buket bunun cevabını merak etmiyordu. Alay edecek yeni bir şeyler arıyordu. "Kadın, on iki yaşından beri Atalay'a abayı yakmış durumda. Onu anlamayı bırakıp neden doğru düzgün bir tavsiye vermiyorsun?" Bu kadın kesinlikle dobra biriydi. Söyleyeceği şeyleri tıpkı benim gibi hiç düşünmeden pat diye söylüyordu.

"Senin en son verdiğin tavsiyeyi de gördük." Simay kıkırdadı. "Kıza, git Atalay'ın koynuna gir, dedin." *Bu sohbet için yaşım tutmuyor, acaba gitsem mi?*

"İyi bir taktikti." Afrodit homurdanarak Yosun'u gösterdi.

Scanned with CamScanner

"Sadece bu salak gidip adamı öpmek yerine üzerine kustu." Hepimiz gülerken Yosun'un yanakları kızardı. Çok sevimli görünüyordu. "Sarhoştum ama." Utançla inlemesi bile fazla çocukçaydı. Bu kadın, gerçekten Efe'nin ruh ikiziydi. "Ayrıca ben senin gibi değilim, yapamam ki öyle şeyler. Sadece ona açılmak için biraz içmiştim. Sonra bir baktım, öğle yemeğim onun üzerinde." Yanaklarını kızartan itiraftan sonra gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm.

"Peki, sizi bugün ağlatan ne?" Merak ederek sorduğum sorudan sonra elindeki kadehi sonuna kadar içti. "Beni görmüyor, Yankıcığım." Ağlamaklı bir sesle adımı söyleyince bile Efe'yi hatırlıyordum. "Onun dikkatini çekmek için her şeyi yaptım ama o, bugün eski sevgilisini öpüyordu!" İsyan ettiğinde diğerleri kıkırdarken homurdanmadan duramadım. Kadının gözü önünde başkasını öpmüştü. "Bildiğin adilik bu."

"Değil mi ama! Neden beni sevmiyor ki?" Şimdiden iki kadeh şarap içen kadına ne cevap versem bilemedim. "Valla Bayan Kırmızı Dudak, ben sizin yerinizde olsam gidip doğrudan 'Seviyorum oğlum seni!' diye bağırarak itiraf ederdim. Bir kere ben gevezeyim, tutamam ki içimde." Kaçak oynamak bana göre değildi. İçimde ne varsa onu çekinmeden söylerdim. Birini seversem böyle gizli bakışmalar veya uzaktan sevmeler yerine çıkar karşısına, söylerdim.

"İşte, bu yüzden seviyorum bu kızı." *Afrodit beni sevmesin, özellikle de o yatak maceramızdan sonra mümkünse hiç sevmesin.* "Tıpkı benim gibi istediğini almayı biliyor. Erkekler konusunda tavsiye gerekirse bana gel, küçük çaylak." Simay ve Yosun içtikleri şarabı püskürtüp öksürmeye başlayınca bunun iyi bir fikir olmadığını anladım.

"Sevişmek hakkında detaylı bilgileri öğrenmek istiyorsan Buket doğru adres." Simay ile Yosun kıkırdadı. "Daha bu sabah,

Altuğ fazla sinirli diye ona herkesin içinde en son ne zaman seks yaptığını soran kadından bahsediyoruz." Üçü gülerek kadehleri tokuştururken ben gözlerimi kocaman açarak bu çılgın kadınlara bakıyordum. Gece gece nereden çıkmıştı bunlar? Resmen +18 muhabbetlere girip körpecik psikolojimin içine ettiler.

"Yalnız Altuğ'un yüz ifadesini gördünüz mü?" Afrodit, kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Kaşlarını çatıp bana, 'Dayak yemek istiyorsun sen,' dediğinde çok komikti." Hepsi gülerken Alaz'ın o halini kafamda canlandırınca ben de gülmeden duramamıştım. Sanırım Afrodit, grubun yaramaz kızıydı ve bir şekilde kendisini sevdirmeyi başarıyordu.

"Ben bir şeyi merak ediyorum." Bunu daha fazla merak etmek istemediğim için nihayet sordum. "Kuzey ile şu ilk kurala uyuyor musunuz?" Diğer ikisi gülerken o sırıttı. "O kuralı en az on kere okudum. Çaylağım ile aşk ve benzeri özel şeyler yaşamayacağımı anlatıyordu ama sevişmek yasak diye bir şey yazmıyordu." Böyle bir cevabı ondan başkası vermeyeceği için yüzümü buluşturarak başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kuzey sizden küçük, Bayan Afrodit."

"Sadece yirmi sekiz yaşımdayım. Aramızda altı yaş var. Üstelik asla işimi tehlikeye atacak şekilde bir erkeğe duygusal anlamda bağlanmam. Eğer Kuzey'in bana olan yakınlığını duygusal bulsaydım, emin ol ki onu üzmemek için çaylakları anında değiştirirdim. Tıpkı benim gibi Kuzey de benden hoşlanmıyor. Aramızdaki şey cinsellikten öte değil. Ben aşk değil, tutku kadınıyım." Sözlerinde zerre kadar yalan yoktu. Kuzey'den bahsederken gerçekten gözlerinde herhangi bir hoşlanma ya da aşk belirtisi bulamadım. Afrodit ve Kuzey ilişkisinin sadece yatak arkadaşlığı gibi bir şey olduğunu şimdi daha net görüyordum. Bize göre yanlış olan şeyi bu kadın kendi doğrusu olarak kabul ediyordu. Bunun için onu yargılayacak kişi ben değildim. Onun karakteri ve eğlence anlayışı buydu.

Scanned with CamScanner

Gece yarısına kadar bol bol sohbet ederek gülmüştük. Bu üçü yan yana gelince düşündüğümden daha eğlenceli olabiliyordu. Saatin geç olduğunu fark edince hepsi gitmiş, ben de on dakika bekledikten sonra asansöre binmiştim. Elimde sıkıca tuttuğum kartı sisteme okutunca kapılar kapanmıştı. Onuncu katın düğmesine bastığımda asansör yukarı çıkarken ben de daha önce yapmadığım şeyi sonunda akıl edip kartı incelemeye başladım. Kartın üzerinde yirmili yaşlarında esmer bir kız fotoğrafı vardı. Sanki fotoğrafı zorla çektirmiş gibi kızın siyah gözleri sıkıntılı ve yüzü asıktı. Çok genç bir ajanın kartı olmalıydı. Acaba bunu ondan nasıl almıştı? Kartın üzerinde yazan ismi görünce gözlerimi kocaman açtım. "Yok artık!"

İnci Sipahi.

Sipahi?

Alaz Altuğ Sipahi!

"Karısı veya kardeşi mi acaba?" Merak içinde fısıldadım ve asansörden indim. Parmağında herhangi bir yüzük veya alyans görmediğime emindim. O zaman kesin kardeşi ya da bir akrabasıydı. Bilmiyordum, belki de isim benzerliği bile olabilirdi. *Aman, bana ne ki!*

Koridorda sağıma ve soluma bakarak hangisinin onun odası olduğunu bulmaya çalışıyordum. Tüm kapılar birbirinin aynısıydı. Yanlış bir kapıyı açarak başka birinin odasına girmek istemiyordum. "Valla sende bu şans olduktan sonra doğrudan Drakula'nın odasında bulursun kendini, Sedef." O salak öcü, bari bana hangi oda olduğunu da söyleseydi. *Git, onu öldür demek kolay tabii!*

Koridorda düz bir şekilde ilerlerken koridorun sonundaki oda dikkatimi çekti. Hepsinden üst konumda olan adamın odası bence en sondaki oda olabilirdi. "Hadi bismillah." Şansımı denemek için hızlı adımlarla o odaya doğru yürüdüm.

Fazla aksiyon bana zarar. Eğer Drakula ve Afrodit'in odasıysa çığlık atarım. Evet, Afrodit buram buram seks koktuğu için odası mayınlı bölge.

Kartı okuttuğumda açılan kapıdan içeri girerek kapıyı kapattım. Işıklar kapalı olduğu için her yer karanlıktı. O yüzden onu uyandırmak için ses versem iyi olacaktı. "Sevgili Buzdağı, uyanır mısınız, lütfen?" Kapının önünden seslendim ama odada çıt yoktu. Saat neredeyse bir olmuştu. Belki de çoktan derin bir uykuya dalmıştır.

"Işıkları açıyorum, bayım. Umarım yatakta çıplak uyumak gibi bir fanteziniz yoktur." Homurdanarak sağımdaki duvarı kontrol ettikten sonra elektrik düğmesini bulmaya çalıştım. Nihayet elim küçük bir çıkıntıyı bulunca düğmeye bastım. O an gelen ışıklarla gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. "Bakın, açıyorum gözlerimi, eğer çıplaksanız derhal giyinin veya ses verin, arkamı döneyim." Bir süre bekledim, herhangi bir ses duymayınca gözlerimi yavaşça açtım.

İlk dikkatimi çeken bozulmamış yatağı olunca burada olmadığını anladım. Gözlerim banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı bulunca ışıkların yanmadığını görüp henüz odasına gelmediğine emin oldum. Odasına kısaca göz gezdirdiğimde koyu renklerin hâkim olduğu ferah ve şık bir odada olduğumu fark ettim. Üstelik benim odamdan bile daha büyüktü. Gözlerim sol taraftaki şamdanın yanında duran çerçeveyi bulunca doğru odaya geldiğimi anladım. Evet, çerçevede Alaz'ın fotoğrafı vardı. Sadece orada birkaç yaş daha genç görünüyordu. Küçük adımlarla tüylü, beyaz halıya basarak sedir ağacından yapılmış çalışma masasına doğru yürüdüm. En son neyin üzerinde uğraştığını merak etmiştim. Masanın üzerindeki dağınık kâğıtlara göz gezdirdiğimde anlamadığım bir dilde yazılmış şeyler çıktı karşıma. Uzanarak sayfalardan birini elime aldım. Bu İbrahim'in fotoğrafının fotokopisiydi. Gözlerimi kısarak fotoğrafın

Scanned with CamScanner

altında yazan şeyleri okumaya çalıştım ama farklı bir dil olduğu için bir şey anlamadım. "Adam güya Türk ama hem yazması hem de konuşması yabancı dildeydi." Sayfayı yerine bıraktığımda onu okuyamamış olmak canımı sıkmaya yetti.

Başımı çevirdiğimde yatağının yanındaki küçük komodinin üzerinde gördüğüm şeylere doğru yürüdüm. Açık bir paket kurşun, bıçak, silahı ve rozeti buradaydı. Tıpkı polislerinkine benzeyen ama daha afili olan rozetini inceledikten sonra yerine koydum. Silahın yanında gördüğüm cam parfüm şişesini alıp kapağını açtım. Bileğimin iç tarafına çok az sıkarak burnuma yaklaştırdığımda aldığım okyanusu andıran ferahlatıcı korkuyla afalladım. "Bu şeyin çikolata ya da kakao kokması gerekmiyor mu?" Şişeyi kontrol ettim ama yarım olduğuna göre demek ki bu şeyi kullanıyordu. O zaman benim ondan aldığım çikolata kokusu nereden geliyordu? Yatağı gözüme çarpınca uzanıp yastığını alarak burnuma yaklaştırdım ama bu kez de çikolata kokusu alınca bir küfür savurdum. "Belki de şu şişedeki şeyi uzun zaman önce kullanmayı bıraktı. Çikolatalı parfümüne yeni başlamış olabilir." Böyle basit bir şeyi kafama taktığım için gülerek yastığını yerine koydum.

Odasında hırsız gibi gezinmek istemediğim için gitmeye yeltenmiştim ki duvarda gördüklerim ile sertçe yutkundum. "Bu da ne?" Küçük adımlarla duvara yaklaşıp başımı kaldırınca gördüğüm yüzler ile soluğumu tuttum. "Kahretsin!"

Duvara içinde benim de olduğum otuz Yarasa'nın fotoğrafı yapıştırılmıştı. En ortada benim fotoğrafım vardı. Dahası diğerlerinin fotoğrafı benimkinin etrafına daire şeklinde yapıştırılmıştı. Ölen kişilerin fotoğraflarının üzerine kırmızı bir çarpı atılmıştı. Mutlu'nun fotoğrafını görünce gözlerim doldu ve güzel yüzünü kapatan çarpı işaretinden nefret ettim. Sanki olaylar benim etrafımda dönüyormuş gibi benim fotoğrafım çemberin tam ortasındaydı. Üstelik bu, kartımda olan fotoğ-

rafı, cezaevinden çıktığımda çekilmişti çünkü üzerimde hâlâ Ilgaz'ın eski kıyafetleri vardı. İbrahim ile hiç sohbetimiz olmasa da fotoğrafının üzerini çizen Alaz'dan nefret ettim. Çocuk daha dün ölmüştü! Parmağımı İbrahim'in fotoğrafının üzerine doğru götürdüm. Üzerine çarpı attığı boya henüz kurumamıştı. Bu lanet yerden bir an önce gitmek istiyordum.

Elimi tam üzerime silmek üzereyken neden yaptım, bilmiyordum ama ani bir dürtüyle parmağımı burnuma yaklaştırıp kokladım. Herhangi bir koku alamayınca amaçsızca dilimin ucunu parmağıma dokundurdum. Aldığım tattan sonra gözlerimi irice açarak resmen parmağımı yaladım. Dilimdeki ekşimsi mide bulandıran metalik tat ile bir küfür savurmuştum. "Kan!" *Aman Allah'ım, Alaz hepsini kan ile işaretlemiş. Aklı başında olan sağlıklı bir insan böyle bir şeyi yapmaz! Kim bu adam?*

Kalbim korkuyla hızlandığında aceleyle kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Hayır, her şey kontrolüm altında," diyen sesini duyunca yerimde kaskatı kesildim. Buraya geliyordu!

Kahretsin, yakalandım! Sorunca ne diyeceğim? Geçerken uğradım mı?

Aceleyle etrafımı kontrol ettiğimde gözlerime tüller takılmıştı. Koşarak silahının yanında duran bıçağı aldım, ışıkları kapatarak pencerenin yanına gidip tülün arkasına saklandım. Tülü çekmeye kalkışmadığı sürece beni göremezdi. Ayrıca tül kalındı. Karanlıkta korkuyla beklemeye başladığım esnada kapı açılmış, içeri girmişti. Işıkları açtığında soluğumu tutarak kulağındaki telefonla konuşan adama baktım. "Hayır," dedi ruhsuzca telefonda konuştuğu kişiye. "Sana söylüyorum, kız bize sorun çıkartacak. Belki de ondan hemen kurtulmalı..." Aniden susarak sanki havayı koklar gibi derin bir nefes aldı. "Seni sonra ararım." Telefonu kapatıp cebine koyduğunda kaskatı kesildim. *Tülün arkasından onu görebiliyorum, umarım o beni görmez.*

Scanned with CamScanner

Gözleri usulca odasında gezindiğinde bakışları çalışma masasında durmuştu. Masaya doğru küçük adımlar attığını gördüm. Kahretsin, o kadar yığının arasında eline aldığı sayfa benim incelediğim sayfaydı. Daha sonra tekrar odanın içinde gezindi. Adımları yatağının yanında durmuştu. Benim düzgünce eskisi gibi yerine koyduğum yastıkta gözleri bir süre oyalandı. Arkasına döneceği esnada başını eğip parfüm şişesine baktığında gözlerimi kocaman açtım. Aldığım her şeyi eski yerine koymuştum ama bu adamın gözleri nedense dokunduğum her şeyi buluyordu. Dudakları sinsice kıvrıldığında tişörtünü ensesinden tutarak bir çırpıda çıkarmıştı. Banyo kapısına doğru yürürken duvardaki fotoğraflara bakıp durunca, yemin ederim ki nefes seslerimi duyacak diye korkudan soluğumu tutmuştum. *Neye dokunduysam gözleri onu buluyor, insan olamaz bu adam! Lanet olsun, buradan çıkmalıyım!*

Gözleri tüm fotoğraflarda gezindi ve bakışları İbrahim'in fotoğrafının üzerinde durunca kalbim korkuyla göğsümde çırpınmaya başlamıştı. Hiçbir şey anlamamış olacak ki tekrar banyoya yöneldi lakin birden durdu ve çıkış kapısının yanına giderek birkaç tuşa bastı. Gülümseyen adam banyoya girip kapıyı üzerine kapatınca ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi vererek rahatladım. "Lanet katil! Umarım kurtulmak istediğin şu kız ben değilimdir." Sessizce fısıldayıp saklandığım yerden su sesinin gelmesini beklemeye başladım.

Birkaç dakika olduğum yerde durduktan sonra yavaşça perdenin arkasından çıkmıştım. Parmak uçlarıma basarak banyonun kapısına yaklaştım. İçeriden gelen su sesi ile hızlıca çıkış kapısının yanına giderek cebimden çıkardığım kartı sisteme okuttum. Kapı açılmayınca tekrar ve tekrar denedim ama bir türlü açılmıyordu. "Harika!" Pislik adam az önce kapıyı içeriden kilitlemiş olmalıydı. *Şaka mı bu? Ben şimdi burada mı kaldım? Onuncu kattan atlasam yaşama ihtimalim yüzde kaç ki?*

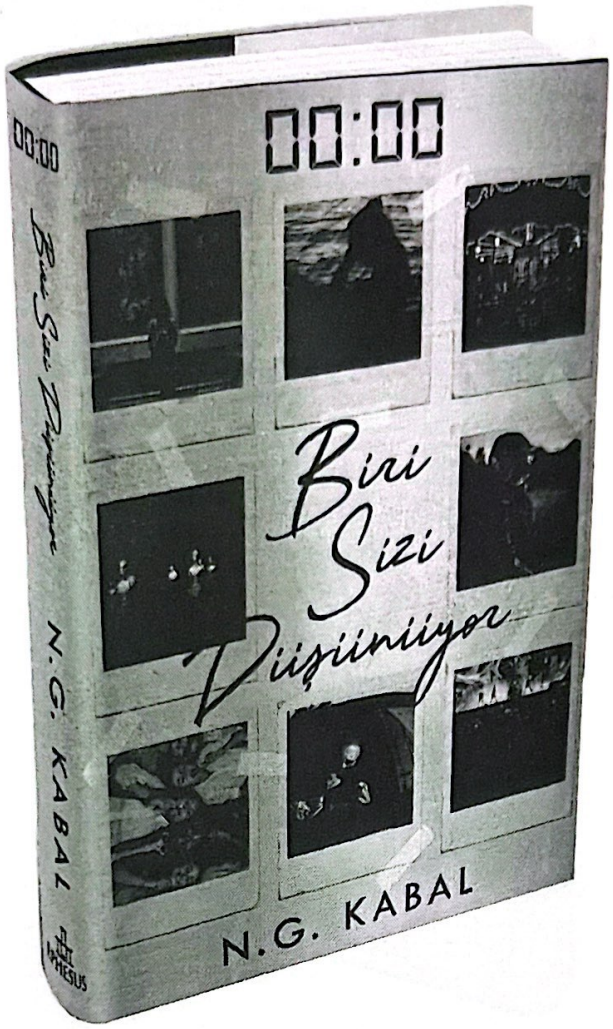

Korku tüm bedenimi ele geçirirken titreyen parmaklarım rastgele tuşların üzerinden gezindi ama kapı bir türlü açılmıyordu. Fazla adrenalin yüzünden hızlı hızlı nefesler aldığımdan ter içinde kalmıştım. Banyodan artık su sesinin gelmediğini fark edince koşarak yine perdelerin arkasına saklandım. Banyonun kapısı açılınca elimdeki bıçağı sıkıca göğsümde tutuyordum. Belinde beyaz bir havlu dışında hiçbir şey olmayan adam, küçük bir havluyla saçlarını kurutarak banyodan sızan buharın içinden çıkmıştı. Kahrolası sıkı kasları bu haldeyken bile dikkatimi çekmeyi başarıyordu. Belinde gevşekçe duran havlu yutkunmamı sağladı. O havlu düşmezdi, değil mi?

O havlu bir düşsün, kimse onuncu kattan atlamama engel olamaz.

Saçlarını kurutma işlemini bitirdikten sonra havluyu yatağın üzerine atarak dolaptan kendisine kıyafet çıkartıp yatağın üzerine koymuştu. Eli belindeki havluya gidince dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı ve duraksadı. "Devamını izlemek istiyorsan benim için sorun değil." Söylediklerinden sonra gözlerimi kocaman açtım. *Yok daha neler! Burada olduğumu en başından beri biliyor muydu?*

Scanned with CamScanner

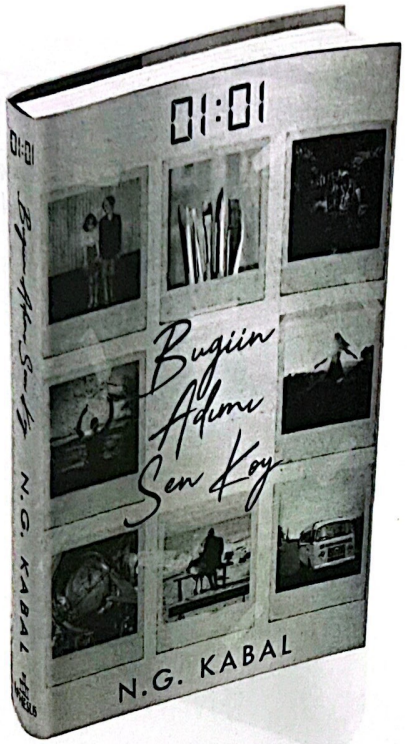

İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyan Nazlı ve Ezel, Jane Austen üzerine ortak bir ödev hazırlamak zorunda kalırlar. Ancak bu ödev zamanla Nazlı'nın kendi hayatıyla hesaplaşma işine dönüşür. Geçmişini unutarak kendine yeni bir kimlik belirleyen Nazlı, her attığı adımda karanlık düşlerine biraz daha gömülür. Bu yolda ona ne en yakın arkadaşı Ecem, ne Ezel, ne de diğer insanlar yardımcı olabilirler. Çünkü bu tamamen, Nazlı'nın çözebileceği bir kördüğümdür.

Edebiyat ve sanata dair hem hoş hem de sorgulayıcı ayrıntıların yer aldığı 00.00 Biri Sizi Düşünüyor aşkı en derinlerde bulmaya çalışan bir roman. Ve baş döndürücü, bir atlıkarıncada vakit geçiriyormuş gibi...

Herkesin dünyada bir kez birine karşı, insanların aşk dediği o şeyi hissedebileceğine inanıyordum ve kendi hakkımı çoktan kullandığımı biliyordum

Scanned with CamScanner

Zamanın hançeri, boğazlarına dayanmış hâldeydi. Köstekli saat, onlar için geri saymaya çoktan başlamıştı kız hayat doluydu sayılı kalan günlerine rağmen... çocuk, yaşama dair umudunu kaybedeli çok olmuştu zamanın içine sığmadılar adam hatırlayamadığı geçmişi, kızın hayalini dahi kuramayacağı geleceği bir köprüde buluştu karşı karşıya geldiler.

Kendi zincirlerini keşfederken bir anahtar arayışı içinde birbirlerinde kayboldular. Ölüme çeyrek kala, her gün yeni bir isim olarak Azrail'e kafa tutan pembe balyozlu bir kızın romantik, buruk ve eğlenceli sonsuzluğu keşfi.

"Size ikimizin de asla gidemeyeceği o yerden yazıyorum bayım. Sizi sevmek beni iyileştirdi."

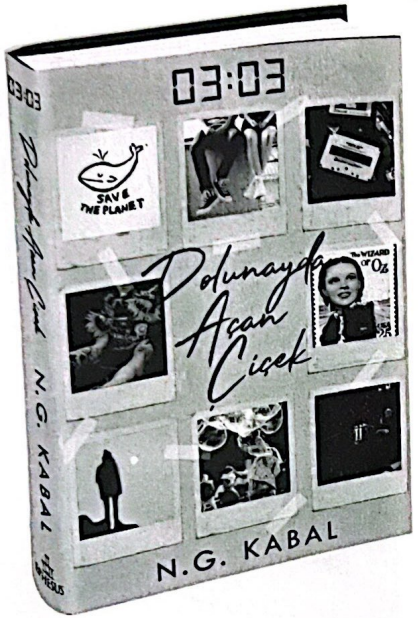

Dolunay yıllar sonra bulduğu ikiz kardeşi için çok heyecanlıdır. Ancak dış görünüşleri ne kadar benzese de büyüttükleri hayaller birbirinden çok farklıdır. Yaşamları hakkında hiçbir şey bilmeyen iki kardeşin hayatı, bordo bir sırt çantasıyla geri dönülemez şekilde değişir. Bir süre, kardeşinin tahmin ettiğinden daha zor olan hayatını yaşamaya karar veren Dolunay, kendini bambaşka bir dünyaya savrulmuş bulur. Burada tanık olduğu fedakârlıklar, dostluklar ve yüreğinde ilk kez beliren aşk kıvılcımı onun için zamanla bir karnavala dönüşür.

Peki, Dolunay ayçiçeği gibi yüzünü güneşe dönebilecek midir?

Yoksa kaçtığı hayata geri dönüp bu oyuna bir son mu verecektir?

"Güvenli kozamdan çıkmıştım, kanatlarım arkamda büyüyordu ve uçmaya hazır olduğumu biliyordum."

Scanned with CamScanner

Çiçek, bu dünyadaki griliği temsil ettiğine inanıyordu. Hiçlikten ibaret olduğunu... İnsanların görmemek için başını çevirdiği ama hep orada olduklarını bildiği kişiydi. Bu yüzden insanlardan, özellikle varlıklı olanlardan nefret etti ama kendisi gibi yoksul ve kimsesiz olanlarla da hiç yakınlık kurmadı.

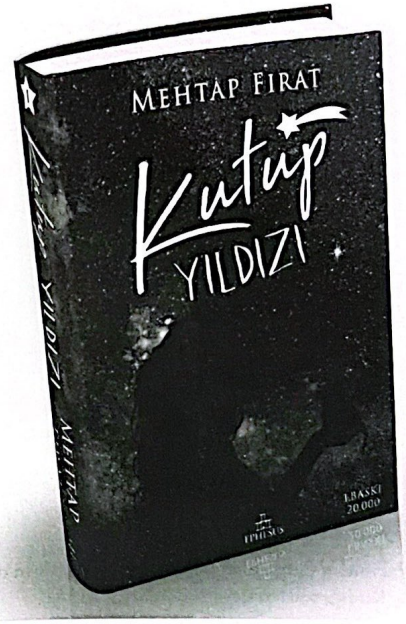
En sevdiği yemek, en sevdiği renk...
Bir hayali veya bu dünyadan istediği hiçbir şey yoktu.

Ama hayatın kendisi için bir planı daha vardı.

Bir anlaşma yaptığı mücevher tasarımcısı Ayza, hayatı Çiçek'e sevdirebileceğine inanıyordu ama zamanla Çiçek'le hayattan nefret etmeyi öğrenmeye başlayacaktı.

İkisi de bu anlaşmada kendi oyununu oynuyor ama hiç kimse kimin kazanacağını bilmiyordu.

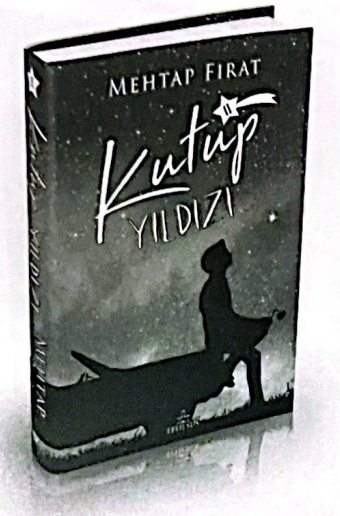
"İtiraf edilen her günah, bir kereliğine bağışlanmayı hak eder."

Fedakârlık...
Dört hecelik basit bir kelime gibi görünse de,
aslında onun hayatında bir dönüm noktasıydı.
Geçmişe dair kırgınlıklarını yetimhanede unutmaya çalışan Nisa,
bir gün aynı kaderi paylaştığı arkadaşıyla farklı bir
dünyanın kapısını aralar.
İki dost, bu kapı aralığından uzatılan sıcacık ellere,
kimsesizliğin soğuk rüzgârından korunmak ümidiyle sarılır.
Nisa ve Senem sonunda o yetimhane odasının duvarlarına
fısıldadıkları hayalleri gerçekleştirme şansı elde ederler.

İki dost, daha önce hiç karşılaşmadıkları sıcaklığın ve zenginliğin
onları değiştirmesine izin verecekler mi?
Hiç tatmadıkları aşkı yeni hayatlarında bulabilecekler mi?

Scanned with CamScanner

Aşk ve arkadaşlık arasında sıkışmış olan kutup yıldızı'nın masalı kaldığı yerden devam ediyor...

Yeni hayatlarında her geçen gün birbirinden daha da uzaklaşan Nisa ve Senem'i zor günler beklemektedir. Kalpleri ise bambaşka umutlar için çarpıyordur.

Demir'in aniden İstanbul'dan dönmesiyle her geçen gün kalbi ve mantığı arasında kalan Nisa için hayat bu kez daha da zorlu bir sınav haline gelir. Kamp ateşinin çevresinde alevlenen hislerini dizginleyemediği gibi ansızın yaşadığı farklı bir olayla yeniden kalbine kilit vurmayı tercih eder. Kendi duygularıyla sınanırken bir de Senem'in varlığı işleri daha da karıştıracaktır.

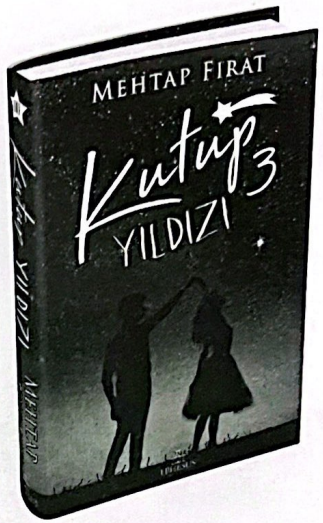
Peki, aşk tüm bunların neresinde yer alacak?

Nisa'nın kalbine vurduğu kilit bir gün açılacak mı?

Ya Kükreyen Kedi Yavrusu...

Elini gökyüzüne uzatıp kayan yıldızını yakalayabilecek mi?

"Vazgeçmenin asıl cesaret olduğunu öğrendiğimde çok küçüktüm."

Asıl Aşk, Kutup Yıldızı'nın Gizemli Kutusunu Açmasıyla Başladı Ve Yavaş Yavaş Kutunun Derinliklerine Sızdı. Orada Gördü Kalbinin Nasıl Çırpındığını, Nasıl Değiştiğini...

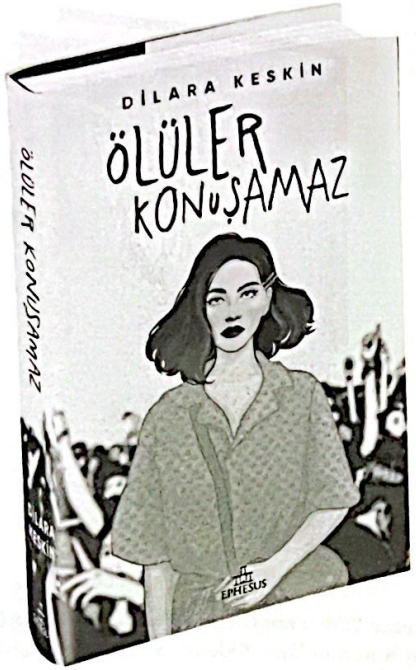
Olaylı geçen doğum günü partisinde tüm gerçekleri öğrenen Nisa için artık yeni kapılar aralanmıştır. Bastırdığı duygular kalbine sığmazken, Kutup Yıldızı için artık galaksiden kayma vakti gelmiştir. Kalbindeki sıcaklığa karşı koyamayan Nisa, Demir'in sevgisine karşılık vermeyi düşünürken öğrendiği sarsıcı gerçeklerle derin bir çıkmaza savrulur.

Peki, bundan sonra Nisa'yı nasıl bir yol beklemektedir?

Kalbini özgürce açıp her şeyi arkasında bırakarak Demir'in güvenli kollarına mı sığınacak, yoksa bildiği gerçekler ağır bir yük olup omuzlarında çürüyerek onu hiç istemediği bir yöne mi sürükleyecek?

"Çünkü sen galaksinin en derinlerinden benim kalbimi aşkınla, parıltınla aydınlatmaya geldin, Kutup Yıldızı."
– Demir Gürsoy

Scanned with CamScanner

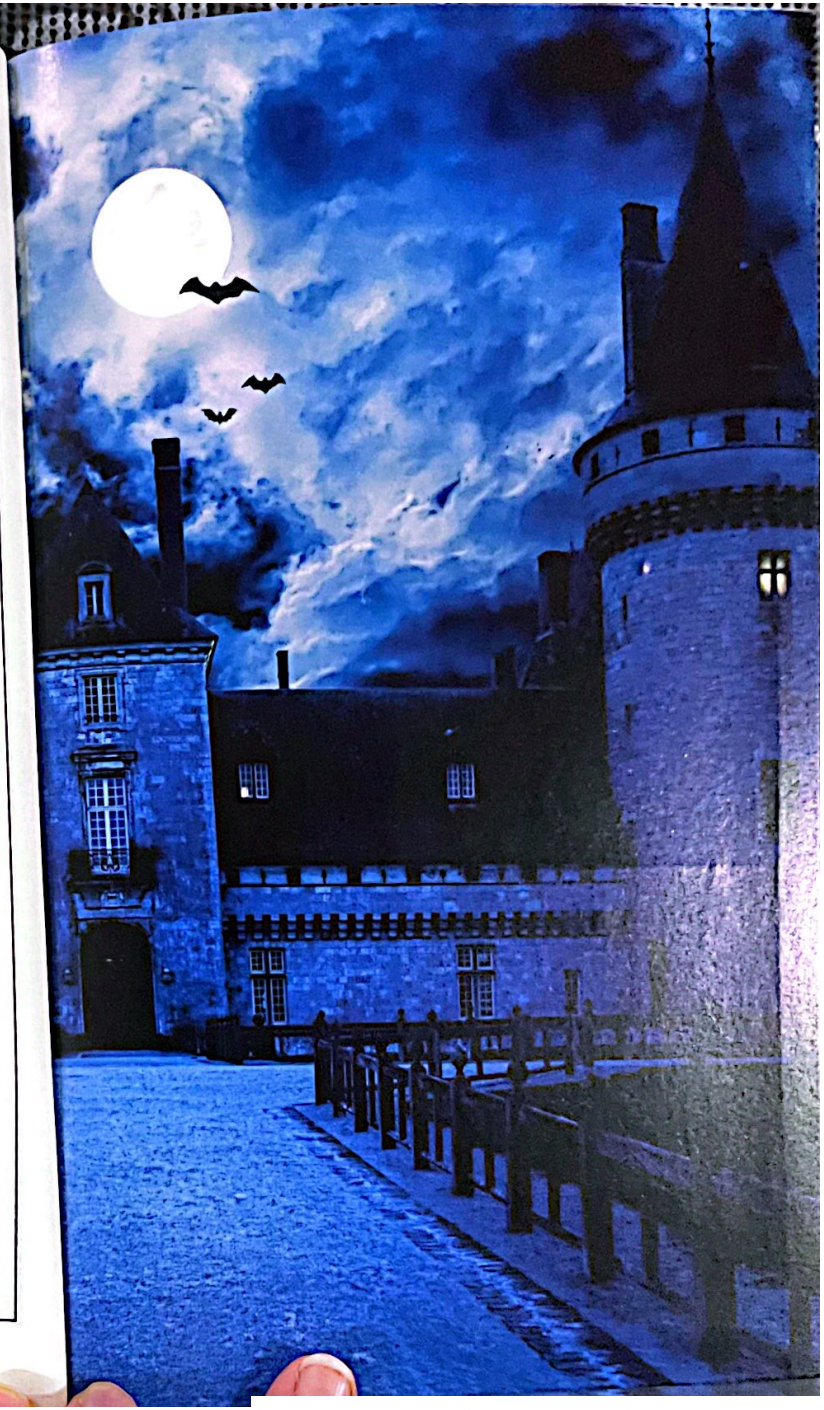

Hayallerine kavuştuğu, mutlulukla yeni tanıştığı anda kaybolan Gökçe'nin yokluğu, en çok dostlarını etkiler. Yıllar sonra bile çözülmeyi bekleyen olayı araştıran arkadaşları, önce kendi hayatlarındaki sırlarla karşı karşıya gelirler.

Gerçeğe ulaşmak ise sandıklarından daha zor olacaktır.

Geçmişin izleriyle yaşayan Yankı'yı, geçmişi şimdide arayan Alper'i, geçmişten kaçmak isteyip ona tutsak olan Erdem'i yıllar sonra bir araya getiren şey Gökçe'nin kendisini tekrar hatırlatmasıdır.

Ve bu kez herkes kendi sırlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktır.

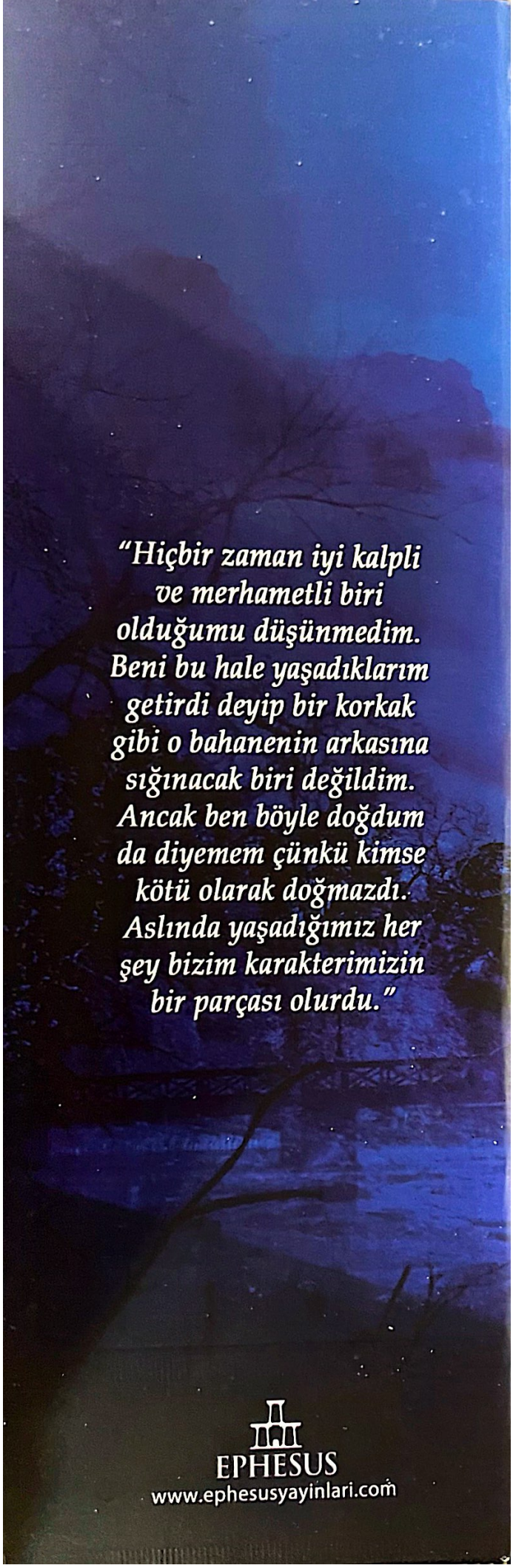
"Sen, yaşayamayan tüm insanlar için yaşayabildiğin kadar yaşa. Sınırlardan ve onları aşmaktan korkma."

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Yetiştirme yurdunda büyüyen Sedef,
bir gece kimsesiz yirmi dokuz çocukla
birlikte "damgalanır".
Artık bu kimsesiz çocukların tamamı Yarasa'dır
ve damgacıyı gören tek çocuk Sedef'tir.
Sedef, o gece yaşananlardan sonra yurttan
kaçarak sokaklarda yaşamaya başlamış ancak
kötü şans peşini bir türlü bırakmamıştır.
Düştüğü bu çukurdan çıkması için eline
bir fırsat geçen Sedef'in iki seçeneği vardır:
Ya kaçıp kurtulacak ya da bundan sonraki
hayatına sokaklarda devam edecektir.
Ancak beklenmedik bir olay her şeyi alt üst eder:
Damgacı yıllar sonra ortaya çıkmış ve
damgaladığı otuz Yarasa'nın peşine düşmüştür.

"Bir köşeye çekiliyorsun, belki de bir duvar dibine...
Sonra uzun uzun bakıyorsun gökyüzüne.
Bulutların ötesinde bir ışık görmek istercesine
bakıyorsun ancak ne kadar bakarsan bak,
hep aynı kasveti görüyorsun."

Emaral Atmaca

THG
0868213
TES
0868213 TES

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 077804

Scanned with CamScanner